

АЛЪН КАМБЪЛ
ИЗКУСТВОТО НА ЛОВА
КНИГА ВТОРА ОТ
ХРОНИКИТЕ НА ГРОБАРИТЕ

Част 2 от „Хрониките на Гробарите“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2013

chitanka.info

ПРОЛОГ

Войникът отиде в отсрещния край на двора и седна там в калта, за да гаврътне последните глътки ром и да помисли какво го е довело в тази ужасна дупка в последното утро на отредените му дни. Приседна на един празен сандък за снаряди, ала отгук не виждаше надалече заради ниската стена от глинени тухли. Пясъчната буря бушуваше от заранта и очилата му бяха толкова надраскани, че вече бяха почти безполезни. През тях различаваше само смътни очертания, загърнати в червеникава пелена. Единствено мътният слънчев диск му помагаше да се ориентира. Висеше горе като чумен фенер. Не можеш да се сражаваш в подобно време, защото просто не виждаш какво се приближава към теб.

Което може би беше за предпочитане.

В двора отзад се чуваше гласът на командира, който издаваше заповеди. Пълнеха оръдията с пирони, извадени от дървения навес на южната стена на двора, ако въобще имаше някаква полза от това. Приседнал на сандъка, войникът загреба шепя пясък и го остави да изтече между пръстите му. Стори му се подходяща метафора за сутрин като тази. За миг му хрумна, че би могъл да се опита да измъдри някакви стихове, с които да опише преживяванията си. Да ги надраска на глинената стена, та когато дойдат други хора, да знаят какво се е случило в пустинята Адад Году. Но бързо прогони тази мисъл. Приличаше на нещо, което би направил унмерски войник. Да напише стихове. Да остави някакъв завет. Вместо това отпи глътка ром и изплю храрка, примесена с пясък. Пясъкът проникваше навсякъде — в храната, в напитките, дори под кожените дрехи. Неизбежен като времето.

Войникът въздъхна. Ето какво става, когато имаш твърде много време за мислене и не си се натряскал достатъчно, за да позамацаш мислите. Надигна манерката, ала спря тъкмо преди да отпие от нея.

Беше забелязал някакво движение в аления сумрак. Тялото му се напрегна. Ръката му неволно посегна към сабята. Дали пък...?

Ето там.

Видя го отново. Но този път се успокои. Самотна фигура — лъконосец, вероятно някой наемник на кралица Ария, изгубил се в бурята. Непознатият беше висок, загърнат с вълнено наметало и нахлузил ниско качулката, за да запази очите си от заслепяващия пясък. Доближи глинената ограда и я прескочи със завидна лекота. После тръгна спокойно към войника.

— Какво става в Джабанин? — попита войникът и му подаде манерката.

Лъконосецът сведе поглед към манерката, но не протегна ръка да я вземе. Носеше бял лък, издялан от драконово ребро, и много красив причудлив колчан — черен стъклен цилиндър, изписан с рунически знаци.

— Не идвам от Джабанин — рече той.

— Мислех, че всички минават през Джабанин.

Непознатият не отговори.

— Какво пък, това обяснява защо си тук — изсумтя войникът. — Сигурно не си чул новините.

— Какви новини?

— По-добре си пейни, приятелю — посъветва го войникът, — защото, боя се, че току-що се озова на най-отвратителното и опасно място в целия свят. — И отново подаде манерката на непознатия.

— Да си видял едно странно същество?

Войникът премигна учудено. След това бавно отпусна манерката.

— Ти знаеш? Знаеш за Араш и Марквета?

— Зная, че магьосникът на Йонас Марквета е призовал едно от съществата, които вие наричате древни богове. Зная, че е имало два сблъсъка край селото, което спомена. И зная, че сега то се е отправило насам.

Войникът не сваляше очи от него.

— И затова ли дойде тук?

Лъконосецът кимна.

— Последният човек, с когото ми е писано да разговарям — въздъхна войникът, — се оказа безумец. — Отпусна рамене и отново надигна манерката. — Допреди три дни си мислех, че ще спечелим тази война. Че ще сложим край на злостастното унмерско управление. Край на две десетилетия робство. — Погледна лъконосеца, но не

можеше да разгледа лицето му под качулката. — Знаеш ли, че са ме продавали два пъти? Два пъти за три години, на двама различни господари, като вторият беше жена. — Унесе се в спомени за тези времена. — И когато хаурстафският флот пристигна в Лосото, не можах да повярвам. Не вярвах, че тези побъркани вещици могат да вършат нещата, за които твърдят хората. После го видях с очите си. — Той се усмихна. — Бяха две жени, по-скоро момичета. Видях ги как покосиха цели два отряда унмерски войници — заедно с командирите и придружаващите ги магьосници. Видях как всички тези въоръжени до зъби мъже се гърчат безпомощно по улиците на столицата, неспособни да мислят, мъчат се да си поемат въздух под тежестта на телепатичната атака. — Поклати глава. — А бяха само две малки момичета.

Лъконосецът продължаваше да го гледа.

— Когато прогониха унмерите от Лосото, а някои натикаха в гетата им, си помислих, че това е краят — продължи войникът. — Хаурстафското надмощие над унмерите бе равно на унмерското над нас. — Отново отпи от манерката. — Не очаквах войната да се проточи. — Поклати глава. — Но сега вече е очевидно, че негодниците нарочно са протакали нещата, бягали са и са се крили. Печелили са време за подлите си планове. Достатъчно време, за да могат да призват това... нещо.

— Войната още не е свършила.

Войникът го погледна намръщено.

— Ако това, което дочухме, е вярно, трябва вече да е приключила. Защото унмерите имат на своя страна божество.

— Богиня — уточни лъконосецът. — А боговете могат да бъдат повалени — също като хората.

Войникът се закашля и поклати глава.

— Знаеш ли колко много самароли имаше Марквета? Но нищо не постигнаха. Чул ли си какво стана там? Знаеш ли какво язди тази твоя богиня?

— Ентропично чудовище.

— Какво? — Войникът сбърчи вежди. — Не бих го нарекъл така. — Веждите му потрепваха, докато разглеждаше изправения мъж. — Ей, човече, ти така и не каза откъде си. Опитвам се да позная по говора ти. Чувал съм го някъде и преди, но...

Млъкна, защото внезапно над воя на вятъра се появи нов звук. Дватама извърнаха глави на северозапад. Отначало звукът бе слаб, като екот на вятър в пуста пещера или сред щръкнали скали — далечно равномерно туптене, като че ли някой удря земята с огромна пръчка. Скоро към него се присъедини нов звук, по-висок и тънък — сякаш вятърът се бе усилил.

Войникът допи рома, изступа прахоляка от ръцете си и се изправи малко неуверено. В другия край на двора се мяркаха силуетите на неговите другари — сновяха напред-назад.

— Е, това ще да е — каза войникът.

Лъконосецът кимна.

— Да. Това същество може да подчинява ентропията на волята си. Бурята е неговият глас. Хората, които избива, стават неговите зъби. И когато ги оголва, ще е за да вселява ужас в сърцата ви. Не му позволявай, инак чудовището, което язди, ще те докосне. И така ще те обрече на цяла вечност невъобразими ужаси.

— Нямам намерение да се ръкостискам с тази гадост. Затова си имаме топове и далекобойни оръдия.

— Топовете и оръдията не могат да му сторят нищо.

— Ами много жалко — изсумтя войникът. — Защото освен тях друго нямаме.

— Ако питаш мен — каза лъконосецът, — най-умното е да си плюеш на петите и да избягаш.

Войникът изсумтя отново. Загреба нова шепа пясък и разтвори пръсти, наблюдаваше как блещукацията прах се сипе надолу.

— Не ми плащат, за да бягам — рече той. — А и тази пустиня ми омръзна. Ще ми се най-сетне да се случи нещо. Ти какво смяташ?

Лъконосецът се извърна, сякаш се готвеше да отговори, ала вниманието му бе приковано към далечното трополене. Бум. Бум. Бум. Изглежда, бавно се усиливаше. Също и придружаващото го пищене. Сега вече по-скоро приличаше на какофония от викове и писъци.

— Какво е това? — попита войникът.

С бързо и ловко движение лъконосецът свали от рамото си оръжието и вдигна капака на колчана. Откъм черния цилиндър долетя остър пукот и въздухът наоколо се завихри и се стрелна към отвора, повличайки със себе си пясък и прахоляк.

Войникът погледна втренчено колчана, после вдигна очи към непознатия.

— Най-сетне се сетих къде съм чувал такъв говор.

Лъконосецът избра една стрела от колчана. На мястото на острието имаше метална капачка.

— Ти какъв си? — попита го войникът. — Саботьор?

— Трябва да направим нещо за тази буря — отвърна лъконосецът, бръкна под наметалото си и извади предмет с размер на пестник. Приличаше на колба от кехлибарено стъкло, в която бе натъпкан миниатюрен механизъм. Сред зъбчатите колела и жичките се виждаше стъкленица с течност. Той затвори капака на колчана и въздухът над него се успокои.

Лъконосецът допря колбата до върха на стрелата и я завинти. След като се увери, че е здраво закрепена, постави стрелата на тетивата и вдигна лъка към небето. Тетивата иззвънтя и стрелата литна право в небесата.

Само миг по-късно облаците над тях засияха от взрива на причудливия механизъм. Малко след това долетя приглушен тътнеж.

— Ако ви е останал барут — каза мъжът, — погрижете се да го покриете.

Още докато произнасяше тези думи от небето заваляха първите едри капки.

Войникът осъзна, че е бил свидетел на унмерска магия. Говорът на лъконосеца бе като този на мъжете и жените, които го бяха притежавали.

Небето се разцепи от светкавици, последвани от нови гръмовни тътнежи. И внезапно дъждът се усили — превърна се в потоп. Дрехите на двамата подгизнаха, пясъкът под краката им стана на мътна кал, водата плющеше по глинената стена.

Дъждът прочисти въздуха.

Сега вече войникът различаваше ясно другарите си, приклекли около оръдията. Бяха покрили дулата и затворите им с чували и платница — дори с шлемове, щитове и капаци от сандъци. С всичко, което им бе попаднало. Пехотинците бяха налягали край стената, стиснали пушки и лъкове и загледани към пустинята.

Небето бе изпълнено с надвиснали буреносни облаци, които носеха със себе си дъжд и пронизващ леденостуден вятър. Дъждът се

стелеше на талази, зад завесата му проблясваха трепкащи светлини. На юг стърчаха червеникави дюни и криволичещи пясъчни възвишения, като вени върху старческа ръка. Тъкмо оттам, през полето, право към позицията им се носеше същество, родено от кошмари.

На външен вид малко наподобяваше пещерна мечка или огромно куче — имаше тъпоноса муцуна върху яки плещи, — но беше много по-голямо от който и да било звяр на този свят. Нямаше козина, плътта му бе бледа като на труп, но набраздена от странни бръчки и покрита с безброй рани и охлузвания. Вървеше на четири крайника и въртеше глава наляво и надясно, сякаш душеше за плячка. Сияещите му зъби святкаха в сумрака. Изглежда, нямаше очи. Откъм него долиташе някакъв зловец звук — хор от викове и писъци, като от изпитващи неистови страдания хора.

На закрепеното на гърба на това чудовище седло седеше бледокожа жена с дълга черна коса, която се вееше зад нея като шал. Носеше сребриста броня от безброй метални брънки — толкова гладка и лъскава, че хвърляше отблясъци при всяко нейно движение. В едната си ръка държеше юздите на чудовището, а в другата стискаше камшик, от чийто връх изскачаха нащърбени електрически мълнии.

— Унмерите я наричат Дюна — обясни лъконосецът, като надвика крясъците и виковете, идещи откъм чудовището. — Кралица на царството на тръните и на поне още три други по-малки измерения. Дъщеря е на формоменителя Фиорел, когото някои са кръстили Баща на сътворението и Бог на Котела и Наковалнята. Тези, които се боят да я назоват по име, ѝ казват Глинената господарка, защото се твърди, че баща ѝ я изваял от кал, а сетне я хвърлил в пещта, която бумтяла в зората на времето. Но не се заблуждавай. Тя не е нито родена от пещта, нито е господарка. Тя е ентропат. И чудовището, което язди, не е смъртно създание. Това е Агарот, още една от бащините ѝ твари. То е непобедимо, неумолимо и вечно — и подобно на своя творец притежава способността да приема всякакви материални форми.

— Ентропат?

— Съществата, които наричате стари богове. Фиорел и Дюна са ентропати.

— Какво търси тя тук? — попита войникът.

— Влече я войната — обясни лъконосецът. — Вероятно магьосниците на Марквета са сключили с нея сделка. Нямам

представа. Каквито и да са причините за появата ѝ, баща ѝ не знае, че е в това измерение. Преместването между техния космос и нашия изисква огромно количество енергия, а ентропатите не могат да си позволят да пилеят ограничените си резерви. Фиорел не би ѝ позволил да дойде тук само за да задоволи страстта си към разрушение.

— Откъде знаеш всичко това?

Льконосецът отметна качулката си назад и избърса капките дъжд от лицето си. Беше унмер — смъртноблед, с остри сурови черти, дълъг тесен нос и изпъкнало чело. Кожата и косата му бяха бели като сол, но очите му, пронизателни и умни, като че горяха със зловещ вътрешен пламък. Войникът веднага го позна.

— Конквилас! — възкликна той. — Ти си лорд Аргусто Конквилас!

Конквилас предателят. Повелителят на дракони, който бе изменил на сънародниците си заради любовта си към Ария, хаурстафската кралица, чиито магьосници наскоро бяха сложили край на десетилетията унмерска власт. Ария Ефирната — живият призрак, — толкова могъщ телепат, че можеше да къпе ума си в мислите и сънищата на милиони. Вероятно бе научила от своите шпиони за появата на Дюна.

— Отдавна мечтая да изляза на лов за Арагот — призна Конквилас и отново отвори колчана. Въздухът се завихри и нахлу със свистене и вой в него.

Междувременно богинята Дюна и нейното чудовище се бяха приближили достатъчно, та войниците да могат да ги разгледат. Повечето от тях си дадоха сметка срещу какво са изправени, свалиха оръжия и нададоха отчаяни вопли.

Огромното пристъпващо към тях чудовище бе съставено изцяло от телата на тези, които бе убило. Крайниците му бяха покрити с усти, лица, части от брони, мечове и щитове. Гигантска маса от метал и плът. Ала телата, които го изграждаха, не бяха мъртви. Стотици избити войници гледаха с изцъклени очи от коленете и раменете му, тракаха със зъби или крещяха.

— Как се ловува подобно нещо? — попита войникът.

— С лък и стрела — отвърна Конквилас. Нагласи стрелата, вдигна лъка и се прицели. Върхът на стрелата бе пращяща черна точка, която сякаш всмукваше въздуха.

Вакуумна стрела?

Войникът бе чувал за подобни магьоснически изобретения. Разправяха, че били изработени точно сто и единайсет подобни стрели. Сто и една от тях били изгубени безвъзвратно, изстреляни през света или пратени в небесата. Една имало в двореца на императора на Златното царство Джи-Кай. Взел я от пиратски вожд, като дал за нея една десета от империята си — район с размерите на малка страна. Другите девет държал Конквилас.

И една от тях в момента бе насочена към чудовището в пустинята.

Конквилас пусна стрелата и тя литна, придружена от пукот и дъжд от черни и бели искри.

Попадна точно в главата на чудовището и изчезна. Макар че не виждаше какво става, войникът предположи, че ще пробие черепа на злоещото създание и ще излети от другата страна. После ще продължи вечно да следва същата траектория — през Аламските планини на далечния хоризонт и нататък, към безкрайната пустош на небето, докато не стигне до края на космоса и не се прехвърли отвъд него.

Чудовището нададе оглушителен рев, извърна глава към тях и оголи зъби. Сега вече и чуждоземната кралица, Дюна, дъщерята на Фиорел, също насочи вниманието си към войника и неговия спътник. Размаха камшика над главата си и от надвисналите облаци към него се стрелнаха светкавици.

— Ще ми се обидиш ли, ако реша да избягам? — попита войникът.

— Ти си човек — отвърна Конквилас.

— Мислех, че вакуумната стрела може да спре всекиго.

Лъконосецът не откъсваше поглед от Дюна и нейното чудовище. Агарот бе истински водовъртеж от помръдващи трупове и метал — огромна надаваща вопли машина, която се извисяваше над песъчливата равнина и ниските шубраци. Гигантските му копита се забиваха дълбоко в калната почва, докато се приближаваше към тях с обезпокоителна бързина.

Конквилас изстреля нова стрела. Тя профуча над глинената стена и уцели приближаващия се звяр. Този път мина през гърдите, където — вероятно — трябваше да се намира сърцето. Но и сега поражението

остана без последствия. Земята се тресеше — Агарот се носеше към тях с нарастваща бързина.

Войникът погледна към колчана. Странно, но му се стори, че вътре има повече от девет стрели.

— Колко такива имаш? — попита той.

— Достатъчно — отвърна Конквилас, извади поредната стрела и я нагласи на тетивата.

— Не знаех, че са останали толкова много на този свят.

Конквилас прати трета стрела към богинята и нейното чудовище и улучи звяра в лявото око. Агарот изрева и блъсна въздуха с копито, но дори не забави ход. Сега, когато ги делиха не повече от триста метра, другите войници откриха огън с топовете и оръдията. Въздухът се изпълни с дим, земята се тресеше.

— Събирам ги — отбеляза Конквилас.

— Стрелите? Отвъд края на света?

Конквилас отново вдигна вежди.

— За щастие извън пределите на космоса времето не съществува — обясни той. — Вакуумните стрели винаги са там. — Изстреля четвърта стрела, сетне пета и шеста в бърза последователност, но всяка преминаваше през чудовището, без да му причини вреда. Конквилас се намръщи. — Въпреки това не е чак толкова лесно да ги взема. Понякога ми отнема стотици години да ги намеря, затова не обичам да ги пилея напразно.

— Колко ти останаха?

Лъконосецът свали лъка, втренчил поглед в приближаващия се противник. Дюна и чудовището бяха само на двеста метра от тях. Повечето от останалите войници в двора бяха зарязали оръдията и бягаха назад въпреки нарежданията на командирите да останат по местата си. Конквилас не обръщаше внимание на царящата наоколо суматоха. Вниманието му бе насочено към врага.

— Изглежда, Агарот няма мозък и жизненоважни органи — промърмори той. — Не е живо същество в смисъла, който познаваме. Но ако е абстрактно творение, би трябвало да е формиран с волята на своя ездач. И там се крие проблемът. Ако искам да го унищожа, боя се, че това ще породви тежки последствия. Трябва ми време, за да потърся по-добро решение.

Бръкна в джоба на подплатената си туника, извади сребърна свирка и я наду. Не последва звук, поне такъв, какъвто войникът очакваше да чуе.

Но чу крясъците, които скоро изпълниха небето.

— Дракони! — извика той.

Крилатите змии навярно бяха дебнали над гръмоносните облаци. Бяха три, огромни чудовища с метални шлемове с рога и шипове и тъмни метални брони, скриващи люспестата им кожа. Истински бойни дракони — ако въобще бе имало други. И сега, по заповед на Конквилас, те се стрелнаха от небето право към приближаващия се противник.

— Да'ле не кустол — прошепна Конквилас. — Не кустол.

— Какво значи това? — попита войникът.

— Да действат внимателно.

Единият дракон свърна на запад, разперил огромните си криле, а другите два продължиха да се спускат. Кръжаха и честоменяха позицията си. В последния миг вторият дракон се дръпна встрани, а третият се метна към кралицата, протегнал грамадните си черни нокти, за да я изтръгне от седлото.

Дюна размаха камшика към небето и последва ослепителен блясък. Докато се носеше срещу спускащия се дракон, камшикът се удължи поне сто пъти.

Пукот.

Камшикът посече тялото на дракона и го разполови от шията до опашката. Двете парчета паднаха сред облак кръв и оставиха грамадно червено петно в пясъка зад кралицата; крилете на дракона все още потрепваха конвулсивно.

Като видяха какво стана с техния другар, другите два дракона нададоха писъци.

Богинята размаха триумфално камшика над главата си. Той цепеше въздуха като светкавица. Тя дръпна юздите, чудовището под нея се завъртя, доближи падналия дракон и почна лакомо да поглъща останките му.

Нови писъци отекнаха в небето и двата оцелели дракона се стрелнаха от север — летяха толкова ниско, че ноктите им дращеа земята.

И в този миг Агарот започна да се променя.

— Боже милостиви! — провикна се войникът. — Какво става?

Докато поглъщаше драконовата плът, ентропичното чудовище започна да расте. И докато растеше, променяше формата си. Главата му се издължи, отпред се показа муцуна, пълна с черни зъби. От черепа му израснаха заострени уши. Копитата се превърнаха в нокти. Шията му се издължи и се замята над земята като огромна змия. От гърба му щръкнаха перковидни израстъци, тялото му се покри с полупрозрачни люспи.

— Прилича на дракон! — ахна войникът.

За не повече от сто удара на сърцето Агарот се превърна в зловещо подобие на крилатата змия. Размаха ципестите си криле и се издигна във въздуха. Около него се надигна вятър, носещ облаци прах и шубраци над земята.

Бойните дракони на Конквилас не се поколебаха нито за миг, а се нахвърлиха върху чудовището със зъби и нокти.

— Не кустол! — извика Конквилас.

Но беше твърде късно. Още щом доближиха ездачката и зловещото творение под нея ги сполетя ужасна участ. Ентропичното чудовище ги *погълна*. В един миг драконите и чудовището бяха вкопчени в свирепа борба, в следващия драконите изчезнаха в туловището. Войникът мярна безпомощно пърхащи червени криле, прощално помахане на опашка... и след миг около богинята имаше само празно пространство.

А Агарот продължаваше да расте. От раменете му се подадоха две шии с глави и зинали пасти, тракащи с черни зъби. Той извърна облещените си очи към мъжете в двора.

— По дяволите! — изруга войникът.

— Бягай — каза Конквилас.

— Ами ти?

Дюна и чудовището се носеха над земята към тях. Войникът успя да различи в предните крайници на Агарот човешки останки, кости и ципи от дракон. Разкривени от ужас лица гледаха света около тях и надаваха отчаяни викове. А зад гърба на чудовището се бе образувала истинска стена от пясък, бушуваща пустинна буря.

Сега вече побягнаха не само войниците, но и техните командири, ала Дюна, изглежда, дори не ги забеляза. Тъмните ѝ очи бяха втренчени в Конквилас.

А той само повдигна вежди.

— Дъще на Фиорел! — провикна се ловецът. — Спри или ще умреш!

Чудовището изви надолу криле, блъсна въздуха и забави полет. Трите му шици се гърчеха като дебели люспести змии, от устата му излизаше зловещо съскане. Възседналата го Дюна отметна глава и се разсмя.

Имаше бледа кожа и изумително красиво лице, с изящно извити вежди, ала въпреки всичко видът ѝ вселяваше ужас. В очите ѝ нямаше нищо човешко — само сурова и необузdana нечовешка мощ. Бронята ѝ бе като лъскаво огледало, плътно прилепнала, оформяща малките ѝ гърди. Камшикът ѝ пукаше непрестанно и оставяше във въздуха тъмни струйки дим. Косата ѝ се вееше назад като копринено погребално було, повдигано от ветрове, каквито сякаш нямаше в този свят. Ръката, стискаща лъка на седлото, бе татуирана с мънички руни, наподобяващи кървави бразди. Между тях имаше още драскотини, като че се бе опитвала да разчеше мястото с надписите. На лявата си ръка носеше пръстен, който изглеждаше изработен само от бяла светлина.

Менящото формата си чудовище сведе глава към Конквилас.

— Предупреждавам те, Дюна — каза със спокоен глас Конквилас.

— Още не е късно да помолиш за милост — отвърна тя. — Коленичи и склони глава и тогава може би ще сложа край на живота ти, вместо да го продължа. — Изплезе език, сякаш опитваше вкуса на въздуха. — Но успехът на молбата ти ще зависи от това доколко си успял да ме забавляваш, лорд Конквилас.

— Нямам сметки за уреждане с теб, Дюна. Но ти не бива да си в това измерение. Прибери се у дома, инак не ми остава друго освен да те спра.

Агарот размърда криле.

— Щом ме има на този свят, значи имам и това право — възрази Дюна. — Силата, която притежавам, ми го дава. И защо си мислиш, че можеш да ме спреш, Конквилас?

— Защото ще те прострелям смъртоносно.

Тя се усмихна.

— А после баща ми ще ме направи отново и ще изпепели този свят заради постъпката ти. Този разговор взе да ми омръзва, стрелецо.

— Фиорел няма да унищожи този свят — възрази Конквилас. — Склонен съм да вярвам, че има планове за него.

Тя повдигна вежди.

— *Склонен си да вярваш?*

Агарот продължаваше да се приближава. Скоро щяха да са в обсега на камшика.

— Освен това си мисля, че ако умреш, той няма да те създаде наново — добави Конквилас. — Той не те обича, Дюна. Дразни се от похотта ти. А и с идването си тук си изложила на риск твърде много от твоя вид.

Изведнъж лицето ѝ се разкриви в гневна гримаса.

— Как смееш?! — извика тя. — Ти... един простосмъртен! Ти... — Тя се задави и изръмжа. — Как смееш да ме поучаваш? Аз съм богиня!

И размаха бича, за да порази лъконосеца.

Конквилас пусна стрелата.

Тя изсвистя, улучи Дюна точно между очите и мина през главата ѝ. Войникът я чу да свисти в небето нататък. Миг след това богинята рухна по очи върху извития лък на седлото.

Без волята ѝ да поддържа формата му, Агарот се разпадна на съставните си части. Истински потоп от кости, драконова плът и трупове се посипа по земята.

Войникът гледаше зяпнал от почуда.

— Ти я уби!

— Беше твърде самоуверена да смята, че няма да го направя.

— Уби божество!

— Ентропат — уточни Конквилас. — Но млад и не особено силен. Аз самият съм доста по-стар от Дюна.

— Но тя е дъщеря на съзидателя!

Конквилас кимна и призна:

— Да. Малко е неудобно.

Войникът не можеше да откъсне поглед от тялото на богинята сред останките от драконови черва и трупове на войници, избити при обсадата на Араш — хора, най-сетне намерили покоя на смъртта.

— Какво според теб ще направи Фиорел? — попита той.

— Не зная какво ще направи — отвърна Конквилас, втренчил поглед в лъка си. — Фиорел е ужасен заядливец. Сигурно има планове

за този свят и вероятно и за мен. Може да се опита да ми види сметката още утре, или след триста години. Или просто да забрави за случката. Дюна винаги му е създавала проблеми.

— Нима вярваш, че ще си затвори очите пред това, което направи?

Конквилас сви рамене и отвърна:

— За всеки случай ще си събера стрелите.

272 ГОДИНИ ПО-КЪСНО

1.

МОМИЧЕТО ПОД ВОДАТА

Намираще се в плитък циркус, заобиколен от гранитни скали — приличаха на гигантски чудовищни вълни. Заснежените им върхове сияеха на светлината на милиарди звезди — на съзвездия, разпръснати из космическия небосвод като стъклен прах. Въздухът бе пронизващо студен, толкова мразовит, че сигурно съвсем скоро щеше да умъртви белите й дробове. Тя чуваше шума на ручейте откъм планината и свистенето на вятъра, вдигащ снежен прах над планинските склонове. Отгоре, подобно на дъжд, се сипеха дребни кристали, блещукащи на фона на черното небе и звездите. Тя си пое въздух и едва не се задави.

Основата на циркуса бе изкуствено изравнена и прокопана така, че по краищата се виждаха дълбоки вдлъбнатини. Всяка бе напълнена с отрова от различно море и осветена отдолу. Изкуствените езера сияеха като отворите на химична фурна. Тя разпозна червеникавия оттенък от Море Регис — Морето на кралете, и воднистозеления на Злачно море, а по-нататък светлокафеникавия на Море на светлините. Но имаше и още водохранилища с отрови, непознати за нея, кладенци, облицовани с хромирани плочи, над които мъждукаха разноцветни сияния.

В центъра на скалната конструкция, подобно на изхвърлена на брега и прекатурена на една страна ладия, се издигаше колиба от драконови кости. От вътрешността й се процеждаше призрачна светлина, хвърляща наоколо издължени танцуващи сенки. Някой или нещо се движеше вътре и й се стори, че дочува звук, като от хлъзгащо се по стомана точило. После вятърът се усили и заглуши звуците.

Янти направи няколко крачки към колибата и спря.

Вдлъбнатината вдясно от нея бе пълна с кехлибарена течност. На няколко лакътя дълбочина видя превита фигура — по-скоро труп, отколкото човек. Беше гол до кръста, стиснал кокалените дръжки на рало, чийто стоманен лемеж бе заровен в калното дъно. Кожата му бе млечнобяла, косата му се рееше като черна пяна. Всеки път, когато стигаше стената на своя затвор, той обръщаше ралото и продължаваше

да оре в обратна посока. По ъглите на помещението бяха окачени перлени фенери, хвърлящи върху зиданите стени зловещи сенки. Янти се приведе, за да погледне мъжа отблизо. Струваше ѝ се познат.

Нещо в походката...

Вероятно мъжът усети близостта ѝ, защото спря и вдигна глава.

Янти потрепери. Мъжът нямаше очи.

В отсрещната яма водата бе розова като месо на изкормена риба. В средата бе поставена маса, върху която бяха подредени чаши и чинии. Жена и малко момиче седяха, свели очи към съдовете, в които нямаше храна. Водата придаваше на кожата им болнав вид. Тази гледка пробуди в душата на Янти спомени от нейното детство. Двете жени, също като селянина, ѝ се сториха познати.

„Не вдигайте очи, моля ви, не вдигайте очи.“

Жената и детето погледнаха към нея едновременно.

Янти извика, притисна корема си с ръце и хукна към колибата, като тръскаше глава, сякаш можеше да изхвърли виденията от ума си. Докато тичаше, видя още мъже, жени и деца в наводнените ями, някои не помръдваха, други бяха заети с най-обикновени задачи — сляп старец се опитваше да поправи крака на маса, сляп учител прелистваше празни страници, двама слепци се бореха над връзка бронзови ключове. И всичките ѝ бяха познати, защото идеха от спомените ѝ, макар и променени, както се случва в сънищата.

Най-сетне стигна колибата, спря и се помъчи да успокои разтуптяното си сърце. В процепите между драконовите кости се виждаше червена светлина. Мярна отблясъци от пламъци, част от ръждясала метална маса, куки и вериги, окачени на тавана. Опря длани на гладките подпори и надзърна между тях. Върху металната маса бяха подредени малки стъкленици — ичусаи? А после видя и точилото, което бе чула. Но нямаше меч. Нито човек.

— Ти си била значи.

Янти се обърна.

Унмерският принц бе застанал пред вратата на колибата. Беше точно толкова хубав, колкото го помнеше — млад, с бледо лице, строен, с властно оформена брадичка и сламеноруса коса. Носеше бяла униформа, общита със сребрист бродирани и украсена на яката със скъпоценни камъни. Позата му издаваше самоувереност и арогантност, типични за благороден наследник. В ярките му виолетови очи

блещукаха зловещи пламъчета. Очи на старец, в контраст с младежката външност. Ръката му бе положена на дръжката на извита сабя, напъхана под червения шарф на пояса. Погледът му се плъзна за миг по разкъсаната ѝ окървавена хаурстафска роба, сетне се вдигна към учуденото ѝ лице.

— Знаеш ли къде си? — попита той.

— Сънувам ли?

— Аз сънувам — поправи я той. — Това е мой сън. А ти си неканена гостенка.

Янти неволно се присви под втренчения му поглед. Изведнъж болезнено осъзна в какво жалко състояние са дрехите ѝ, изранените ѝ крака. Вдигна ръка да прикрие подпухналата си устна.

— Може пък сънят да е мой — каза след миг. — А ти да си натрапникът.

— Как бих могъл да проникна в ума ти?

— Ами аз в твоя?

— Ти си хаурстафка.

— Не съм.

Откъм планината внезапно долетя тътен на гръмотевица и Янти се стресна. Сякаш този свят на сънищата по някакъв начин бе дал воля на гнева ѝ. Звездите отгоре, допреди миг съвсем ясни в небето, сега се скриваха зад пелената на ниски облаци.

Принцът вдигна глава и на устните му затрептя усмивка.

— Ето че вече променяш света — рече той. — Поемаш контрола в свои ръце, осигуряваш си надмощие. Хаурстафски номера.

Нова гръмотевица. На север проблесна светкавица и озари циркуса и планината наоколо. В този миг на Янти ѝ се стори, че се намират на дъното на океан, в който бушува буря, че гранитните върхове всеки миг ще се стоварят върху тях и ще ги смажат. Но после тихият студен мрак се върна.

— Казах ти, че не съм хаурстафка — каза тя спокойно и тихо.

Той продължи да я разглежда, смръщил вежди. После се обърна и махна с ръка към каменните ями.

— Тези планини са Лакуна Ареси. А водохранилищата... — Погледът му се замъгли като на човек, погълнат от спомени. — Чувал съм разни истории от баща ми като малък за това място и затова понякога го сънувам. — Поколеба се и неволно почеса бледорозовия

белег на брадичката си. — В истинските ями не са тези хора. Ти ги доведе с теб. Те са от твоите спомени. — Белите му зъби лъснаха. — Може ли да те попитам защо всичките си ги представяш слепи?

Янти извърна глава. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

Бурята започна да отслабва. Облаците изтъняха до мъгла и малко след това в яркото студено небе отново заблещукаха звезди.

— Как се казваш? — попита той.

— Янти.

— Аз съм...

— Паулус Марквета — каза тя.

— Познаваш ли ме?

Ако само знаеше истината! Колко пъти го бе наблюдавала отдалече! Беше го виждала през очите на другите пленници, самотен затворник, държан дълбоко в подземията на Хаурстафския дворец. Беше разглеждала спящото му лице, златистите букли над челото му, спокойното му умиротворено лице — красавец, който няма представа за властта си над нея. А през очите му бе чела писмата, които бе писал на умиращата принцеса:

„Бях с теб, когато тя издъхна — ѝ се искаше да каже. — В най-самотните ти мигове стоях до теб. В мислите си те държах за ръка, целувах те по челото и се топах от обич по теб.“ Но не смееше да му го каже, дори в съня си.

— Всички те познават — отвърна тя. — Синът на крал Йонас Призователя.

— Йонас Призователя — рече той. — Това е едно от полицеприятните му прозвища. Тези, които го винят за упадъка на моята раса, го наричат Йонас Бялото сърце. — Той стисна устни, все така намръщил вежди. — Виждал съм те и преди, Янти.

Тя поклати глава.

— Да. Два пъти. Единият път с Браяна Маркс... и после още веднъж, при входа на двореца, след атаката. Един мъж те отнесе.

Един мъж? Янти не помнеше нищо от онзи момент.

— Ти беше в безсъзнание — продължи принцът. — А спасителят ти бе облечен с унмерска броня и носеше унмерски оръжия, но беше човек. Войник, не Хаурстаф. Кожата му бе покрита със саламурени изгаряния. Изглеждаше като... — Принцът изсумтя. — На унмерски му казваме като бойно поле.

Грейнджър? Твърде често бе надзъртала пред очите му и бе видяла обгорените му от саламура ръце, стискащи щурвала на отвличената императорска пароходна яхта, докато преследваше хаурстафската фрегата. А после я потопи. Тя си спомни битката, оръдейната канонада, димът и виковете. Грейнджър бе таранирал чуждия кораб, а после го влачи като труп на дракон, докато Етан Маскелин не преряза въжето. По това време вече бяха изоставили потъващата яхта. Грейнджър си бе заслужил смъртта заради алчността си и страданията, които бе причинил на Янти и майка ѝ, ала въпреки това тя не изпита желание да го гледа как се дави.

Нима се бе върнал за нея?

— Семейството ми дължи на този човек огромна благодарност — продължи Марквета. — Ще бъде щедро възнаграден.

— Защо?

— Той ни освободи.

— Не. — Тя се помъчи да си припомни какво бе станало, но спомените ѝ от атаката бяха мимолетни като снежинки. Имаше някаква бетонна килия. Хаурстафски войник. Мъж с бяло палто. Спомняше си, че вратата се затръшна и че войникът бе облян в пот.

— Ти с него ли си сега? — попита Марквета. — Той ли те пази, докато спиш и сънуваш този сън?

Бяха я измъчвали и тя запрати съзнанието си надалече от това ужасно място, откъсна се от собственото си страдание. Беше се реела над Морето на призраците, това огромно пространство от възприятия, и в гнева си, в своята ярост бе...

О, божичко!

— Ще го доведеш ли в двореца в Ел? — попита Марквета.

„Какво направих?“

— Имаш думата ми, че никой от двамата ви няма да пострада.

Внезапен повей на вятъра развя косите ѝ. Усети студения въздух да хапе лицето ѝ. Бурята се върна, придружена от тътнежи като при оръдейна канонада. *Битка в морето*. Планините около нея внезапно изчезнаха. Защо Грейнджър я бе отнесъл? Не можеше ли просто да я остави там да умре?

Марквета местеше поглед между нея и небето. После каза:

— Май бъркам нещо. Този мъж... Той не те е спасил. Той те е отвлякъл?

Очите на Янти се напълниха със сълзи.

— Той ми е баща — каза тя. — Ти не разбираш. Не той ви освободи. Аз бях. Аз ги избих. — Тя захлипа. — Не исках да го направя... аз...

Обърна се и побягна.

— Чакай!

Той успя да я улови за китката.

Тя извика.

Но той я задържа.

— Моля те, Янти.

Изведнъж я прониза болка — рязка болка, сякаш докосването му я изгаряше. Видя между пръстите му да се процежда кръв и чу пукот, когато магията му накара кожата ѝ да изчезне. Той я погледна ужасен и я пусна.

— Не исках — произнесе, втренчил виолетовите си очи в наранената ѝ ръка. — Не го направих аз. Това е от съня ти. Кълна се — само си го представяш.

Янти удари — не физически, а инстинктивен мислен замах, колкото да отхвърли младия мъж назад. Той се сепна, после потрепери. Лицето му се изкриви болезнено и той падна на колене.

Янти се обърна и побягна. Вятърът се усили, земята се покри със скреж, тънки ледени кори закриваха каменните ями. От дълбините им Удавниците бяха вдигнали към нея слепите си лица, на които се четеше няма обвинение.

В паниката и ужаса си тя се спъна и падна. Светът се завъртя. Тя тупна на твърдата скала, лицето ѝ бе само на сантиметри от жълтеникавата вода в ямата. Изведнъж видя отсреща себе си. Не беше отражение, а истинска Янти, захлупена под саламура с цвят на слънчоглед. Удавницата Янти седеше на стол и гледаше нещо, което бе стиснала в ръката си. Беше медальон, с повдигнато капаче, за да се вижда мъничкият портрет вътре. Млад мъж със златиста коса? Нейният принц? Не знаеше със сигурност. Момичето под водата не вдигна глава към своята дишаща въздух двойничка, а продължи да гледа медальона, притиснало с другата си ръка подутия си от бременност корем.

2.

ГРЕЙНДЖЪР

След четири часа постоянна работа с копиращия меч носът на Грейнджър започна да кърви. Той притисна горната си устна с бронираната ръкавица и отдръпна ръка, загледан в червеното петно, което бързо изчезваше в метала сред миниатюрни вихри. Миг по-късно металната ръкавица започна да пулсира в отговор на нарасналата ентропия. Вихрите засияха с причудлива светлина. А след това той усети как енергията от ръкавицата се предава на меча, сякаш унмерското острие я поглъщаше жадно. Ръкавицата потрепери в напразен опит да спре този поток и за няколко секунди между двете унмерски изделия се разрази нещо като война за надмощие. Мускулите на ръката му се свиваха болезнено, той почувства нарастващо напрежение в слепоочията... и после всичко изведнъж свърши. Мечът бе спечелил, както ставаше винаги. Грейнджър направи опит да се отпусне. Искаше да се освободи от оръжието, ала не смееше, преди да е сигурен, че са в безопасност. Мечът бе техният единствен коз. Магичните копия, които създаваше, бяха твърде полезни, за да ги пренебрегва.

Най-близкото копие събираше съчки и ги трупаше край огъня, друго се бе навело над пламъците и вареше чай в празна гилза от снаряд. И двамата приличаха досуц на него, ала бяха призовани незнайно откъде от това дяволско острие — и всеки от тях притежаваше също такова. И двамата носеха унмерска енергоброня, също като тази на Грейнджър, която им осигуряваше неизчерпаема сила и издръжливост също като на него. Приличаха на него по всичко — същото мускулесто тяло и изопната, покрита с белези от саламурени изгаряния кожа, — но въпреки това му бе трудно да мисли за тях като за хора.

Копието край огъня използваше една от хилядите разпръснати из гората гилзи, за да свари чай. Някои от тези снаряди бяха изстреляни по колесницата на Грейнджър по време на нападението му.

Двойникът при огъня бръкна в торбичката на пояса си, извади шепа брезава трева и я пусна в заврялата вода. Унмерският щит, който Грейнджър бе взел от предавателната станция, бе опрян на един дънер на двайсетина крачки от него. Беше го оставил там, за да не вижда ужасните картини, които от време на време изплуваха върхуменящата цветовете си повърхност. Последния път, когато надзърна в прокълнатия щит, видя там сенчеста фигура, която сякаш гледаше към него.

Третото копие на Грейнджър се бе подпряло на едно дърво и наглеждаше Янти, а останалите пет се бяха разпръснали из гъстата гора — охраняваха лагера. Някъде в главата си Грейнджър долавяше мирис на влажна почва и усещаше податливата земя под краката им, но всичко това бе като в сън — призрачни възприятия, съществуващи в периферията на сетивата му. Унмерската магия едновременно го подсилваше и изтощаваше. Чувстваше се изнервен, на предела на силите си.

Погледна третото си копие, но бързо извърна очи. Не покритото му с белези лице го ужаси, а празният поглед. Все едно надзърташе в някаква бездна.

Из гората подхвъркваха птички и я огласяха с песните си. Светещи снопове проникваха през короните на дърветата и очертаваха златисти кръгове върху тревата и мъха, върху букетите от горски цветя. Ала над уханията на късното лято бе надвиснала друга, тежка и неприятна миризма — миризмата на изгорял барут. От известно време не се чуваха нито оръдейни гърмежи, нито изстрели. Каквато и битка да се бе разразила между освободените унмери и хаурстафските батальони, бе приключила.

Докато се чудеше дали да събуди Янти, я видя, че помръдва. Изстена, повдигна глава и изстена отново. Седна с видимо усилие и докосна предпазливо раните по лицето си. Устните ѝ се разтвориха.

— Къде са ми очилата? — попита прегракнало, поклати глава, заопипва тревата около себе си, после спря.

— Ти си бил значи, Грейнджър.

— Не ме наричай така — отвърна Грейнджър.

— Това ти е името, нали?

Грейнджър не отговори.

— Къде са ми очилата? — повтори тя. — Унмерските лещи. Какво си направил с тях?

Той отиде при торбата. Порови вътре и извади унмерските лещи.

Тя протегна ръка.

Но Грейнджър се колебаеше.

— Те наистина са унмерски.

— Дай ми ги.

Грейнджър погледна малкото колелце отстрани на рамката. Докосна го с палеца на металната ръкавица, но не го завъртя. Ама че проклетия! Вътре със сигурност имаше някаква магьосническа сила. Бронята му вече реагираше, трупаше енергия, за да се пребори с другата, стаената в очилата.

— Може би са опасни — каза той.

Още докато го казваше усети остра болка в пръста, която премина през лявата ръка. Изпусна очилата. Изглежда, те се бяха опитали да отмъкнат енергия от ръкавицата.

— Дай ми ги! — извика Янти и ги взе от земята. Сложи си ги, завъртя колелцето и премигна.

— Внимавай — каза той. — Не знаеш какво...

— Теб пък какво те е еня? — попита тя. Вече гледаше право в него.

Грейнджър бе свикнал с невиждащия ѝ взор, с объркания начин, по който въртеше глава и се преструваше, че може да гледа през тези нейни безполезни очи. Но сега от това нямаше и следа. Нещо се случи с нея в мига, когато завъртя колелцето. Очите ѝ изглеждаха съвсем нормално. Реагираха адекватно.

— Ти ме виждаш! — възкликна той.

Янти направи гримаса, нещо средно между нахална усмивка и насмешка. Като че ли понечи да каже нещо, но после поведението ѝ внезапно се промени и тя се намръщи.

— Ама че странна работа — промърмори. — Усещам... Наоколо има девет души, но... — Тя се поколеба, все така смръщила озадачено вежди. — Какво е това? Все едно, че е един и същи човек в девет варианта, но... — Вдигна очи към Грейнджър. — Те всички са като теб. Как го правиш?

Грейнджър усети тежестта на меча в ръката си. Почувства нарастващо безпокойство, същото, каквото изпитваше всеки път,

когато разбираше, че Янти гледа през очите му и че чува света през ушите му. Част от него бе отвратена от това и той инстинктивно искаше да я прогони от главата си, но прагматичната му страна го подканяше да запази спокойствие.

— Унмерски номера — отвърна сухо. — Нямам представа как се получава. Тези очила наистина ли ти помагат да виждаш?

Тя потрепери.

— Божичко, това е страшно. Те са... *празни*.

— Какво?

Тя поклати глава и отново потръпна. Вдигна ръка и се докосна по врата.

— Откъде взе тези очила? — попита Грейнджър.

— Намерих ги. Какво значение има?

— На унмерски кораб?

Мълчанието ѝ потвърди подозренията му. Янти се беше намирала на същия ледоразбивач, който бе откарал Грейнджър на север, до предавателната станция в Пертика. До мястото, където беше открил цял арсенал унмерски оръжия, който пък му бе позволил да я спаси. *Корабът с мъртвия капитан*. В главата му отекнаха думите, подхвърлени от унмерския оператор: „Но това не му попречи да достави стоката и после да те докара тук, нали?“ Дали пък точно той не бе натикал очилата в ръцете на дъщеря му? Ами останалото? Предавателната станция, на която се бе озовал, обучението му с енергобронята, фазирация щит и копирация меч, бягството му и последвалото пътуване до Ел — дали всичко това не беше планирано предварително?

В края на краищата резултатът от тези малко вероятни събития бе, че сега унмерите бяха свободни, а техните хаурстафски поробители бяха или избягали, или мъртви.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-сигурен беше, че са ги манипулирали, местели са ги като пионки върху шахматна дъска. Думите на Хериан правеха невъзможна случайната му поява на това място. И въпреки това сложността на подобна многоходова комбинация го объркваше. Откъде унмерите можеха да знаят за Янти? Хериан се бе представил като оператор. Сега обаче Грейнджър се питаше какво всъщност значи това.

— Къде сме? — попита Янти.

— На няколко мили южно от двореца — отвърна Грейнджър. — Около една левга. Битката утихна.

— Каква битка?

— Унмерите завладяха двореца — обясни той. — Използваха някакво оръжие — нещо, което косеше хаурстафските телепати като сърп. Има стотици убити, може би хиляди. Оцелелите избягаха във военните лагери в гората или в Порт Ел. Хаурстафските бойни отряди се спуснаха да разузнаят какво става в двореца. Последваха престрелки. В гората видях левкотомиран унмер. Но от известно време се възцари тишина.

Тя изглеждаше погълната от мислите си. Или пък съзнанието ѝ се рееше в нечий друг ум? Никога не знаеше със сигурност какво точно вижда във всеки един момент дъщеря му. Изведнъж тя потрепери и Грейнджър зърна в очите ѝ гняв.

Янти подсмръкна и обърса носа си с ръкав.

— Какво правим тук?

— Тръгваме.

— Къде?

Той сви рамене.

— Дори не знаеш?

— Към Порт Ел — каза той. — Ще намерим някой кораб, който...

— Какъв кораб?

— Нямам представа.

— Ама наистина си се подготвил старателно, а? — подхвърли тя с изненадващо огорчение. Зачервените ѝ очи го гледаха ядно. — Имаш ли пари?

Той не отговори.

— Сигурно и за това си разчитал на мен?

Грейнджър реши, че е търпял достатъчно и изръмжа:

— Аз те измъкнах от онзи проклет дворец! Сега млъкни и остави на мен да направя останалото.

— *Ти* си ме измъкнал? — повтори тя невярващо.

В действителност той бе заварил в двореца истински хаос, с безброй хаурстафски трупове и левкотомирани унмери, освободени от килиите за изтезания и кръжащи като умопобъркани по запрещените от мъртви тела коридори. Появата му в този момент бе напълно случайна.

За пореден път съзря зад всичко това ръката на скрит манипулатор и това го обезпокои сериозно. Време беше да се махнат колкото се може по-далече оттук.

— Можеш ли да ходиш? — попита той.

— Никъде няма да дойда с теб — отсече тя.

— Нямаш избор.

— Връщам се в двореца.

— Не, няма. — Още щом го каза, видя как дъщеря му стиска зъби и ноздрите ѝ се раздуват. Знаеше какво ще последва. Когато Янти се инатеше, правеше го докрай.

— Нямаш никакво право да ме спираш — заяви тя. Опита се да се изправи, но изохка от болка и се отпусна на земята. В този миг изглеждаше много по-малка от петнайсетгодишна. Или вече беше на шестнайсет? Само с няколко години по-млада от майка ѝ, когато Грейнджър я срещна. Но ето я тук, покрито с рани дете, седнало на тревата и готово да се разплаче.

Едно от копията на Грейнджър приклепна до нея сякаш възнамеряваше да я успокоява, макар да не му бе давал подобни нареждания. Той понечи да му се скара, но Янти го изпревари.

— Махни се от мен! — кресна на копието. А след това се разхлипа.

Грейнджър нареди на копието да се отстрани. Контролът му върху копията бе станал почти инстинктивен. Все едно да държиш в главата си едновременно няколко съновидения. Можеше да се прехвърля във всяко от тях (да се озове някъде в гората, да събира съчки или да е клекнал до огъня) и същевременно да прави неща, за които не се изискваше голяма концентрация.

Погледна Янти объркано — не знаеше какво да направи, — после отиде при огъня, където негово копие вареше чай. Не би и помислил да разговаря с него, нито да се отнася към което и да било от тези магьоснически творения като към човек, затова просто вдигна импровизирания чайник и го занесе при Янти. Усещаше топлината през металните ръкавици.

— Изпий това.

— Махни се!

— От него болката ще попремине.

Тя си издуха носа и изтри сълзите от очите си. За миг той си помисли, че ще замахне и ще блъсне чайника. Но изглежда вече се бе успокоила. Взе чашата от ръката му.

— Мирише на трева.

— Ами всъщност си е трева — отвърна той. — Брезова трева и разни билки. Правехме си такъв чай в Арамо, когато... — Млъкна. Това едва ли я интересуваше.

Остави я да посрѣбва от чая и се замисли над положението. Намираха се в гористите хълмове под двореца, но наоколо все още имаше доста хаурстафски лагери. Сега, когато битката бе утихнала, вероятно щяха да последват преговори между хаурстафските командири и остатъците от унмерските сили. Докато вървеше към двореца, бе видял един унмерски военачалник, който със сигурност не си бе изгубил ума. Вероятно този едничък оцелял е бил достатъчен да накара хаурстафските войници да преустановят битката. Конвенционалните бойни действия бяха безполезни срещу тези източни магьосници. Нещо повече, сега, когато господарите им бяха мъртви или бягаха, той се съмняваше, че хаурстафските наемници ще горят от желание да се сражават. Така че бе назрял часът за примирие. Идеалният момент за него и Янти да избягат.

Погледна дъщеря си през рамо и видя, че тя трепва. Дали пак не бе надзъртала през очите му, макар че бе възстановила нормалното си зрение?

— Няма да го правя — заяви тя.

— Какво няма да правиш?

— Няма да ти търся потънали съкровища — ядосано викна тя. — Защо всички си мислят, че знаят кое е най-доброто за мен? — Тръшна чашата на земята и чаят се изля в тревата. После се изправи, намръщена от болка, и попита:

— Накъде?

— Какво накъде?

— Нарочно ли се правиш на глупав? *Накъде е дворецът?*

— Не отиваме в...

Грейнджър млъкна. В периферията на съзнанието му се бяха появили мъже на коне. Четирима, петима. Броните им сияеха на слънчевата светлина. Чуваше приглушен тропот на копита и конско пръхтене. След кратко объркване си помисли, че се движат през гората

към техния лагер, но после осъзна, че греши. Едно от копията му ги наблюдаваше далече от лагера.

Той вдигна ръка към Янти.

— Почакай малко.

И прехвърли цялото си внимание в двойника.

Изведнъж се озова приклепнал във висока папрат, на трийсетина стъпки нагоре в тясно дефиле. Виждаше под себе си част от горска пътека, същата, по която бяха минали рано тази сутрин, на около половин левга от мястото, където бе лагерът им. От двете страни се издигаха стръмни скатове, обрасли с дървета и шубраци.

Отрядът бе смесица от хора и унмери — петима, следваха извивките на пътеката. Двамата отпред бяха унмери — високи и бледолики, със светлозелени копринени ризи с цвета на дърветата и храстите и тъмни наметала в оттенъците на земята и камъните. Докато приближаваха мястото, където се спотайваше Грейнджър, той зърна блещукане на скъпоценни камъни — инкрустирани колани, дръжки на мечове, кинжали и колчани за стрели на гърбовете им. Най-предният ездач бе строен момък със златисти коси. Грейнджър го позна: беше младият лорд, когото бе срещнал в преддверието на двореца, докато изнасяше Янти. Зад него яздеше възрастен унмер с благородно лице, обрамчено с бяла коса, продълговата брадичка и същите тъмновиолетови очи като на младежа. Следваха ги трима стражи с обикновени ризници и стоманени еполети, чиято повърхност изглеждаше изтъркана от дълги години служба.

Присъствието на тримата човешки воители в компанията на двама унмери несъмнено говореше за някаква уговорка между тях.

Момъкът вдигна ръка в знак да спрат. После погледна право към мястото, където се спотайваше Грейнджър, и извика:

— Надявам се, че не си стискал меча непрестанно. Тези оръжия имат неприятното свойство да изпичат човешки мозъци.

Грейнджър бе изненадан и разочарован, че са го разкрили толкова лесно. Не виждаше смисъл повече да се крие в храстите, затова се изправи и извика:

— Какво искате?

Младият мъж гледеше спокойно. После каза:

— Аз съм принц Паулус Марквета. — Почака малко, но отговор не последва и на лицето му трепна усмивка. — Всъщност, господине,

търсех тъкмо вас.

— Не те познавам — провикна се Грейнджър.

— Аз вас също — бе отговорът на Марквета. — Но изглежда, че дължа свободата си на вашата дъщеря. — Смуши коня си по пътеката и оръжията му издрънчаха. Седлото му бе обсипано със скъпоценни камъни. — Двамата с чичо ми, херцог Кир от Вейл, сме последните унмерски благородници в Ел. Хаурстафите избиха останалите, някои хвърлиха в затворите на лосотанските гета. Други пък лишиха от разум. — Докато се приближаваше, докосна лявото си око сякаш да покаже къде хаурстафите забиват левкотомиращите остриета. — Сега сънародниците ни са принудени да се бият в гората спешени, като обикновени бегълци — продължи момъкът. Конят му бе спрял на пътеката точно под Грейнджър. — Каним ви да се върнете в двореца с нас и да приемете нашето гостоприемство. Ще ви осигурим транспорт до Порт Ел веднага щом решите да заминете.

Лицето на Грейнджър остана безстрастно, ала мислите му се гонеха в трескав бяг. *Янти?* Нима принцът наистина вярваше, че тя стои в основата на ужасните опустошения, довели до неговото освобождаване? Сякаш нечия невидима ледена ръка стисна сърцето му. Завладя го отчаяние. Всяка фибра от съществуването му жадуваше това да не е истина, но се боеше, че е точно така. Хаурстафите се бяха ровили дълбоко в ума на дъщеря му — ум с необичайни, вероятно неразкрити сили. Ум, от който се бояха. Бяха се опитвали да открият докъде се простират границите на способностите ѝ. Страхуваха се, защото усещаха, че са уязвими за силата ѝ. Какво ли неволно бяха отключили там?

Принцът се мръщеше озадачено, чакаше отговор.

За да спечели малко време, Грейнджър попита:

— Казваш, че пътищата са отворени?

— Успяхме да постигнем временно споразумение с дворцовата стража и хаурстафското командване — отвърна Марквета и повдигна рамене. — Макар че все още има много въпроси за обсъждане, насилието е преустановено. Пътищата са много по-безопасни, отколкото бяха снощи.

— В такъв случай не ни е нужна помощта ви — каза Грейнджър.

— Бях сигурен в това — отвърна Марквета. — Но какво ще кажете за дъщеря ви? Бедното девойче се нуждае от време, за да се

възстанови след преживяното. Защо да вървите чак до Порт Ел, след като може да похапнете при нас и да прекарате една нощ в пухени легла?

— Нищо й няма — изръмжа Грейнджър. — Отиваме си у дома.

Възрастният унмер също смуши коня си, изравни се с принца, приведе се и му прошепна нещо.

Марквета кимна и пак се обърна към Грейнджър.

— Ще ви ескортираме до Порт Ел.

— Не ни е нужен ескорт — опъна се Грейнджър.

— За нас ще е чест.

— Казах — не.

Принцът го гледа няколко секунди, после погледът му се плъзна към магьосническия меч. Устните му бяха извити в усмивка, която не беше съвсем ехидна, всъщност дори не беше усмивка, ала във виолетовите му очи се мярнаха гневни отблясъци. Лицето му бе бледо като паяжинова коприна, косата му — с цвят на златни жички. Мъжът до него бе съсухрен, но с изправени рамене, със стойката на ветеран. Грейнджър видя върху ръката му татуировка с геометрични фигури, каквато предпочитаха да носят магьосниците ентрописти, ала нямаше и следа от някакви усилвателни механизми или устройства, до каквито често прибегваха тези дяволи. Двамата унмери се спогледаха и за един кратък миг Грейнджър бе сигурен, че разговарят. Накрая Марквета поклати глава и каза:

— Добре. Никому няма да натрапваме гостоприемството си. — Погледна за миг Грейнджър в очите, после кимна към копирацията меч. — Съветвам ви да внимавате с това оръжие, благородни господине, инак наистина ще ви погълне изцяло.

След тези думи дръпна юздите и обърна коня. Останалите ездаци го пропуснаха да мине. Момъкът се отдалечи по пътеката, без да поглежда повече към Грейнджър.

Останал сам, стиснал дръжката на меча, който дори не му принадлежеше, Грейнджър ги изпроводи с поглед. Щом конниците се скриха зад завоя, той си пое дъх и премести съзнанието си от далечното копие до своето оригинално тяло.

Ала твърде дълго бе останал в другия. Завръщането му бе като свестяване след як тупаник. Светът около него бе замъглен и се

люшкеше. Слънчевите лъчи се процеждаха през мрежата на ретината му, в ушите му ечеше тропот като от бясно препускащи коне.

Всичко това изчезна бързо. За един кратък момент нищо наоколо не изглеждаше реално. Стомахът му се сви и той едва не повърна. Клекна и се подпря на ръце. От устата му се стичаше горчива слюнка, ноздрите му бяха изпълнени с миризмата на влажна почва и диви цветя.

— По-добре да тръгваме — каза, без да поглежда Янти.

После се огледа.

Янти беше изчезнала.

3.

ЗАВРЪЩАНЕ В ДВОРЕЦА

Грейнджър се прокле за собствената си недалновидност. Колко време бе отклонено съзнанието му? Само няколко минути, а ето че...

Трескавото претърсване на гората не даде резултат и той затвори очи, стисна зъби и остави на възприятията на останалите копия да нахлуят свободно в главата му.

Поклащащи се зеленикави папрати.

Жълти листа сред потъмнели клони.

Насекоми, реещи се във въздуха като цветен пращец.

Висока трева.

Обрасъл с мъх камък.

Почва. Лишеи.

Пеперуда, пърхаща над бели цветя.

Изсумтя уморено и откъсна ума си от това нашествие. В ушите му кънтеше екот като от удряща се стомана, сякаш из мислите му препускаха бойни колесници. Усети на устните си вкуса на кръв.

Нито едно от магьосническите копия не успя да открие Янти.

Но, разбира се, тя можеше да вижда през техните очи, стига да беше достатъчно близо. Сигурно знаеше къде е всеки от тях и така с лекота им убягваше.

Грейнджър въздъхна дълбоко и уморено. Как да намериш човек, който не иска да го намериш и знае къде точно го търсиш? Усещаше неприятен сърбеж в очите, крайниците му като че бяха налети с олово. Все още чуваше далечния метален грохот на въображаемите колесници. От време на време пред погледа му изникваха образи, пратени от копията му.

Очите му неволно се спряха на подпряния на дънера щит и сърцето му се сви. Върху кристалната повърхност пламтеше зеленикав огън. Не се виждаше нито едно отражение от околния свят. Да гледа щита бе като да гледа в димящото сърце на космоса. А там се спотайваше безумие. Грейнджър се зачуди дали да не остави тази проклетия там, където си е. Дори докосването до щита караше нервите

му да се изопват. Не беше сигурен, че има достатъчно сила, за да го вдигне. Но от друга страна... Хериан бе споменал за невъобразимите сили, спотайващи се в неговите призми — много по-неуловими и опасни от тези в мечата и бронята. Нищо не можеше да проникне през този изкован в бездната щит, дори вакуумна стрела. Той бе неуязвим даже за разрушителното въздействие на унмерите. Хериан бе обяснил, че това е възможно, защото щитът съществувал едновременно в много светове, споделян от множество воители в повече от един космос. Грейнджър нямаше представа кои други биха могли да носят точно този щит или къде се намират, знаеше само, че вероятно нямат нищо общо с човешкия род. А след това Хериан бе намекнал, че щитът има и още по-грандиозна и страховита сила — тоест, че не е невъзможно да бъдат призовани и другите негови притежатели.

Как да се раздели с подобно съкровище?

Грейнджър вдигна щита и го намести на ръката си. По повърхността на щита пробягаха светлини и след един кратък миг, през който Грейнджър се бореше с главозамайването, безбройните фасети се превърнаха в зеленикавочерен океан. Грейнджър се огледа, смутен и объркан. Къде се намираше? Насред море? Сред бушуваща буря? Но не — допреди миг около него имаше гора. А после дърветата и храстите се появиха отново, като палитра от разноцветни багри. Пред погледа му изникна поляната и обраслите с мъх дънери. Щитът сякаш бе лек като перце, ала същевременно той едва успяваше да го повдигне. И някак си се беше вкопчил в ръката му, сякаш я пронизваше с множество малки игли.

Грейнджър се закашля и не се изненада да види, че хрчката му е примесена с кръв.

Намести щита, метна торбата през рамо и сложи дясната си ръка на дръжката на мечата. И така — едновременно прегърбен под непосилна тежест и изпълнен с неестествена сила — се затича през гората. Усещаше, че тялото му е в плен на някаква странна магия. Но опита да се съсредоточи върху предстоящата задача. Може да не знаеше къде е Янти в момента, но със сигурност знаеше къде ще отиде.

Макар че бе глуха и сляпа, Янти рядко се губеше, тъй като избягваше да се отдалечава от другите хора. В края на краищата нали тъкмо чрез техните очи и уши възприемаше околния свят. През целия си живот трябваше да преодолява една неприятна особеност на способностите си — когато никой не гледаше към нея, тя не знаеше точно къде се намира. Тъкмо този недъг бе довел до развиването на една привичка, която майка ѝ бе кръстила „поведение, търсещо внимание“. В случая с Янти обаче търсенето на чуждо внимание бе необходимо условие, за да оцелее.

Всичко това се промени с появата на унмерските очила. С тях тя виждаше както всички. Можеше да се наслаждава на трепкащата слънчева светлина, процеждаща се през короните на дърветата, на пърхащите над цветята пеперуди, на влажната повърхност на зеления мъх. Една муха прожужа край главата ѝ и тя замахна с ръка. Беше странно, че вижда всички тези неща. Ала това не пречеше на свръхестествените ѝ сетива да останат настроени. Всеки път, когато затвореше очи, тя усещаше присъствието на двореца на няколко мили от нея: беше като огромно светло петно, увиснало напред мрака — комбинация от възприятията на всички, които се намираха в него.

И все пак унмерските очила ѝ бяха разкрили един нов свят на пълна свобода и тя не можеше да му обърне гръб. И те, както повечето очила, поддържаха физическа връзка с магьосник, живял в миналото. С леко завъртане на колелцето за настройка отстрани тя получаваше възможност да вижда всичко, на което е бил свидетел някогашният им притежател във всеки момент от живота му. Умът ѝ бе свързан — през необятните простори на времето — с неговия ум и тя можеше да снове напред-назад из спомените му колкото си иска. Очилата ѝ позволяваха да гледа през неговите очи, но и на него — през нейните. Всеки нормален, зрящ човек, използващ очилата, би станал жертва на необясним парадокс, довеждащ до разпад на магията, парадокс, който Етан Маскелин бе нарекъл „терминална обратна връзка“. Космосът не позволяваше на никого да надзърта в собственото си бъдеще.

Но за разлика от другите хора, Янти бе сляпа. Не можеше да вижда света с очите си. Затова пък можеше да го разглежда с помощта на това устройство. По някаква странна игра на съдбата и метафизиката тези обикновени евтини очила, смятани за безполезни от

повечето хора, ѝ даваха възможност да чува и вижда света, в който живее.

Докато крачеше през озарената от слънце гора, една мисъл внезапно накара сърцето ѝ да се свие болезнено. Спомни си онзи момент, когато хората на Етан Маскелин бяха захвърлили обезобразеното от саламурата тяло на майка ѝ в отровните води. Тогава Янти бе на много левги от тях, на борда на кораба, който плаваше към крепостта на Маскелин на остров Скит, но бе наблюдавала всичко през очите на майка си.

Етан Маскелин — прочут иманяр, метафизик, престъпен главатар, психопат. Поредният от хората, поискали да притежават Янти, за да използват странната ѝ дарба да открива съкровища. Животът ѝ бе низ от подобни връзки. Янти бе тази, която печелеше пари, за да могат двете с майка ѝ да преживяват след войната в Ивънсроум. Бяха избягали от холерната епидемия, като работеха за един иманяр и контрабандист. Но флотът на император Хю бе сложил край на незаконните операции. Прекараха я през Инквизицията, а после я натовариха на кораб за Етугра с хиляди други военнопленници. Един господ знаеше какво можеше да стане с тях, ако Хана не бе познала Грейнджър сред тъмничарите.

Имаше смесени чувства относно факта, че Грейнджър ѝ е баща. Макар да им бе дал подслон, той се бе опитал да я продаде на хаурстафите, което едва ли бе изненадващо. Това бе станало преди да е наясно със способностите ѝ — преди да осъзнае колко е ценна. Но тогава бе вече твърде късно. Новината за тайната ѝ сила бе стигнала както до Етан Маскелин, така и до водачката на хаурстафите Браяна Маркс.

И така за пореден път животът на Янти се беше променил заради нуждите и желанията на другите. Хаурстафите я бяха отнели от Маскелин по същата причина, поради която Маскелин я бе откъмнал от Грейнджър, а след това се бе опитал да си я върне, като бе бомбардирал двореца им. А сега Грейнджър се бе върнал, за да я отведе в Ел. Безкраен цикъл.

Янти бе решила, че ѝ стига. Беше ѝ омръзнало да прави това, което другите искат от нея. Беше ѝ писнало да е тяхна играчка. Когато бяха осъзнали мащабите на силата ѝ, хаурстафите си бяха дали сметка каква заплаха може да е за целия им начин на живот. Но вместо да се

опитат да я привлекат на своя страна, бяха решили да я убият. В килията за мъчения бяха проникнали в ума ѝ толкова навътре, че бяха отключили нещо в нея. Докато се бяха опитвали да разберат ума ѝ, без да искат, бяха задействали друга, още по-могъща способност. И Янти бе прибягнала до нея — с разрушителни последици. В гнева си бе поразила своите мъчители и бе дала на унмерите възможност да избягат от затвора.

Когато се сети за Паулус Марквета, сърцето ѝ неволно затуптя. В него виждаше сродна душа. И той като нея знаеше какво е да си бил поробен. Беше сигурна, че не би я съдил за това, което бе направила.

Не би я презирал.

Ако можеше да разчита на нечия прошка, то бе само от този унмер.

От своя принц.

Спря при един храст, под който растяха цветя — толкова бели, че приличаха на скреж. Познаваше уханието им от детството си в Ивънсроум, но не можеше да си спомни как се казват. Постоя над тях няколко минути: изпълваше дробовете си с аромата им, наслаждаваше се на свежестта им.

А после долови наблизко някакво движение. Едно от копията на баща ѝ се навърташе наоколо. Премести съзнанието си в ума му и видя обкованите му с метал ботуши да пристъпват в меката почва. Изведнъж се озова в друга част на гората. Беше странно да се прехвърли в съзнанието на едно от тези магьоснически творения — съвсем различно от това да е в ума на друг човек. Всички сетива присъстваха, но липсваше нещо. Нещо неопределимо. Янти погледна през очите му, осъзна, че се е приближил твърде много до нея, и побягна.

Не беше трудно да избяга от това и останалите копия и скоро се озова в тясно дефиле в усамотена част на гората. Магьосническите двойници на Грейнджър бяха някъде на запад — близо до една от артилерийските позиции, където теренът бе по-проходим заради многобройните пътеки, Янти знаеше, че оттук ще стигне по-бързо до двореца. От време на време чуваше откъслечни изстрели. Вероятно ловци. Усети недалеч от нея да притичва елен и когато затвори очи и насочи съзнанието си нататък, видя свят, изпълнен с птици и насекоми и озарен от мека светлина.

Още няколко часа се скита из гората, докато най-сетне, когато слънцето клонеше към хоризонта, стигна до скалната тераса над бившия хаурстафски дворец.

Дим продължаваше да се кълби над разрушеното източно крило, където снарядите на Маскелин бяха превърнали в развалини прекрасната фасада и високите прозорци. Дворцови стражи и прислужници разчистваха останките в търсене на оцелели. Няколко редици мъже и жени си предаваха камъни и ведра с прах и мазилка — трупаха ги встрани от разрушеното крило. Янти с изненада забеляза между тях и неколцина унмери.

Откъм гората се зададоха унмерски конници, предвождани от принц Марквета. Нямахше как да не го познае заради яркорусата коса и царствената му осанка. Принцът слезе от коня и се приближи до един от работниците. Каза нещо на стражниците, обърна се и даде знак на хората си да слязат от конете.

Янти се изненада, когато принцът и охраната му се присъединиха към останалите. Опасенията ѝ, че долу може да я посрещнат враждебно, взеха да се разсейват.

Час по-късно, когато Янти се появи откъм гората, те продължаваха да разчистват разрушенията.

Принцът и унмерските конници бяха подпъхнали тежък метален лост под един масивен отломък и се опитваха да го вдигнат. Марквета бе целият в прах и пот и в първия миг я погледна разсеяно. Ала в следващия я позна и втренчи поглед в нея. Унмерските конници също вдигнаха глави, пуснаха лоста и се втурнаха към захвърлените наблизолъкове.

Янти осъзна, че все още е облечена с хаурстафска роба, и каза:

— Спрете. Няма да ви направя нищо лошо.

Унмерските конници продължиха да я гледат с нескрито опасение. Но после очите на Марквета се разшириха от изненада и той възкликна:

— Това си *ти*. Янти! Момичето от моите сънища.

Тя кимна смутено.

— Но баща ти...

— С баща ми не сме на едно мнение относно моето бъдеще — каза тя.

Младият принц слезе от купчината отломки и изтупа ръце. Докато я приближаваше, в очите му се долавяше любопитство.

— Най-сетне имам възможност да поговоря с теб — каза той. Улови я за ръката, усмихна се и неочаквано коленичи пред нея.

— Благодаря ти, скъпа Янти. Ние, унмерите, сме ти ужасно задължени за това, което направи за нас.

Янти се изчерви. Всички я гледаха.

— Използваме сънищата, за да разговаряме с нашите покровители — продължи принцът. — Със съществата, които вие наричате старите богове. Бях в един такъв сън, когато се срещнахме. Ти прекъсна разговора ми.

— Съжالياвам — каза тя. — Не исках...

— Няма за какво да съжالياваш. Боговете са доста досадни. Не и ти обаче. Помня всичко съвсем ясно. Много се радвам да видя, че на живо си дори по-хубава.

Страните на Янти пламнаха.

— Благодаря ви, принц Марквета.

— Наричай ме Паулус — каза той и ѝ целуна ръка. — А сега, кажи ми, Янти — къде е баща ти? Предполагам, че те търси.

Изтощеният Грейнджър нямаше друг избор освен да позволи на енергобронята да върши цялата работа. Металният костюм придаваше енергичност на движенията му и го правеше нечовешки силен. От процепите между брънките струеше светлина и го обгръщаше в сфера от пъстроцветна дъга. Ботушите му тупкаха приглушено в меката почва и оставяха дълбоки дири — вероятно сега тежеше колкото трима яки мъже. Докато тичаше, задели част от претоварения си ум да контролира осемте копия.

Използваше ги, както би използвал отряд войници. Петима разпръсна напред и настрани, за да образуват нещо като далечен защитен периметър. Останалите привика към себе си. Искаше да са наблизко — още три остриета в случай че възникне нещо непредвидено.

Не спираше да търси Янти, но засега нямаше и следа от нея.

Скоро наближи двореца, където — чрез едно от копията си — бе срещнал принца и унмерската му свита.

Гората на запад бе озарена от ярка слънчева светлина, която изглеждаше замъглена в периферията на полезрението му, и той реши, че с очите му става нещо. Но долу, в клисурата, през която бяха минали конниците, все още бе сенчесто. Усещаше под краката си мекия влажен мъх. Нареди на копията да излязат от гората и да тръгнат по пътеката, където почвата не бе толкова мочурлива.

Не беше изминал много, когато проехтя изстрел.

Един куршум рикошира в бронята му и отлетя със свистене към дърветата. Не от *неговата* броня. Отне му няколко секунди да осъзнае, че е попаднал в едно от копията. През това кратко време на объркване проехтяха още два изстрела. Куршумите удариха нагръдника на двойника и още преди той да реагира, подсъзнанието на Грейнджър бе поело контрола и го накара да извика на фантома да намери прикритие, докато същевременно събираше сведения от останалите, за да уточни откъде стрелят.

От ето там!

Бяха залегнали зад един дънер на склона, на стотина метра от местоположението му. Хаурстафски стрелци — най-вероятно разузнавачи или войници, излезли на лов. С леки карабини. Разполагаха с отлична възможност за обстрел на пътеката и за засада на минаващи пътници, но вниманието им в момента бе насочено към гората на изток, където едно от копията на Грейнджър бе залегнало зад камък. Изглежда, не бяха забелязали останалите.

Грейнджър усети, че другите фантоми пълзят наоколо, за да обкръжат стрелците. Той ли им бе наредил да го направят? Не се сещаше. Мислите му бяха объркани. Изведнъж установи, че се намира на десетина метра по-надолу по пътеката, без никакъв спомен да се е придвижил дотам. Зави му се свят. Само още десет и щеше да излезе на открито пред стрелците. В миг на краткотрайно объркване си помисли, че това не е копие, а той самият, че някой друг е поел контрола над него.

Дали не го използваша, за да им отвлекат вниманието? Да насочат стрелбата към него?

Опита се да събере волята си във фокус.

Пукот.

Нещо го удари в окото и го събори назад. Зеленикаво-златистата слънчева светлина изпълни небето над него. Докато се обръщаше,

мярна опръскана с кръв папрат, по която бяха полепнали парченца от мозък и собствения му череп. Падна. Лицето му се зарови в земята, усети кал между зъбите си, мирис на гора и мека почва, а също и че нещо се стича по врата му. Неговата кръв? Устата му бе пресъхнала — остра болка пълзеше нагоре по врата.

Но ето че отново се намираще в подножието на хълма, стиснал меч, докато утихваше ехото на изстрела, който го бе убил в другия край на гората. Унмерският меч леко потрепери, докато запращаше унищоженото копие в небитието. А после потрепери отново и в гората, на пътеката, се появи ново копие. Магьосническото творение просто изникна напред въздуха, появата му бе придружена с леко бръмчене и слаб повей. То погледна Грейнджър с изцъклени очи, обърна се и се затича нагоре по хълма.

И този път Грейнджър не помнеше да му е давал нареждане да го прави.

„Спрете — мислено каза той на двойниците си. — Останете по местата си.“

И се затича.

Защо? Накъде?

Спря и се огледа объркано.

Чу вик и най-сетне осъзна, че е изгубил всякакъв контрол. Седна на земята и започна да се смее. Пред очите му изникваха и семеняха образи — облещени очи и кървяща плът. Стоманените цеви на карабините прегънати с едно стисване на ръкавиците. Вече не беше на открито в горските покрайнини, а между дърветата и сред тревите. Сякаш виждаше някаква огромна призма, с множество различни отражения. Сенки и нажежени до болка слънчеви петна. И някъде сред всичките тези накъсани образи стана свидетел на жестокото избиване на хаурстафските стрелци.

Пусни меча.

Искаше да го пусне, но не можеше.

Пусни меча!

Част от съзнанието му продължаваше да моли ръката да пусне меча. Ала друга част не спираше да използва оръжието горе на хълма — в три, четири, шест ръце. И тази част отказваше. Той изпъшка безсилно. Не можеше да направи нищо, докато копията му насичаха на

парчета нещастните стрелци. Призмата от множество образи се обагри в червено.

Настаниха Янти в апартамент, от който се виждаше градината за медитация в западния двор. Апартаментът бе принадлежал на високопоставена хаурстафска служителка и Янти са зачуди дали принцът е спрял избора си на него заради сходството в ръста между Янти и нея. Всичко в гардероба ѝ ставаше все едно е шито за нея.

На сутринта почна да изпробва дрехите в гардероба — дрехи на жена, която вероятно бе убила. Освен големия избор на хаурстафски роби имаше и други дрехи: рокли в златисто и сребристо, блузи от паяжинова коприна, кожени ловджийски дрехи и обувки, обковани с благородни метали. В ракла от драконова кост в ъгъла имаше безчет накити и бижута.

Но колкото и да бяха красиви дрехите, нито една не ѝ се понрави достатъчно. Изпробваше ги, поглеждаше се в огледалото и се чувстваше виновна. Как би могла да изпита удоволствие след това, което бе направила? Стоеше наред стаята и разглеждаше разхвърляните наоколо тоалети. После ги събра безцеремонно, натика ги в гардероба и влезе в банята. Свали парцаливата мръсна роба и се изми с вода и сапун в легена.

Слугите ѝ донесоха плодове и закуска и тя седна да похапне на елегантната стъклена масичка край прозореца. Светлината, струяща през стъклото, караше масата да сияе като обсипан със скреж шубрак.

Янти не можеше да се отърве от напрежението и вината, че тъкмо тя е причината за разрушенията в двореца. Ръката ѝ се плъзна несръчно по масата, събори чашата и кафето се разля върху скъпия килим. В паническото си желание да почисти по-бързо тя бутна и вазата, която изтрополи върху стъклената повърхност, падна на пода и се пръсна на парчета.

Янти замръзна, дишаше тежко.

Когато след малко се появи прислужница, откри Янти приведена над масата да я бърше със салфетка.

— Моля ви, госпожице — каза момичето. — Оставете на мен.

Янти я погледна.

— Съжалявам... Без да искам...

- Принцът ви вика.
Янти я погледна изненадано.
— Долу в градината — каза прислужницата.
— Той вече е *там*?
— Да, госпожице.
— Моля те, не ме наричай така. Казвам се Янти.
— Да, госпожице Янти.
— Значи той вече е долу?
— Да, госпожице Янти.
— Ще ме заведеш ли при него?
— Да, госпожице. Веднага ли?
— Да.

Прислужницата я огледа.

- Не искате ли първо да се преоблечете?

Янти сведе очи към жалката си роба, после отново погледна към гардероба.

Паулус я очакваше на една пейка до белосаната стена, до която хаурстафските градинари бяха засадили праскови и бадеми. Четеше книга с кожена подвързия и вдигна глава, когато я чу да се приближава.

— Янти — каза той, стана и я хвана за ръка. — Изглеждаш чудесно. — Погледът му се плъзна по светлата копринена пола и кремавото подплатено елече, обшито със златист ширит. — Виждам, че всичко ти е точно по мярка.

— Благодаря, ваше...

— Паулус — прекъсна я той. — Настоявам.

Поведе я по посипаната с отломки пътека, под лозницата, натежала от зрели гроздове. Обясни ѝ, че тази година гроздето е узряло по-рано благодарение на магьосническата топлина на забити в почвата шишове. Още един аспект на унмерската култура, заимстван от хаурстафите.

Продължиха сред уханието на лавандуловите храсти и градинските цветя. Паулус разказваше пламенно за бъдещето, което Янти бе подарила на неговите сънародници. Самият въздух сякаш трептеше, преизпълнен с нови възможности. Паулус обясни, че чичо му Кир постигнал временно споразумение с хаурстафите. Близо

четири хиляди войници в лагерите около двореца преминали на служба при нов господар — преход, който, изглежда, бе станал без никакви проблеми. В двореца имаше достатъчно богатства, за да се издържа армия с подобни размери десетилетия наред, и пак щеше да остане, за да построят флотилия, в случай че хаурстафският флот създава проблеми.

— Обаче — продължи Паулус — нашата най-важна задача си остават сънародниците ни в Лосото.

Хиляди унмери все още бяха затворници в тамошните гета под охраната на хаурстафски телепати. За всичко това плащаше император Хю по настояване на Гилдията. Вероятно Хю бе чул, че хаурстафите са преотстъпили властта в Ел, но засега не се знаеше какъв ще е отговорът му.

Имаше оцелели сред хаурстафите в Ел, но почти всички бяха избягали, за да се присъединят към сестрите си в Порт Ел и да напуснат острова с някой кораб. Паулус бе пратил писмо до тези изоставени от господарите си телепати с предложение за примирие. Тъй като никой не знаеше кой може да стои зад клането в двореца, хаурстафите бяха предположили, че артилерийският обстрел на Маскелин е целял да отвлече вниманието, за да могат унмерите да организират своя атака, използвайки някаква нова и непозната магия. Това, разбира се, бе от полза за унмерите. Хаурстафите сега се бояха достатъчно от тях, за да приемат условията на Паулус, и едва ли щяха да отвърнат на удара.

Излязоха от градината през една малка кована вратичка и тръгнаха към гората. Янти я познаваше добре. Тук често се разхождаха ученици и послушници. Сега обаче в гората цареше тишина. Някак по навик Янти остави на съзнанието си да се зарее, да потърси други хора наоколо. В периферията на възприятията си долови присъствието на птици и насекоми, на един слязъл от хълмовете елен. Чуваше и виждаше дворцовите стражници и прислугата, които все още разчистваха останките от разрушеното крило, и по-нататък — маршируващи по пътека войници.

А после долови нещо ужасно познато. Група мъже с необичайно остри възприятия — и същевременно обгърнати в магьосническа пелена. Беше ги пропуснала в първия момент, защото бяха от другата страна на събореното крило, зад работещите там хора. Но сега

работниците се бяха изправили и гледаха към новодошлите. Осем мъже. Бяха толкова близо, че тя спря и стисна ръката на Паулус.

— Какво има? — попита той.

Янти плъзна поглед по фасадата към ъгъла. Знаеше какво ще последва и почти тропна ядно с крак. Не беше честно. Защо трябваше да бъде развален този прекрасен миг?

— Може ли да си тръгваме? — попита тя.

— Защо? Какво има?

Ала вече бе твърде късно. Копията на Грейнджър се появиха иззад ъгъла. Върху еднаквите им лица имаше идентични белези от изгаряне със саламура. Очите им бяха зачервени, пламтящи, напълно лишени от човешки емоции. Носеха брони, от които долиташе слабо бръмчене, по магьосническата им повърхност трептяха причудливи отблясъци.

Двойникът най-отпред държеше пред себе си човешко тяло — носеше го с такава лекота, сякаш не тежеше въобще. Янти усети, че дъхът ѝ секва. Беше видяла копията отдалече, но не и тялото, което държеше предният. Съвсем обяснимо, защото той нямаше нито сетива, които да използва, нито дори съзнание, от което да надзърне.

Но Янти го позна веднага. Лице, което бе същото като лицата на другите — ако се изключеше дупката от куршум между очите.

Паулус покани копията вътре и те го последваха мълчаливо. Накара ги да положат тялото на Грейнджър на една голяма маса и после прати слугите да повикат чичо му.

Янти остана при трупа на баща си с осемте призрачни копия. Присъствието им я изнервяше. Дори само като ги погледнеше ѝ призляваше. Ненавиждаше ги, че са тук, че споделят с нея този миг на скръб. Протегна ръка към нагръдната плоча на бронята на баща си — към обгорения метал с неговата странна бледа светлина, — но не намери сили да я докосне.

Чувстваше в душата си празнота, сякаш някой ѝ бе отнел огромна част от бъдещето. И докато гледаше покритото с белези лице, празнотата постепенно се изпълваше с мъка. Внезапно по бузите ѝ рухнаха сълзи, тя скри лицето си в шепи и захлипа.

— Съжалявам за загубата ти — каза Паулус.

Тя усети ръката му на рамото си. Обърна се, опря глава на гърдите му и продължи да ридае все по-неудържимо.

— Толкова го мразех — успя да каже.

Той я задържа в обятията си.

— Това чувство често е спътник на обичта.

Тя проплака като малко дете. Цялата се тресеше. Позволи му да я притисне към себе си, чувстваше топлината на бузата му, опряна в нейната.

— Ваше височество — чу се гласът на херцог Кир.

Янти вдигна очи и го видя до масата. Оглеждаше копията. После сведе поглед към тялото на баща ѝ.

Наведе се и огледа раната на главата му. Опря пръсти на шията му. След миг изсумтя одобрително и каза:

— Не плачи, миличка. Баща ти е жив.

Янти не можеше да повярва.

— Но тази рана...

— Смъртоносна е като всички такива — каза Кир. — Окото и част от мозъка са напълно унищожени. И въпреки това той е жив.

Янти лежеше и се опитваше да овладее мислите си. Бяха преместили баща ѝ от празната стая и го бяха настанили в легло. Представяше си го как лежи там, със зейналата в челото дупка, през която можеше да се види мозъкът.

И въпреки това бе жив.

— Заради бронята е — беше обяснил Кир. — Бронята го е запазила и сега възстановява убитите тъкани и затваря раната. И дори помага да израсте ново око.

И нов мозък.

Тя потрепери.

Зачуди се дали баща ѝ сънува. Имаше ли представа къде се намира, какво става около него?

И как се е озовал тук. Как копирацията меч бе успял да поддържа съществуването на двойниците му дори след като бе изгубил съзнание? Спомни си, че в действителност те не бяха съвсем точни негови копия. Нито един от тях нямаше смъртоносна рана.

Всичко това ѝ бе напълно непонятно.

Зад спуснатите завеси блещукаше лунна светлина. Долавяше уханието на жасмин в градината под прозореца. При други

обстоятелства това щеше да ѝ се стори успокояващо, но тази нощ сънят не идваше. Сигурно беше вече три, дори четири след полунощ. Осъзна, че от известно време напруга слух да чуе нещо.

Но какво?

Изведнъж си даде сметка какво очаква да долови. Стъпките на двойниците на баща ѝ. Призраците на меча, както ги нарече Паулус. Те бяха лишени от съдържание, обикновени магьоснически творения, но въпреки това я плашеха. Представяше си ги как стоят отвън в градината, вдигнали лица към нейния прозорец, и от тази мисъл цялата се разтрепери.

Загърна се по-плътно в завивките. Разбира се, че не бяха там. Защо ще стоят отвън? Мозъкът на баща ѝ бе на парчета. Не би могъл нито да ги повика, нито да ги командва. Бяха тук единствено и само по волята на меча.

И все пак къде ли бяха сега? Дали Кир ги бе отпратил, или просто се бяха изпарили, след като бяха изпълнили задачата и бяха донесли Грейнджър тук?

Отново напрегна слух в тишината.

Не бяха отвън. Глупаво беше да мисли така.

Но може би все пак трябваше да провери, за да успокои мислите си.

Тя поклати глава и се зарови под завивките. Всичко това беше нелепо. Нямаше никакви призраци в мрака. Беше съвсем сама, вече бе четири сутринта и трябваше да поспи. Паулус ѝ бе обещал на сутринта да я изведе на езда.

Трябваше да е във форма за разходката.

Изстена и седна в леглото. Погледна към прозореца. Нищо не помръдваше там. Не се чуваха никакви звуци. Дори нямаше ветрец, който да поклаща пердето.

Тя слезе от леглото и изтича до прозореца. Посегна към пердето, но се поколеба. По гърба ѝ пробягаха ледени тръпки. Камъкът под краката ѝ бе студен. Усещаше как тупти сърцето ѝ.

Стига вече! Наистина се държеше смешно.

Дръпна пердето.

Видя ги веднага — стояха в градината под прозореца. Осем черни фигури с обгорени от саламура лица и вдигнати нагоре очи. Всички гледаха към нея.

Тя изписка.

Последва объркване. Не си спомняше кога се е дръпнала от прозореца, но изведнъж осъзна, че е коленичила на пода зад леглото, притиска завивката към главата си и продължава да крещи.

В коридора се чува стъпки и вратата се отвори.

— Янти?

Беше Паулус. Дотича при нея и я улови за ръката, сякаш бе потъващ удавник.

— Какво има?

— Прозорецът — отвърна тя. — Градината. Те са в градината.

— Кои? — Той направи опит да се надигне, но тя се бе вкопчила в него. — Янти, моля те. Трябва да видя кой е отвън.

Тя изхлипа, но го пусна.

Той отиде до прозореца и надзърна. След миг се обърна и я погледна озадачено.

— Не виждам никой.

— Призраците на меча — обясни Янти. — Те са отвън.

Паулус се наведе през перваза и огледа градината. После се прибра в стаята.

— Каквото и да е било, сега там няма никой. Сигурна ли си, че не си сънувала?

— Бяха там! — почти му кресна тя.

Той се приближи и я улови за ръцете.

— Добре — въздъхна. — Вярвам ти. Вероятно са побягнали, когато извика.

— Съжалявам — каза Янти. — Изплашиха ме.

— Призраци като тези ще изплашат всекиго.

— Толкова ме е срам...

Той я целуна по челото и стисна леко ръката ѝ.

— Не бива.

Тя повдигна лице и брадичката му остърга бузата ѝ. Кожата му беше хладна. Ухаеше на чисто и на някакъв слаб аромат. В мрака на стаята едва различаваше острите му черти. Светлата му коса изглеждаше почти бяла на лунното сияние. Известно време мълчаха, всеки заслушан в дишането на другия. Във въздуха между тях витаеше някакво напрежение, почти като статично електричество. Тя знаеше, че и той го чувства.

Янти го целуна по ухото и после пак — по бузата. А след това вече целуваше устните му.

— Готово.

Мъглата се разсея и наред нея изникна красиво младежко лице, което Грейнджър познаваше. Марквета. Виолетовите очи на принца блестяха в мрака. Зад него стоеше друг, по-възрастен унмер, с посивели коси. Грейнджър познаваше и него — това бе вторият конник от групата, която бе срещнал в гората. Мъжът се отдръпна от леглото. Държеше дълга сребриста игла, която прибра в сферичен прибор, който прикрепяше в другата си ръка. Странното устройство, изглежда, се състоеше от хиляди мънички повлекла, тънки като косъмчета. Докато иглата заемаше мястото си, топката издаде тих потракващ звук, като топчета на лосотанско сметало. Среброкосият унмер я гледаше съсредоточено. После внезапно протегна ръка и пусна сферата, ала тя остана да виси във въздуха на няколко сантиметра от лицето му.

Мъжът я духна и сферата литна сякаш бе сапунен мехур.

— Умът му вече работи нормално, господарю — каза мъжът на принца. — Макар че не мога да твърдя до каква степен. Времето несъмнено ще покаже.

Грейнджър лежеше в легло наред облицована с бял мрамор стая. Все още беше с енергобронята. Премести поглед от принца към възрастния унмер и татуировките на ръката му. Беше виждал подобни рисунки върху кожата на бруталистките магьосници, ала този тук не му приличаше на боен магьосник. Имаше издължено лице и невероятно крехки ръце. Косата му се придържаше от обръч, изработен от непознат метал. Някакъв отличителен знак на книжници може би? Сребриятата сфера прелетя бавно покрай носа му и той я отпъди с ръка.

За разлика от аскетичния възрастен унмер, Марквета изглеждаше почти като конте. С розово-жълтеникавия си елек, накитите и безбройните пръстени със скъпоценни камъни бе досущ като някой селски фокусник.

— Поне е жив — отбеляза Марквета. След това явно му хрумна друга мисъл, защото се обърна към възрастния унмер и попита: — Жив е, нали?

Мъжът повдигна рамене.

Нов глас проговори зад Грейнджър.

— Благодаря ви, херцог Кир. — Беше Янти.

Грейнджър извърна глава и видя, че е застанала до озарения от слънчева светлина прозорец. Изглеждаше обгърната в блестящ ореол, роклята ѝ бе като ефирна обвивка. Или сънуваше, или по някакъв необясним начин я бяха излекували, защото нямаше и следа от раните и синините по лицето ѝ — спомен от мъченията на хаурстафите. Тя го погледна, сбърчила вежди, после бързо отмести поглед.

— Познавате ли това момиче? — попита го сивокосият унмер.

Грейнджър не отговори.

— Объркан е — обясни Янти.

— Познавам *теб*. — Грейнджър гледаше възрастния мъж. — Ти беше с принца.

— Това е чичо ми — обясни Марквета. — Херцог Кир от Вейл.

— Това хаурстафският дворец ли е? — попита Грейнджър.

Марквета кимна.

Грейнджър направи опит да седне, но му се зави свят.

Херцог Кир вдигна ръка и каза:

— Ненужните движения само ще забавят възстановяването ви.

Опитайте се да лежите неподвижно, полковник Грейнджър.

Грейнджър пое дълбоко дъх и седна в леглото. От ъгъла, под който падаше светлината отвън, прецени че е късна утрин.

— Никога ли не спазвате съветите на другите? — попита принцът.

Грейнджър изсумтя презрително. Вече различаваше съвсем ясно Янти с нейните черни незрящи очи и смугла кожа. По нея нямаше и следа от преживените мъчения, но изглеждаше напрегната. Сякаш се страхуваше от нещо.

— От колко време съм *тук*? — попита Грейнджър.

Младият принц погледна въпросително херцог Кир и той каза:

— Бяхте в делириум, полковник. Преживяхте няколко пристъпа.

Наложи се да ви дадем успокоително, за да може да се възстановите. Процесът беше продължителен.

— Колко продължителен?

— Донесоха ви тук преди единайсет дни.

Единайсет дни?

— Как? Как се озовах тук? Кой ме е намерил?

Марквета се усмихна малко студено.

— Никой не ви е намирал, полковник. — В гласа му се долавяше задоволство. — Донесоха ви призраците на меча.

Грейнджър втренчи неразбиращ поглед в него. Все още усещаше болката в тила, придружена от тъпо пулсиране, което му пречеше да разсъждава трезво. Как бе възможно копията да са го донесли без негово знание? Как въобще съществуваха, ако той е в безсъзнание?

— Наистина сте извадили късмет, че сте носили тази забележителна броня — обясни херцог Кир. — Тя не само е съхранила тялото ви, след като са ви убили, но и спомогна за бързата регенерация.

— Не съм умирали. Убиха едно от копията ми.

— Не копие. Вас — настоя херцогът. — Без съмнение сега сте объркан. Но тъй като сте носили меч, който създава осем копия на притежателя, и носите регенерираща тялото броня, изглежда, не сте пострадали сериозно от това прежеждие.

— Стига той да е оригиналът — обади се Марквета.

— Така е — съгласи се херцогът.

Грейнджър местеше поглед между двамата.

— Какво говорите?

— Продължителната употреба на меча неизменно води до промяна — продължи с обясненията Кир. — Мечът поглъща първоначалния си притежател и заменя материалното му тяло с това на някое негово копие. Тъй като копията в същината си са идентични с оригинала физически и душевно, притежателят няма представа, че е бил подменен. Но в действителност не е нищо повече от продължение на меча и по такъв начин е обречен да се прекланя пред волята му, докато е жив.

— Да се прекланя пред волята му? Как може един меч да има воля?

Херцогът се подсмихна.

— Тези мечове са създадени от магьосници, далеч по-стари и по-мъдри от вас. И повечето от тях съхраняват волята на своите създатели. На ваше място, полковник Грейнджър, щях да се запитам как съм станал притежател на подобно оръжие. Дали наистина е станало случайно? Или оръжието е поставено целенасочено в ръцете

ви? — Подсмихна се едва забележимо. — Мечове като този имат физическа връзка със собствениците си. Не могат да се местят, докато настоящият собственик е жив. Обикновено това не е проблем за копиращия меч, тъй като той бързо изконсумира притежателя си и го заменя с двойник, когото може да контролира. — Сивите му очи гледаха Грейнджър внимателно. — Меч, който държи под контрол собственика си, може да реши кога той ще умре. Би могъл дори да ви принуди да си свалите бронята и да си прережете гърлото сам. И тогава ще е свободен от вас. Но специално този меч, полковник Грейнджър, изглежда някак доста привързан към вас. Той ви доведе при нас, за да може бронята да разполага с достатъчно време да ви възстанови.

— Не разбирам. Какво иска от мен?

— Тези мечове по правило притежават известен разум — обясни Кир. — Имат желаниа, планове. Без съмнение мечът гледа на вас като на полезно средство за постигане на целите си. Докато сте жив, ще продължава да упражнява натиск върху вас, да ви принуждава да се прекланяте пред волята му, докато един ден се установи, че вече не сте Томас Грейнджър. Че сте копие на меча. Роб на оръжието. — Кир се почеса по брадичката. — Стига това вече да не се е случило.

— В такъв случай най-добре да захвърля този меч.

— Полковник, връзката ви с него е много силна. Разстоянието между него и вас е без значение. Ако вече ви е поробил, просто ще ви нареди да се върнете и да го вземете.

— Тогава ще го хвърля в океана.

Херцогът поклати глава.

— Може да опитате. Но той сигурно ще ви спре.

— Ако вече не сте някое от копията — добави Марквета.

— Не е изключено — съгласи се херцогът.

— Вие не знаете ли? — попита Грейнджър.

— Ще знаем със сигурност — каза Кир, — ако през следващите няколко дни не настъпят психични или физични последствия.

Грейнджър завъртя невярващо глава.

— Тоест съществува възможност това да не съм аз?

Кир кимна отново и потвърди:

— Да, съществува.

— И всичко това заради меча? — попита Грейнджър.

Кир погледна Марквета.

Младият принц стисна устни и се замисли. Оглеждаше преценяващо Грейнджър. Накрая рече:

— На колко години сте, полковник? Петдесет? Или по-млад?

Грейнджър сякаш прие въпроса за обида. Не виждаше смисъл да отговаря.

— Мечът и бронята, които ви спасиха живота — продължи Марквета, — са много по-стари от този свят. По-стари дори от звездите в небесата. Трудно е за... за обикновен човек да възприеме подобно нещо. Когато погледнат меча и бронята, хората виждат метал, стомана, сплави... или... — Марквета въздъхна, опитваше се да е поясен. — Но и двата предмета са идеи — продължи той. — Заченати далеч преди раждането на нашия космос. Ние унмерите се опитваме да разберем подобни концепции, да разберем универсалните истини. Истини, които нерядко датират отпреди възникването на вселената. В случая с вашата броня — концепцията за планирания ентропичен порядък. Разбира се, всичко това някак не си пасва с естествения ред във вселената, също както е и с живота. Вселената е в постоянен разпад. Животът се съпротивлява на този разпад. Но никой не може да се бори с природата на нещата. Дори устройство, създадено да придава сила на органичното тяло или да го съхранява от декреация, го прави по начини, които не винаги са напълно... здравословни. Да се носи подобна броня е като да се пие вода, в която е разтворена саламура — за известно време ще ви запази жив, но в края на краищата ще ви убие.

Грейнджър усети, че го завладява паника.

— А мечът? Какво се надявате да научите от него?

Младият принц го погледна някак странно.

— Тъй като не аз съм неговият създател, не мога да ви отговоря. Но ще е голяма грешка, полковник Грейнджър, ако продължавате да вярвате, че вие го притежавате.

— Къде е той сега?

— В оръжейната. — Принцът повдигна вежди. — Искате ли да ви го донесат?

Грейнджър не отговори, макар това да бе най-съкровено му желание. Пръстите му жадуваха да почувстват допира на метала. Той изтри потта от челото си.

— Виждам, че все още упражнява волята си върху вас — каза принцът.

Грейнджър отмести засрамено поглед, после насочи вниманието си към Янти. Радваше се да я види оздравяла и възстановена. И толкова хубава. Дори косата ѝ бе някак променена. Приличаше на придворна дама. Остана изненадан от строгия ѝ поглед — сякаш се опитваше по някакъв начин да го предизвика. Да му покаже, че не го уважава и че не му вярва.

Толкова приличаше на баща си!

Но ако бе вярно, че тя стои в основата на хаурстафското поражение, унмерите щяха да направят всичко възможно да ѝ попречат да си тръгне. Унмерите щяха да са изложени на опасност, докато съществуваше дори само един хаурстафски телепат, който да ги заплашва.

— Трябва да почивате, докато възстановите напълно силите си — каза херцог Кир. — Мисля, че ще е по-добре, ако ви свалим бронята и оставим тялото ви да заздравява по естествен път. До два-три дни ще знаем дали сте истинският Томас Грейнджър — усмихна се той, — или негово магьосническо копие и роб на волята на меча.

— Ами ако се окаже, че съм копие?

— Мечът ще ви използва за целите, които си е поставил.

„Ама че работа — помисли си Грейнджър. — Значи може и да не съм аз.“

Със сигурност се чувстваше както преди, освен че главата му бе малко замаяна. Но ако беше копие на меча, нямаше как да го разбере, нали? „Дори да не съм негово копие, въпрос е само на време.“ Магьосническото острие налагаше волята си върху него денем и нощем, опитваше се да поеме контрол над ума му. А унмерите го бяха държали упоен единайсет дни.

За да не създавал проблеми.

Бяха допуснали грешка със събуждането му, защото той не смяташе да позволи да държат дъщеря му пленничка.

— Ще оздравея по-бързо, ако съм на крака — заяви полковникът и се надигна от леглото. Бронята му избръмча едва чуто, металните пластини разхвърляха разноцветни отражения. Зави му се свят и той се хвана за края на леглото, за да не падне. Изведнъж светлината от прозореца му се стори по-ярка, дори заслепяваща. Беше объркан, както

последният път в гората. Но скоро всичко премина. Той си пое дълбоко дъх и каза:

— Янти, тръгваме си.

— Никъде няма да ходя — тросна се тя.

— Не може да останем тук.

— Защо да не може?

Трябваше да я измъкне час по-скоро. Да открие начин да надвие меча. Дали пък да не го строши? Или да го разтопи? Каквото и да е, наложително беше да действа бързо. Освен това Янти трябваше да е до него. Той я погледна, огледа красивата ѝ рокля. Искаше да ѝ каже, че мястото им не е тук, но се почувства засрамен да говори такива неща пред присъстващите. Къде им е мястото тогава? Дори не знаеше дали тя му принадлежи. И не можеше да ѝ каже истината — че не желае да я остави на унмерите. Не искаше да я използват. Твърде много хора я бяха използвали.

— Обещах на майка ти, че ще се грижа за теб — обясни той. — И точно това смятам да направя.

— Не искам да се грижиш за мен.

Той изпъшка.

Марквета реши да се намеси.

— Полковник, вие, разбира се, можете да си тръгнете когато пожелаете. Също и дъщеря ви. Но като се имат предвид някои обстоятелства, свързани със здравословното ви състояние, не смятате ли, че ще е по-добре ако поне още няколко дни останете под наблюдение? Докато знаем със сигурност.

— И ако се окаже, че съм копие — попита Грейнджър, — как ще ми помогнете? Можете ли да върнете нещата обратно?

Марквета сви рамене.

— За съжаление...

— Така си мислех. Янти, вземай си багажа.

— Няма да тръгна с теб.

Той оголи ядно зъби.

— Напротив, ще тръгнеш.

— Няма да пропусна бала само защото си се събудил и искаш да си тръгнеш. От дни се готвим за него.

Грейнджър погледна въпросително принца.

Марквета обясни:

— Организираме тази вечер бал в знак на благоразположение и приятелство с нашите съседи. Поканени са всички благородници, чиновници и земевладелци от Ел. Няма ли да останете поне за него?

Бал! Толкова скоро след хаурстафското клане и превземането на Ел унмерите организираха тържество? Грейнджър отвори уста да протестира, но забеляза твърдата решимост в погледа на дъщеря си. Беше почти като предупреждение. *Не ме излагай.* Само че тя бе твърде млада, за да осъзнае опасностите, които я дебнат тук. Не беше виждала купищата трупове, оставени от унмерите в Дънбар и Дорел и на стотици други места преди драконовите войни. Не беше посещавала предавателната станция в Пертика, за да бъде свидетел на ентропичните ужаси, които Хериан бе призовал един бог знае откъде. Всеки път, когато се сблъскаш с някой унмер на далечно и усамотено място, както бе станало с Грейнджър, докато следваше Янти до този дворец, винаги възникваха неприятности. Хериан вероятно бе прекарал векове на онази опустошена от войни станция и бе тъкал сръчно на стана на съдбата, манипулирайки различни събития по заповед на другоземните си господари — тези вечни богоподобни същества, които унмерите наричаха ентропати. Грейнджър все още не знаеше защо унмерският оператор бе подредил нещата така, че той да се озове тук, но подозираше, че всичко това е свързано с Янти. Унмерите бяха потайна и много опасна раса. Дъщеря му бе прекадено наивна и доверлива, за да ѝ остави да взема решения, когато се касаеше за тях. Дявол го взел, та самият Грейнджър бе твърде наивен. Не. Дори само още една нощ тук щеше да е твърде много.

Готвеше се да съобщи на Марквета какво мисли за проклетото тържество, когато отново му се зави свят. Стаята се завъртя и той едва не тупна на пода.

— Аз не съм полковник — успя да промърмори. — Отдавна вече не съм. — Толкова му се виеше свят, че едва различаваше присъстващите в помещението. Телата им сякаш се сливаха. За един кратък миг му се стори, че съзира осем тъмни фигури. Неговите копия, изправени в дъното на стаята. Янти го гледаше изплашено. Херцогът бе повдигнал вежди. А на устните на Марквета трептеше арогантна усмивка.

— Останете само една нощ — каза младият господар. — Докато преминат пристъпите на световъртеж.

Грейнджър едва намери сили да кимне.

— Чудесно. — Марквета плесна с ръце сякаш за да обяви, че въпросът е решен.

Лицето на Янти сияеше от радост.

Нещо блесна над рамото на младия принц и привлече вниманието на Грейнджър. Беше малката сребърна сфера. Висеше във въздуха, подскачаше едва доловимо и издаваше тих пукащ звук, който, кой знае защо, му приличаше на кикот.

— Струва ми се, че гори от желание да си получи меча — каза Паулус, докато вървяха обратно по коридора. — Коего, боя се, не е добър знак.

— Смяташ, че мечът вече го е подчинил на волята си? — попита Янти.

— Не зная — призна принцът. — Прилича ли ти на човека, когото познаваш? Такъв ли е по принцип — грубоват, неотстъпчив и непочтителен?

— Да.

— Тогава може би все още има време.

— Какво ще стане с него?

— Когато притежават своя воля, такива оръжия неизменно търсят и власт. Много тирани през вековете са били подчинявани на призраците на отдавна умрели магьосници.

— Но той би ли могъл да му се опре?

— Само за известно време.

Янти спря и хвана Паулус за ръцете.

— Моля те. Има ли някакъв начин да го спасите?

— Съжалявам.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Паулус я прегърна, привлече главата ѝ към гърдите си и я погали по косата.

— Янти, поне тази вечер ще го накараш да се гордее. Ще напусне този свят с мисълта, че дъщеря му е в сигурни ръце.

Тя подсмръкна и кимна.

Излязоха в един от вътрешните дворове на двореца. Беше минал близо месец от разрушаването на западното крило от Етан Маскелин и

повечето отломки вече бяха разчистени. Много от помещенията бяха без покриви. Но все още имаше още няколко седмици работа преди да започне реконструкцията. Работниците бяха вдигнали временно скеле с чергило, за да предпазят стаите от дъжда и вятъра, макар че засега времето се задържаше добро. Летата в Ел по принцип бяха меки. Паулус бе наел военните да им помагат при възстановяването и сега подминаваха групи хаурстафски войници, пренасящи по коридорите мраморни блокове или запълващи зеещите в стените дупки. Янти забеляза, че войниците избягват погледа на Кир.

Тези, които искаха да си изкарват прехраната, трябваше да приемат унмерската власт, но Янти имаше чувството, че войниците все още не вярват на новите си господари.

В голямото преддверие нямаше и следа от разрушение. Подът, стените и колоните лъщяха като черно стъкло, все тъй безупречни както в деня, когато Янти бе пристигнала. Трупове бяха изнесени и откарани в един военен лагер на юг, където ги бяха изгорили. Главната порта бе отворена и пропускаше слънчева светлина и прохладен въздух с уханье на утро. Един стражник със сиво наметало и кожени дрехи се поклони на Паулус и Кир и каза:

— Гостите вече идват, ваше височество. Керванът със стока приближава откъм Порт Ел.

Кир се засмя.

— Трябва да внимаваме нашият сприхав командир Раст да не открие огън по тях на някой от контролните пунктове.

Стражникът се поклони и добави:

— Жена ви помоли да наминете към лазарета. Оплака се, че не знае какво да прави с левкотомираните, и настоява за помощта ви.

— Едва ли мога да ѝ помогна с нещо — въздъхна Кир. — А и ни чакат по-неотложни дела. Изминаха три седмици, а военачалниците от Гилдията все още се мотаят наоколо сякаш са новобранци. Трябва да се подсигури примирието и да се помисли върху бъдещите ни действия, ако държим да наричаме Ел наш дом.

— Моят дом е Лосото — заяви Паулус.

Старият унмер се усмихна.

— Него също ще си върнем, когато му дойде времето, ваше височество.

Кир освободи стражника и го изчака да се скрие зад ъгъла, преди да продължи.

— Скъпи ми Паулус — обърна се той към принца. — Нима си мислиш, че съм готов да изоставя сънародниците ни в онези жалки гета? — Подпря с пръст брадичката си и втренчи поглед в младия мъж. В очите му се четеше тъга и наранена гордост. — И аз като теб нямам търпение да се обединим с тях отново. Но ако искаме да постигнем успех, трябва да подготвим основите за това. Не бива да бързаме като неопитни младоци.

— Всеки час забавяне излага сънародниците ни на още по-голям риск — възрази Паулус. — Ами ако Хю реши да действа преди да стигнем там? Ако изгуби контрол над себе си и нареди да ги левкотомират всичките?

— Императорът няма да посмее да вдигне ръка срещу тях — настоя Кир. — Дори Хю не е чак толкова глупав. Ще държи телепатите до себе си. Ще чака и ще наблюдава. Ако имаме късмет, ще използва сънародниците ни, за да направи единствения разумен политически ход.

— Какъв ход?

— Да се съюзи с нас. След като Янти е на наша страна, хаурстафите не са заплаха за нас. Императорът не може повече да ги използва като щит. — Той неочаквано се разсмя. — Един мъдър управник би освободил унмерите в знак на доброжелателство.

Паулус поклати глава.

— Но нали и аз това казвам. Хю не е мъдър управник. Надценяваш го, чичо.

Кир повдигна вежди.

— Или може би ти подценяваш мен, Паулус. — Поклони се лекичко. — Готов съм да гарантирам лично безопасността на нашите сънародници. Ако сгреша, можеш да ми вземеш главата.

Младият принц също се разсмя.

— Янти, виждаш ли как само ме манипулира? Моят собствен чичо! Мога само да се моля, че е прав, инак току-виж съм изгубил трона!

Янти се усмихна. Херцогът кимна лекичко.

Паулус улови чичо си за ръка и го дръпна встрани.

— Относно онзи фарс... — тихо почна той.

— Дипломацията едва ли може да се нарече фарс — отвърна Кир. — Трябва да заздравим отношенията си както с войниците на Гилдията, така и с властите в Порт Ел. Империята е като дворец — трябва да се изгради върху солидна основа.

— Да. Да. Искаш да кажеш — да ги купим.

— С хаурстафски пари, милорд — допълни Кир. — Каква ирония, нали?

Принцът кимна нетърпеливо, погледна през рамо към Янти и прошепна нещо на чичо си. Кир се усмихна и сложи ръка на рамото му. Жест, който според Янти би трябвало да успокои младия принц. После каза високо:

— А сега ще ви помоля да ме освободите, за да изпълня молбата на моята благоверна. Внезапно бях завладян от състрадание и желание да помогна на нейните бедни измъчени пациенти.

— Ти? Състрадание? — засмя се Паулус. — Това трябва да се види.

Тръгнаха по северозападния коридор, който не бе пострадал от обстрела на Маскелин. Янти познаваше добре тази част на двореца от времето, когато учеше тук. Сега класните стаи пустееха, чиновете бяха изтикани встрани, черните дъски — измити. Паулус я отведе в далечния край на крилото, към спалните помещения, където преди бяха настанени учениците.

Янти чу пострадалите преди да ги види. От няколко съседни стаи долитаха налудничави викове и вопли, истинска какофония от крясъци, сякаш вътре държаха диви животни. Ето значи какво бе станало с унмерите, с които бяха експериментирали хаурстафите. Процесът на левкотомиране включваше прекъсване на връзката между дяловете на мозъка, като по такъв начин лишаваше пострадалия от разрушителната му сила, както и от останалите висши функции. Левкотомираните унмери се използваша за обучение в безопасна среда на хаурстафи, готвещи се за бойни телепати.

Влязоха в първото спално и завариха вътре редица легла, на които бяха завързани светлокожи мъже, жени и деца. На челата на всички имаше белег, показващ къде ножовете на хаурстафите бяха прониквали при манипулацията. *Декреация*. Така Паулус бе нарекъл процеса, при който неговите сънародници можеха да унищожават всичко, до което се докосват. Материята не се разрушава — обясни

той, — а просто се измества чрез ентропична манипулация. С помощта на волята. Нищо не се губи в космоса — само се разпръсква и измества. Понякога той говореше за това като за „ентропична размяна“. Един лек удар от унмерски войник можеше да запокити част от неговия противник в другия край на реалността.

Усетили появата на нови лица, пациентите извърнаха безумните си ококорени очи към Паулус, Кир и Янти. И заломотиха. Ухилиха се и от устите им потекоха лиги. Един от тях нададе ужасен вик и издрънча с веригите. Друг зави като куче. Янти сграбчи принца за ръка.

— Не се страхувай — каза Паулус. — Няма да им позволя да ти навредят.

Те бяха оковани, безпомощни и Янти би могла да ги унищожи с една-едничка мисъл, но прие безропотно обещанието му да я закриля. Ако така се почувства по-добре...

— И тъй — къде е Анейси? — попита принцът.

Откриха я във второто спално, където бе доста по-тихо. Херцогинята бе побеляла и дебела, с неспокойни движения на ръцете и поведение на човек, завладян от отчаяние. Бършеше често зачервения си нос и очите ѝ бяха подпухнали. Седеше на една маса в средата на помещението, докато пациентите наоколо се гърчеха и издаваха приглушени звуци. Янти забеляза, че тези са със завързани усти.

— Анейси — повика я Паулус и разтвори ръце.

Тя го погледна и лицето ѝ светна.

— Паулус? Къде е Кир?

— Наистина трябва да носиш очила — каза Кир от вратата зад принца.

— Много добре си виждам — възрази херцогинята. — Умът ми...

— Чува гласове, но не ги свързва с лица? — довърши засмяно херцогът.

— Умът ми бе зает с други неща — поправи го тя.

— Нова книга? — попита Паулус.

— О, нищо особено. — Тя махна с ръка.

— Но съм сигурен, че ще е чудесна — настоя младият принц.

Тя се изчерви.

— Може би ще е добре да ти дам да почетеш малко.

Паулус се пресегна и хвана ръцете ѝ.

— Знаеш, че бих го направил с удоволствие. Но не сега. Държавни дела и прочее. — И пусна ръцете ѝ.

Тя кимна енергично и добави съзаклятнически:

— Разбирам напълно. — Погледът ѝ се премести към Кир и тя отвори уста да заговори.

— Скъпа — прекъсна я той. — Не ме карай да избирам между честност и обич.

— Но какво става тук? — додаде Паулус. — Разбрах, че се нуждаеш от помощ.

— Да, така е. И не е. — Тя въздъхна. — Да и не. — Закърши объркано ръце и въздъхна. — Звуците, които издават... и тази миризма. О, божичко!

— Защо не си тръгнеш? — попита я Паулус. — Има кой да поеме работата тук.

— О, не вярвам на другите — отсече тя. — А и някои от тези пациенти са ми приятели.

— Виждам, че сте им завързали устите — обади се Янти.

Анейси извърна влажните си очи към нея и я дари с надменна усмивка. После погледна принца.

— Как иначе бих се справила? А и тези превръзки не вършат кой знае каква работа. Помолих за лекарства, но не намериха нищо подходящо. — Тя сниши глас. — Мислих доста за това и смятам, че най-добре ще е да ги натоварим на кораб и да ги отпратим нанякъде.

— На кораб? — попита Паулус. — И къде ще ги пратим?

— О, не зная — сви рамене Анейси. — Предполагам, че няма особено значение. На някое хубаво място, където те... нали разбираш?

— Ще лудуват на воля — рече Паулус.

— Именно. Важното е да не се върнат. По-добре, отколкото да ги убием, нали?

— Искаш да пратиш наши сънародници в изгнание? — изсумтя Кир.

Тя го изгледа злобно.

— Ни най-малко. Как смееш дори да го казваш?

— Моите извинения. — Той се поклони. — Значи не искаш да ги пращаш в изгнание, а само да ги отпратиш някъде, за да не се върнат никога.

— Ами да — каза тя. — Какъв избор имаме? Не можем да ги убием.

— Това вече го обсъдихме — посочи Кир.

— В края на краищата — продължи тя — какво ще кажат хората, ако разберат какво сме направили?

— Обзалагам се, че няма да кажат нищо добро.

Анейси кимна.

— Мислите ли, че ще можете да го уредите?

— Смятай го за свършено — каза Паулус.

Тя го дари с лъчезарна усмивка.

— О, Паулус, ти ще бъдеш такъв чудесен крал. — Обърна се към Янти. — А вие... вие, скъпа... — Улови Янти за ръката. — Не се тревожете. Ще направим нещо, за да подобрим вида ви.

Янти се намръщи.

— За какво говорите?

— Нашата гостенка вече трябва да се приготвя за бала — побърза да се намеси Кир. — Някой трябва да се погрижи да не изглежда толкова съблазнителна и да е малко по-царствена. В края на краищата поводът е официален.

— Разбира се — каза все така усмихнато херцогинята, но после усмивката ѝ изчезна и челото ѝ се набръчка. — Ами ако корабът е стар?

Паулус повдигна вежди.

— Е, тогава никой няма да ни обвинява, ако потъне — добави тя. — Нали?

— Етан?

Когато Лусил го разтърси за рамото, Маскелин осъзна че светлината в лабораторията е намаляла до неясен сумрак. Надигна глава от бюрото и видя, че тя го гледа разтревожено.

— Зяпаш това нещо от часове.

„От часове?“ Маскелин извърна глава към кристалната сфера в ръцете си, сякаш я виждаше за пръв път. Да не би да беше сънувал? Кристалът сияеше с причудлив блясък, отразяваше светлина, каквато наоколо нямаше. През начупената му повърхност се мяркаха черни вълни и кула, стърчаща на един нос в морето.

— *Това нещо* — каза той — вероятно е най-важният предмет, съществувал някога.

Беше го намерил в колесницата, с която един от двойниците на Грейнджър се бе блъснал в планината край Ел — сблъсък, при който бе унищожено оръдието на Маскелин. Същото, с което малко преди това бе превърнал част от хаурстафския дворец в купчина отломки и прахоляк. Едва не бе загинал при тази катастрофа.

Но жена му само повдигна вежди.

— Говоря сериозно, Лусил — настоя той. — Това не е нито ичусаи, нито парче от колесница. Доколкото мога да определя, по-скоро е леща, пречупваща светлината, но не от този свят. — Вдигна великолепната си находка и тя засия на вечерното слънце, обкръжена от калейдоскоп чуждоземни оттенъци. — Погледни я само. Виж вълните, цветовете. Гледката... поне от няколкостотин метра над повърхността... вероятно е някакъв остров. Океанът, който виждаш през тези фасети, не е от този свят.

— Откъде си толкова сигурен? — попита тя. — Океаните си приличат.

— Но не и небесата — възрази той. — Гледах нощното небе, Лусил. Този свят — ако все още съществува — се намира или в не толкова гъсто заселена със звезди част на космоса, или в някой друг космос.

Тя отново погледна кристала.

— Друг космос?

— Много учени вярват, че унмерите поддържат връзка с разумни същества далече отвъд пределите на нашия свят, дори отвъд пределите на вселената — обясни той. — Има достатъчно разкази за богоподобни същества, за да бъдат подминавани с лека ръка. Разправят че по време на драконовите войни Аргусто Конквилас убил богиня.

— Дъщерята на формоменителя — каза Лусил. — О, Етан, не вярваш на това, нали?

— Защо не? — Той вдигна кристала и ѝ го показа. — Това не е ли достатъчно доказателство за чуждоземния му произход? — Говореше пламенно, но не съвсем убедено. Вярно, че не разполагаше с доказателства. Маскелин събираше легенди, както туземците от племето барух събираха дъщерите на своите врагове. Но предметът в ръката му бе нещо, което не подлежеше на обяснение. — Тази леща

може да е средство за връзка — заговори той. — И ако е така, може да гледаме на нея като на ключ за оцеляването на нашата раса.

На лицето на Лусил се изписа страх.

Маскелин изпръхтя и поклати глава.

— Виж... ела. — Той стана от бюрото и отиде до прозореца, който бе разтворен широко, за да пропуска вечерния ветрец. Лекият му елек се разтвори от повеея, идещ откъм морето и носещ мирис на сол и метал. Пердетата се увиха около него като дим. Вечерното слънце се спускаше между двата носа на остров Скит, озаряваха повърхността на Море Лукс и разпръскваха над него безброй златисти и бакърени искри. Под крепостта и точно под прозореца се простираше малък пясъчен плаж, в средата на който имаше дълъг каменен кей.

— Виждаш ли приливната черта? — попита Маскелин. — Прокарана е по края на кея.

Тя застана до него.

— Виждам мястото, където камъкът е по-тъмен.

— Вдига се до четиринайсет метра — продължи Маскелин. От другата страна на кея обагрените в бронзово вълни се разбиваха в металния бряг и оставяла върху площадката пенести дири. — Цял метър само за последните осем години. Колкото и много ичусаи да вадя от морското дъно, морето продължава да се повдига — по-бързо от всякога. С нарастващи темпове. — Нещо сред пенестите вълни привлече вниманието му. — Погледни там! — извика той очевидно зарадван. — Ето ти игра на съдбата! Удавниците са се наговорили да потвърдят тезата ми. — Продължаваше да сочи с пръст към прибоа, сякаш се опитваше да го прободее. — Напоследък налудничавите им пристъпи се увеличават.

От вълните бе изпълзяла фигура — мършава жена със сивкава грапава кожа и коса, полепнала плътно, сякаш е зелена боя. Беше гола от кръста нагоре, но носеше някаква червена препаска на бедрата. Изпълзя на брега, като се движеше бавно и мъчително. На няколко метра от морето протегна ръка и сложи нещо върху камъчетата. После се обърна и запълзя назад към отровната вода.

— Посред бял ден! — изкрещя Маскелин. — Посред бял ден!

Лусил бе прикрила устата си с ръка.

— Бедното създание. Защо го правят? Защо търпят подобни мъки само и само да оставят тези ключове?

Етан Маскелин не сваляше очи от пълзящата към морето жена.

— Предполагам, че отговорът на този въпрос сега е по-важен от когато и да било — каза той тихо. — Удавниците предчувстват, че нещо се задава. Усещат го инстинктивно, макар да не знаят какво е. Трябва да...

И млъкна. Нещо друго бе приковало вниманието му към проблясващата морска повърхност. От северозапад се показва бяло платно — първо се видя квадратният грот, а после и спинакерът.

— Идват ни гости — каза той.

— Император Хю?

— Не мисля — отвърна Маскелин. — Предполагам, че е Браяна Маркс, която ще моли за помощта ми.

— Помощ за какво?

Етан Маскелин се засмя.

— За един малък геноцид.

Грейнджър вероятно бе спал часове, защото светлинното петно на стената се бе изместило към мраморния под.

До два-три дни ще знаем дали сте истинският Томас Грейнджър.

Ами ако се окаже, че съм копие?

Мечът ще ви използва за целите, които си е поставил.

Внезапно го завладя паника. Той отметна завивките, но остана да лежи задъхан, смръщил чело в напразен опит да овладее страха. От какво се боеше всъщност? Нали знаеше кой е. Томас Грейнджър от Анеа. Син на Хелън и Джон Грейнджър. Седмо подразделение на Гробарите, дълги години на служба. Помнеше Ивънсроум, фермата в Трепкав ручей, където бе срещнал Хана, майката на Янти. Мястото, където бе погребал Джон и хиляди други. Замисли се за мъжете, които бяха оцелели при бомбардировката — Крийди, Бенкс и братята Тумел. Припомни си процеса в Етугра. Как би могъл да е магьосническо копие на друг човек и същевременно да помни всички тези неща? Той бе преживял тези неща. Усещаше неимоверна слабост и едва намери сили да се подпре на лакът. Все пак беше жив. И беше истинският.

В ноздрите му нахлу приятен аромат на цветя. Повдигна ризата си и я помириса. После помириса и ръката си. Изглежда, докато бе

спал, някой го бе изкъпал и после бе напарфюмирал кожата му.

Бяха му свалили бронята.

Дали затова се чувстваше толкова изтощен?

Мислите му си проправяха път през мъгла, сякаш имаше тежък махмурлук. Кой, по дяволите, беше влизал тук? И как бяха успели да го направят, без да го събудят?

Нищо не помнеше. Паметта му бе като бял лист.

Тихо пощракване го накара да вдигне глава и той видя сребрилата сфера, която бе донесъл херцогът, да се рее до прозореца, на осем стъпки над земята. Звуците идваха от нея — приличаха на някакъв странен език, — а сферата подскочаше нагоре-надолу. Дали се бе размърдала, защото бе буден? Може би с този прибор унмерите го наблюдаваха от разстояние?

Преди да довърши разсъжденията си вратата се отвори и влезе млада прислужница. По външния ѝ вид Грейнджър прецени, че е от местните от Порт Ел, доскоро били на служба при хаурстафите. Тя премигна учудено, като видя, че е буден, после сведе глава, мина забързано през стаята и остави на стола сгънати дрехи.

— Ти ли...? — Грейнджър я погледна намръщено.

— Сър?

— Кой ме изкъпа?

— Вашите слуги, сър.

— Какви слуги?

Тя го изгледа объркано.

— Ние сме четирима, сър. Готов ли сте да ви облечем? Или да задействам отново сомнамбулума?

— Кое?

Тя се обърна към летящата сребърна сфера и я подмами с жест. Малкото устройство подсвирна, профуча във въздуха и спря на сантиметри от лицето ѝ. Прислужницата отвори уста сякаш да му заговори...

Грейнджър се събуди — отново без спомен за това кога е заспал. Ако се съдеше по ъгъла, под който падаше светлината, бе минал поне час. Прислужницата не беше в стаята, но той откри, че седи в леглото и е облечен. Носеше подплатена виолетова туника, розова копринена блуза и обшити със скъпоценни камъни панталони. Завъртя глава и огледа с почуда дрехите си — префърцунени и отблъскващи като

парфюма, който му бяха сложили. В плата блещукаха сребристи и златисти конци. На пръста на лявата му ръка бе нанизан пръстен с голям рубин.

От ъгъла на стаята се чу писукане. Ето там. Грейнджър забеляза сребристите сфера — *сомнамбулума*, както го бе нарекла прислужницата — да се носи над пода. Звучеше сякаш му се подиграва.

Или викаше някого? Последното му се стори по-вероятно, защото веднага щом уредът замлъкна, в стаята отново се появи момичето. Погледна Грейнджър и се приближи към сферата.

— Почакай — каза той.

— Простете, сър — отвърна тя. — Не трябваше да ви буди. Не зная какво му е.

— Какво? Чакай! Спри, не се занимавай с това.

Тя го погледна.

— Сър?

— Какво е това нещо? Защо непрестанно заспивам?

Девојката го гледаше объркано.

— Сомнамбулумът — поясни Грейнджър. — Какво прави той?

— Премахва необходимостта да се търпи допирът с ръцете на прислугата. — Тя видя, че не я разбира, и продължи: — Позволява на дамата или господина да завършат тоалета си, без да понасят физическия допир.

— Искам да го махнеш оттук.

— Сър?

— Махни го!

Тя явно се притесни.

— Искате да сте в съзнание, докато ви мием и преобличаме?

— Не искам да ме миете и да ме преобличате — изсумтя Грейнджър. — Мога да се справя и сам.

Тя се притесни още повече.

— Къде е дъщеря ми? — попита той.

— Лейди Бакър?

— Янти!

Гневът на Грейнджър бързо набираше сила. Бакър бе име, което познаваше. Презимето на Хана, което значеше, че и Янти го носи. С избора му показваше принадлежност към семейство, от което той не

би искал да е част — семейство, с което дори нямаше връзка. Кой ли са били бабата и дядото на Янти в Ивънсроум? Нейните чичовци, лели и братовчеди? Името Бакър подсказваше, че са се занимавали с изработка на съдове. Уважаван занаят като всеки друг. И все пак това име звучеше някак нелепо сред тези обсипани със скъпоценности стени. Лейди Бакър.

Грейнджър бе отишъл в родината на Янти като завоевател, за да отнеме всичко от тези бакърджии, ковачи и леяри, сред чиито деца бе израсла дъщеря му. Янти бе дете на войната — същата онази война, която първо бе създала Ивънсроум, а сетне го бе унищожила.

— Тя е в покоите си, сър. Подготвя се за бала на принц Марквета.

— Какъв бал?

Прислужницата се поколеба.

— Тазвечерното тържество. Вие също потвърдихте, че ще присъствате, сър.

А, *онова* тържество. Грейнджър си спомни разговора с младия принц. Защо допреди малко не го помнеше? Дали не го бяха упоили? Или това бе страничен ефект от изтощението? Припомни си, че говореха нещо и за дипломация. Сякаш вълната, обвила ума му, бе започнала да се разсейва.

Или пък мечът възвръщаше контрола си над него? Представи си го как лежи там, в оръжейната, и протяга невидими пипала към ума му. Как го притиска и притиска.

— Искам да я видя — каза той.

— Тя е с принца и херцог Кир.

Грейнджър се опита да стане. Отново му се зави свят, но този път му мина бързо. Той си пое дълбоко дъх и стъпи с боси крака на пода. От острата болка в ставите едва не извика.

— Те къде са?

— Не зная дали трябва...

— Къде са?!

Тя трепна.

— Техни височества изведоха лейди Бакър на обиколка из дворцовата тъмница.

— Тъмницата? — Грейнджър се намръщи. — Това пък защо?

— Принцът иска да ѝ покаже доскорошните си покои.

— Къде отиваме? — попита Янти.

Принцът вървеше след чичо си надолу по стълбите.

— Искам да разбереш мащабите на моето желание да изградя отново империята.

— Но аз ги разбирам.

Спряха пред метална врата.

— Въпреки това държа да ти демонстрирам намеренията си. — Той кимна на херцог Кир, който дръпна резето на вратата. Чу се метално стържене. Звукът отекна надалече в сумрачното подземие и Янти потрепери. Беше чувала твърде често подобни звуци по време на пребиваването си в Ел.

— Ваше височество? — подкани го херцогът.

Янти осъзна, че принцът е спрял пред вратата. Лицето му беше по-бледо от обичайното, устните — стиснати. „Бои се дори повече от мен.“ Тя понечи да го улови за ръката, но спря. Такъв жест нямаше да е уместен в присъствието на чичо му. Можеше да накърни гордостта му.

„По-късно.“

Херцогът се закашля.

— Какво има?

— Извинете — каза принцът. — Това място пробужда в мен ужасни спомени. Унмерите... — Той въздъхна и поклати глава. — Няма да говоря за подобни неща пред теб, Янти.

Тя му се усмихна окуражаващо.

„Няма от какво да се страхуваш, докато аз съм с теб.“

Той кимна.

— Ако ще разпъваме платна по нов курс, първо трябва да преборим старите страхове. Да вървим.

Прекрачиха прага и влязоха в нисък тунел, изсечен в скалите. Намираха се дълбоко в планината, под двореца. Тук беше топло и въздухът намирисваше на сяр, което накара Янти да се замисли за дракони. Окачени на всеки десетина крачки перлени фенери осветяваха вътрешността и очертаваха ярки кръгове на каменния под. Черните дири по пода подсказваха, че тук са минавали хиляди хора.

Паулус обясни:

— Това е един от многобройните служебни коридори, по които хаурстафите са прекарвали затворниците, за да не могат да се срещат. — На тази светлина очите му изглеждаха съвсем черни. Говореше с твърд глас, но Янти се досещаше, че това място му въздейства. — Съжалявам, че трябваше да ги опозная толкова отблизо — и по такъв начин. Като наши тъмничари.

— Защо съжаляваш? — попита тя.

— Ние бяхме роби — каза той. — И все пак...

— И все пак не ни сториха нищо — довърши Кир.

Принцът го погледна ядосано.

— Недей да... — Той преглътна. — Недей да ми подаваш отговори.

Дори да бе изненадан от този внезапен изблик, херцогът не го показва с нищо. Вместо това се поклони почтително.

— Простете, ваше височество. Не исках да ви обидя.

Принцът го стрелна с очи, после се обърна.

В дъното на тунела стигнаха друга метална врата, която бе украсена с червено стъкло и геометрични фигури. Зад нея имаше голямо помещение, което Янти позна веднага. В средата върху пиедестал бе поставен дървен стол — като някаква миниатюрна наблюдателница, — от който можеше да се гледа през пода. Подът се състоеше от мраморни опори и стъклени прегради, под които се виждаха стаи и коридори — мястото, където Янти за първи път бе видяла принца. Прозрачният под бе осигурявал възможност на хаурстафите да го наблюдават през цялото време.

Веднъж Браяна Маркс бе довела тук Янти. Обясни й, че покоите на принца се намирили над дълбока шахта, в случай че реши да приложи уменията си за унищожаване на материя и да премахне част от пода, за да избяга. В края на краищата обаче тази предпазна мярка била сметната за недостатъчна. Хаурстафите решили, че е необходимо да наблюдават своите пленници — физически или телепатически — непрекъснато. Янти внезапно потръпна от страх и попита:

— Защо дойдохме тук?

— За да се срещнем с един затворник — отвърна принцът.

Янти го погледна.

— Кой е той?

— Никой. Момиче, оцеляло от пленничество при хаурстафите.

— Познавам ли я?

— Тя твърди, че не.

— Тогава защо трябва да се срещам с нея?

Лицето на принца бе мрачно и сериозно.

— Ако искаме да изградим нови взаимоотношения с доскорошните си врагове, първо трябва да се изправим срещу тях.

— Искате да сключите мир с хаурстафите?

— Не ти ли харесва тази идея?

— Не — отвърна тя инстинктивно. — Просто... — Истината бе, че не желаше да се среща с никого от оцелелите, тъй като се срамуваше от онова, което им бе причинила. Местеше поглед между въпросителното изражение на Паулус и ентузиазираното лице на херцога. Едва сега й хрумна, че с идването си тук и двамата са се изложили на опасност. Стените не можеха да попречат на бойните хаурстафски телепати да поразяват унмерски умове от разстояние. Освен това — осъзна тя — двамата бяха поставили живота си в нейни ръце, тъй като тя бе единствената им защита срещу подобна атака.

Открита демонстрация на доверието им.

Доверието им в нея.

— Нашите нови съюзници са я намерили да се скита из гората — обясни Паулус. — Изплашена и объркана.

— Но защо сте я довели тук?

— Това е най-удобната килия в двореца, ако изключим една друга — но не бих могъл да я поставя там. — Намръщи се от болезнен спомен, ала бързо се овладя. Янти почти можеше да разчете мислите му. След кратък миг на колебание той поклати глава. — Ако го бях направил, никога нямаше да се запознаеш с Карела.

Янти не можеше да му признае, че бе наблюдавала как умира унмерската принцеса — в едно помещение, което доста приличаше на тези тук. Нито че бе надзъртала през очите му и бе чела писмата, които й бе написал. Беше принуден да ги пише на анейски, за да не могат хаурстафските тъмничари да ги четат преди да ги дават на принцесата. Само при спомена за това тя почувства нарастващи угризения.

— Нямаше никаква причина да ни държат разделени — каза Паулус, — освен за да страдаме повече. — Втренчи поглед в Янти. — Ние, унмерите, вярваме дълбоко в състраданието. И по-малко в съжалението. — Заповядай. — И я подкани с жест да го последва.

Стъпиха върху прозрачните плочки. Херцог Кир остана на вратата.

Стаята долу не се бе променила от времето, когато там държаха Паулус. Но сега на негово място бе настанено хаурстафското момиче. Дъхът на Янти спря.

Момичето бе с няколко години по-голямо от нея и бе толкова измършавяло, че сякаш се състоеше само от лакти, колене и големи хлътнали очи. Приличаше на обрулено от зимните ветрове дръвче. Дори косата ѝ бе рядка и изсветляла, почти прозрачна. Стори ѝ се позната. Янти бе сигурна, че я е виждала, но че никога не са разговаряли. Седеше на ръба на тапицирана с плюш скамейка и мърдаше неспокойно ръце, но се изправи, когато Янти и Паулус застанаха на ръба на стъкления таван. Погледът, който втренчи в Янти, бе изпълнен със страх.

— Казаха ми, че си боен телепат — заговори я Паулус.

Тя премести очи към него и се облиза нервно.

— Как се казваш?

— Не искам да нараня никого — каза момичето.

— Моля те — каза принцът. — Попитах само как се казваш.

— Женевиев Грийн.

Той я гледаше спокойно.

— Имаш късмет, че преживя бунта, Женевиев.

Бунт. Странен израз за това, което се бе случило. Въобще не бе имало бунт, по-скоро освобождаване в резултат от нейната атака. Бяха я измъчвали и тя им бе отмъстила, макар и стократно. И благодарение на това унмерите бяха получили свободата си. Все пак разбираше, че Паулус прибягва до тази дума от политически съображения.

Женевиев втренчи поглед в Янти и каза:

— Моля те, не ме наранявай.

Янти пламна от срам.

— Нищо лошо няма да ти направим — увери я принцът. — Дойдохме да ти предложим работа.

Женевиев го погледна. Ако се съдеше по изражението ѝ, не му вярваше.

— Чудиш се защо трябва да ми се довериш — продължи той. — След всичко, което твоите сънародници сториха на моите, редно ли е да ти даря свободата? Защо един унмер рискува толкова много, като

държи наблизно вражески телепат? В края на краищата за теб не би било трудно да ми причиниш вреда, нали? Би могла само с една дума да ме накараш да изпитвам неистови болки или да се превърна в пелтечещ идиот. Фактът, че се сдържаш да го направиш, говори, че си достатъчно умна, за да прецениш, че подобни действия не са в твой интерес. — Погледна Янти, на устните му трепкаше усмивка. — От друга страна, това неизказано примирие — колкото и крехко да е то — помежду ни ми дава неоценима възможност.

Той млъкна, сякаш за да придаде тежест на следващите си думи.

— Истината е — рече бавно, — че ние се нуждаем от хаурстафите.

Тя се намръщи.

— Последният ни конфликт струва доста скъпо на моя народ — продължи Паулус. — Ние не разполагаме с никаква защита срещу телепатичните ви атаки. Някога баща ми Йонас помоли богинята Дюна, дъщеря на Фиорел, за помощ, но Аргусто Конквилас сложи край на този отчаян замисъл. И всичко бе изгубено. Не успяхме да изобретим някакъв способ, за да се предпазваме. Конквилас прати срещу нас драконите си. Ария, неговата възлюбена, накара хаурстафите да ни нападнат. Изправен пред опасността от геноцид, баща ми се обърна за помощ към Фиорел. Двамата измислиха един последен начин, за да ни спасят. Щом не можем да се защитим от вас, трябваше да станем безценни. — Паулус пак погледна Янти. — Фиорел научи най-добрите магьосници на баща ми как да правят ичусаи. Заеха се с тази задача потайно, в отдалечени лагери в планините, където ги произвеждаха.

— Моят сън — каза Янти. — Гробниците.

Той се усмихна.

— Скъпа Янти, това не беше твоят сън. — Отново се обърна към Женевиев. — Вашият народ открай време твърди, че сме отровили моретата от омраза към вас. Истината е, че така се опитахме да се спасим. Нямахме никакъв друг избор. Засипахме моретата с ичусаи, за да ви осигурим причина да ни запазите.

— Да се противопоставят на магията, на която вие сте дали воля? — каза Янти.

— Само ние знаем местонахождението на всяко ичусаи — продължи Паулус. — Хаурстафите се нуждаят от нас, за да забавят

края на света. Ако ни унищожат, ще бъдат обречени. — Той повдигна рамене. — Проблемът е, че колкото повече се покачва морското равнище, толкова по-малко става сушата. Кое то само по себе си поражда конфликт. И колкото повече се разрастваше този конфликт, толкова повече пари и власт се съсредоточаваха в ръцете на хаурстафите. Благодарение на нас те станаха безбожно богати. Оказа се, че покачващото се морско равнище е от полза за хаурстафите.

— Но сега вие сте свободни... — подхвърли Янти.

— Вече е твърде късно — отвърна Паулус. — Не разполагаме с достатъчно хора, за да постигнем целите си. Нямаме империя, нито кораби или ресурси, нямаме и време, за да ги създадем. Хаурстафите оставиха този свят да стигне до ръба на пропастта. И ако искаме да го спасим, Янти, ще се нуждаем от приятели. Дори сред тези, които ни поробваха и измъчваха.

Янти усети, че сърцето ѝ прелива от обич към него. Обич и възхищение. А също и надежда. Щом Паулус можеше да прости и да изпитва състрадание към тези, които бяха измъчвали него и семейството му, защо и хаурстафите един ден да не ѝ простят за това, което им бе причинила? Беше готова да го прегърне, ако моментът не бе толкова неподходящ.

— Ще ни помогнеш ли, Женевиев? — попита той.

— Да — отвърна тя без колебание. — Благодаря ти.

Паулус се усмихна.

В този миг вратата в отсрещния край на помещението се отвори. Доскорошните дворцови стражници, сега унмерски наемници, въведоха две хаурстафски затворнички. Телепатките бяха млади, на възрастта на Янти. И двете носеха бели туники. Едната беше със сламеноруса коса, другата бе чернокоса, ниска и закръглена. Янти смътно си ги спомняше — но не може да се сети за имената им. Командирът на отряда спря на няколко крачки от Паулус и отдаде чест, като опря ръка на рамото си.

— Има още четири в северната зала — докладва той. — Капитан Артензо съвсем скоро ще...

— Кажи на Артензо да почака — прекъсна го Паулус. — Междувременно бих искал да се срещна с момичетата насаме. — Посочи помещението под прозрачния под. — Можете да спасите тази млада дама от невероятния лукс и да я присъедините към вашата

група. Въобще, чувствайте се като у дома си. — Погледна двете телепатки с вяла усмивка. — И двете сте поканени довечера на тържеството.

Закръгленото момиче се поклони елегантно.

— Благодаря ви, ваше височество.

Паулус я погледна внимателно.

— Да не съм ви обидил с нещо?

Тя изсумтя и повдигна брадичка.

— Разбира се, че не, ваше височество.

Паулус я позагледа преди да извърне глава. Изглежда, нямаше желание да подхваща разпра. Но изведнъж спря и трепна. Поклати глава, сякаш изпитваше някаква болка, после вдигна ръце и опря пръсти на слепоочията си. Очите му се затвориха.

— Паулус? — Янти го улови за ръката.

Младият принц изстена, падна на колене и повлече Янти със себе си. От другия край на стаята долетя вик. Херцог Кир сочеше хаурстафските момичета.

— Русото! — извика той. — Тя го прави. Тя го нападна.

Пълното момиче, което се бе поклонило, отстъпи назад, като размахваше изплашено ръце и гледаше ужасено принца. Русокосата ѝ приятелка стоеше неподвижно. Лицето ѝ не изглеждаше злобно, а по-скоро изненадано.

— Тя е убийца! — викаше херцогът. — Убийца!

Един от стражниците замахна с тежката си ръкавица и зашлеви момичето. То рухна на пода и косата му се разпиля върху каменните плочи. Изстена, вдигна глава и изгледа ужасено стражника.

Паулус издаде болезнен стон.

— Спрете я! — викна Кир. — Тя ще убие принца!

Стражникът вдигаше ботуш да изрита хаурстафката, но Янти го изпревари почти инстинктивно.

Затвори очи и остави съзнанието си да напусне духа ѝ и да се зарее из безкрайния тъмен резервоар на възприятия, който бе започнала да нарича Море на призраците. Все още усещаше, че тялото ѝ е в помещението, но сега го виждаше през очите на всички присъстващи. Беше сякаш едновременно и в подземието, и извън него.

Погледите на всички бяха извърнати към рухналото на пода момиче. Затова пък през нейните очи помещението сякаш трептеше и

се разширяваше около Янти. Дали момичето не търсеше начин да избяга?

Янти нямаше да ѝ позволи.

Съзнанието ѝ се носеше из мрака като призрак. Тя се стовари върху ума на младата хаурстафка и я обгърна с обвивка от гняв и отчаяние. Чуваше писъци през ушите на другите, но не знаеше от чие гърло излизат. Някой рязко си пое дъх. Паулус? Изведнъж остра болка я проряза в гърба. В *нейния* гръб? Искаше да извика, но нямаше бели дробове, нямаше тяло. Не беше нищо друго освен безтелесен дух.

— Убийте я! — прокълтя мъжки глас.

Янти духна и изгаси ума на хаурстафката сякаш бе пламъче на свещ.

Отвори очи и установи, че Паулус я гледа втренчено, но съзнанието ѝ все още се рееше в сумрака. Някой се бе опитал да я нападне. Принцът я държеше за раменете, краката ѝ бяха омекнали.

— Янти?

— Моя любов...

— Тихо, още си замаяна.

Главата ѝ се проясняваше. Изведнъж чу хлипане. Погледна към пода. Хаурстафката лежеше неподвижно, притиснала с ръка гърба си, откъдето се стичаше кръв. Един от стражниците се бе надвесил над нея с окървавен нож в ръка. Тялото на момичето бе деформирано, туниката — повдигната над босите ѝ крака. Устата ѝ бе разтворена. Мъртвите ѝ очи гледаха в безкрая.

Другото момиче бе седнало на пода до нея и плачеше неудържимо.

Янти едва сдържа вика си.

— Ти ме спаси — промълви Паулус и я притисна към себе си. — Чуваш ли ме? Ти ми спаси живота.

— Аз я убих — каза Янти. — Преди ножа. Беше мъртва преди кръвта ѝ да рукне.

— Тя се опита да ме убие. След миг щеше да е твърде късно.

Янти се притисна към гърдите му и заплака.

В момента, когато вратата се отвори и слугата Гарстон покани хаурстафката на терасата, усмивката на Маскелин помръкна. Лицето

под белия хаурстафски воал не бе на Браяна Маркс, а на красива млада жена, която не бе виждал никога. Трябваше да изминат няколко секунди преди метафизикът да осъзнае какво става.

— Скъпа Браяна — каза на непознатата. — Виждам, че прибягваш до посредник.

Младата жена протегна ръка и се представи:

— Тена Алторп. Аз ще осъществявам телепатичната връзка между вас и сестра Маркс.

— Завиждам ви за таланта, госпожице Алторп — каза с усмивка Маскелин. — Но не и за задачата, която са ви възложили. — Покани я да седне.

Намираха се на една по-рядко използвана тераса на източната страна на крепостта, високо над тъмните разпенени води на Море на светлините. Вълните се блъскаха и клокочеха в скалите под тях, изпълваха въздуха с воден прах, който отдавна бе покрил с ръжда металните перила и беседката. На отслабващата светлина подводното сияние на Море Лукс набираше сила.

Над главите им крепостта на Маскелин от розов и пурпурен кварц стърчеше върху най-високия хълм на острова като гигантски фенер и дори като огромен кристален череп. Прозрачните ѝ стени и фасади примамваха и усилваха последните лъчи на слънцето и така цялата сграда пламтеше ярко над стъмващото се небе.

— Браяна, ако ми позволиш да кажа — заговори Маскелин, — за мен е удоволствие да се срещна с теб отново. Изглеждаш особено лъчезарна.

Тена се изчерви.

— Сестра Маркс ви моли... ах... да не се държите покровителствено, сър. Освен това държи да се обръщате към нея с госпожице Маркс.

— Тя държи и моли? — Маскелин се ухили. — Толкова нетипично за нея.

Телепатът отвори уста да заговори, но се спря.

— Да? — подкани я Маскелин.

— Ще предам думите ѝ дословно.

— Предполагам, че е по-трудно, отколкото да се каже.

— Сър, аз съм обучена... — Тя млъкна и поизправи рамене. — Престани да дразниш момичето — заговори с глас, който приличаше

малко повече на този на Браяна. Тонът дори бе суров. — Етан, трябва спешно да разговарям с теб.

— Скъпа моя Браяна — рече Маскелин. — Този ангелски гласец не може да скрие гнева ти. — Той пое ръката на телепата в своята и опря пръсти на пулса ѝ. — Каж ми къде си в момента и с какво мога да ти помогна.

Младата жена видимо подскочи от докосването му. Очите ѝ останаха обърнати навътре.

— В открито море съм — рече тя. — Точното ми местонахождение е тайна и не е от значение. Но трябва да знаеш, че съм далече от Ел и далече от теб.

Маскелин пусна ръката на телепата.

— Малко вино? — предложи любезно той. — Дали тази жена би могла да ти предаде вкуса и ароматите на рядко отлежало лосотанско?

— Разбира се, че не — отвърна младата жена. — Не си прахосвай виното с нея.

— Тъй де — кимна Маскелин. — Не искаме да започне да пелтечи, нали? И все пак, надявам се, нямаш нищо против аз да си сръбна. — И даде знак на Гарстон, който чакаше при вратата. Гарстон изчезна вътре.

Маскелин се облегна в креслото. Откъм морето полъхна хладен бриз и разроши косата му. Виждаше, че телепатът се опитва да се откъсне от разговора, да остане само посредник между двамата. Разбира се, не би могла да го постигне напълно. Равнодушието, което бе изписала на лицето си, бе само маска. Това момиче може и да притежаваше известна школовка, но със сигурност не беше от класата на Янти.

— И защо ми пратихте тази хубавица? — попита той.

— Тя бе единствената подръка — отвърна младата жена.

— Единствената подръка?

Тена Алторп се поколеба.

— Ако ти харесва, може да... — Млъкна, преглътна и продължи огорчено: — Може да я имаш след като приключим с работата.

— Да я имам? — повтори Маскелин. — Искаш да кажеш да я изучукам?

— Точно това имах предвид — отвърна телепатката с глас, в който се прокрадваха гневни нотки.

Маскелин не може да сдържи усмивката си.

— Благодаря ти, Браяна. Много мило от твоя страна.

— Няма нищо.

В този момент се появи Гарстон с поднос с червено вино и две кристални чаши. Чашите бяха изработени от същия кристал, от който и крепостта. Той ги постави на ръждясалата масичка и се приготви да ги напълни, но Маскелин го отпъди и попита телепата:

— Какво искаш от мен, Браяна?

Тена Алторп изчака слугата да излезе и каза:

— Само това, което е в наш общ интерес, Етан. Никой от нас не би желал унмерите да възвърнат силата си.

Маскелин я наблюдаваше над ръба на чашата.

— Съюзът изглежда логичен ход — продължи жената. — Веднага щом стъпят в Ел, унмерите ще отправят поглед към империята. Хю няма с какво да им се противопостави, но въпреки това ще свика пълководците. Той ще те повика, Етан. С твоите познания за унмерските машинки и армия от затворници на твое разположение. Няма да можеш да му откажеш без помощта на хаурстафите.

— Колко от вас всъщност са оцели? — попита Маскелин.

Телепатът въздъхна дълбоко.

— Достатъчно, за да има значение. Достатъчно, за да сме полезни във войната срещу унмерите.

— Стига дъщеричката на Грейнджър да ви позволи — подхвърли Маскелин. — Янти унищожи Гилдията ви без дори да помръдне пръст. И доколкото съм запознат със способностите ѝ, в момента би могла да подслушва и нашия разговор.

— Не — отвърна жената. — Способностите на Янти не включват и телепатия. Ако ме гледа сега, вижда една жена, зареяла поглед в морето. Не може да чува мислите ми. И не знае нищо за моята посредничка. Никога не съм се срещала с жената, с която разговаряш. Защо Янти би решила да я шпионира?

Маскелин бе принуден да се съгласи, че Браяна е взела солидни мерки за безопасност. Ако Янти следеше Браяна, което бе напълно възможно, тогава употребата на посредник подсказваше, че момичето не знае нищо за разговора.

— Когато искаш, може да си доста изобретателна — рече той. — Но забравяш, че Янти би могла да следи мен.

— Егото ти е забележително, Етан — каза Тена Алторп. — Възможно е, но малко вероятно. Не може да подслушва целия свят, нали?

Маскелин отпи от виното.

— Сигурно много искате да й видите сметката.

Телепатът помълча няколко секунди, после каза:

— Не може да й позволим да застане между нас и унмерите. Веднъж те вече се опитаха да поробят човечеството.

Маскелин въздъхна.

— Спести ми тази мелодрама, Браяна. Какво ме е еня за съдбата на човечеството? Първостепенна задача на Гилдията открай време е собственото й оцеляване. Превъзходството на Янти над вас е единственото, което ви пречи да властвате над унмерите. Така че докато тя е в съюз с тях това е единственият им шанс да се отърват от вас. — Той изсумтя. — Унмерите са обречени, ако Янти умре. Ако оцелее, тогава обречени са хаурстафите.

— Откъде знаеш, че тя иска да е с унмерите?

Маскелин се засмя.

— Ти ми го каза току-що.

— Ще ни помогнеш ли?

Маскелин надигна чашата.

— Не.

— Какво?!

— Какво ме интересува, че хаурстафите може да изчезнат?

— Ами... не чу ли какво ти казах за поробването на човечеството?

— Полека, че сърцето ми ще се пръсне. — Метафизикът остави чашата и се наведе напред. — Най-голямата заплаха за човешкия род не са унмерите, а последствията от магията, която стовариха върху света в последните си отчаяни часове. — Видя, че тя се готви да възрази, и вдигна ръка. — Морето се повдига, Браяна, и никой от нас не може да го спре. Да ти е хрумвало, че освобождението на унмерите може да се сметне като дошла тъкмо навреме благословия?

— Не ни прави свои врагове, Етан.

Маскелин махна с ръка.

— Спести ми заплахите, ако обичаш. Имам си предостатъчно работа. А когато приключа, смятам да ида да се срещна с унмерите. —

Погледна телепата право в очите. — Ако знаят как да задържат покачването на морето, ще им предложи помощта си.

— Мислиш ли, че ги е грижа за този свят? След всичко, което направиха?

Метафизикът се засмя. Сети се за кристала и земите, които бе зърнал в начупената му повърхност. Напълно бе възможно унмерите да не държат на спасяването на този свят — и в края на краищата да го изоставят заради някой друг. Но каквато и да бе истината, Маскелин възнамеряваше да мине на тяхна страна.

— Мисля, че ги е грижа за тях самите — рече той. — Съжалявам, че не мога да ти помогна, Браяна. — Той се изправи. — Ако ме извиниш, чака ме работа...

Тена Алторп се надигна, лицето ѝ бе зачервено от срам.

— Допускаш много глупава грешка, Етан.

Маскелин се усмихна отново.

— Гарстон ще те изпрати. — Поклони се на младата жена и тръгна към вратата на терасата. След няколко крачки се обърна и каза: — Проблемът с теб, Браяна, е, че си свикнала да използваш безогледно хората, за да постигаш целите си. Но при мен номерът ти няма да мине.

— Досега винаги е минавал, Етан.

— Тъкмо затова няма да мине този път — отвърна той. — Смятам да направя като теб.

Прислужницата отведе Грейнджър до балната зала в западното крило на двореца. Стотици гости бяха насядали на дългите маси под подиума. Между масите сновяха слуги, чуваше се смях, звън на стъкло и дрънчене на съдове. Хиляди свещи озаряваха помещението. Мъже и жени разговаряха, шепнеха, клюкарстваха и се смееха. В голямото огнище пламтеше огън. Ако се съдеше по тоалетите, гостите бяха богати земевладелци, фермери, корабовладелци, банкери и предприемачи от Порт Ел и речната долина.

Вероятно бяха свикнали с подобен лукс.

И въпреки това шумните им разговори утихнаха, когато момичето преведе Грейнджър по пътеката към празната маса на подиума. Хрумна му колко странно изглежда в очите им. Лъскавите

дрешки, с които го бяха издокарали унмерите, не можеха да скрият зачервените му очи и обгореното от саламура лице. Без енергобронята да му придава сили той се движеше като болнав старец — опираше се на момичето сякаш е патерица. Краката му трепереха и на два пъти трябваше да се вкопчи в рамото ѝ, за да не падне. Първия път, когато това се случи, тя го погледна уплашено, но като видя колко е слаб му позволи да се опре на нея.

Изкатериха трите стъпала на подиума и при всяко от тях той едва не тупна по гръб. В уплахата си прехвърли твърде голяма част от тежестта си върху прислужницата и я чу да пъшка измъчено. Но след като бе осъзнала на какво се подлага човекът до нея се постара всячески да му помогне. Стигнаха масата и Грейнджър се подпря на нея с две ръце, уж за да прочете имената на картичките. Момичето зачака, без да каже нищо, и когато той си пое дъх, го отведе на мястото му, където той се настани под любопитните погледи на гостите.

Измина време, което му се стори цяла вечност Грейнджър държеше главата си наведена и се опитваше да игнорира другите гости. На масата пред него имаше купа с хляб, маслини и сушени плодове, но вероятно бяха за унмерите, а и той нямаше апетит. Един лакей поднесе вино, той посегна с обгорената си ръка към чашата и отпи няколко глътки. По някое време вдигна глава и откри, че доста от присъстващите продължават да го гледат. Опита се да измисли някакви теми за разговор.

А после изведнъж установи, че чашата му е празна.

Слугата я напълни отново. И още един път.

Най-сетне голямата врата се отвори и влезе дългонос мъж с обшит със сребро кафтан. Плесна три пъти с ръце и каза високо:

— Дами и господа. Почетни гости. Моля станете и поздравете техни кралски височества принц Паулус Марквета, херцог Кир от Вейл и жена му херцогиня Анейси.

Застъргаха столове. Стотици гости се изправиха едновременно. Глашатаят отстъпи встрани и се поклони дълбоко в мига, когато зазвучаха фанфари.

Кралската процесия влезе в залата сред блясък на злато и брокат. Пръв вървеше младият принц, вдигнал брадичка и със сияещи виолетови очи. Беше с великолепна туника, обшита с кристали и

платина, дългите му ръкави хвърляха отблясъци. Вървеше под ръка с Янти.

Дъхът на Грейнджър секна.

Дъщеря му бе прекрасно видение. Носеше изумрудена рокля с диамантена тиара, която сияеше, черна като антрацит. На шията си бе окачила рубин колкото детско сърце. Пиринчените унмерски лещи проблясваха на светлината на свещите, докато се озърташе с видимо неспокойствие. Тя се изчерви, сведе глава и вкопчи пръсти в ръката на Марквета. Принцът забеляза объркването ѝ, потупа я успокоително по ръката и се усмихна. После ѝ прошепна нещо.

Зад тях крачеше чичото на принца херцог Кир под ръка с жена си. Херцогинята на Вейл бе огромна жена с гранитносива коса, пристегнатата толкова силно назад, че заплашваше да нацепи кожата на лицето ѝ. Носът ѝ бе топчест и зачервен като ябълка, залепена над плътните ѝ червени устни. Бузите ѝ бяха обилно напудрени с руж, роклята ѝ бе боядисана или избелена, за да наподобява гущерова кожа, а черните ѝ обувки потракваха върху паркета като нокти. На шията ѝ висеше огромна перлена огърлица — вероятно достатъчно тежка да задуши среден по размери кон.

За разлика от нея, херцогът бе облечен със семпли дрехи в сиво и черно, като човек, който би предпочел да остане незабележим.

Никой не проговори нито дума, докато групата минаваше през банкетната зала.

Грейнджър се изправи. Херцогинята се качи по стълбите, мина покрай масата и застана при стола до него. Той чуваше как дъските на подиума поскърцват от прекомерната тежест.

Херцогиня Анейси огледа чиниите с ястия, облиза устни, после изгледа Грейнджър с нескрито подозрение, сякаш се готвеше да се провикне: кой е този нахалник, седнал на моята маса? Имаше нещо дръпнато и дори враждебно в поведението ѝ, като че ли се боеше, че Грейнджър може да се пресегне и да си напълни чинията с някои от вкусотиите, които вече бе избрала за себе си. Веднага щом принцът и Янти се настаняха тя побърза да се отпусне на стола.

Грейнджър също седна.

— Вие сте бащата — каза тя.

Той кимна.

— Какво ви е на лицето?

— Отидох да поплувам — отвърна той. — Но се оказа, че някой е напълнил океана с отрова.

Тя се ухили и каза:

— За разлика от моя съпруг, никога не съм понасяла добре прекомерната церемониалност. — След което се пресегна, отчупи голям комат хляб и започна да го маже с масло и да подрежда отгоре му маслини. Един слуга се опита да се промуши през енергично движещите се лакти на херцогинята, за да ѝ налее вино. По брадичката ѝ се стичаше мазнина. Тя промърмори нещо нечленоразделно, махна с комата хляб, отпи от чашата и преглътна.

— Разбира се, от доста време не съм попадала на тържествени събития. Сещате се защо. За нас това бе ужасен период. Ужасен.

Грейнджър кимна и погледна към Янти, но тя разговаряше с Марквета. Не чуваше за какво си говорят.

Херцогинята продължи да се тъпче.

— Последният път, когато сме излизали сред обществото, трябва да е бил... божичко, сигурно преди триста години!

Грейнджър я погледна. Понякога забравяше колко дълго живеят унмерите. Притежаваха естествено дълголетие, но с него можеха да доживеят докъм двеста. Затова се поддържаха с магьоснически методи и различни хитроумни уреди, които носеха върху себе си или бяха имплантирали в телата си. Тъй като херцогинята бе преживяла близо триста години затворена от хаурстафите, най-вероятно принадлежеше към втората група — макар че бе известно, че хаурстафските хирурзи изрязват от телата на унмерите устройствата за удължаване на живота. Грейнджър се зачуди дали нейното е скрито в тялото ѝ. Е, имаше предостатъчно място, където да го имплантират.

Отново погледна към Янти, но и този път не успя да улови погледа ѝ. Изглежда, го избягваше нарочно.

— Пиша книга — каза херцогинята.

— Наистина?

— Искате ли да ви разкажа за нея?

— Не.

Тя спря да яде и го изгледа стреснато. Отвори и затвори уста, после каза:

— Вие сте много груб човек. Трябва да ви предупредя, полковник, че мъжът ми е под покровителството на много важна особа.

— Не съм полковник.

Херцогинята изсумтя.

— Не отричайте, полковник. Радвам се, че дъщеря ви не прилича на вас.

Грейнджър повдигна рамене. Той също се радваше.

В този момент се появи цяла армия от прислужници, натоварени с подноси с храна. Лицето на херцогинята блесна от радост и тя напълно забрави враждебността си. Плесна с ръце и почна да опитва от всичко, което ѝ предлагаша. Върху роклята ѝ се появиха големи петна, които скоро се превърнаха в пътечки. Грейнджър позволи на един от прислужниците да сложи в чинията му парче месо и сушена ябълка. Побутваше ги унило с вилицата. Забеляза, че принц Марквета избира ястия за Янти, която се усмихваше и кимаше всеки път, ала за него не бе тайна, че е неспокойна. Хапваше едва-едва от предложеното.

Херцогинята се оригна. Вече беше пияна.

— Още вино — провикна се тя пискливо и махна на прислужниците. — И донесете още един поднос с пилешки дробчета. — Сега вече и другите гости бяха забелязали поведението ѝ. Някои се навеждаха и я обсъждаха полугласно. Херцогинята, изглежда, не им обръщаше внимание.

— Всичко наред ли е, херцогиньо? — попита Марквета.

— Много е вкусно, ваше височество — отвърна тя. — Всичко е направо чудесно.

— Не съм виждал полковника толкова вгълбен — добави той.

— О, той не е полковник — каза херцогинята и се обърна към Грейнджър. — Нали така, драги? Обикновен човечец, озовал се не там, където му е мястото.

Грейнджър не отговори.

— Тъкмо му разказвах за нашия покровител Фиорел.

Марквета се намръщи и каза с тих предупреждаващ глас:

— Сигурен съм, че уважаемият господин Грейнджър не се интересува от подобни неща.

Грейнджър наостри слух.

Херцогинята обаче, изглежда, не долови намека. Лапна огромна подсладена мръвка и се обърна към Грейнджър.

— Предполагам, че сте чували за Фиорел? Формоменителя? Богът на Котела и Наковалнята? Как го наричаха хората от вашата

раса? Баща на сътворението? Приятно е, когато фигура от такъв мащаб реши да ти е покровител.

Грейнджър я изгледа навъсено.

— Имате предвид Фиорел Натрапника.

Тя поклати невярващо глава.

— Как смеете... какво неуважение! Как смеете дори да произнасяте името му! Ще съжалявате за думите си, полковник. Ако Фиорел научи затова, ще... ще ви...

— Казах ти, не съм полковник.

— Говорите ми на „ти“? — Тя го зяпна с пълна уста, после извърна зачервеното си лице към принца и херцога.

— Махнете го, махнете го от мен — извика и го посочи с пръст.

— Няма да остана до този ужасен човек и секунда повече!

Кир се надигна.

— Анейси, моля те...

— Свалете го долу при простаците, където му е мястото.

В залата се бе възцарила тишина и всички чуха думите ѝ.

— Анейси! — извика Кир. — Тези хора са наши гости.

Херцогинята го изгледа с бляскав поглед, вирна брадичка, стана, вдигна полите си и тръгна покрай масата, без да каже нищо повече. Слезе забързано по стълбите и мина през огромното помещение, следвана от погледите на присъстващите.

Един слуга ѝ отвори вратата и тя излезе.

Грейнджър обърна глава и видя, че Янти го гледа с поглед, изпълнен с ненавист. Въздъхна и потърка уморено очи.

Празненството продължи още дълги часове. Прислужниците сновяха между масите с плата, отрупани с пушена шунка, купи с горски плодове и чинии с фазани, печени с билки и полети с пикантни сосове. Цялото това изобилие само го дразнеше, но той седеше, заслушан в разговорите и смеховете, и се стараше да прикрие отегчението и неудобството си. Утре щяха да потеглят за Порт Ел. Беше чул достатъчно от разговора между Марквета и херцога и знаеше, че възнамеряват да използват хаурстафски наемници, за да пратят писмо до империята. Ако беше истина, Янти би могла да убеди принца да ги качи на кораб за Ивънсроум. Най-сетне щяха да се махнат от това проклето място.

Някой зазвъня със звънче и разговорите постепенно утихнаха. Глашатаят със сребристия кафтан се появи отново и се провикна:

— Негова светлост херцог Кир от Вейл!

Кир се изправи, разви навит на руло пергамент, погледна го и се покашля. После заговори:

— Уважаеми гости. Събрахме се тук не само да отпразнуваме нашата свобода и обединението ни, но и да почетем предстоящата коронация на негово височество принц Паулус Марквета, син на крал Йонас Трети от Галеа, известен като Йонас Призователя, Йонас Храбрия и Милостивия, Скитника из безкрайните равнини, и на кралица Грейс Констанс Лаверн от Алдегард, нека вечно почиват в мир.

Спря и вдигна глава.

Глашатаят разбра, че отново е дошъл неговият ред, и се провикна:

— Нека почиват в мир.

Херцогът отново насочи вниманието си към свитъка.

— Коронацията ще се състои в последния ден на есента, в месеца на Рет или Хю Суарин спорен анейския календар, през настоящата 1441 година.

На Грейнджър му се видя странно един унмерски благородник — при това от кралски произход — да използва имперския календар. Но пък вероятно никой от присъстващите не познаваше унмерското летоброене. Техният календар не се използваше от векове.

Херцогът нави свитъка, обърна се и протегна ръка към принца:

— Принц Паулус Марквета.

Младият мъж се надигна. Известно време оглежда гостите със сияещ поглед и закачлива усмивка.

— Скъпи гости — поде накрая. — Да забравим за момент коронацията и да кажем, че днес е повратен момент в историята. Тук сме се събрали не само за да празнуваме моето царстване, а по-скоро началото на два много важни съюза. — Млъкна, за да позволи смълчаната зала да осъзнае думите му. — Първият от тях е връзката между нашите два народа — продължи принцът. — Дълги години ние с вас живяхме под властта на Гилдията, която забогатя чрез шантажи, потисничество и разпространение на лъжи. — Наблегна на последната дума. — Всички ние по един или друг начин пострадахме от

хаурстафите. Мнозина бяха затворени и измъчвани в резултат на политическите им машинации. — Огледа присъстващите. — Но най-вече заради тяхната алчност. Алчност, заради която морското равнище приближава критични граници. — Той разпери ръце, сякаш се обръщаше към събралите се с молба. — Сега, когато режимът на хаурстафите падна и те вече не са заплаха за народите, ни чака доста работа. Трябва да спрем покачващото се море преди да стане твърде късно.

— Всеки от нас тук, в тази зала, мечтае за бъдеще, в което нашите два народа ще съществуват във взаимно уважение — завърши принцът. — Заедно ние ще просперираме... тук, в Ел, и по всички останали земи.

Грейнджър се смая, когато чу одобрителни възгласи и дори аплодисменти.

Мир и взаимно уважение? Не разбираха ли, че всичко, което казва Марквета, е чиста проба лъжа? Толкова бързо ли бяха забравили историята? Не хаурстафите, а унмерите бяха отровили моретата. Или вдигаха тази шумотевица, за да прикрият собствения си страх? Спомни си какво му бе казал Хериан в Пертиканската предавателна станция:

„Саламурата никога няма да спре да приижда. И след сто и след милион години, дори когато атмосферата се разрежи и изчезне, а тази нещастна планета привлече към себе си луната и небето. Тя ще изпълни вакуума между звездите далеч след като моята раса напусне този свят, а твоята загине. Това не е оръжие, а катализатор — бульонът, от който ще възникне новият космос.“

Унмерите бяха сключили сделка със старите богове — същества, които те наричаха ентропати и които обитаваха угасващата жаравна на друг космос. В отчаянието си те бяха помогнали на тези богове да отворят врата между техния свят и този. Саламурата, изтичаща през тази врата, по някаква причина бе ценна за онези богове. Може би я използваша като източник за своята мощ, или за да подготвят идването си. Грейнджър не знаеше. Не им трябваше, за да дишат. Ентропатът, когото бе видял в предавателната станция в Пертика, дишаше въздух. Въпреки това тези същества я ценяха повече от всичко друго. И когато прехвърлеха достатъчно от нея, щяха да я последват, изоставяйки собствената си вселена, за да се настанят в тази.

За да се спасят от геноцида, унмерите бяха пожертвали всичко — и този свят, и тази вселена.

Аплодисментите утихнаха и младият принц отново заговори:

— Но ние сме тук също така и за да отпразнуваме още един съюз — каза той, обърна се и улови ръката на Янти. Тя се изправи и застана до него с пламнало лице.

Нещо в погледа ѝ, в лицето, накара Грейнджър да се напрегне. Откри, че наблюдава случващото се като през мътна пелена от тревога. Изправен на ръба на пропаст, с бушуваща зад гърба му буря и без да е сигурен, че ще успее да запази равновесие още дълго.

Принцът се усмихна.

— Позволете да ви представя Янти Бакър от Ивънсроум, моята годеница и бъдеща кралица на унмерите.

В залата избухнаха възторжени овации. Грейнджър искаше да изтича при нея, да я разтърси за раменете и да извика: „Обезумя ли?“ Да го погледне, за да види този въпрос в очите му. Но тя продължаваше да стои до принца и да се опитва да избегне погледите на всички в залата. Изглеждаше като малко виновно дете.

На Грейнджър му призля. Понечи да се изправи.

Може би заради виното, топлината, или от умора, ала краката му отказаха да се подчинят преди да е изминал и две крачки. Олюля се, протегнал ръце към Янти, и тя се дръпна инстинктивно.

В този момент го улови нечия силна десница. Грейнджър видя пред себе си лицето на принца.

— Пазете силите си, сър — каза Марквета. — Няма и ден откакто свалихте бронята.

— Нищо ми няма — изръмжа Грейнджър и се опита да се освободи.

Но Марквета продължаваше да го стиска.

— Боя се, че ви преуморихме. Трябва да полегнете, да си починете, да свикнете със сегашното си състояние. — Улови Грейнджър за лакътя и го поведе през подиума, като прогони с жест слугите, които дотичаха да му помогнат. Грейнджър забеляза сред мъглата на собствената си слабост и негодувание лицето на херцог Кир. Старецът го наблюдаваше внимателно, вероятно следеше реакцията му.

— Какво искате от нея? — почти извика Грейнджър.

— Искам наследник, полковник Грейнджър. Можете ли да си представите унмерско дете с нейните сили?

— Значи я използвате?

— Тя е щастлива, полковник. Защо и вие да не се радвате заради нея?

— Защото знам какви измамници сте! Не ви е грижа за нея! Вие сте лъжци — всичките.

Марквета се намръщи. Стисна Грейнджър за ръката и сякаш го прониза там с жило. Когато го пусна, Грейнджър усети, че му тече кръв.

— Извинете — каза Марквета, загледан в раната, която бе причинил. — Разместих част от кожата. Липса на концентрация, съжалявам. Понякога забравям колко сте податливи на декреация вие хората.

Грейнджър се наведе към младия мъж и изръмжа в ухото му:

— Ако направиш нещо лошо на дъщеря ми, ще те убия!

Марквета се разсмя.

— Така ли смятате? Полковник Грейнджър, мисля, че умът ви е пострадал от онзи паразитиращ меч. С всеки час той увеличава властта си над вас. Не изпитвате ли непреодолимо желание да отидете и да си го вземете? Да почувствате тежестта му в ръката си? Смятате ли обаче, че това желание е ваше собствено? След седмица или месец вие ще сте само призрак, принуден да изпълнява всяка прищявка на меча. И с нищо не може да ви се помогне.

— Ще го унищожа.

— Мечът няма да ви позволи.

— Тогава ще унищожа себе си.

— Вие май не разбирате. — Младият принц го погледна в очите. — Вижте се. Мечът вече ви държи във властта си. Не можете да избягате от неизбежното. Този меч вече не ви принадлежи. Вече *вие* му принадлежите.

Грейнджър не отговори. Знаеше, че принцът казва истината. Не би искал да унищожи енергобронята, нито пъкления меч, който заплашваше да го погълне. Дори в този момент всяка негова фибра жадуваше оръжието да е при него. Беше готов да му се подчини изцяло.

— Може би бихте могли да се преборите с него — каза Марквета, — ако не бяхте спали толкова дълго.

Грейнджър изсумтя, после попита:

— Нарочно ли ме държахте заспал?

— Но ви събудих като подарък за Янти — отвърна Марквета. — Тя седмици наред седеше до леглото ви. Искаше да научите за нашия брак. Отчаяно искаше да се... — той се усмихна — да се гордеете с нея. — Изгледа Грейнджър с присвити очи. — Можете ли да направите поне това за нея, преди да умрете?

4.

ДРАКОНОВИЯТ ОСТРОВ

Браяна Маркс гледаше четирите дракона, носещи се ниско над морето откъм пристанището. И четирите бяха с дебели кожени брони. Широките им тюркоазени криле проблясваха на слънцето. „Проклет да е Маскелин за неговия егоизъм — помисли си. — Този човек мисли повече за кожата си, отколкото за своите сънародници.“ Последната й надежда сега бе това странно и несигурно място.

Наетият от нея капитан — мършав брадат валсиндърец, казваше се Аканто — за кой ли път кършеше ръце и цъкаше с език. Издаваше тези звуци от мига, когато на хоризонта се показва Драконовият остров.

— Флагът се вижда отдалече, капитане — припомни му тя.

— И въпреки това те летят прекалено близо — отвърна Аканто.

— Просто подлагат на изпитание издръжливостта ви — каза тя.
— Няма да нападнат хаурстафски кораб.

Той кимна овчедушно и отново закърши ръце.

— Както кажете. — Но не изглеждаше убеден.

Греблата от двете страни на кораба се потапяха и повдигаха ритмично. Старото корито, носещо гръмкото название „Сребърен пламък“, заобиколи черните скали, щръкнали от недрата на Кралско море — Море Регис — и се отправи към ниския бряг, зад който се издигаха гигантски скали. Хаурстафският флаг, поставен там по нареждане на Браяна, бе увиснал в безветрието. Тя вече различаваше гнездата високо сред скалите и огромните цепнатини, водещи към лабиринта от пещери и примитивни каменни убежища, използвани от драконите. Вълните се блъскаха и клокочеха в основите на скалите, покрити с кости и останки от морски обитатели — китове, акули и всякакви други представители на морската фауна.

— Ако Конквилас е тук — попита Аканто, — къде е корабът му?

— Наистина?

Той я погледна неразбиращо.

— Наистина ли мислите, че Аргусто Конквилас се нуждае от кораб?

Аканто пристъпи смутено от крак на крак.

— Винаги съм смятал легендите за него малко пресилени.

— Когато става дума точно за него, нищо не може да е пресилено. Говорим за убиеца на Дюна — дъщерята на Фиорел, за господаря, накарал драконите да се обърнат срещу неговите сънародници.

— И твърдите, че е приятел на Хаурстаф?

Браяна кимна. Но истината бе, че не знаеше със сигурност. Цели триста години Конквилас бе воювал за Ария, една от водачките на Хаурстаф. Беше изменил на народа си, подтикван от любовта си към нея, а не заради почетното ѝ място в Гилдията. И въпреки това не би искал да види наследника на Марквета на трона в Лосото. Един унмерски крал би се постарал да накаже Конквилас заради престъпленията, извършени срещу неговия род.

Досега три пъти се бе срещала с господаря на драконите — два пъти, когато бе млада, третия — преди три години. Беше дошъл в Ел да иска от нея да бъде освободен един дракон, попаднал в мрежите на ловците. Да иска, не да преговаря. Тя предполагаше, че е някой негов любимец. Купи дракона от ловците и го освободи, за да избегне усложненията. Спомняше си колко хладно се държа Конквилас.

„Сребърен пламък“ приближи брега, където водите на Кралско море се плискаха върху камъните, по които имаше останки на едри и дребни животни и птици. Някои от по-едрите екземпляри достигаха шейсет стъпки дължина от челюстта до опашката, а ребрата им наподобяваха белосана ограда. И навсякъде се виждаха човешки останки — крайници, тазове, ръце, крака и ухилени черепа на Удавници — любимата плячка на драконите. Браяна усети, че някой я гледа, и вдигна глава към пещерите, но не забеляза никакви признаци на живот в тъмните кухни.

Когато морякът на носа извика, че под кила има два фатома, хората на Аканто наредиха на гребците да вдигнат греблата и хвърлиха котва. Неколцина моряци спуснаха лодка в кървавочервените води. Вятърът развяваше наметалата на Браяна и Аканто. Те се загърнаха поплътно и си сложиха очила, преди да се спуснат по въжената стълба.

Моторът на лодката се закашля и изрева, изпусна облаци задушлив дим и малката моторница се понесе над рубинените води. Вятърът хвърляше срещу тях отровни пръски.

Браяна сбърчи нос и попита:

— С какво сте заредили мотора? С китова мас или с драконова отрова?

Аканто я погледна изплашено.

— О, божичко...

— Спокойно — засмя се тя. — Просто се пошегувах. Съмнявам се, че онези горе ще усетят разликата.

— Сигурна ли сте?

— Не съвсем.

— Дано боговете да са ни на помощ.

Яркото слънце придаваше на всичко наоколо неестествена рязкост, но въпреки лъчите му бе неприятно студено. Отново я споходи усещането, че я наблюдават.

На няколко метра от брега Аканто угаси мотора и килът застърга по камъните. Когато слязоха, се озоваха сред скелети на гиганти, извисяващи се над тях като ледени скулптури.

— Странно — каза Аканто. — Много странно. Усещате ли го?

— Кое?

— Нещо витае във въздуха. Или в слънчевата светлина.

— Вярно, че има някакъв неприятен мирис — съгласи се Браяна. — Но мисля, че е същият, който усетих, когато се качих на кораба ти.

Ала наистина имаше нещо във въздуха и вероятно в скалите и костите — някаква невидима сила, която обгръщаше целия остров. Като че ли всичко тук бе под постоянния натиск на тази сила. Браяна си помисли, че тук, сред драконите на Кралско море, може би долавя остатъци от могъщото ентропично магьосничество. За да създадат тези същества, унмерите бяха разкъсали и реконструирали природата, бяха запратали в забвение умовете на своите врагове само за да ги превъплътят наново в тези зловеци форми. Дали не усещаше сега терзанията, които са изпитвали? Далечното ехо на някогашните им нечовешки гласове? Защото колкото и да бяха красиви драконите, от тях винаги лъхаше на страдание и болест. Рядко се случваше да срещнеш дракон, който да не е умопобъркан — по един или друг начин. Като всички останали унмерски творения, те бяха продукт на несъвършени умове, търсеци съвършенството.

Зачуди се дали това не е причината Конквилас да ги обича толкова силно.

Издълбани в скалата стъпала водеха към пещерите горе. Браяна чуваше там свиренето на вятъра — тъжен, потискащ, лишен от надежда звук.

След няколкостотин стъпала спряха да си починат на тясна площадка.

Браяна повдигна очилата и погледна към морето. Недалеч на юг виждаше издължена тъмна сянка да се носи над вълните — доста едър екземпляр. Той завъртя глава, после плавно зави и се понесе към острова, като поклащаше лениво криле.

Аканто отново зацъка с език.

— Това чудовище е достатъчно голямо за да е самата Груинлаг.

— Или някоя от дъщерите ѝ — посочи Браяна. — Казват, че живеела тук. — Груинлаг бе един от най-големите и свирепи дракони, ловували някога над Кралско море. Разправяха, че унмерските магьосници я сътворили от ума и духа на обикновена милосърдна сестра. С такова скромно наследство никой не можеше да обясни как е можела да вдъхва подобен ужас. Но гневът ѝ бе пословичен. Беше потопила една десета от Имперския флот и после поне още двайсет пиратски кораба, пратени от император Лем да се разправят с нея, докато най-сетне не срещнала смъртта си в морската битка близо до Праксис преди стотина години.

— Презряна жена — промърмори Браяна.

— Какво?

— Груинлаг. Никога не подценявай презряната жена.

— Мислите ли, че дъщерите ѝ може да са още живи? След толкова време?

— Защо не? — попита тя. — Магьосническите творения не се съобразяват със законите на природата. Самият Конквилас вече трябва да е на повече от деветстотин години.

Аканто подсвирна.

— Деветстотин?

„И е горчив като морето“ — помисли Браяна.

Продължиха да се изкачват и скоро стигнаха отвора на голяма пещера. Пътеката продължаваше да криволичи през нея между черни обгорени камъни и купчини бели кости. Стъпките им отекваха във високия таван и като вдигнаха погледи, те видяха там драконовите гнезда.

— Приличат на миди — подхвърли Аканто.

Странно, но Браяна бе споходена от същата мисъл. Драконовите гнезда бяха полепнали по стените като миди по камъни. Бяха от бетон, с обла форма и отвор в единия край, през който да се шмугват крилатите змии.

— Купуват цимент от валсиндърските търговци — каза Браяна.

— Купуват го?

— Да. При това скъпо.

Минаха през пустия скелет на кит и се озоваха в район, обсипан с човешки останки. Беззъби черепи, натрошени пищали и бедрени кости, разцепени, за да изтече костният мозък. Скоро Браяна вече подушваше тежката миризма на чудовищата — беше толкова силна, че сякаш по устните ѝ бяха полепнали сяра, пот и кръв.

— Вижте. — Аканто посочи.

Пътеката пред тях се виеше между купчини камъни и кости и се спускаше към сравнително равна площадка. А там, подпрян на специално построено скеле, имаше кораб.

Беше истинска антика — унмерска шхуна, каквито не строяха от хилядолетия и които вече не браздяха морската шир. Дълга осемдесет стъпки от носа до кърмата, тясна и издължена, с корпус от изсветляло дърво, все още скрит под оригиналната си обшивка — истинско произведение на изкуството, като изящните валсиндърски музикални инструменти. Илюминаторите от тъмножълто стъкло бяха напълно запазени, с красиви рамки от резбован метал. Самотният комин, излят също от някакъв отдавна забравен метал, се издигаше зад рубката, а зад него стърчеше висока дървена мачта с единично платно и такелаж от медни жици. На носа бе монтирано харпуново оръдие и макара с метално въже, покрай борда бяха подредени различни риболовни копия и вързопи с мрежи. Трапът бе спуснат и подпрян на няколко големи плочи — приличаше на стълба, слизаща до каменния под.

— Драконоловец — каза Аканто. — Никога не съм виждал толкова стар. Обзалагам се, че този е плувал из моретата още преди да бъдат отровени. — Разгледа внимателно шхуната и се намръщи. — Но защо един господар на дракони би живял в кораб за лов на дракони?

— Пропускаш нещо — отвърна Браяна. — Това не е кораб за лов на дракони. Това е *пленен* кораб за лов на дракони.

„Колко типично за Конквилас да живее в трофей“ — помисли си.

— И как е попаднал тук?

— Странно, нали? — каза Браяна. — Вероятно е бил донесен от нещо голямо, което може да лети. Не мога дори да си представя що за чудовище е било.

Аканто се усмихна — малко криво.

— Да се надяваме, че той е вътре — добави тя.

— Какво? Толкова път бихме и дори не знаете дали е тук?

— Ако не е, ще го изчакам.

— Но тук гъмжи от дракони!

— Нормално — отвърна тя. — Нали затова се казва така.

Шхуната бе разположена така, че скалната козирка да осигурява сянка през лятото и завет от снега през зимата. Докато се приближаваха, Браяна чу тихи звуци на лютня. С Аканто се изкачиха по каменното стълбище и тръгнаха по дървения трап.

— Спрете — каза отгоре нечий глас.

Браяна спря и вдигна поглед.

Аргусто Конквилас стоеше в сянката и ги гледаше със студените си виолетови очи. В белите си ръце стискаше лък, стрелата бе прицелена в главата на Браяна. Как не го бе забелязала досега?

— Няма да стреляш — каза тя.

— И не мислех — каза той. — Но сега изпитвам изкушение, само за да докажа, че грешиш.

— Този изстрел ще е твърде лесен за теб.

Той изсумтя, но свали лъка. С ловко движение прескочи парапета и стъпи на палубата.

Очите му бяха със същия цвят като на принц Марквета, но беше много по-стар и невероятно мършав, а сивата му коса бе сплетена на плитка, която се спускаше между плешките му. Изглеждаше на около петдесет, но Браяна знаеше, че това не е вярно — Конквилас вероятно бе по-стар и от кораба, на който стоеше. Беше висок, с кокалесто тяло, поприкрито донякъде от подплънките на елека и панталоните. Обувките му от мека телешка кожа не издаваха нито звук, докато се приближаваше.

Огледа я преценяващо.

Единствено очите му издаваха истинската му възраст — в тях имаше нещо почти дивашко — намек за свирепа и неумолима интелигентност, за хладно безразличие, което ѝ се стори прекриващо

отвъд границите на човешкото. Конквилас не делеше хората на приятели и съюзници, нито на любими или врагове. Когато те погледнеше, то беше за да прецени какво може да спечели от смъртта ти. Браяна извърна глава, неспособна да издържа погледа му.

Конквилас очевидно не беше сам, защото отвътре продължаваха да се чуват звуците на лютнята. Не знаеше кой може да му гостува, макар че едно внимателно телепатично сондиране определи, че със сигурност не е Хаурстаф. Изпълнението обаче бе забележително и говореше за майстор на инструмента. А когато Конквилас се приближи, тя чу втори звук... тихото потракване на вакуумните стрели в черния стъклен колчан на рамото му. Тези магьоснически стрели непрестанно поглъщаха по малко от пространството наоколо. Тя усети как настръхва от внезапния полъх, притеглена към стрелите от вакуума, който създаваха.

Конквилас постави стъклен похлупак върху колчана и го завъртя. Вътре блесна светлина, чу се едно *ууумф* и полъхът утихна и остави Браяна с неприятно пулсиране в зъбите и звънтене в ушите. Тя чу как Аканто сумти изплашено. Имаше нещо в този колчан, нещо в стрелите, което подтикваше човек да бяга. Като настроението, владеещо този остров, но по-силно. Както много други странни унмерски изобретения, островът бе заобиколен от неестествена, чужда аура.

— Защо ме безпокоиш? — попита навъсено Конквилас.

— Прощавай — отвърна тя. — Не знаех, че имаш гости.

Унмерският лорд я погледа мълчаливо няколко секунди, после каза:

— Новините за елското клане скоро ще стигнат до Лосото. Имаш ли представа каква ще е реакцията на императора?

Тя повдигна учудено вежди.

— Ти знаеш?

— Драконите разнасят вести по-бързо от корабите.

— Не знаех, че в Ел има дракони.

Конквилас присви устни.

— *Ти* не знаеше.

Последва неловко мълчание.

— Император Хю все още не е направил изявление — каза Браяна. — Във всеки случай открито.

— И какви са последните новини от Ел?

Тя се поколеба, погледна Аканто и продължи:

— Може ли да разговаряме насаме? — В края на краищата това бе главната причина да доведе капитана — да го използва като извинение, за да остане на четири очи с Конквилас. Не искаше думите ѝ да станат достояние на цял куп дракони.

Конквилас посочи люка, който водеше към долната палуба, тръгна натам и тя го последва.

— Аз да чакам тука, а? — попита Аканто зад тях.

— Ако искаш — отвърна тя.

— А... нали няма опасност?

Браяна се обърна към Конквилас и каза:

— Трябва ми заради кораба.

Конквилас кимна и отвърна:

— Тогава нищо няма да му се случи.

— Тогава? — повтори Аканто. — А иначе какво? В смисъл сега?

Конквилас не му отговори. Вдигна люка и поведе Браяна надолу по стълбите и по тесен коридор. В дъното отвори друга врата и я покани в разкошно обзаведена каюта.

Стените бяха облицовани с тропическо дърво и украсени с изделия от метал и кост. През илюминаторите проникваше светлина и хвърляше ярки петна върху застлания с килим под и по бронзовите крака на масата и лампата в ъгъла. Таванът бе нисък, подпорите му бяха издялани във формата на китов скелет и от него висяха перлени фенери в източен стил, какъвто Браяна не бе виждала досега. Мебелите бяха изящни — кресла с възглавници и масички, върху които имаше купчинки книги и свитъци. В ъгъла имаше арфа с подложка от светло лакирано дърво. На стола до нея беше лютнята, която Браяна бе чула преди малко, но свирачът бе изчезнал. Тя чак сега осъзна, че музиката бе спряла преди малко.

— Надявам се, че не се натрапвам?

Конквилас махна небрежно с ръка, после наля две чаши гъст зелен ликьор. Браяна взе чашата, но не отпи. Унмерските напитки често съдържаха наркотици и можеха да въздействат на човешкия мозък по странни и непредвидими начини. Конквилас се настани на една тапицирана със златно кушетка, отпи и погледна Браяна с хладните си виолетови очи.

— Колко време мина, Аргусто? Три години?

Той разклати чашата и я помириса. После отпи пак.

— Браяна, как можахте да позволите да се случи това?

Лицето ѝ пламна.

— Никой не можа да го предвиди.

— Трябваше да я пазите. Нали я изследвахте?

Браяна едва не зяпна от почуда. Колко знаеше той?

— Мислехме, че...

— Нищо не сте мислили — прекъсна я с ръмжене Конквилас. — Вие сте небрежни, арогантни и суетни. Затова я подценихте. — Продължаваше да я гледа с пронизващите си очи. — Тя в теб ли е сега? Усещаш ли присъствието ѝ?

— Може и да е — отвърна Браяна. — Не зная.

— В такъв случай най-добре да предположим, че подслушва разговора.

Браяна кимна.

— Каквото беше и намерението ти.

— Аргусто...

— Казвай каквото си дошла да кажеш.

Браяна се поколеба. Беше поела по опасна пътека. Възможността Янти да ги шпионира вече я бе подтикнала веднъж да излъже Конквилас. Сега караше унмерския лорд да избере страна и вероятно да обяви публично враговете си.

— Прощавай, ако говоря твърде прямо — каза тя накрая. — Но дори да не присъства в момента, Янти рано или късно ще научи за нашата среща. Дойдох тук, Аргусто, защото знам, че си принципен, никога не бягаш от отговорност и не се криеш от враговете си. — Докато я слушаше, унмерският лорд отново надигна чашата. — Тъй като вече знаеш какво стана в Ел, имаш представа на какво е способно това момиче. Затова, предполагам, ще оцениш заплахата от съюза ѝ с Марквета.

От изненадата на лицето му осъзна, че Конквилас не знае за това. Драконите можеше да разнасят вести с бързината на вятъра, но мисълта лети още по-бързо, а в предишната им крепост бяха останали неколцина телепати.

— Снощи принцът обяви за годежа им. Още не са женени, но и това ще стане след три седмици.

— Той не губи време. — Конквилас се подсмихна.

— Тя се влюби в него в мига, когато го видя — обясни Браяна. — Което само показва колко добре е научил херцог Кир онова малко копеленце да крие истинския си характер. — Тя спря и разклати леко чашата си. — Или просто е приложил магия. И в двата случая смятат да я държат близо до тях и да я използват като щит от хаурстафско въздействие. С такъв съюз отрочето им ще е... Как да го наречем? Още по-непоносимо?

Конквилас се изправи и закрочи из каютата, потънал в мисли. Гаврътна ликьора, без да предложи на Браяна още, и известно време стоя, втренчил поглед в ъгъла. Накрая попита:

— Войниците ви заклели ли са се във вярност пред новите си господари?

— Да.

— И те получават поддръжка от Порт Ел?

— Кир пак започна с обичайните си номера. — Браяна вдигна чашата и тъкмо щеше да отпие, когато се сети какво има в нея. — Набира съюзници под предлог, че спасява света.

— Ивънсроум?

— Още не, но е въпрос на време.

— Избрал е отлично място — каза Конквилас. — Богатствата на Ел ще му позволят да набере голяма армия, да прекъсне морските пътища и да подложи империята на глад. — Замисли се за момент. — Или да удари Лосото и да свали Хю от трона. Така бих постъпил аз. Завладееш ли столицата, на всички е ясно кой държи юздите. Никой не обича императора. Смъртта му само ще подсили каузата на Марквета. С какви унмерски оръжия разполага Кир? Какво държахте в двореца?

— Нищо... дреболии.

Конквилас кимна.

— Значи не може да нападне без подкрепа. Трябва му съюзник. Вероятно ще избере Ивънсроум.

Браяна се усмихна цинично.

— Знаеш ли, че Янти е от Ивънсроум?

Унмерският лорд се втренчи в нея, после каза:

— Съдбата наистина е милостива към Кир. Значи Хю смята унмера за заплаха. Трябва бързо да събере армия, а това означава да обещае това-онова и да подкупи вождовете. Но както винаги ще се пазари и ще се двоуми и накрая това ще му струва главата. — Погледна

през прозореца, после извърна глава. — И няма никакъв начин да се защитите от телепатичните атаки на онова момиче?

— Поне засега не знаем.

Конквилас обмисли думите ѝ, после каза:

— Трябва да предположим, че разрушителната ѝ сила не е безгранична. В края на краищата тя изби само онези сестри от Гилдията, което бяха в близост до нея. Вероятно пораженията не са засегнали хаурстафите в Порт Ел?

Браяна поклати глава.

— Онези наши сестри, които са били по високите кули и в най-дълбоките подземия, са оцелели.

Конквилас кимна замислено.

— Задава се жестока война. Кир ще изгради своята империя под защитата на Янти. А после ще потърси разплата за вековете на робство и унижения. — Усмихна се криво. — Предполагам, не е забравил личния ти принос за това.

— Нито пък твоя.

— Сигурно искаш да я убия?

За миг тя се стресна, но бързо се съвзе.

— Смятах, че едно такова предизвикателство ще ти се понрави, Аргусто. Възможността да изпиташ уменията си срещу някой, който може да предвиди ходовете ти, някой, който е в състояние да те убие от разстояние с една-единствена мисъл.

— И все пак тя е дете.

— Дете, готвещо се да стане унмерска кралица. — Браяна въздъхна. — Веднъж ти уби богиня и прати армия от дракони срещу бащата на принц Марквета — заради любовта си към Ария. Моля те, умолявам те сега да помогнеш на нейните дъщери.

— Бих се за Ария с Йонас Бялото сърце, не с Гилдията.

— Аргусто, Гилдията е нейното наследство. Ария я създаде. Бореше се докрай да я защити. Знаем, че се колебаеш. Зная, виждам го в очите ти. Кир ще тръгне да те търси веднага щом събере достатъчно сили. Довърши онова, което си започнал. Сега, докато има време да се действа.

Господарят на дракони бе подпрял с пръсти продълговатата си брадичка.

— Ще убия херцог Кир — заяви той — и сина на Бялото сърце Паулус. Както и всеки, който се опита да ми попречи. — Обърна се и се взря в очите на Браяна. — Но няма да направя нищо на момичето, освен ако не реши да се намесва в работата ми. А сега трябва да изпратя послание на принца и на чичо му и да им заявя намерението си.

— Какво?

— Ти сама го каза — Янти може да подслушва разговора ни. Макар че няма как да го знаем.

— Тя...

— Ето защо дори Кир и Марквета да не са в течение на намеренията ми да ги убия, скоро ще научат.

— Но това... — Тя успя да се овладее навреме. Не би било най-разумното да обвинява Конквилас в безумие. Вместо това добави: — Защо трябва да ги предупреждаваш?

Той сви рамене.

— Кръвопролитията и убийствата не ми доставят удоволствие. Привлича ме предизвикателството. Колкото е по-голямо, толкова по-голяма ще е и славата, която ще придобия.

— Аргусто...

Очите му останаха хладни и равнодушни. Беше потънал в мисли.

— Не обичаш да си улесняваш задачите.

— Не харесвам скучния и еднообразен живот.

Браяна се усмихна.

— Понякога се радвам, че сме приятели.

Конквилас стисна устни.

— Не сме приятели, госпожице Маркс.

Маскелин остана в лабораторията до късно през нощта. Перлените фенери хвърляха светлина от нишите, където бяха подредени — озаряваха масата с унмерски находки. Той нанасяше старателно в дневника си разсъжденията и предположенията си, докато последните му екземпляри надзъртаха унило от стъклениците със саламура. Моряци бяха извадили две пресни женски от етугранските канали и едно дете с шагренова кожа от Кралско море. Двете жени се бяха удавили наскоро и умствената им дейност все още бе като на

сухоземни хора. Бяха се присвили в саламурените си затвори и го гледаха мълчаливо с пожълтелите си очи. Мозъкът на детето се бе разложил още преди месеци и то само обикаляше безцелно из контейнера, като всеки път се блъскаше в стъклената стена. При други обстоятелства Маскелин досега да се бе отървал от него, но го държеше, защото малкият Джонтни го намираще за много забавно.

Завъртя кристалния прибор между пръстите си и се вгледа в черния океан зад фасетните му стени. Там сега бушуваше буря, истински ураган, вдигащ гигантски вълни, за да ги запокити към кулата на самотния каменист остров. Какво ли бе предназначението на тази кула? Дали бе крепост? Или някаква машина? Кой живееше вътре? И къде по-точно бе това? Саламурата изтичаше от ичусаите, тези дяволски унмерски стъкленици, известни сред простолюдието като морски бутилки. Тъй като всяка от тях можеше да разпръсква неограничено количество саламура, Маскелин винаги бе смятал, че ичусаите са нещо като проходи към друга част на космоса — или вероятно към съвсем друг космос.

А сега държеше в ръцете си нещо, което, изглежда, му позволяваше да надникне на това място. Дали и там — зачуди се той — моретата са пълни с далечни братовчеди на ичусаи — устройства, които обаче всмукват саламура, вместо да я разпръскват? Възможно ли бе тези магьоснически шишета да съществуват едновременно на две места? Сложи кристала в дървената купа на тезгяха. Повърхността на кълбото излъчваше бледосивкаво сияние.

Тихо металическо постъргване го накара да подскочи. Маскелин се обърна и видя, че унмерският прибор на една от масите му се е задействал. Бръмчеше и тракаше, а по повърхността му, наподобяваща морска черупка, трепкаха светлинки. Беше виждал подобни машинки и преди и знаеше, че е нещо като болкоизправител — подобен на нерводразнителите, използвани от неговите тъмничари в Етугра. Този тук можеше да трансформира болката в друго усещане — глад или — което бе по-опасно — в сексуален екстаз.

Отново насочи вниманието си към кристала. Много от унмерските находки се бяха пробудили за живот, откакто бе донесъл кристала в лабораторията.

Кристалът несъмнено фокусираше светлина. Дали обаче — зачуди се Маскелин — фокусираше и други енергии? Отново погледна

изправителя. Може той да беше доловил утечката на енергия. Невидимо поле? В това имаше своя логика. Пулсът му се ускори. Дали пък кристалът фокусираше не енергия, а магия? Възможно ли бе тази сфера да е нещо като канал между две измерения? Да е проходът, през който протича унмерската магия?

Какво всъщност е магията, ако не целенасочено видоизменение на материята в енергия? Но дори за подобна промяна имаше нужда от някакъв вид външна енергия. Дали пък кристалът не осигуряваше достъп до тази енергия?

А как тогава стоеше въпросът със саламурата?

Ако унищожеше този кристал, щеше ли притокът на енергия към ичусаи да спре?

И да спре притокът на саламура?

Взе кристала и се загледа в многостенната му повърхност, запленил от странната му конструкция и от пенещия се вътре океан под ниското облачно небе. Стъклото излъчваше странна топлина. Твърде много ли беше да се надява, че държи в ръцете си разрешението на неговата загадка? Способен ли бе да подложи на изпитание теорията си, като унищожил подобно съкровище?

Не.

Освен ако... освен ако не се окажеше, че няма избор.

Сложи кристала в купата. Не можеше да поеме подобен риск. Трябваше съвсем точно да знае с какво си има работа. Взе молива и написа:

Ако всички енергии, използвани от унмерските прибори, се прехвърлят през една определена точка в космическото пространство, тогава те би трябвало — в този свят — да извира от тази точка, както светлината извира от фенера. И ако тези лъчи генерират поле, което предизвиква промени и следователно може да бъде засечено, тогава би било възможно да се проследят споменатите лъчи до отделните унмерски устройства.

Потокът електрически флуиди можеше да се засича с различни прибори, чувствителни към неговото протичане. Медните намотки и

пръчки можеше да предават електрически потоци през въздуха, но можеха също така да се използват за улавянето на невидими електрически полета — дори на огромни разстояния. Струваше му се, че унмерската магия действа по сходен начин. Ако този кристал излъчваше магическа енергия, тогава би било възможно да се засекат линиите енергия, които го заобикалят. И ако можеше да засече тези линии, значи щеше да може да ги проследи и да открие други унмерски прибори. Да изобрети начин за намирането на всяко ичусаи в океаните. Реши да изпробва тази теория.

Ако магическата енергия създаваше поле, в такъв случай приближени един до друг унмерските прибори би следвало да смущават функционирането си. Маскелин взе един перлен фенер и го нагласи до кристала. „Поне някакво трепване, надявам се.“ Не беше сигурен. Но като че ли имаше някаква едва забележима промяна в светлината на фенера. Той извади от чекмеджето отвертка и свали капака на фенера. От опит знаеше как да настрои механизма, за да промени енергопотока към светлинния източник и сега към енергията, която, както се надяваше, преминава през кристала. Беше използвал тези свои познания с разрушителни последици срещу хаурстафите в двореца в Ел.

Този път обаче възнамеряваше да намали потока. Свали четирите външни винта, отвори вратичката на пиринчената кутия и под нея се показва механизмът, захранващ осветителните тела. Дълбоко сред жичките и иглите отмести капаче от човешка кожа и отдолу се показаха миниатюрни стъклени сфери върху тънки подвижни оси. Всяка съдържаеше по една капка кехлибарена течност. Някои от капките лежаха на дъното на своите сфери, докато други, изглежда, не се съобразяваха с гравитацията и се бяха залепили за горната им част. Много отдавна бе открил, че може да променя яркостта на фенера, като намества тези сфери.

Направи го и сега и намали светлината на фенера почти докрай. Надяваше се по такъв начин тя да стане по-чувствителна към другите източници на излъчваната от кристала енергия.

За своя голяма радост откри, че като движи фенера около кристала, светлината от него променя интензитета си. Изглежда, наистина реагираше на енергията, преминаваща през магьосническите лещи. Представяше си тази енергия като невидими слънчеви лъчи.

Колкото по-силен е един отделен лъч, толкова по-голямо е въздействието му върху полето на фенера.

На едно определено място светлината рязко се усилваше.

„Какво ли може да значи това?“

Взе молива и отбеляза мястото. Измери го. Двеста седемдесет и един градуса. Каквото и да имаше там, нямаше съмнение, че оказва силно влияние върху енергийното поле на фенера. Курс от двеста седемдесет и един градуса би го отвел на югозапад, покрай затворническия град Етугра и в странните зелени води на Злачно море.

Дръпна шнура на звънеца, за да повика Гарстон. После извади бели листа, линия, компас и пергел. Докато слугата влезе, вече бе скицирал приблизителна схема на устройството, от което имаше нужда.

— Дай тази схема на Халуей — каза Маскелин. — Кажу ми да изостави всичко друго, да събере механиците и да се захваща незабавно.

— В същия мащаб ли? — попита Гарстон.

— Както е нарисувано. И пригответе „Фенер“. Отплаваме веднага щом устройството бъде готово.

— Разбрано, сър.

Гарстон излезе.

Маскелин приглуши лабораторното осветление и отиде до прозореца.

В мрака Море Лукс лъщеше като машинно масло. На север и на юг островните планини се издигаха като неравни силуети на фона на звездното небе. Между тях едва се различаваше сребрилата дъга на Брега на ключовете. Не можеше да различи дали на металния бряг има Удавници, но беше сигурен, че са там. Нощем излизаха на талази.

Обърна гръб на мрака и отиде до първия от стъклените контейнери. Жената, която плуваше вътре, го гледаше изплашено. Беше към трийсетте, с добре оформено тяло, облечена със семпла тръстикова роба в етугрански стил — вероятно беше нещастна женица на тъмничар, или пък негова дъщеря. Маскелин подозираше, че е била удавена — както несъмнено и много други — само за да му бъде доставена като пресен екземпляр. Какво толкова — хората трябваше да преживяват по някакъв начин.

Вдигна ръка на югозапад, към източника, засечен от импровизирания уред, и попита:

— Какво има там? Знаеш ли?

Тя го гледаше мълчаливо.

Той не очакваше да му отговори. Тя бе само контейнер, в който да прехвърля мислите си и после да ги разглежда там. Удавниците, които носеха ключове на прага му, отдавна бяха изгубили човешкото в себе си, морето им го бе отнело напълно. Идваха не като пратеници на човешкия род или дори на отдавна измрели хора, а като лишени от ум и разум емисари на самата саламура.

— Какво е то? — попита отново Маскелин. — Какво има там?

Но Удавницата мълчеше.

Дори устройство, създадено да придава сила на органичното тяло или да го съхранява от декреация, го прави по начини, които не винаги са напълно... здравословни. Да се носи подобна броня е като да се пие вода, в която е разтворена саламура — за известно време ще те запази жив, но в края на краищата ще те убие.

Грейнджър се събуди внезапно, с усещането, че нещо не е наред. Беше сънувал унмери и думите на Марквета все още отекваха в съзнанието му. Но имаше и друго. Остана да лежи известно време, като се заслушваше в тъмнината, после отвори очи. Лек ветрец разлюля пердетата на прозореца. На светлината на звездите стените изглеждаха бледосиви. Завивките лежаха смачкани в краката му.

Беше почти сигурен, че в стаята има още някой.

Повдигна глава и се огледа.

Единствено завесите на прозореца помръдваха. Никакъв звук освен далечното ромолене на планинския поток.

Не беше от хората, които не се вслушват в гласа на инстинкта си — той неведнъж му бе спасявал живота. Премести се тихо към ръба на леглото и погледна под него.

Нищо.

Стъпи на хладния мрамор и се изправи. Боляха го ставите, но се опита да не обръща внимание на това. Беше настръхнал. Нервите му крещяха: „Тук има някой!“

Само че нямаше. Стаята беше празна.

Терасата?

Заобиколи безшумно леглото и отмести завесата. Терасата бе пуста. Освен няколко стари саксии до парапета. Цялата долина сияеше със сребриста светлина.

Усети, че нещо се движи зад него. Извъртя се рязко.

Нищо.

Внезапно почувства остър пристъп на главозамайване. Олюля се и едва се задържа да не падне. Рязка болка го прониза във врата, сякаш нещо го бе ухапало. Вдигна ръка, за да смачка досадното насекомо.

Но откри че не може. Ръката му бе парализирана.

Краката също не го слушаха. Нито едно мускулче не изпълняваше заповедите му. Бе напълно неспособен да помръдне.

Магия?

Помисли си за невродерачите, прилагани от етугранските тъмничари. Дали не беше под въздействието на подобно устройство? Това би обяснило мравучканията, които усещаше, и странната тежест в тила. И къде беше онази проклета сфера? Не я виждаше, но пък тя бе достатъчно малка, за да се скрие някъде наблизо.

И тогава забеляза нещо наистина много странно.

Нещо малко и черно се прокрадваше в периферното му зрение. Приличаше — колкото и да бе невъзможно — на линия, нарисувана от художник. Само дето тази линия прорязваше въздуха. Някаква тънка жица? Или повлекло? Самал? Сърцето му се сви при тази мисъл, но той побърза да я прогони. Беше твърде далече от океана. Дори най-едрият самал не би могъл да се пресегне толкова навътре в сушата.

Линията продължаваше да се издължава, напредваше бавно във въздуха в плавна извивка. Той се опита да извърти глава, за да види откъде тръгва, но не можеше да се помести и на сантиметър. Каквото и да беше това, изглежда, се намиреше съвсем близо. В сумрака не можеше да определи цвета — освен че бе по-тъмен от този на мрамора, — но му се стори, че проблясва като нещо течено.

Внезапно линията се раздели на множество разклонения и всяко от тях продължи да се издължава. Много от тези разклонения на свой

ред се разделиха, докато накрая всичко заприлича на огромно дърво... или на корен. И продължи да расте, изпълваше въздуха пред него, надвисна заплашително. Тъмните линии започнаха да се сливат, ставаха все по-дебели. Докато ги гледаше, Грейнджър изведнъж осъзна какво вижда. Не беше корен, а кръвоснабдителна система — с кръвоносни съдове и сърце. Кръвоносна система на някакво голямо животно.

Може би *сриакал*?

Заля го отчаяние. Казваха, че сриакалите търсели плячка из бойните полета на Онло и Галеа още преди Драконовите войни. Според ветераните те били непредвиден ефект от унмерската ентропична магия — същества, появили се в кървавите ями за унмерски експерименти. Галеа била подложена на истинско нашествие от подобни твари, докато унмерите не изгорили собствените си градове. Били невидими и същевременно напълно телесни, способни да парализират жертвата си с невротоксични жила. Завладян от ужас, Грейнджър осъзна, че течността, която изпълва пространството пред него, е собствената му кръв. Сриакалът се хранеше от него, изсмукваше кръвта му в невидимите си вени.

Как се бе озовал тук? Неочаквано си спомни за татуировката върху ръката на херцог Кир. Знакът на бруталистки магьосник.

Дали пък Кир не го бе призовал?

Осъществимо ли беше подобно нещо?

Направи отчаян опит да помръдне. Хвърли всичко в това усилие, но мускулите му просто отказваха да се подчинят на волята. Не можеше да избяга — не и докато съществото не му източи кръвта докрай.

Ако само помръднеш пръст...

Малко движение, но то щеше да доведе до по-голямо. От пръста към ръката... от ръката към рамото... И после да замахне срещу проклетата твар.

Съсредоточи се върху дясната си ръка, мъчеше се с цялата си воля да накара поне един от пръстите да помръдне. Мускулите му бяха вкаменени и неподвижни. Пред очите му във въздуха танцуваше собствената му кръв. От гърлото му се изтръгна мъчителен стон — почти вик на отчаяние и съжаление. Не можеше да го направи.

А сриакалът пред него продължаваше да придобива форма, огромното му туловище се изпълваше с очертания от кръвта на Грейнджър. Вече се виждаха мускулестите му ръце и рамене. Нямахше врат — само голяма приплесната глава. Нямахше и пръсти и нокти. Ръцете му завършваха по-скоро с плетеница от подобни на камшици пипала.

Грейнджър имаше ужасното чувство, че го гледа. От чудовището извираше нещо. Някакво чувство.

Удоволствие?

Изведнъж вратата на спалнята се отвори от силен ритник. И се появи стройна фигура с меч в ръка. Лицето ѝ бе скрито в сянка заради идещата отзад светлина.

Фигурата прекрачи прага... и изведнъж Грейнджър позна кой е това.

И го заля нова вълна на объркване и ужас. Този човек не можеше да съществува, още по-малко да стои там — с кървясали очи и обгорена от саламура кожа.

Грейнджър гледаше в бездушните очи на едно от собствените си мечови копия. Нямахше нищо човешко в тези очи. Нищо от истинския Томас Грейнджър. Само хаос и смърт имаше там. Никакви чувства, нито състрадание — истински прозорец към бездънна яма. Това същество не можеше да е част от него. То бе част от меча. То бе чудовище.

Копието пристъпи напред с дяволска целеустременост и ярост. Вдигна високо меча — откраднатия от Грейнджър унмерски меч — и го стовари върху невидимото същество. Право в средата на плетеницата изпълнени с кръвта на Грейнджър вени.

Сриакалът нададе пронизителен писък и всичко пред очите на Грейнджър затанцува. После натискът в шията му внезапно изчезна и той падна на колене.

Двойникът издърпа с рязко движение окървавения меч от пулсиращото месиво зад Грейнджър. Сриакалът избърбори нещо нечленоразделно и рухна на пода с последен жалостив вопъл, като бълваше кръв върху каменните плочи.

Грейнджър продължаваше да се олюлява на колене. Нямахше сили да се надигне и само гледаше изплашено своя пъклен спасител. Дали

мечът се бе стоварил върху чудовището по своя воля? Ако бе така, защо му беше нужен Грейнджър?

А после обяснението дойде само.

Мечът все още се хранеше от него, изсмукваше волята му и я заместваше със своята. Нуждаеше се от живия Грейнджър, докато процесът не бъде завършен. Мечът бавно го изковаваше в оръжието, което да може да използва. Естествено бе да защитава собствеността си.

Изпита внезапна и непреодолима загуба, сякаш с кръвта му бяха отнели нещо безценно. Отвори уста да заговори, да поиска обяснение от този демон, но нямаше сили да помръдне напуканите си устни.

Копието стоеше пред него, опръскано в кръвта му, и за момент Грейнджър си помисли, че му се присмива. Но после осъзна грешката си. Очите му бяха нечовешки, студени и мъртви — по-скоро дупки към безкрайния космос. Там не се спотайваха чувства или мотиви, то бе само продължение на мечта. Това бе истината.

Скоро и Грейнджър щеше да е същият.

— Баща ти не искаше ли да се срещне с теб тази сутрин? — попита Паулус.

Янти се изчерви.

— Снощи си мислеше, че ще може да ме убеди да тръгна с него — отвърна тя. — Но сигурно е осъзнал грешката си. Или пък още хърка от изпитото вино. Не изглеждаше никак добре.

— Може да е решил да замине сам.

— Без да се сбогува с мен? Не би го направил.

Закусваха на една от източните тераси. На терасата имаше големи саксии с красиви цветя, които прехвърляха парапета и се спускаха надолу като пъстроцветен водопад. Слънцето грееше ярко, но въздухът беше студен и Янти се бе загърнала с вълнен шал. Две прислужнички се навъртаха около тях, готови да им напълнят чашите с плодов сок или да поднесат топъл препечен хляб. Янти се дразнеше от присъствието им.

Паулус си допи чая и подаде чашата си да я напълнят. После каза:

— Изглежда, не му се понрави това, което чу вчера. Надявам се, не смята да те отвлече противно на волята ти.

Янти гледаше чашата си със сок.

— Не би го направил.

— Разбира се, че не — засмя се принцът. — Шегувах се.

— Той не е... — Тя се помъчи да намери подходящата дума. После започна отново: — За него всичко това не е никак лесно. Предполагам, че е имал други планове за нас двамата, а сега нещата се промениха.

— Би трябвало да е щастлив заради теб.

— Ще бъде — каза тя. — Зная, че ще бъде. Той просто... — Поклати глава. — Просто е твърде упорит.

— Знаеш ли как се е озовал тук? С това снаряжение.

— Каза ми, че се натъкнал на склад в Пертика.

— Доста път е дотам. Какво е търсел толкова далече на север?

— Мъртвешки кораб го откарал там.

Паулус се намръщи.

— Мъртвешки кораб? Дали е срещнал някого в Пертика?

— Мисля, че да. Но не каза кого.

Баща ѝ бе убеден, че някой ги манипулира от разстояние, мести ги като пионки на шахматна дъска. Беше ѝ казал, че мъртвешкият кораб първо го открил, а после го откарал на север в ледената пустош, където той се натъкнал на унмерския боен арсенал. Янти не беше съвсем убедена. В края на краищата кой освен божество би могъл да осъществи подобна сложна схема? И защо едно божество ще се интересува от него? Баща ѝ просто бе станал жертва на някаква илюзия.

Паулус се изправи и отиде до парапета. Оттук, над стените на Елската крепост, се виждаше долината чак до покритите със сняг Ирилиански планини, потрепващи като мираж в утринната мараня.

— Струва ми се, че тук наистина се усеща ръката на невидим манипулатор — промърмори той.

— Кой?

Паулус не се обърна.

— Не зная. Но е очевидно, че мъртвешкият кораб е бил направляван. Някой е осигурил на баща ти средството да те спаси от хаурстафите.

— Нямам нужда от него.

— Да, но този, който е дал на баща ти могъщите играчки, не го е знаел.

— Не разбирам.

Той въздъхна и се обърна към нея.

— И аз, Янти. Всичко, което зная, е, че това е дело на нечия воля.

Някаква невидима сила ви е белязала и двамата.

Янти потрепери.

— Но кой? Защо?

Той сви рамене.

— Кой може да разбере плановете на безсмъртните?

Когато се събуди, лежеше в леглото и нямаше никакви видими белези за посещението на сриакала. Мраморният под бе съвсем чист, излъскан до блясък. Нямаше труп, нито кълбо от повлекла и пипала, по които да пулсира неговата кръв. Нямаше дори миризма. Ако не беше ужасната умора и бледият цвят на кожата му, би си помислил, че всичко е било само сън.

Вдигна ръка и докосна врата си на мястото, където съществото го бе ужилило. Напипа две малки подутини. Погледна ръката си и видя капка кръв.

Не беше сън значи.

Вратата се отвори и влезе прислужница с поднос с храна. От ъгъла, под който падаше светлината на терасата, Грейнджър предположи, че приближава обяд. Прислужницата остави подноса на масичката до леглото му и се обърна да излезе.

— Почакай — каза той.

— Господарю?

— Кой почисти стаята?

— Прощавайте?

— Стаята. Кой е влизал?

Тя изглеждаше искрено объркана от въпроса му.

— Трябваше да я почистя чак следобед — отвърна. — Искате ли да я почистя сега?

— Не. — Той отново погледна към мястото на пода, където би трябвало да лежи сриакалът. — Просто попитах дали някой е влизал

тук тази сутрин.

— Не и доколкото аз зная. — Тя се намръщи. — Да не би да липсва нещо?

— Не. — Грейнджър поклати глава. — Само дето...

Значи все пак беше сън? Или нещо по-лошо? Подутините на врата му можеха да са и от игла. Дали не го бяха упоили? И после да е имал халюцинация. Цялото му същество отхвърляше подобна мисъл. Но умът му не можеше да даде друго обяснение. И все пак. Сриакал? В Ел? Самостоятелно действащо копие на меча? Но защо, ако нападението бе въображаемо, се чувстваше толкова слаб?

— Няма значение — промърмори той. — Къде е Марквета? Искам да говоря с него.

— Предполагам, че скоро ще слезе в двора.

— Защо пък в двора?

— Май още не сте поглеждали навън.

Паулус се любува известно време на гледката, после се усмихна и се обърна към Янти.

— Не е ли по-красиво от Ивънсроум и Анейския полуостров?

— Красиво е, наистина — потвърди тя.

Бяха се преместили на една скамейка на терасата с изумителна гледка към долината на Порт Ел. В гората бяха разположени артилерийски батареи и лагери. В мъгливата далечина на Ирилианските планини се виждаше пано от зелени и жълти поля и малки горички, между които се виеше синята лента на реката.

— Понякога ми се ще да стоя по-дълго тук, у дома — каза Паулус.

Янти мълчеше. За нея дворецът бе свързан с неприятни спомени. Да заживее тук би означавало да си припомня всеки ден за ужасите, които бе причинила на други.

— А твоята родина? — попита тя.

— Флотът на Хю плячкоса Галеа — отвърна Паулус — и остави земята на местни вождове и пирати от Надима Чи — архипелага, който наричат Барутните острови.

— Сигурно сега съжالياва за това.

Паулус сви рамене.

— Не чак толкова, колкото вождовете, които се опита да засели там. Галеа изпитваше затруднения от доста време преди моите сънародници да си тръгнат. По това време възможностите на нашите магьосници бяха по-малки от територията, над която трябваше да се простират. Те допуснаха грешки и земята така и не се възстанови.

— Какви грешки?

Принцът поклати глава.

— Зла поличба е да се говори за това.

— Родителите ти оттам ли идват?

— Баща ми да — рече Паулус. — Майка ми е от Алдегарде на север. Умряла е при раждането ми, пет години преди да напуснем Галеа. — Поклати глава. — Вродените способности на нашата раса се превръщат в проклятие, когато опре до създаване на потомство. Нерядко силите ни се проявяват по време на самото раждане с ужасяващи последствия за майката.

— Съжалявам — каза Янти.

— Баща ми изчезна при плаването от Лосото до Ел — добави Паулус. — Сигурно се е хвърлил през борда. Беше съсипан от мисълта, че никога няма да се върне в Галеа.

— Чувала съм за Галеа. Това не е ли мястото, където са създадени първите дракони?

— Някога те са били гръбнакът на нашата империя — обясни Паулус. — Нашите драконоукротители са контролирали две хиляди левги от океана. — Той се загледа към далечните планини, но Янти виждаше, че е погълнат от мисли. — Да можеше да видиш аралкоасдимора... димящите кули на бруталистките и ентропистки магьосници. Няма подходящи думи на анейски, с които да се предаде усещането за величие... и непреодолима сила. Те разкъсваха природата и си проправяха път към туптящото ѝ сърце.

Янти изведнъж осъзна, че той говори за места, които са съществували преди триста години — места, които бе виждал с очите си. За пореден път си даде сметка за истинската му възраст под младежкия вид.

— Близко до Ферсен често се провеждаше лов на дракони.

Паулус повдигна вежди.

— За момиче от село си пътувала доста.

Лицето ѝ пламна.

— Прекарах известно време в морето.

— Очевидно — каза той. — Хубаво е, че си видяла широкия свят. Когато се оженим, мястото ти ще е в Лосото.

— Лосото?

— По традиция Лосото е унмерското седалище на властта. Хиляди години преди да се заселим в Галеа. Моите сънародници се опитаха да си го върнат от император Джи-Кай от Златното царство преди триста години, с което всъщност започнаха Драконовите войни и хаурстафската намеса. Сега, когато Гилдията на телепатите е разпръсната, ще го поискаме отново от наследника на Кай император Хю. След като се освободим от Хю, ти ще останеш там и ще управляваш двора в мое отсъствие.

— В твое отсъствие? Къде ще ходиш?

Той махна с ръка.

— Чака ме цяло кралство за основаване. Един крал трябва да е непрестанно пред очите на поданиците си. Не мога да остана в Лосото.

— Защо да не съм с теб? — Тя долови отчаянието в гласа си и отново се изчерви. Една бъдеща кралица не биваше да се държи по този начин.

Усмивката му не можа да скрие напълно разочарованието му. Той положи ръка върху нейната и известно време двамата гледаха към долината Ел, към земите, които тя бе спечелила за него. Принцът бе дълбоко потънал в мисли, но по някое време лицето му светна и той се обърна към нея.

— Но ти ще видиш света! — възкликна Паулус. — Той ще дойде при нас.

— Какво искаш да кажеш?

— Според унмерската традиция трябва да организираме игри в чест на коронацията на новия крал — каза той. — Игри, които предоставят на всички участници шанса да дойдат тук и да се закълнат във вярност към новия си господар. Виждаш ли как се подреждат нещата, Янти? Искаш да обиколиш света, а ето, че аз вече съм се погрижил той да дойде при теб.

Янти се намръщи. Бедният Паулус не бе разчел вярно желанието й. Но ентузиазмът му и пламът му бяха толкова очарователни.

— И какви са тези игри? — попита тя.

— Съревнования по бой с мечове и магьосничество — обясни той. — Ще поканим всички пълководци и вождове от Златното царство. Най-добрите бойци от целия свят. — Засмя се. — И аз ще им покажа как трябва да се бият.

— Ти ще им покажеш?

Не искаше да го обиди, но лицето му потъмня.

— Не исках да... — почна тя.

Но той я прекъсна.

— Човешките воини не са заплаха за мен.

— Съжалявам.

Той промърмори нещо на унмерски и поклати глава.

— В края на краищата трябва да поддържаме наследените си умения. Това ще е съревнование, а не взаимно изстребване.

Намекваше за една от дарбите на своята раса, която позволяваше на унмерите да преместват материя със силата на волята си. Янти се смути. Погледна към долината и видя някаква точка в небето над нея — предположи, че е орел.

— Хората забравят — каза Паулус.

— Какво?

— Моята раса твърде дълго бе в робство — каза той. — Светът е забравил, че навремето ние властвахме над него. И този час удари отново. — Извърна очи към далечината. — Говори се, че някъде на изток все още има магьосници, чистокръвни унмери и ентрописти от смесените раси. Трябва да ги призовем тук и да припомним на света за техните способности. — Сведе поглед към реката и земите около нея, но като че ли не ги виждаше. — Знаеш ли, че Анеа е унмерска дума? Ние сме дали име на земята, която император Хю нарича своя родна. Останки от първите унмерски градове все още могат да се открият под планините на няколко мили северно от Лосото. Някога там е било седалището на властта и място за много велики турнири.

— Палатите на Анеа — каза тя.

Той кимна.

— Да. Наричахме този град Сегард. Но кварталът с арената бе известен като Палатите на Анеа. Някога е бил толкова прочут, колкото Шогрума в Одума-Галеа, или Ножовите галерии, простиращи се под улиците на Валсиндър. Там са се провеждали легендарни турнири.

— Но аз мислех, че Хю е наредил да ги потопят.

— Хю е глупак — заяви Паулус. — След като хаурстафите ни прогониха, той се опита да наводни Сегард, защото се страхуваше, че там все още може да обитават магьоснически твари. Чудовища от ямите, които използвахме в турнирите, предсказатели, гладиатори, дракони... Глупакът нямаше никаква представа за истинските мащаби на този град. Той е много по-голям и по-сложен, отколкото би могъл да си представи. Човек може да го кръстосва месеци наред, без да пресече собствените си следи. — На лицето му затрептя игрива усмивка, сякаш думите му засягаха само нему известна тайна. — Когато най-сетне осъзна, че не може да потопи палатите, реши да затрупа портата.

— Искаш да кажеш, че там все още може да са останали обитатели?

— Със сигурност — отвърна Паулус. — Тези палати някога бяха място, където магьосници и лъконосци изпитваха уменията си срещу невъобразими чудовища и машини, срещу клопки на други магьосници, срещу прибори с неизвестни свойства. Някои от тези същества могат да живеят доста дълго. — Той се засмя отново. — Такива безценни находки, а Хю ги остави там недокоснати. Защото го беше страх. — Усмихна се. — Представяш ли си, Янти, какви битки са водили там моите сънародници? Гладиатори и обгърнати в пламъци доескански канибали, слепи самароли, жени-чакали и дракони-берсеркери... — Очите му блеснаха и той се разсмя на глас. — Посичаща кутия! Виждала ли си някога дракон да се бие с посичаща кутия? Такива двубои не се забравят лесно. — Кимна замислено. — Ние отново ще отворим Анейските палати.

Янти се усмихна малко насила. Нямаше никакво желание да гледа за забавление как се избиват хора и чудовища, още по-малко ако ще е в чест на техния брак. Но пък любимият ѝ принц изглеждаше толкова въодушевен. Понякога за да разцъфне истинска обич трябва първо да се преборят старите предразсъдъци.

Той също вдигна очи към небето, после изведнъж се намръщи и каза:

— Това е дракон.

Янти погледна на югоизток.

Черната точка в небето се бе уголемила. Вече ясно се виждаше, че е твърде голяма, за да е птица. Изви встрани и Янти забеляза издължена шия и змиевидна опашка. Понякога бе тъмна на светлия

фон, в други моменти сякаш отразяваше светлината. Приближаваше се с всеки мах на огромните си криле.

— Какво търси тук дракон? — попита тя.

Паулус се изправи.

— Идва към двореца.

— Нападение? — попита тя и го стисна за ръката.

— Не ставай глупава — тросна се той, издърпа ръката си и тръгна по пътеката. — Ела.

Драконът бе кацнал в централния двор и вече бе заобиколен от войници. Повечето от тях бяха бледокожи унмери, стройни и гъвкави, но имаше и неколцина хаурстафски лъконосци, въоръжени с тежки валсиндърски арбалети, а също и двајсетина стрелци, насочили тежкокалибрениите си пушки с бронзови цеви към гърдите на чудовището.

Драконът бе със средни размери, около шест метра широк в раменете и дълъг около трийсет. Дъгоцветни люспи с моркосин оттенък покриваха гъвкавото му мускулесто тяло, но като втора защита той носеше няколко ръждясали плочи на корема и бедрата си и разпокъсан, не по мярка, плетен от метални брънки шлем, който му придаваше доста комичен вид.

Херцог Кир се спусна тичешком откъм двореца заедно с четирима телохранители. Веднага щом го видя, драконът се изправи, изпуктя и размаха исполинските си зеленикави криле. Янти усети миризмата на сярата в дъха му и топлите метални изпарения на далечни морета. После летящата змия се обърна към Паулус и сниши глава в някакво подобие на поклон. Принцът погледна намръщено херцога, после се обърна към дракона и каза нещо на унмерски. Янти не разбираше думите, но Паулус говореше със строг и суров глас.

Драконът не отговори веднага. Прибра крилата си, главата му се плъзна напред и за миг обърнатото му към Янти око се впи в нея. Тя неволно трепна. Зъбите му бяха дълги колкото ръката ѝ, белият им някога емал сега бе покрит с жълтеникави петна, червените венци бяха изпъстрени с тъмновиолетови точки. От устата му лъхаше зловоние. Стори ѝ се, чу чува как се раздуват и свиват огромните му дробове и как тупти кръвта в съдовете му. Виждаше под ноздрите му

калцираните жлези, които използваше, за да разпръсква отрова или пламъци, но не знаеше коя от тези две защиты притежава това чудовище. Вонеше толкова силно на саламура, че скоро вече почти не можеше да се диша и тя усети нарастващо главоболие. Сякаш от устата му струяха невидими саламурени потоци.

— Говориш ли анейски? — попита я той с дълбок гърлен глас.

Тя толкова се смая, че не можа да отговори.

Паулус пристъпи напред и за втори път се обърна към дракона на унмерски.

Ала драконът не сваляше очи от Янти.

— Разбираш ли този език?

— Да — потвърди тя.

Чудовището присви очи.

— Добре. Защото съм забравил как се говори венсрауски.

— Какво искаш, драконе? — попита го херцог Кир.

Драконът се обърна към него.

— Ти ли си херцог Кир от Вейл?

— Да, аз съм.

— Нося послание от лорд Конквилас — каза драконът. — Вестта за вашето освобождаване стигна до него и той си спомни за обещанието, което навремето е дал на теб и на племенника ти.

Херцогът се усмихна.

— Май Конквилас го е страх да дойде сам?

Драконът се изсмя.

— Няма да го предизвикаш с думи. Но знай, че той идва. Това е съобщението, което ви нося. Конквилас иска възмездие за вашите многобройни престъпления и ви обявява вендата. Идва при теб, магьоснико, и при теб — лъжепринце. Ще ви убие и двамата, както и всеки, който се опита да го спре. — Огромният дракон завъртя глава към Янти. — Конквилас държи да знаеш, дете, че не ти желае злото. Нищо лошо няма да ти стори, освен ако не решиш да се намесиш в тази разпра. Ето защо трябва още сега да обещаеш, че няма да използваш дарбата си, за да опазиш Марквета, Кир и техните съюзници. Нито по което и да било време ще се опитваш да надзърташ през очите на Конквилас.

— Какво нахалство! — провикна се Паулус. — Как смее той да ни нарежда?

— Такива са условията на лорд Конквилас — каза драконът.

— А сега чуй моите — каза Паулус.

Кир го прекъсна.

— Няколко думи насаме, ваше височество.

Паулус го изгледа ядосано.

— Моля ви — настоя Кир и побутна младия принц към дворцовата порта. Паулус даде знак на Янти да остане на място и последва чичо си.

Янти ги изпрати с поглед. Можеше да ги последва телепатично. Толкова лесно би било да се вмъкне незабелязано в ума на всеки от двамата и да подслуша разговора им. Но нейният принц ѝ бе наредил да остане тук. Щом любимият ѝ искаше да разговаря насаме с чичо си, тя не биваше да предава доверието му. Обърна се към дракона.

Скоро щеше да бъде кралица.

И въпреки това огромният змей я плашеше.

Разглеждаше я внимателно, сякаш се опитваше да предугади и най-съкровените ѝ мисли и чувства. Синкавозелените му люспи проблясваха на слънчевите лъчи, прибраните отстрани криле изглеждаха тънки като корабни платна. Ноктите му се бяха заболи дълбоко в почвата на двора — нокти, които с еднаква лекота можеха да късат човешка плът и стоманени прегради и да отнасят нещастни моряци надалече в морето. От него лъхаше на океан, както от пияниците лъха на алкохол — ухание толкова силно и тежко, че ѝ се виеше свят. Всяко негово дихание изпълваше двора с лютив дим.

„Една искра — помисли си тя. — Небрежен стрелец или клечка на пушач...“

— Ти направена ли си? — попита съществото.

— Моля?

— Унмерите ли са те създали? В котел ли си родена?

— Разбира се, че не.

Драконът оголи зъби.

— Няма да е за първи път сами да си създават проблеми. В природата им е да скачат преди да помислят. Така опознават неизвестното. Но така разрушават и светове.

— С мен са много мили.

Огромният змей изпусна отровни пушеци с изражение, от което можеше да се отсъди, че се забавлява. Гърдите му се повдигаха и

спускаха като океански приливи и отливи.

— Ти си много млада — продължи той. — Моля те да не защитаваш принц Марквета. Няма да е никак мъдро, ако превърнеш Аргусто Конквилас в свой враг.

Тя повдигна брадичка.

— Не ме е страх от него.

— Много жалко. Но това е още едно от безбройните предимства, които той има над теб. — Драконът се раздвижи внезапно и неочаквано, люшна продълговатата си глава над двора и цевите на оръжията. Неколцина от по-младите войници отстъпиха назад инстинктивно, но лицата на ветераните дори не трепнаха. Драконът, изглежда, се усмихваше, сякаш бе решил да подложи на изпитание войниците, и като че ли остана доволен от това, което научи. Или пък нарочно се опитваше да провокира атака?

— Конквилас е осведомен за твоите необичайни умения — каза той. — Познавам го достатъчно добре, за да съм сигурен, че с удоволствие ще премери силите си с твоите. Не разчитай много на благородството му, защото напоследък става все по-неспокоен, а за него предизвикателството е всичко. Умолявам те, дете, да не се намесваш. Защото той ще те убие.

— Искаш от мен да не правя нищо, докато той се опитва да убие всички, които обичам?

Драконът присви очи.

— Не всички, нали?

В този момент Паулус и чичо му се върнаха.

Херцог Кир приближи дракона и заяви:

— Бих ти видял сметката на момента дори само за да осигуря вечеря на прислугата. Но се налага да поискам от теб да отнесеш отговора ни. Предай на изменника Конквилас, че както изглежда, предпочита да се крие в сенките. Ние уважаваме честните двубои. Смятаме да организираме игри в чест на коронацията на принц Марквета и брака му с лейди Бакър от Ивънсроум. Както принцът, така и аз ще бъдем сред участниците в съревнованията. Ако Конквилас се запише за участие, може да се изправи срещу нас на арената. Като гост на бъдещия крал ще му бъде гарантирана безопасността извън игрите.

Очите на дракона блеснаха.

— И ще се биете с него открито?

— Естествено — допълни Паулус.

— Кога? — попита драконът. — И къде? Не виждам арена тук.

— Игрите ще се организират след два месеца в Палатите на Анеа — каза Паулус.

Драконът се разсмя.

— Император Хю може да не е на същото мнение. Доколкото си спомням, палатите са затворени по негово нареждане.

— Единствената сила, която сега има император Хю, му стига да ми топли трона. — Младият принц повиши глас, за да го чуят всички присъстващи. — Всеки, който иска да се закълне във вяроност към мен, ще получи тази възможност на предстоящия турнир. А тези, които не желаят, може да се изправят срещу мен на арената. Инак ще бъдат сметнати за страхливци.

От гърлото на дракона се надигна нисък звук, нещо средно между мощно мъркане и тих рев. Невидими пари бликнаха от устата му и изпълниха въздуха. Той повдигна глава.

— Ще отнеса вестта, която ми съобщихте. Предполагам, че лорд Конквилас ще се съгласи с условията. Той ще... — Драконът млъкна, сякаш обмисляше следващите си думи, но после огледа обръча от войници и явно реши да не дава гласност на мнението си. Вместо това сведе глава и очите му потъмняха. — Той ще остане доволен. Но твоята годеница ще обещае ли да не прибъгва до дарбата си?

— Ние не се прикриваме зад жени — заяви принцът.

Летящото чудовище извърна очи към Янти.

— Съгласна ли си с това? Винаги да отклоняваш погледа си от лорд Конквилас?

Зъбите му бяха на сантиметри от лицето ѝ и миризмата на разложено почти я задушаваше. Сърцето ѝ замря от уплаха. Но тя щеше да бъде кралица и затова остана смело изправена пред дракона.

— Принцът не се нуждае от моята защита. Ала няма да стоя със скръстени ръце, когато един предател заплашва живота на моите близки. Враговете на принца са и мои врагове. Предай на Конквилас, че няма да извърщам погледа си от него!

Очите на дракона се изпълниха с печал. Той я погледа още известно време, преди да вдигне дългата си шия и да наведе глава. Люспите му хвърляха отблясъци от слънчевата светлина.

— Добре тогава — рече накрая. — Ще съобщя на лорд Конквилас за твоето решение.

Изправи се на задните си крака и разгъна огромните си криле. Светлината в двора на двореца сякаш се промени.

— Предполагам, че той ще се съгласи с вашите условия — каза драконът на Паулус и Кир. — Да убие и двама ви пред свидетели несъмнено ще е предизвикателство към театралните му пристрастия. — Драконът размаха криле — веднъж, два пъти, три пъти — и после се издигна сред вихрушка от невидими вълни. Вятърът развя дрехите на присъстващите и накара знамената по кулите да заплющят.

Янти го гледаше, докато се извисяваше в небето и се смеляваше над долината. После извърна глава към Паулус. Принцът се усмихна и я хвана за ръка. Дали това, което съзря в очите му, бе гордост?

Той я поведе към двореца, следван от херцога. Когато влязоха, спря и известно време я гледа в очите, с трепкаща на устните усмивка.

А после я зашлеви.

Янти ахна.

Принцът стисна юмруци, кипнал от гняв.

— Глупаво момиче!

— Какво?!

— Да не искаш светът да си мисли, че се крия зад полите на жена?

Тя го гледаше смълчана. Бузата ѝ пламтеше от плесницата.

— Направих го, за да ти помогна. Да ти покажа моята вярност... моята обич.

— Помогна на него, като ме изложи.

— Съжалявам.

Кир сложи ръка на рамото на принца и се обърна към Янти:

— Негово височество знае, че го направи, подтиквана от любовта си. Че го правиш единствено и само в негова полза. Янти, гневът му не е насочен към теб, а към самия него, задето позволи да бъдеш изложена на опасност.

Паулус затвори очи и си пое бавно дъх. Когато ги отвори отново, гневът му бе поутихнал. Той посегна към ръката ѝ, но тя трепна и се дръпна.

— Съжалявам — каза принцът. — Аз... моля те, прости ми. — И отново посегна да я хване за ръката.

Янти и този път се дръпна.

— Кир е прав — продължи Паулус. — Не биваше да избухвам. Вината е изцяло моя.

Тя се обърна да си върви.

— Почакай! — Той протегна ръце към нея. — Янти, моля те, чуй ме.

Би могла да го повали с една-единствена мисъл или да разкъса ума му сякаш е хартия. Но вместо това погледна бледите му протегнати ръце и направи опит да се успокои.

— Прости ми, моля те. Обещавам никога вече да не те удриям.

— И аз съжалявам — рече тя и премигна през сълзи. — Но не мога да стоя безучастна и да гледам как губиш живота си на онзи турнир. След като бих могла да те спася дори само с мисъл. Не бива да искаш от мен това.

— Той няма да ме убие.

— Не знаеш със сигурност!

Паулус се усмихна.

— Всъщност знам. Нищо няма да ми се случи, Янти.

— Как може да си толкова сигурен?

— Просто искам да ми се довериш.

Тя хвана ръцете му и ги стисна отчаяно.

— Ами император Хю? Ти току-що обяви война на Анеа.

Принцът се засмя. Дори Кир се усмихна.

— Хю е най-малката ни грижа — каза херцогът. — Благодарение на теб хаурстафите са разгромени. Единствените ни врагове са хората, а ние не смятаме да започваме война с тях.

— Покровителят на Кир ще ни поднесе Лосото в ръцете — обясни Паулус.

— Покровителят му? Кой е той?

Мъжете се спогледаха.

— Янти, помниш ли първата ни среща? — попита Паулус. — Тогавата ти казах, че унмерите разговарят в сънищата си с боговете.

Тя кимна.

— Покровителят на Кир се казва Фиорел.

Очите ѝ се разшириха.

— Бащата на сътворението?

— Фиорел е навестил Кир в съня му — продължи Паулус. — Обещал е да ни помогне да превземем града. Лосото ще падне.

— Но защо ще ни помага?

— Зная само, че е от взаимна изгода.

Паулус вдигна дясната ѝ ръка и целуна пръстите ѝ.

Янти усети изтръпване на мястото, където я докосна. Беше толкова силно, че очакваше всеки миг да ѝ потече кръв.

— Обичам те — каза той. — Такъв глупак бях... — Хвана я за раменете и я погледна право в очите. — Прощаваш ли ми?

Тялото ѝ се разтрепери. Тя му се усмихна.

— Разбира се. И ти вярвам. Паулус, никога няма да те шпионирам. Знаеш го, нали?

Той се наведе и я целуна.

— Зная.

Прикрит в сенките на една колона, Грейнджър гледаше как Янти си тръгва. Марквета и херцог Кир останаха на входа.

— Тя е наивна и глупава — каза Кир. — Но не можеш да отречеш, че е смела.

Младият принц поклати раздражено глава.

— Не ми трябва смела жена. Трябва ми вярна. Това, което каза одева, може да ѝ докара някоя вакуумна стрела. Трябва да я държим някъде на безопасно място и да се надяваме, че Конквилас няма да реши да я убие. Поне докато не започне турнирът.

— Бихме могли да го помолим за това — подхвърли Кир. — Янти не е неговата главна цел. Вендетата му е с мен и теб. Ако му пратиш послание, предполагам, че ще склони да я остави на мира. Той все още е унмерски лорд.

Марквета го погледна невярващо.

— Искаш от мен да се моля на Конквилас?

— Или да се надяваме, че планът ни ще се осъществи във вида, в който го замислихме. И че той ще се запише сред участниците.

— Ще се запише. Конквилас не би пропуснал възможността да си премери силите с някой от нас в открит двубой.

— Но той е много хитър и изобретателен — рече Кир. — И е известен с уменията си да залага капани.

— И така да е. Но ще дойде в Лосото. Той е арогантен. Кажи ми, чичо, в какъв облик се появи пред теб Фиорел?

— Беше жълта пеперуда.

— Значи е бил в добро настроение. А какъв облик ще приеме на турнира? На някой от нашите магьосници, предполагам? Или на скромен търговец на мечове? — Принцът се засмя. — Това ще сложи край на легендата за Конквилас.

— Не ми е казал.

— Ще го познаем, когато се изправи над трупа на лъконосеца.

Кир кимна.

— Нещо май те тревожи, чичо?

— Мислех си — ами ако Конквилас го убие?

Принцът се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Конквилас убие Фиорел на турнира, какво ще му попречи да убие и нас? Не можем да избягаме, защото ще бъдем обезчестени.

— Конквилас няма да убие Фиорел.

— Той уби Дюна.

— Дюна беше невъздържано дете. Фиорел е един от най-старите и най-могъщи ентропати в космоса, архитект на четирите велики рифа — същество, което може да приема всякакъв облик. Няма да има двубой.

— Може би трябва да измислим и резервен план — каза Кир. — За всеки случай.

— Съмняваш се в собствения си покровител?

— Не, просто... Просто усещам в това ръката на повече от един играч. Мисля, че Томас Грейнджър също има покровител, макар че не знае за него. Появата му тук, с тази броня и меч, не беше част от плана. Някой му помага.

— Ентропат?

— Не знам.

— Защо роднина на Фиорел би заговорничил срещу него? Те се нуждаят от този свят също като него.

— Може въобще да не е ентропат. Унмерски предател? Или пък самият меч има свои планове. Тези стари оръжия могат да бъдат много лукави и изобретателни.

— Как е днес Грейнджър?

Херцогът повдигна рамене.

— Не са ми докладвали за него.

Двамата си тръгнаха. Продължиха да разговарят, но Грейнджър вече не ги чуваше. Не беше успял да подслуша разговора с дракона от прозореца на спалнята си и затова бе слязъл тук. Постоя още известно време, обмисляйки чутото. Покровител? Това само потвърждаваше и неговите догадки.

Излезе от сянката на колоната и закрачи към двореца, потънал в мисли. Нямаше нищо изненадващо, че принцът и чичо му заговорничат за убийството на Конквилас. Би могъл да се досети и преди да го чуе от устата на Марквета. Дори Конквилас вече се бе досетил. Господарят на дракони имаше репутацията на забележителен воин. Марквета и Кир знаеха, че ще е самоубийство да се изправят срещу него на арената.

Значи покровителят на херцога, формоменителят Фиорел, щеше да е на турнира. Един от най-могъщите богове в космоса щеше да се преобрази в простосмъртен и да убие Конквилас на арената. Такъв план би бил изгоден и на двете страни. Фиорел щеше да отърве унмерите от най-прочутия им враг и същевременно да отмъсти за убийството на дъщеря си.

Дори нямаше да му се налага да се разкрие. Щеше да приеме облика на обикновен боец. За унмерски лорд от ранга на Конквилас да умре от ръката на обикновен човек би било ужасно оскърбление — легендарен воин, посечен пред публика наред арената.

Грейнджър забърза по коридора. Усещаше предателска слабост в крайниците си и болка в гърдите. Не го беше грижа за турнира — имаше по-неотложни проблеми. Поне засега Янти бе в безопасност тук. Принц Марквета очевидно презираше дъщеря му и същевременно се нуждаеше от нея — достатъчно, за да я лъже, достатъчно, за да се ожени за нея, достатъчно, за да ѝ се *извини* — което бе нечувано. Бедното момиче бе твърде заслепено от него, за да прозре истината. Виж, безопасността на самия Грейнджър бе много по-несигурна. Новите му унмерски приятели веднъж вече се бяха опитали да го убият. След като сриакалът не бе успял да си свърши работата, несъмнено щяха да изпробват друг начин, ако останеше тук. Достатъчно бе да му подхвърлят отрова или да го промушат в корема, докато спи. Очевидно не възнамеряваха да чакат, докато мечът го

завладее напълно. Дори толкова слаб, колкото бе сега — Грейнджър не се съмняваше, че ако остане още известно време под властта на меча, ще бъде погубен, — те нямаха намерение да го оставят да си тръгне. Последната мисъл му вдъхна надежда, че все още има някакъв начин да се измъкне от това положение. Мечът не го бе покорил напълно. Все още можеше да се съпротивлява на желанията му. Но колко дълго? Трябваше да има някакъв начин да се спре този процес. Нуждаеше се от специалист по унмерски находки. Трябваше на всяка цена да открие Етан Маскелин.

И то бързо.

Стигна до оръжейната и отвори вратата.

Каменна стена с метална решетка отгоре разделяше помещението на две. В нея имаше врата, заключена, само с малък отвор, през който да се предават оръжията. Пазачът зад вратата вдигна глава от книгата, която четеше, после я затвори и се изправи. Беше от бившите хаурстафски стражници — местен жител, ако се съдеше по вида му — и вероятно бе назначен на този пост още преди унмерите да избягат от затвора. Погледът му се плъзна по обгореното от саламура лице на Грейнджър.

— Полковник Грейнджър — каза той и смръщи вежди. — Добре ли сте, сър?

— Дойдох да си взема нещата.

Пазачът го погледна сконфузено.

— Не ми е разрешено да ги вадя от оръжейната.

— Те ми принадлежат.

— Зная, сър. Но не мога да ви ги дам без разрешение от принца или от чичо му. — Повдигна извинително рамене. — Заповеди.

Грейнджър изсумтя от досада.

— Ами ако ти платя? Колко искаш?

— Вижте — отвърна стражникът. — Ще ви направя услуга и ще се престоря, че не съм ви чул.

Грейнджър кимна. Нямаше друг начин да си вземе нещата освен със сила, а това би породило сериозни проблеми. Можеше само да се моли, да заеме или да открадне нещо от Порт Ел.

— Извинявай за безпокойството...

Думите замряха в гърлото му.

На десетина крачки зад пазача, от другата страна на преградата, стоеше тъмна фигура с обезумели очи. Грейнджър я позна веднага — беше едно от копията. Носеше неговата енергоброня и фазиращия щит, в десницата си бе стиснало унмерския меч.

Копието вдигна меча и се втурна към пазача.

— Не! — извика Грейнджър. — Недей!

Ала копието не спря. Пазачът понечи да се извърне, но успя само да зърне разкривеното в пъклена гримаса лице и ококорените очи. Копието стовари меча и той разцепи черепа на пазача и продължи надолу, докато не стигна сърцето. Двойникът на Грейнджър завъртя острието за по-сигурно.

От гърлото на стражника се изтръгна предсмъртен вик и той рухна.

Грейнджър стоеше неподвижно, с разтуптяно сърце, дишаше тежко. Копието го гледаше. Нямаше нищо в очите му — освен безумна пустота.

После фантомът приклекна, докосна с пръсти пролятата кръв и ги допря до устните си. Изправи се, доближи преградата и сложи меча в отвора.

После изчезна.

Грейнджър усети, че му прилошава. Виеше му се свят. Светлината сякаш се промени, накъса се, като че ли въздухът около него сега бе друг.

Погледна ужасено меча. Той със сигурност очакваше да го вземе.

Но дали той го бе призовал? Дали Грейнджър все още изпълняваше волята му? Щяха ли да го послушат копията? Или щяха да слушат меча? Дали той, Томас Грейнджър, беше виновен за смъртта на пазача?

Посегна към меча и спря. Оръжието искаше да го вдигне — усещаше го със сърцето си, — но Грейнджър се съпротивляваше. Ръката му трепереше на сантиметри от дръжката.

— По мое желание — рече той. — Чу ме.

Искаше да го вдигне. Всяка частица от него жадуваше за меча. Изпъшка мъчително и извика:

— Когато аз пожелая!

След това дръпна меча и строши с един удар катинара. Прекрачи трупа в локвата кръв и отиде да вземе бронята и щита. Усещаше как в

сенките около него се прокрадват още осем фигури.

Милфорд Джоунс, по прякор Половината път, главен инженер и металург на Маскелин, притежаваше дарбата да поправя повредени унмерски изделия или да импровизира с тях, създавайки свои изобретения. Най-забележителното му постижение бе миниатюрен металически тромпет, привързан отстрани на челото му, който му позволяваше — или поне така твърдеше той — да подслушва разговорите в неизвестна лосотанска къща, намираща се някъде по света, както и монокул, който непрестанно държеше на лявото си око и който — пак според твърденията му — му помагал да знае във всеки един момент къде се намира жена му. Маскелин не се съмняваше, че всичко това са само хвалби с цел да повдигнат реномето му из Море на светлините, но не можеше да не се възхищава на инженерните му способности. Призори новото устройство бе готово и монтирано в кормчийската рубка на дълбоководната драга на Маскелин, наричана „Фенер“. Държеше този кораб в постоянна готовност за отплаване, но бе накарал екипажа да работи цяла нощ върху многобройни дребни задачи, чието изпълнение бе належащо преди поемане на дълго плаване. Сега стоеше в рубката и разглеждаше произведението на Джоунс.

Кристалът бе монтиран в сферична телена клетка на върха на жироскопа. Около клетката се въртеше — с помощта на подвижна стойка — адаптиран перлен фенер, като имаше скоба, с която да бъде пристяган в определена позиция, когато са в бурно море. Чрез завъртане на фенера около кристала до точката, в която свети най-силно, лоцманът на Маскелин щеше да може да засича посоката на енергетичния поток и по такъв начин да установява откъде приборът вътре черпи своята енергия.

Какъвто и да беше този източник, Маскелин предполагаше, че ще е затворен в сандък или помещение.

Това вероятно бе предметът, заради който Удавниците продължаваха да му носят ключове. По свой безумен начин те бяха доловили, че на дъното на морето се спотайва нещо с невероятна сила. И знаеха, че Маскелин е човекът, който събира такива предмети — с хиляди. Зачуди се дали имат представа какъв е този предмет. Дали не

държаха Маскелин да го открие по някаква неизвестна, вероятно неразбираема причина? Или просто искаха да бъде изнесен от царството им?

Последната мисъл го накара да се сепне.

И така, със свито сърце, Маскелин помахаша за сбогом на Джонтни и Лусил и се качи на борда на „Фенер“. Екипажът все още товареше пресни плодове и животни и той започна да се разхожда нервно по борда сред блеещи овце и кози.

На следващата сутрин се отправиха с пълна пара към Сърповидния остров. Морето бе гладко като стъкло, в него се отразяваше червеното слънце, а из въздуха се носеше мирисът на северни снегове. Слънчев ден, който все още се опитва да се освободи от зимната си премяна. Дори небесата сияеха като полиран метал, лилави по края и оранжеви отгоре. Приглушеното бръмчене на машините не успя да приповдигне духа на Маскелин, както се случваше обичайно. Изглежда, не само той се чувстваше така, защото забеляза няколко моряци с мрачни изражения да се навъртат на кърмата, загледани в смалващата се самотна скала.

Мелор, неговият първи офицер, слезе от мостика и докладва:

— Курс едно-шейсет и осем.

Маскелин кимна.

— Да очакваме ли промени в курса?

— Не зная, мистър Мелор. Това, което търсим, може да е на десет левги оттук, или на хиляда.

Мелор извърна очи към морето.

— В южните течения времето често е непредвидимо, особено по това време на годината. Познавате ли Том Гаскейл?

— Изгуби едното си око по време на буря из тези места — ухили се Маскелин. — Виждате ли? Понякога се вслушвам в разказите им. Фактът, че хората ми познават тези води, ми действа успокоително. — Огледа внимателно дребния офицер със слабо лице. — Баща ви се е удавил по време на буря, нали?

— Отиде да търси кораба на дядо. Така и не го откриха.

— А вашият дядо? — попита Маскелин. — Той не беше ли — случайно — тръгнал да дири изгубения ви прадядо?

Устните на Мелор се разместиха в подобие на усмивка.

— Не, сър.

— Тогава не може да става дума за проклятие.

— Мисля, че трябва да имаме три последователни загуби в рода, за да говорим за някаква връзка между събитията, която да се определи като проклятие.

— Слава на небесата за това.

— Никога ли не сте се питали защо толкова много кораби потъват там?

В действителност Маскелин се бе замислял над този въпрос. Мястото, където се сливаха двете морета, бе характерно със смесване на саламура, което по същество представляваше смес на две отрови. А когато слънцето затопли тези изстинали от нощния въздух води, мъглата над тях може да има наистина странни свойства. Предполагаше, че би могла да съдържа психоактивни елементи, разтворени в химичните изпарения. Или беше това, или човек трябваше да повярва на фантасмагориите, дето ги разправяха моряците: за морски чудовища и акули с кървави петна, за медузи с огромни въздушни мехури, големи колкото цели градски квартали, в които обитавали всякакви твари, за моряци-удавници, плаващи на подводни кораби, за кристали, които свирели музика, докато растели, и за черни създания с огромни пипала, които изсмуквали мозъците на спящите моряци и ги заменяли с разумна супа, която ги карала да вършат поразии.

— Щом съдбата реши да ни отведе в южните краища на Кралско море, така да бъде — рече той. — Ще преодолеем теченията и да се молим всичко да мине без злочестия. Били сме и на по-лоши места, мистър Мелор.

— Така е, сър.

Следващите три дни и три нощи кристалът ги води право на юг. Според общоприетите представи би трябвало да става по-топло, но морето продължаваше да се бунтува и от север ги догонваше студена вълна. На втория ден се появи северозападен вятър, който бързо набра сила и помагаше на машините да откарат „Фенер“ на юг. Така движението им се ускори. Водите на Море на светлината клокочиха и мятаха отблясъци, по рубката полепваше пяна с бакърен цвят и закриваше илюминаторите, от които Маскелин следеше как се справят обличените с наметала от китова кожа моряци. Всички носеха и очила, разбира се.

На четвъртия ден подминаха Скалните клеци, скупчване от обветрени каменни колони, върху които вълните се стоварваха с неистова сила, за да се разбият на безброй пръски. По тези места тътнежът на приборя напомняше за артилерийска канонада. Преди две поколения тук върху скалите имало храм, а на острова виреели прочутите верлуйски лозя. Сега този къс земя беше потънал. Някои моряци се кълняха, че свещениците продължавали да се молят в залетите от вода зали и че събирали водорасли от скалите, за да направят от тях отвара, която не можела да се сравни с виното, но пък била еликсир, превръщащ всяка нощ в незабравимо преживяване. Имаше и други постройки под морското равнище — селски къщурки, бараки и колиби, обитавани и до ден-днешен от Удавници.

Оставиха назад потопения остров и след час забелязаха един дракон да се рее над скалите. Вероятно се бе навъртал там от известно време, предположи Маскелин, загледан към тъмната маса в небето. Драконите можеха да се крият и под водата и да остават там часове, но движенията им долу бяха ограничени и затова предпочитаха да дебнат жертвите си във въздуха.

Моряците го гледаха смълчани.

Същата нощ звездите над южния хоризонт замъждукаха с необичайни цветове: бледорозово, топазено и морскосиньо. Илюзия, предизвикана от изпаренията — обясни Мелор, — но това все още не бяха саламурени пари. По-скоро били свидетели — продължи Мелор — на смъртта на стотици хиляди медузи. Там, където моретата се срещаха и смесваха, безброй подобни създания се оказваха в плен на странна въртележка от отровни течения. Там медузите намираха гибелта си, освобождавайки огромни количества газове, които оцветяваха атмосферата.

Мелор наблюдаваше всичко това с мрачно изражение.

— Трябва да внимаваме да не попаднем в някое подобно течение — каза той. — Раздайте на моряците газови филтри и маски.

Маскелин също бе наясно с опасностите.

— В тези коварни води и друг път са се навъртали моряци — посочи той. — Трудностите привличат хищниците. Помня един кораб в Райн... и друг в Лосото.

— Карнавални кораби — каза Мелор.

— Точно така. — Маскелин си припомни ярката им оцветка, обгорените и покрити с петна бордове и ококорените очи на моряците, които плаваха на тях. — Нямаме ли тук хора от тези кораби?

— Не бих наел такива.

Маскелин повдигна вежди. В отговор Мелор се усмихна и се чукна с пръст по челото.

След като се посъветва с лоцмана Хайн относно някои промени в курса, Маскелин се прибра в каютата, наля си уиски и се опита да се отпусне. Кристалът продължаваше да ги води на юг. Надяваше се да засече някаква промяна в яркостта на лампата, която може би да покаже, че доближават целта, но засега не забелязваше нищо подобно. Или енергийният лъч, който следваха, не беше склонен към промени, или пък търсеният от тях обект бе твърде далече.

Не прекара и петнайсет минути в каютата, когато отвън се разнесе толкова силен рев, че алкохолът в чашата му потрепери и едва не се разля. Сигурно беше някой кит. Двигателите на „Фенер“ забавиха ход. Маскелин взе чашата и се качи в кормилната рубка. Беше спокойна нощ и всички освен кормчията се бяха събрали на палубата. Бяха се скупчили откъм десния борд, с вдигнати над главите фенери. Корабът продължаваше да следва курса, с една четвърт от досегашната си мощност. Маскелин навлече наметало от китова кожа, отвори вратата на рубката и се спусна на палубата, за да се присъедини към екипажа.

Китът вероятно бе изплувал близо до десния борд, защото като наближи парапета, Маскелин го чу да издишва във въздуха. Въпреки че по повърхността на океана се посипаха пръски той все още не можеше да различи нищо в мрака. Разнесе се нов рев — звук толкова силен, че би могъл спокойно да е зовът на някое божество, и сега вече Маскелин долови в него страх и болка. Китът вероятно бе пострадал от нещо.

— Ето там!

Един от мъжете посочи към тъмния океан.

Отначало Маскелин не виждаше нищо. Но после зърна огромна продълговата сянка, която се придвижваше на около двеста метра от тях и приличаше на преобърнат корпус на кораб. Имаше нещо усукано около него, като гигантско въже, може би водорасли.

Маскелин изведнъж осъзна какво вижда и се обърна към Мелор.

— Нареди на кормчията да смени курса. Машини пълен напред. Мелор го погледна озадачено, после лицето му се озари от просветление.

— Пълен напред?

— Сега не е време да се крием. Вероятно вече ни е чул.

— Разбрано, капитане. — Мелор се обърна и хукна към кормчийската рубка.

Неколцина моряци се покатериха на парапета, за да виждат по-добре. Беше се възцарило мълчание.

Накрая един от тях каза:

— Това не е кит.

Тъкмо когато Маскелин се готвеше да се обърне към моряците някой прошепна полугласно:

— Самал...

Беше прав, разбира се. Силуетът, който плаваше бавно покрай десния им борд, не приличаше на кит. Беше заоблен и неравен. Сред огромната маса от тъмна плът Маскелин различи някакъв израстък, едър и разкривен, завършващ с подутина, която някога може би е била ръка. Над кожата се надигаха големи, пълни с газове мехури. Ревът, който бе взел за рев на кит, идваше от гласни струни, някога били човешки.

— Трябва да се отдалечим бързо — каза той. — Мелор ще раздаде оръжия. Искам всички да заемат местата си на стрелковите позиции. Разпределете се по двойки и следете зорко съседите си.

Мелор раздаде пушките и мъжете се разпръснаха бързо и мълчаливо, отправиха се по двойки към стрелковите кули. Лицата им бяха помрачнели.

Моряци се натъкваха на ерокински самали още откакто унмерите бяха напълнили моретата с отровната саламура. Мнозина ги смятаха за безвредни същества, нещо като дълбоководни червеи или полипи, мутирала под въздействие на токсините. Самалите притежаваха забележителна чувствителност. Беше почти невъзможно да се измъкнат незабелязано от това създание.

Маскелин се върна в рубката. Кръстосваше обезпокоено малкото помещение и час по час сверяваше курса и налягането в машините. Самалите бяха паразитни същества. Това тук най-вероятно бе докопало някой Удавник и постепенно бе променило организма му така, че да

задоволява собствените му нужди. Раздутото тяло вършеше функцията на сал и примитивно платно, позволяващо на паразита да се носи по вятъра. Органите на жертвата вероятно бяха адаптирани да преработват саламура и токсични морски животинки и да ги използват като храна. По-едрите самали често поглъщаха до няколко жертви и създаваха цели острови от разнообразен биологичен материал. Чрез промяна на кръвния поток в тялото се образуваха зони на разложение и в тях се зараждаха семена, които сетне да бъдат разнасяни от вятъра. Растенията намираха благодатна почва сред разлагащата се тъкан. Подобни острови нерядко приличаха на естествени земни маси, ала под повърхността се спотайваха пипала, готови да сграбчат прелитащи птици и дори хора. Самалите можеха да държат жертвите си живи стотици години.

Отекна изстрел.

На кърмата настъпи суматоха. Един от моряците бе застрелял другаря си и отстъпваше бавно, с оръжие, насочено към падналото тяло. Маскелин виждаше, че по палубата се разлива кръв.

— Заразен ли е? — попита кормчията.

Мелор застана до него.

— Хората често губят контрол, когато наблизко има самал. Няма никаква...

Проехтя нов изстрел.

— Мелор, при мен! — извика Маскелин от вратичката на рубката.

Спусна се надолу по стълбичката за средната палуба, следван по петите от Мелор, тъкмо когато още четирима от хората му се зададоха откъм кърмата. Войникът, който бе стрелял, презареждаше пушката. Жертвата му лежеше на десетина крачки по-нататък. Имаше две рани — една в гърдите и една в лявото око. Окото бе изпълнено с кръв. Черепът зад раната бе разцъфнал и вътре спокойно можеше да се пъхне юмрук. И въпреки това продължаваше да помръдва. Простреляният моряк първо вдигна глава, след това се опита да се надигне от кървавата локва, в която лежеше. Плътта около ребрата и бедрата му вече бе започнала да се надува. От устните му се изтръгна протяжен мъчителен вопъл.

Маскелин огледа перилата зад нещастния окървавен моряк. Само след миг зърна сред локвата няколко бледи пипала, които се гърчеха

трескаво. Приличаха на реснички на гъба, но се надпреварваха с някакво неукротимо безумие. Бяха се впили в сгъвката на коляното и в долната част на гръбнака. Маскелин ги проследи и видя, че стигат до перилата и изчезват в мрака отгатък. Може би би било по-правилно да ги сравни с рибарска корда? В края на краищата бяха докопали жертвата си.

Той вдигна пушката и нареди:

— Целете се в главата. Опитайте се да унищожите колкото се може повече от мозъка. И се оглеждайте за още пипала откъм перилата, ясно?

Продължиха да гърмят по нещастника, докато превърнаха главата му в кървава каша. И въпреки това той не преставаше да се надига, разперил ръце. Воплите му бяха непоносими, докато един от моряците най-сетне не го уцели в гръкляна. Раздуването на корема и бедрата продължаваше и се прехвърли към раменете, така че само за няколко минути мъжът заприлича на огромен гърбушко. Дрехите му се разкъсаха и отдолу се показва подута прозрачна кожа. Върху плътта се бяха оформили напълнени с кръв мехури и от тях се чуваше свистенето на изтичащи газове. Накрая Маскелин вдигна ръка да прекратят стрелбата и нареди:

— Да го изтикаме зад борда.

Мъжете взеха дълги куки, забодоха ги в тялото на злополучния си другар и с мощен вик и силен тласък го изхвърлиха над перилата.

Известно време Маскелин наблюдава мълчаливо морето, после каза:

— А сега се върнете по постовете си. И бъдете нащрек. Самалите са упорити същества.

Прибра се в каютата, изтегна се в койката и се заслуша в ритмичното поскърцване на дърво и равномерния ритъм на корабните машини. Не можеше да заспи. Нещо го безпокоеше, но още не можеше да определи какво. Имаше нещо, някакъв източник на тревога. Затвори очи, опита се да изпразни ума си, да се съсредоточи върху ритъма на машините.

После изведнъж ги отвори и се пресегна към фунията за връзка.

— Мелор.

— Капитане — отвърна веднага първият офицер.

— Машините са претоварени.

— Сър?

— Достатъчно дълго съм прекарал на този кораб, за да позная по звука. Не носим чак толкова голям товар, че да вдигат подобен шум.

— Самалът?

— Прикачил се е по някакъв начин за нас, Мелор. Искам да огледате бордовете за пипала — и да преброите екипажа. Веднага.

— Слушам, сър.

Мелор се обади след няколко минути. В момента преброяваха моряците, но бяха забелязали няколко самалски пипала към средата на борда, откъм лявата страна.

— Това е при кошарите на животните — сети се Маскелин. — Ще се срещнем там.

— Разбрано, сър.

Маскелин застигна Мелор и четиримата моряци при хангара на батисферата и заедно забързаха по палубата. Всички държаха готови за стрелба пушки. Над главите им се поклащаше огромната метална камбана на батисферата, наоколо се виждаха стойки с куки, канджи, мрежи, лопати, харпуни и вериги — всичките грижливо намазани с китова мас и мятащи черни отблясъци. Тази смесица от миризми на масло и саламура винаги напомняше на Маскелин за пещера. Обувките им трополяха по дървената палуба, перлените фенери хвърляха зловещи сенки върху фалшборда.

В задната част на палубата се намираха жилищните помещения, а зад тях, на кърмата, бяха складовете за извадени от морето находки. Кошарите за животни и сандъците с храна бяха в средата на палубата, точно под надстройките за снаряжение. Всички люкове и капаци би трябвало да са затворени, както се правеше всяка нощ, но мъжете понякога оставяха по някой люк повдигнат, та животните да могат да дишат свеж въздух. Най-вероятно през такъв отвор бяха проникнали пипалата.

Докато приближаваха първата кошара, безпокойството му се засили, защото отпред се чуваха странни звуци. Козите и прасетата бяха изплашени от нещо.

Мелор му хвърли мрачен поглед. Маскелин провери заредена ли е пушката и кимна на мъжете отпред. Те си поеа дъх и отвориха вратата на кошарата.

Посрещна ги пронизителен шум. Някакво едро белезникаво тяло се замаята между влезлите, разпръсквайки хората настрани. Маскелин вдигна пушката и вече се готвеше да стреля, когато разпозна туловището. Беше прасе. Ужасеното животно се шумугна покрай тях и побягна, като квичеше пронизително.

— Божичко! — извика един от двамата мъже отпред. Стоеше пред отворения люк, загледан към кошарата. Не се опита да вдигне пушката си, на лицето му бе изписан ужас.

Маскелин пристъпи към него.

Първата му реакция, когато вдигна фенера, бе объркване. Стените и таванът бяха покрити с някаква органична материя — плътен килим от гъби или корени на огромно растение. Тук-там вече се виждаше прераздута плът, виолетови възли от пипала и снопове космати израстъци. Кой знае защо, гледката му заприлича на археологически разкопки, в каквито бе участвал край Лосото — размякнатата глина, стърчащи кости, корени. Миг по-късно осъзна каква част от пространството е зела тази непозната материя. С изключение на мястото пред краката им изпълваше цялата кошара. Вероятно достигаше шейсет стъпки на дълбочина и четирийсет на широчина. А миризмата...

Един от мъжете започна да повръща. Другите закриха устите си с ръце. Вонеше на саламура, на развалени миди и на още нещо, като животинска кръв или плът. А може би на тежки животински секрети.

Мелор кашляше мъчително.

— Какво е това?

— Коза или прасе — отвърна някой. — Трудно е да се каже.

— Може да са повече от едно — каза Маскелин. — Само че тук пушките ни са безполезни. Вече е твърде голямо.

Стената от плът продължаваше да нараства и да се приближава към тях. Сред общата маса Маскелин различаваше раздути от газ мехури, вени, кичури козина и дори нещо, което можеше да е рог. Предполагаше, че преобладаващата маса е от коза. На един лакът под тавана мярна око — огромно, изпъкнало, някъде към трийсетина сантиметра в диаметър, но жалостиво, като на изплашена козичка. Потрепери, отстъпи назад и си запуши носа.

— Да залостим вратата.

Затръшнаха вратата, запънаха я и Маскелин постави двама пазачи. После повика Мелор и останалите офицери в каюткомпанията.

— Хъм — поде той. — Нашият пътник без билет, изглежда, здравата се е вкопчил. Имате ли някаква представа как да се отървем от него?

Джоунс затропа с измазаните си с масло пръсти по масата.

— Сигурно се е промъкнал през някой от отдушниците — рече той. — За в бъдеще ще е добре да ги държим затворени.

— Ще се погрижим — обеща Маскелин. — Първата ни задача ще е да прекъснем връзката между нещастното животно долу и паразита, който сега влачим зад нас. Но все още остава открит въпросът как да се отървем от тази... материя в кошарата.

— А дали не става за ядене? — попита Джоунс.

Маскелин го погледна усмихнато.

Останалите замълчаха.

— Може да го изгорим — предложи Мелор.

Маскелин поклати глава.

— Ами сламата, която е погълнал? Веднага ще пламне. Има дори риск от експлозия. Ако не успеем да овладеем пожара... — Той сви рамене. — Никой не знае какво ще стане, когато пламъците влязат в допир с въздуха отвън.

— Какво пък, тогава ще запретнем ръкави и ще действаме като колачи. Влизаме вътре по двойки и го нарязваме.

Повечето от мъжете кимнаха.

— Страхувах се, че може да се стигне до това — рече Маскелин. — Тройна порция ром за доброволците.

С помощта на канджи и секири мъжете насякоха пипалата на самала. Бяха почти прозрачни и фини като паяжина. Моряците провериха и другите вентилационни шахти, но не откриха нищо подозрително. Веднага щом „Фенер“ бе освободен Маскелин долови разликата в тягата на машините — доказателство, че огромният паразит бе останал някъде зад тях. Сега, след като се справиха с по-голямата опасност, можеха да се заемат и с наследството на чудовището в кошарите. Маскелин събра за кратко доброволците, за да ги инструктира как да действат, и после се върна в каютата. Почти се зазоряваше, а той не бе мигнал цяла нощ.

Но когато заспа, му се присъниха чудовища. Събуди се след няколко часа, завладян от паника. Целият беше плувнал в пот и дишаше на пресекулки. Сърцето му думкаше неравномерно и мъчително.

Отпи от чашата до койката и вдиша дълбоко, с надежда сърцето му да се поуспокои. Моряците не биваше да го виждат в подобно състояние. Морето не бе място за страхливци.

5. ПЪТЕШЕСТВИЯ

Драконът на Конквилас се носеше над огромен океан, гладък като стъкло и кървавочервен, и Янти — спотаила се в ума му — летеше с него. Вятърът шибаше очите и муцуната на летящото чудовище и издуваше крилете му. Дори съвсем леко отпускане на мускулите на раменете караше дракона да се стрелва надолу с главозамайваща скорост, преди да прелети в бръснещ полет над отровните вълни и отново да се издигне. Водната повърхност хвърляше ярки отблясъци. Солени пръски се сипеха върху лицето на дракона, полепваха по ноздрите му. Всеки път, когато набираше скорост, тя чуваше свистенето в ушите му.

Зрението на летящото чудовище бе много по-силно от човешкото и унмерското и Янти можеше да вижда надалече из Кралско море, чак до черните скални острови, издигащи се на хоризонта като щръкнали от локва кръв закривени нокти. Други змейове ловуваха там, гъвките им тела се извиваха във въздуха и се спускаха към водата.

— Някога Перегрело Сентевадро е бил планина — каза драконът. — Сега не толкова поетичните представители на твоя народ го наричат Драконов остров. — Чудовището се изсмя гърлено. — Тук ли си, малко момиче? Има моменти, в които ми се струва, че те усещам зад очите си.

Янти знаеше, че драконът не може да улови присъствието ѝ. Той само предполагаше — в случая съвсем правилно, — че е тук без позволение, спотайвайки се в периферията на съзнанието му, докато той се приближава към своята родина.

— Разбира се, всичко това тук тогава бяха Сентевадрските низини — продължи драконът. — Част от стара Анея. Под водата и сега има много долини, градове и изкопани от хората тунели. Има и много други чудеса там долу, като изсечените в скалите руини на старата маролианска столица. Останките от архаични костени кораби и чайни шхуни, както и една крепост от голям син кристал. Но не и

Удавници. — Той погледна носещия се под ноктите му океан. Вълните бяха рубиненочервени. — От много години вече няма.

Известно време драконът се носи с вятъра, после каза:

— Ако наистина виждаш през очите ми, гледай сега. — Размърда рамене, събра криле и полетя надолу.

Морето се понесе насреща.

Драконът се заби в блестящата вода и се гмурна надолу. Около муцуната и ноктите му се образуваха гирлянди от мехури. Янти чуваше съвсем ясно туптенето на огромното му сърце. Саламурата около тях бе розова, пронизвана от ярки снопове светлина, която играеше върху морското дъно като разноцветно северно сияние. По-малко от десет фатома дяляха повърхността от покритото с пясък дъно. Тя виждаше щръкнали скали и камънаци, скрити под седимент. На места се мяркаха скелети на отдавна умрели дръвчета. Все още можеха да се различат очертанията на нивите — най-вече по каменните огради между тях.

Драконът заплува покрай една сграда, чийто покрив бе паднал.

После от сумрака се появиха мачти, палуби и такелажи на кораби — на страшно много кораби. Бяха предимно унмерски, но имаше и няколко ивънсроумски траулера и драги, както и две лосотански яхти. Янти оглеждаше всичко това с почуда. Големите кораби бяха стари, много стари и покрити с кости и люспи от същества, които не познаваше. Не от дракони — твърде големи бяха за това. В отворите на бордовете им все още проблясваха дулата на оръдия, рояци сребристи рибки се стрелкаха из такелажа и се разпръсваха, щом драконът се приближеше. Чудовището се спусна към останките от два бойни кораба, чиито мачти бяха паднали една върху друга, а около зейналите в палубата дупки се въргаляха позеленели оръдия, въжета и сандъци. Някои от сандъците бяха разбити и върху морското дъно се бяха изсипали малки човешки черепи.

Драконът вдигна глава, размаха опашка и излетя над повърхността сред облак ярки пръски. Водата се сипеше наоколо като каскада от скъпоценни камъни. Пред тях вече се издигаха стръмните брегове на Драконов остров. Драконът размаха лениво криле — веднъж, два пъти, три пъти — и студеният вятър го издигна високо в небето.

— Унмерите са ни създали по образ и подобие на някогашните велики морски змейове — заговори той. — Отдавна измрели и забравени. Казват, че е било преди повече от седем хиляди години. Видя ли корабите долу? С броня от подсилени кости и люспи — те са от онези стари чудовища. През време на война се сражавахме с такива кораби. — Драконът се разсмя. — Те ги ловяха, ако не знаеш. Древните магьосници. Използваха змейски кости и кръв за своите ентропични ритуали. Разправят, че трупът на червей — на млад екземпляр — бил погребан в градините на двореца на Хю, макар че аз никога не съм го виждал. Ето, моето момиче, пристигнахме.

Носеха се към черна скална стена, в която се виждаха множество отвори и пещери. Бе надвиснала над обсипания с кости бряг като някаква зловеща козирка. Драконът разпери криле и кацна на една равна площадка от напукан черен камък. Дълбоко в най-голямата пещера Янти успя да различи стара шхуна, чийто борд бе изписан с непознати знаци. А тук, на площадката пред тях, се бе изправил висок блед мъж с виолетови очи и праметнат през рамото лък. Гледаше дракона със студен поглед.

— Момичето с теб ли е? — попита на лосотански.

Драконът се разсмя.

— Или е тук, или от много левги си говоря сам. Истината е, Аргусто, че не мога да усетя присъствието ѝ, също както не мога да усетя черния си дроб. Но като се има предвид характерът на разговора, който проведохме с нейния годеник, предполагам, че е тук.

Конквилас? Изглеждаше по-мършав, отколкото Янти си го бе представяла. Лицето му бе уморено, в очите му имаше нещо — цинизъм, примесен с хладно равнодушие, сякаш бе свикнал при всяка среща първо да прецени с кого си има работа и какви рискове може да произхождат от него. Странно, но това, кой знае защо, я накара да се сети за Грейнджър. Първото впечатление за повелителя на дракони бе, че е готов във всеки момент да посегне през рамо и да свали лъка, за да го използва.

Чудовището изпусна гръмко огромно количество въздух.

— Онова момченце принцът е намислило да завладее Лосото и да принуди Хю да освободи трона. А после, както повелява традицията, ще отвори наново Палатите на Анеа и ще проведе там

турнир в чест на коронацията си. Покани те да се изправиш в двубой срещу него и Кир.

Конквилас гледаше дракона. Лицето му не трепваше.

— Не може да не се възхитиш на куража му — продължи драконът. — Разбира се, той ще се опита да те убие по време на турнира. Или малко преди него.

— Не за пръв път някой се кани да ме убива — отвърна Конквилас. — Но с отварянето на палатите той подхваща опасна игра с огъня. Изолирането на онези пъклени места бе единственото разумно деяние на императора.

— Ами...

— И какво реши момичето? — попита Конквилас. — Неговата годеница — Янти.

Драконът въздъхна.

— Твърдо е до рамото на бъдещия си съпруг. Отказва да не се намесва.

За миг на лицето на Конквилас сякаш се изписа тъга. Той кимна и се загледа право в очите на дракона.

— Янти, налага се да приема, че си тук. Нямам спор с теб. Истината е, че се надявах да се срещнем при други обстоятелства. Ще ме видиш още веднъж, но това ще е в последните мигове на живота ти.

Унмерът се пресегна през рамо, измъкна парче плат, завърза си очите и Янти престана да вижда.

— А сега извърни глава — каза Аргусто.

Драконът го послуша.

— Е?

Янти се поколеба. Накрая каза:

— Не можах да го проследя.

— Как така не можа?

— Той си завърза кърпа на очите.

Паулус изсумтя недоволно.

— Но кога смята да стреля с лъка? Кога се очаква да замине за Лосото?

Той се изправи, отиде при прозореца и надзърна — сякаш Конквилас можеше да се спотайва там.

Покоите му в хаурстафския дворец бяха облицовани с черен мрамор и украсени със сребристи свещници и драперии. Килимите покриваха по-голяма част от пода и стените. От прозореца се разкриваше гледка към Елската долина. Прислугата бе разтворила и останалите прозорци, за да пропусне вътре златистата светлина. Косата на Паулус сияеше, бялата му ръка бе положена на инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка на меча. Устата му бе леко отворена, устните му — червени като череша.

— Премести се в някой от другите дракони. Проследи го.

— Никой от тях не гледа към него.

— Но как ще разберем какво е намислил?

Тя сви рамене.

— Сигурно затова е използвал превръзката.

Той я изгледа ядно и тя съжали за думите си.

— Ще го открия в Лосото — добави припряно Янти. — Не може да накара всички там да го игнорират. Сигурно ще привлече внимание. Хората ще са заинтригувани от един повелител на дракони.

— Не и ако е дегизиран — посочи Паулус. Обърна гръб на прозореца и закрачи по мраморния под. — Надявах се да го държим под око преди да е дошъл на турнира. Може да замисля нещо срещу нас.

— Възможно ли е? Нали сам каза, че няма търпение да се изправи срещу теб на арената.

Паулус я погледна някак странно.

— Да, ако знае, че ще е при равни условия. Но ако смята, че ти ще ме защитиш... — Принцът се поколеба. — Може да ти пусне една стрела през хубавата главица.

— Не и с превръзка на очите — посочи тя. — Веднага щом я свали, за да стреля по мен, аз ще го видя.

Паулус не изглеждаше убеден.

— Ами ако умее да стреля и с превръзка?

— Това е невъзможно.

— Конквилас не знае значението на тази дума.

Янти се замисли.

— Колко време остава до турнира?

— Десет дни.

— Всички двубои ли са на живот и смърт?

— Само там, където е замесена вендата — отвърна Паулус. — При съревнованията единият от участниците може да реши да се предаде. — Той сви рамене. — Повечето се бият така. Да се убие човек, който се предава, е проява на лош вкус. Не че не се случва от време на време.

— Значи няма възможност да бъде убит преди да се изправи срещу теб?

Паулус изглеждаше умислен.

— Винаги има такава възможност.

— Няма ли и някой друг, който да е обявил вендата на Конквилас?

— Предполагам, че някой ще му обяви — отвърна той, — надявайки се, че дори да изгуби, ще спечели благоволение за семейството си.

— Но това е ужасно!

Той се ухили.

— Всъщност е доста забавно...

Янти не виждаше в това нищо смешно.

— Но как може да си толкова сигурен, че ще го победиш?

— Имай ми доверие.

— Ако ми кажеш...

Той поклати глава.

— Не мога. Колкото по-малко знаеш, толкова в по-голяма безопасност ще бъдеш.

Сърцето ѝ се сви. Възхищаваше се на смелостта му, но беше потисната от факта, че крие от нея плана си. Колкото повече знаеше, толкова по-лесно щеше да ѝ е да го защити, ако планът му се провали. Тя щеше да е там, на турнира, и щеше да гледа, щеше да е готова да унищожи Конквилас, ако стане така, че нейният любим се озове в смъртна опасност. Но не смяташе да му го каже, разбира се. По-добре да вярва, че е убил повелителя на дракони без нейната помощ. Все още не бе измислила как да прикрие участието си, но щеше да го направи. Твърде много го обичаше, за да не постъпи така.

Усмихна се, вдигна ръце и го прегърна.

Той се вцепени — за един кратък миг, ала Янти го почувства. После се отпусна и отвърна на прегръдката ѝ. Носът му се отърка в нейния.

— Янти, има още нещо. Трябва да поискам от теб една услуга.
— Всичко, каквото пожелаеш.
— Искам да насочиш вътрешния си взор към друг предател. Към един убиец. Искам да го откриеш.
— Трябва само да ми кажеш името.
Принцът присви устни.
— Става дума за баща ти, Янти. Тази сутрин е убил един пазач и е избягал от двореца.

Призори на следващия ден Грейнджър стигна покрайнините на Порт Ел. Очите му се затваряха от умора. За да не го намерят, бе свърнал от пътя покрай реката и бе избрал една обиколна горска пътека, проправяйки си път на юг през шубраци и полегати хълмове. Енергобронята противодействаше успешно на физическата умора и му позволяваше да се движи доста бързо през пресечен терен, но през цялото време изискваше концентрация. А това засилваше умственото изтощение.

Вместо да се отправи към пристанището, където без съмнение унмерите щяха да разположат постове, за да го причакат, той продължи на юг покрай брега с надеждата да открие някое рибарско селце, където да наеме кораб.

Можеше само да се надява, че Янти не го следи.

Скоро слънцето се покатери над зелените хълмове и полета и започна да напича. Грейнджър беше загърнал енергобронята в сиво хаурстафско войнишко наметало, а щитът и мечът бе прибрал в голяма платнена торба, праметната през рамо. Вътре имаше разни други неща, които бе взел от оръжейната. Сред задигнатите предмети бе и кесия с дребни монети, която бе прибрал от джоба на убития пазач, и три унмерски кинжала със забележителна изработка. Монетите бяха с хаурстафски гербове от едната страна и главата на Браяна Маркс от другата и вероятно не бяха кой знае колко по-ценни от тежестта на метала в тях. Но ножовете бяха истинска находка: единият живачен, вторият вилнеец, а третият затворнически нож от череп. Всеки от тях щеше да е повече от достатъчен, за да плати за пътуване от единия край на империята до другия.

Усещаше магичната сила в тях, докато се поклащаха в торбата на рамото му, и после осъзна с учудване, че нещо друго — енергобронята, щитът или мечът — черпи енергия от тях, като намалява складираната вътре сила.

Изруга и ги извади от торбата, но това не промени нищо и затова ги върна обратно. Ако имаше късмет, ножовете все още щяха да съдържат известна магична сила, когато дойдеше време да прибегне до тях.

Крайната му цел трябваше да е град Етугра, където Маскелин държеше и управляваше известен брой затвори. Ако метафизикът не бе в града, вероятно щеше да го открие в неговата крепост на Сърповидния остров. Грейнджър можеше само да се надява, че Маскелин не е отплавал на някоя от своите експедиции за търсене на находки. В такъв случай можеше да прекара месеци в открито море и там бе почти невъзможно да бъде открит.

Нямаше никакъв смисъл да си блъска главата над тези възможности. Не му оставаше друго, освен да се надява, че метафизикът ще си е у дома. Освен това трябваше да повярва, че Маскелин — човекът, отвлякъл Янти и убил майка ѝ — ще му помогне, но за последното бе по-спокоен. Маскелин би продал и собствения си син за предметите, които Грейнджър сега притежаваше. И дори само за местонахождението на предавателната станция, откъдето ги бе взел. Ако Маскелин успееше да го отърве от умствения контрол на меча, Грейнджър с радост щеше да му го даде.

Проблемът бе да стигне до Етугра навреме.

Нямаше представа колко дни свобода му остават. Седмица? Месец? Усещаше как оръжието постепенно заема все по-голямо място в съзнанието му. Вече всяко негово действие изискваше по-силна воля от обикновеното. Вземането на решение бе като да се бориш с подвижни пясъци. И всеки път, като заспиваше, му се присънваше някаква странна, лишена от лице фигура. Грейнджър се безпокоеше, че дори да намери подходящ кораб, той няма да го откара навреме при Маскелин. Сега, когато не разполагаше с летяща унмерска колесница, трябваше да потърси нещо, което да върши сходна работа.

Дракон?

Крилатите змии ловуваха над обширни територии от Злачно море, но по правило страняха от хората. Би могъл да се натъкне на

някой от тях в открито море, но това не бе сигурно. Те все още се търсеха и продаваха по пазарищата, нерядко за храна, така че не беше изключено да открие някой жив змей на пазара на голям град. По правило ловците на дракони попълваха запасите си в Порт Ел и там шансът да намери каквото търсеше бе най-голям. Проблемът бе, че не можеше в никакъв случай да рискува и да се появи там, а до други пристанища имаше поне седмица плаване. Оставаха само обичайните им леговища. Най-близкото бе Кархен Дома. Тази островна група бе разположена на три дни път югоизточно от Ел. Наричана понякога Залите за песни, Дома представляваше купчина скалисти канари и частично потопени храмове, построени от лосотански култ, който се бе опитал да спре с молитви покачването на моретата. Сега свещениците си бяха отишли и драконите използваша просторните каменни зали за гнездене.

Натрапничеството на подобно място не се препоръчваше, но Дома си оставаше най-близкото място на пътя за Лосото, където Грейнджър със сигурност щеше да се натъкне на дракони. Оставаше само да открие някой местен моряк и да го убеди да го откара там, а след това да накара и някой дракон да полетят към Етугра. Нямаше да е лесно, но кое на този свят е лесно? Започна дори да се чуди дали откраднатите — и губещи сила — кинжали ще са достатъчна разплата.

Пътеката извиваше на изток, следвайки подножието на хълма, над който се простираше Порт Ел — като огромен ъгловат корал. Къщурките бяха накацали около лъкатушещите по склоновете улички, скрити под завеса от прахоляк и задръстени от каруци. Над комините се виеше дим и се разсейваше лениво в синьото небе. Нивите стигаха досами градските очертания, по ливадите пасяха коне, овце и крави. По-нататък на слънцето грееха жълтеникавите глави на слънчогледите и бежовите овесени поля.

Грейнджър остави пристанищния град зад гърба си и продължи на изток по прашната пътека, която се катереше по брега. Вляво просторната равнина на Ел стигаше чак до далечните скрити от омара планини. За пръв път, откакто бе убил пазача, той се почувства по-добре. Свали ръкавицата и прокара длан по каменната стена, наслаждавайки се на топлината и на мекия мъх. Чуваше се жужене на насекоми. Миришеше на пушек и на прясно окосено сено.

Вървя още час. Теренът продължаваше да се издига и да се доближава до източния край на скалната равнина, на която бе построен градът. Тук пътеката сви в гората и продължи да лъкатуши из южните хълмове на Илирианските планини. Над дърветата се виждаха скалисти върхове и каменисти сипеи.

Беше приятно да крачи в прохладата на сенчестата гора. Размина се с двама селяни, уловили се за дръжките на стара каручка, натоварена с дърва. Те спряха и го изгледаха. Грейнджър продължи, без да ги поздрави, под тихото бръмчене на енергобронята, ботушите му оставяха дълбоки дири в меката почва. Когато стигна завоя на пътеката и погледна през рамо, с облекчение установи, че селяните са си продължили по пътя.

По-нататък не срещна никого. Късно следобед вече бе в подножието на Илирианските планини, където въздухът бе осезаемо по-хладен. Тук пътеката отново започна да се спуска и скоро мирисът на море надви този на гората. По здрач най-сетне стигна първото от селцата, които си бе поставил за цел. Беше вмирисано и бедно селище, с опушени колиби, кошари и огради за кокошки. Може би някога тук е била речна долина. Сега обаче бе тесен скалист залив. Злачно море заливаше с вълните си скалистия бряг на няколко крачки от къщите, оставяйки зеленикава диря върху мократа земя. Над водата бе увиснала млечнобяла мъгла, влажна и мълчалива. По-навътре в морето мъртви дръвчета стърчаха като застинали човешки скелети, а белезникавите им клони сякаш бяха тебеширени драскотини върху мъглата. Селяните бяха разчистили малка част от гората край последните къщи и тук, край дървения кей, бяха завързани лодките.

Грейнджър пое с пълни гърди тежкия въздух с мирис на метал и огледа лодките. Бяха плоскодънни рибарски скифове и канута, неподходящи за плаване в открито море.

— Не си първият.

Грейнджър се обърна и видя, че край близката колиба е застанал старец. Имаше петно от саламурено изгаряне през лицето и дълга бяла коса, полепнала от мръсотия. Елекът и бричовите му бяха износени и почернели. Той огледа Грейнджър с бледосивите си очи и добави:

— Първият дезертърор имам предвид. Вече четирима като теб минаха тъдява.

— И къде отидоха?

Старецът сви рамене. Продължаваше да разглежда Грейнджър.

— Брей, синко, мязаш на Удавник. Кво си правил? Да не си скачал в морето?

Грейнджър не отговори.

— Не ми е работа да знам де са отишли другите — рече старецът, извади луличка и почна да я пълни с тютюн. — Ивънсроум ще да е. Но кат питаш, оставих ги при Адъл.

— Адъл?

Старецът продължаваше да тъпче луличката.

— На две левги нататък.

— Защо не продължиха по пътеката?

Старецът се ухили. В устата му се ширеха само два зъба.

— Май отскоро си в Ел, а?

Грейнджър пак премълча.

— Адъл е селце на морски цигани — обясни старецът.

Грейнджър взе да разбира. За да се справят с постоянно покачващото се море, морските цигани обитаваха плаващи къщи. Дотам нямаше пътека.

— Колко взе на другите? — попита той.

Старецът повдигна рамене.

— Да речем двайсет систера.

— Ще ти дам два.

Мъжът се ухили.

— Кво пък, става. Чакай сега туканка, а?

И се шмугна в една от колибите. Грейнджър го чу да се кара с някаква жена, но говорът му бе непознат и не разбра нищо. Когато се появи отново, старецът носеше рибарска кука и кошница с гъби. Протегна сбръчканата си ръка, върху чиято длан имаше някаква отдавна изтрита татуировка.

— Каза два, нъл тъй?

Грейнджър извади две монети от кесията и му ги подаде.

Старецът се ухили.

— Викат ми Фалър.

Грейнджър кимна.

Фалър почака малко, вероятно да чуе отговор от Грейнджър, после поклати глава и въздъхна:

— Тъй де, те и онез четиримата не щяха да си кажат именцата.

Двамата прекосиха кея. Фалър стъпи в един от големите скифове, остави кошницата и куката и разчисти малко място сред мрежите на кърмата, за да може да седне Грейнджър. Лодката се разлюля заплашително, когато Грейнджър се смъкна вътре, и потъна поне три пръста във водата, но дъното бе сухо и изглеждаше достатъчно стабилна. Грейнджър нагласи торбата между краката си.

— От кво ша да е направена таз броня? — попита Фалър. — От камък?

— Стомана.

Фалър се засмя.

— Тогаз трябва да е страшно много стомана.

Развърза лодката и я оттласна от кея.

Навлязоха сред мъглата и дърветата-скелети. Тук цареше мъртвешка тишина. Фалър нагласи греблата в скобите и запревива ритмично гръб. Дори в средата на залива дъното бе дълбоко по-малко от един фатом и когато надърна през борда, Грейнджър видя покритите с водорасли камъни на някогашната гора. Беше все едно че гледа през зелени лещи. Пасажи сребристи риби се стрелкаха около корпуса и той мярна една змиорка да лъкатуши по дъното. Отсрещната стена на залива изведнъж изплува от мъглата и Фалър зави и насочи лодката право на юг. Скоро дърветата се разрешиха и изчезнаха в дълбокото море. Дори в сумрака саламурата оставаше забележително прозрачна. Грейнджър продължаваше да различава дъното. Когато приближиха един издаден нос в югоизточния край на залива, забеляза трима Удавници, приседнали на горист хълм на четири фатома под тях — възрастна двойка и малко дете. Все още изглеждаха доста пресни. Ако не беше посивялата им кожа и странното място, където се намираха, би могъл да ги вземе за семейство на излет.

Удавниците вдигнаха глави и погледнаха към преминаващата над тях лодка. Мъжът внезапно сграбчи детето и забърза надолу по склона. Жената го последва.

Грейнджър извърна глава към Фалър. Разтревожи го фактът, че тези тримата имаха вид на съвсем наскоро удавени. Но Фалър продължаваше да се превива над греблата, с изцъклени очи, унесен в собствените си мисли, и с нищо не показва, че е надзъртал в морето.

— Колко души сте в селото? — попита Грейнджър.

— А, кво? — попита все така изцъклено Фалър.

— Колко семейства живеят в селото, питам?

— Само едно. Голямо семейство.

— Риба ли ловиш?

Фалър кимна.

— И малко търговийка с морските циганя.

Вече заобикаляха носа и зад него се показа по-голям залив с десетина островчета. Отвъд се простираше открито море — голяма и почти равна сиво-зелена шир. Повечето острови бяха съвсем малки, щръкнали от морето скали, обрасли с растителност, приведени над водата дръвчета и шубраци, но един, най-големият, изглежда, бе обитаем.

— Често ли се вясват гости насам? — попита Грейнджър.

— Никой освен онез дезертъори.

— Водеха ли си семействата с тях?

Старецът сви рамене. Изглеждаше обезпокоен.

— Повечето мъже имат жени, деца. Поне в Ел.

— Не помня да са водили.

— Не помниш дали си прекарвал отделни мъже, или дали са били със семействата си?

— Някои бяха със семействата — призна Фалър. — Но не им вземах повече.

Продължаваше да гребе в изумрудената саламура. Слънцето залязваше зад носа, който заобикаляха, и небето се озаряваше в цвета на драконов огън. Гневни отражения танцуваха под разбърканата от греблата вода. Въздухът оставаше неподвижен, изпълнен с тежка мъгла там, където дърветата се срещаха с водата. Грейнджър забеляза, че се насочват към един от големите острови в залива — продълговат и нисък, обрасъл с дървета, около триста метра от единия край до другия.

— Изненадан съм, че не се пазари с мен — подхвърли Грейнджър.

Този път Фалър не отговори. Грейнджър забеляза, че неусетно е ускорил гребането.

— И какво има на острова? — попита Грейнджър.

Фалър завъртя глава към него:

— Що тъй питаш бе? Обвиняваш ли ме в нещо?

Грейнджър сви рамене.

— Държа там лодка — обясни Фалър. — Старо флотско корабче със сладка мънинка лосотанска машина. — Плю във водата. — И петдесетина кварта китово олио. Нали не очакваш да гребя чак до Адъл?

— Защо не държиш корабчета при селото?

Фалър се захили.

— Заради крадците, затуй. Пълно е с всякакви дезертъори и бегълци. Колко дълго ще остане там според теб преди да го отмъкнат? А? На други вече ги тафиха. — Изгледа Грейнджър обвиняващо. — Ставаш една сутрин и ти няма туй, дет си изкарваш с него прехраната, само защото нощеска някакъв проклет беглец ти го е взел. Аз съм този, дето трябва да се пази от теб.

Лодката заобиколи острова. Брегът бе обрасъл с гъсти шубраци, чиито корени се спускаха надолу в прозрачната вода като прибрани в зелена стъкленица образци. По-назад се виждаха борове, а между тях Грейнджър видя очертанятията на рибарска хижа. Подуши въздуха, но не долови мирис на дим. Ако там някой дебнеше в засада, не беше чак такъв глупак, че да се издаде. Предполагаше, че го очакват между дърветата зад колибата.

Но промени мнението си, когато заобиколиха острова и видя корабчето на Фалър. Неволно подсвирна. Беше крадено, нямаше друг начин. Или пък старецът обираше и убиваше пътници от доста години, за да може да си го позволи.

Южният край на острова се вдлъбваше навътре, оформяйки естествен залив, в който, на десетина метра от брега, бе закотвено корабчето на Фалър. Беше стар флотски десантен съд, от онзи тип, който империята използваше, за да стоварва на вражеския бряг коне и хора. С течение на времето много извадени от употреба съдове бяха преоборудвани за товарни шлепове. Пиратите понякога ги използваха, за да нападнат крайбрежни поселения. Това тук бе дълго към четирийсет стъпки и рубката на кормчията беше отпред. Имаше стоманен корпус, целият прояден от саламура и носещ белезите на безброй бури, и едва ли бе най-подходящото средство за плаване из океана, но бе много по-добро от скифа. Тези корабчета обикновено бяха по-издръжливи, отколкото изглеждаха на пръв поглед.

Освен това Грейнджър отбеляза, че е достатъчно голямо, за да прикрива неколцина души, дебнещи в засада.

Реши, че теорията му е вярна, след като Фалър насочи скифа право към кораба. Значи нямаше да слизат на острова. Развърза незабелязано торбата, за да може в случай на нужда да се пресегне и да сграбчи меча. Старецът го стрелна с нескрита подозрителност, но не каза нищо.

Най-сетне скифът се удари в металния корпус. Фалър пусна котвата и каза на Грейнджър да се прехвърли на кораба, като му посочи заварените отстрани метални стълби. След минутка Грейнджър вече беше на палубата. През потъмнелите прозорчета на кормилното различи рудана и ръчките за управление на машините — всичко бе старо и много износено, — както и един люк, който водеше надолу, където вероятно бе каютата.

Фалър изтика скифа така, че да е встрани от перката, и се покатери при него.

— Кво има? — попита намръщено.

Грейнджър го гледаше мълчаливо.

— Стиснал си таз торба сякаш ша ти я открадна — продължи подозрително Фалър. — Кво държиш вътре? Меч ли?

Грейнджър бръкна в торбата и извади меча. Усети леко сътресение в съзнанието си, докато копията се събираха в него — едно, две, три... Най-сетне почувства, че и осемте са наоколо, вероятно изправени в саламурата под кораба.

— Точно така. Виждал ли си такъв?

Старецът облиза устни.

— Мяза на унмерски.

— Много е рядък.

Фалър разпери ръце.

— Хубаво де, твой си е, нъл ти рекох, че няма да ти го отмъкна. — Но после на устните му неочаквано затрептя зла усмивка. — Виж, не мога да кажа същото за приятелчетата зад теб.

Грейнджър чу, че вратата на кормилното се отваря, и се обърна.

Бяха двамина — едри, със заплашителен вид. Носеха лосотански брони, издраскани и огънати от безбройни битки, но иначе добре поддържани, със смазани плочки и подшити с кожа. Бяха въоръжени с къси мечове, пъхнати в ножници от китова кожа, които се поклащаха на поясите им. Нито един от двамата не бе извадил меча си. Вместо това държаха тежкокалибрени мускети. Приличаха на изработени в

домашни условия чифтета, с цеви от малки оръдия, пригодени да изстрелват умалени гюлета. В Имперската армия ги наричаха „киткокъсачи“ заради склонността им да се пръсват и да късат ръцете на стрелящия.

Грейнджър се бе изправял стотици пъти срещу хора, въоръжени с подобни оръдия — наемници, предлагащи услугите си на който може да плати. Пръв през вратата излезе мъж с големи рунтави вежди и свирепо лице с раздалечени очи. Лицето и ръцете му носеха ужасни белези от саламура, макар и не чак толкова прояли кожата, колкото тези на Грейнджър. Мъжът, който го следваше, бе висок над два метра, но слаб, с нервна физиономия и червеникави петна по лицето — или по рождение, или от изгаряне с някаква киселина.

Двамата се измъкнаха бавно на палубата, насочили дулата към лицето на Грейнджър.

— Пусни меча — каза високият.

— Пуснете пушките — отвърна Грейнджър.

— Не си толкоз бърз, друже — възрази високият.

— Вярно е, че не съм — съгласи се Грейнджър. — Но ние сме повече от вас.

Наемниците се захлиха. После, когато корабът се разклати и копията на Грейнджър се показаха от саламурената вода, лицата им се изкривиха от страх. Само след миг на палубата стояха осмина воители, всичките облечени със странната унмерска броня, която Грейнджър носеше под наметалото си, със стичаща се от тях отровна вода, потракващи с металните си ръкавици и ризници. И всеки държеше страховит меч като този, който бе насочил към наемниците Грейнджър.

Двамата наемници завъртяха изплашено пушките си.

— Какво е това? — попита по-високият. — Магия?

— Пуснете оръжията — повтори Грейнджър.

Но другият мъж се оказа непокорен. И когато едно от копията на Грейнджър внезапно се озова зад него и той чу стъпките му, се завъртя и гръмна с пушкалото. Екна оглушителен трясък, блесна светкавица. Миниатюрното гюле се удари в нагръдника на копието и се разпадна на множество осколки и дим. Фантомът се олюля и се подпря на фалшборда. Но след миг разтърси глава и се изправи.

Вторият наемник побърза да захвърли оръжието.

— Не искам да участвам в това. Оставете ме да си вървя.

Грейнджър се готвеше да нареди на магьосническия си отряд да свали оръжия и да го пусне, когато онзи, когото бяха уцелили, скочи напред и заби меча си дълбоко в гърба на стрелялия. Наемникът издаде ужасяващ вик и рухна в локва кръв, а през това време нападателят измъкна меча и се завъртя към втората жертва.

— Спри! — кресна Грейнджър.

Копието не му обърна внимание. Замахна хоризонтално и посече наемника през гърлото. Мъжът се улови за гръкляна и през пръстите му шурна кръв. Той падна на колене, издаде гъргорещ звук и рухна.

— Спрете! — викна Грейнджър. Опита се да пусне меча, но ръката му отказваше да разтвори пръсти. Вместо това — пак въпреки волята му — се вдигна нагоре. Грейнджър гледаше ужасен мечовото копие. То командваше това движение. То контролираше меча. И Грейнджър бе принуден да му се подчинява. Установи, че тялото му се извъръща към Фалър, който стоеше с мъртвешки бяло лице, разкривено от ужас.

— Бягай — едва успя да произнесе Грейнджър. — Изчезвай!

Изпъшка, олюля се напред и замахна с меча. Не можеше да се спре. Отново се опита да захвърли оръжието. Пръстите му оставаха стиснати. Чу писъка на Фалър и изведнъж осъзна, че е забил оръжието в корема му. От раната на пулсации бликаше кръв. Фалър сграбчи безпомощно окървавеното острие. Грейнджър се разтресе конвулсивно и мечът се заби още по-надълбоко. Той нададе вик и — подсилван от енергобронята — повдигна стареца на върха на оръжието си. Тялото му сякаш бе перце, Грейнджър притежаваше нечовешка сила. Завъртя леко меча и запокити нещастника в морето.

Фалър цопна на десетина метра от кораба.

Грейнджър се извърна и се озова лице в лице с двойниците си. Осемте стояха срещу него, втренчили безжизнените си очи в неговите. Грейнджър си помисли, че вижда в тях някакво дивашко задоволство.

Един от фантомите внезапно пристъпи напред и призрачното му лице се озова на сантиметри от лицето на Грейнджър. Двойникът се пресегна, сложи лявата си ръка върху десницата на Грейнджър и след това я стисна, сякаш искаше да залепи пръстите му за дръжката.

Светът наоколо се разтърси.

В ушите на Грейнджър отекна рев и той изведнъж осъзна, че е заобиколен не от осем, а от много повече копия. Обърканото му

съзнание ги усещаше, изправени на морското дъно под кораба — стотици, може би хиляди, под покривалото на саламурата. Нови и нови се появяваха с всеки удар на сърцето. Грейнджър усещаше, че съзнанието му се разтегля във всички посоки. Възприятията им, възприятието на цяла една армия, се опитваше да се побере в ума му и това бе твърде много, за да го понесе.

Извика от болка и ужас. Губеше контрол.

Контрол.

Трябваше да си възвърне контрола над тази магия.

Отвори очи. Копието бе само на сантиметри от лицето му, оголило зъби в зловеща усмивка, стискаше ръката на Грейнджър с неистова сила. От устните му се отрониха няколко думи:

— Мечът е безграничен. Ти можеш да си безграничен. Не ни се съпротивлявай!

Грейнджър заби глава в лицето му и му разби носа.

Ударът го отърси от влиянието, което копието имаше върху него, защото то пусна ръката му и се олюля назад. Грейнджър се почувства така, сякаш умът му внезапно е освободен от силен натиск. Вдигна меча, сякаш да го стовари върху шията на копието, но пъкленото създание размаха оръжие и парира удара. Не можеше да му попречи да действа самостоятелно, но сега поне то не властваше над него.

Двата меча се срещнаха с оглушителен звън.

— Това е *моят* ум — процеди Грейнджър през зъби. — *Моят!*

И пусна меча.

И в мига, когато мечът тупна на палубата и изтрополи със звънтене, осемте копия изчезнаха. Корабът се разлюля, изведнъж отървал се от голямата тежест.

Грейнджър имаше чувството, че ръката му гори. Силната болка стигаше чак до черепа и слизаше надолу по гръбнака. Гърдите му се свиха, мислите му си запроправяха болезнено път през мъгла и объркване. Вече не можеше да контролира двойниците си. Те се опитваха да установят контрол над него.

Погледна меча в локвата кръв между труповете на двамата наемници и извика:

— Защо аз? Защо не избра някой друг?

Острието лежеше, невинно наглед, като най-обикновено оръжие.

Но Грейнджър бе решил никога вече да не използва проклетото нещо. Беше твърде опасно, вече заседнало дълбоко в съзнанието му. Въздъхна и изтри полепналата по челото му пот. Без броня да го поддържа можеше всеки момент да падне.

Намери парче брезент и го използва, за да вдигне меча за острието, като избягваше да докосва дръжката. Отнесе го до борда и го протегна над саламурената вода.

Оставаше само да разтвори пръсти и да го пусне.

Ръцете му трепереха, цялото му съзнание бе съсредоточено в това движение.

„Просто разтвори пръсти. Отвори ги, проклет да си!“

Накрая изстена, олюля се и отстъпи назад. Веднага щом се отдалечи от борда, мечът се изплъзна от пръстите му и изтрополи на палубата. Остана да лежи там, изцапан с кръв, сякаш му се надсмиваше беззвучно.

— Няма да победиш — каза Грейнджър. — Чуваш ли ме?

Но в гласа му нямаше убеденост.

Той събра последните остатъци от сила и се приготви за път. След като прехвърли труповете през борда, отдели десетина минути да измие палубата от кръвта. Накрая омота меча в брезента и го напъха в торбата. Когато премахна и последните следи от кръвопролитие, слезе по стълбичките в кормилното и огледа приборите за управление.

На пръв поглед корабчето изглеждаше старо и зле поддържано. Имаше свалени капаци, под които се подаваха оцапани с масло кабели и усукани с парцали хидравлични тръби. Ръчката за стартиране на двигателя се клатеше и стържеше, когато я завъртя, но двигателят се закашля и запали при втория опит и звучеше изненадващо добре. Пушекът, който излизаше от комина зад кормилното, отначало бе сив, но скоро стана безцветен. Вибрациите не бяха особено силни, което говореше за добра настройка и може би дори за нови лагери. Грейнджър завъртя бавно кораба, като се ослушваше за някакви пречки, но маневрата мина гладко и без затруднения. Без съмнение щеше да се справи отлично, стига да можеше да купи достатъчно гориво за тридневното плаване до Дома. Стрелката показваше, че резервоарът е пълен една осма, което вероятно се равняваше на петдесетина левги. И това бе достатъчно. Сега оставаше да открие циганското село, за което бе споменал Фалър.

В здрачаващия се късен следобед Грейнджър насочи носа към средата на залива и завъртя ръчката докрай. Корабът подскочи, сякаш само това бе очаквал, и запори зеленикавата саламура, оставяйки след себе си пенеста диря.

Маскелин се сепна и отвори очи. Намираше се в каютата и беше късна сутрин. Възглавницата и завивката бяха подгизнали от пот.

Той седна, докосна с ръка мокрото си чело и потрепери. Ръката му се тресеше, докато си сипваше вода от каната на масичката. Чувстваше слабост, сякаш сънищата го бяха изтозили психически и физически.

Какво бе сънувал?

„Човек без лице.“

Не си спомняше добре. Само някакви откъслечни видения от кошмара. И необяснимото чувство, че нещо ще се случи.

„На кого? На мен?“

Стана, изми се набързо над легена и излезе навън.

Слънцето грееше ярко в безоблачното небе и морето бе съвсем спокойно. Машините на „Фенер“ бумтяха с познатото си ритмично темпо и двата черни стълба, бликащи от комините, оставяха разкряна диря в небето. Изглежда, през нощта бяха напреднали значително. Маскелин откри Мелор на кърмата, в компанията на лоцмана Хайн. Двамата се бяха навели над разпънатата върху люка карта. Изглежда, спореха за нещо, защото Хайн клатеше глава и сочеше настойчиво на югозапад.

— Проблеми? — попита Маскелин.

Мелор вдигна глава.

— Кристалът ни води към Гехналското сливане. Хайн иска да го заобиколим.

— А вие сте против?

— Ами ако Гехнал е нашата цел?

Маскелин се замисли над думите му.

— Имате ли някаква причина да смятате така?

Първият офицер сви рамене.

— Ако искам да скрия нещо там, където никой да не го намери...

Маскелин кимна.

— Ще го поставите там, където никой не би посмял да отиде.

— Просто хрумване, но...

— Склонен съм да се съглася с вас, мистър Мелор.

— Капитане — каза Хайн. — Предлагам да променим курса на запад или югозапад, за да потвърдим това ли е нашата посока. Ако приборът все още сочи към Гехнал, ще знаем със сигурност. В противен случай ще можем да заобиколим сливането.

Маскелин поклати глава.

— Това ще ни коства ден и повече. Аз съм на мнението на Мелор. Нека кормчията държи сегашния курс.

Младият мъж се изпъна и отдаде чест.

— Слушам, сър.

Продължиха да се носят с пълна пара на юг. Денят остана все така ярък и слънчев. Тъмнокафявите води на Злачно море се пенеха зад кърмата. От време на време Маскелин зърваше по някоя пулсираща медуза под повърхността, а веднъж сребриста риба изскочи отгоре, бягайки от невидим враг. Той знаеше, че в дълбините се спотайват много по-едри обитатели — китове и акули, както и гигантски сепии, но днес не забеляза нито едно от тези чудовища. Остана на палубата, докато сгорещеното му чело не му подсказа, че е стоял твърде дълго на слънце, след което слезе в каютата и се зае да попълва дневника.

Малко преди здрачаване на вратата се потропа. Беше заспал с глава, опряна на дневника. И да бе сънувал нещо, не си спомняше. Отвори вратата и видя на прага един от младите моряци с вдигнат за ново почукване юмрук.

— Капитане, първи офицер Мелор помоли да се качите — каза морякът. — Има нещо странно на хоризонта.

— В какъв смисъл странно?

Морякът се смути.

— Най-добре да видите сам, сър. Някои смятат, че е мираж.

Маскелин го последва на палубата. Слънцето бе увиснало над самия хоризонт и озаряваше отдолу облаците, така че цялото небе изглеждаше изпълнено с причудливи космически газове. Моряците се бяха скупчили на носа и гледаха на юг. Той ги разбута, за да види какво е привлякло вниманието им.

Изглеждаше като плаващ град — истинска гора от кристални дворци и храмове, лежащи върху южния хоризонт. Косата вечерна

светлина се процеждаше през тези структури и ги караше да сияят като някакви огромни великолепни фенери. Отначало Маскелин също си помисли, че са свидетели на мираж. Но гледката бе тревожна, обезпокояваща. Имаше нещо в нея, което дърпаше струни в душата му. Дали пък не бе сънувал това място?

Не можеше да си спомни.

Осъзна засрамено, че част от него иска да обърне „Фенер“ веднага и да побегне от ужасите, които го очакваха в тези сияещи палати. Но рационалната му страна се намеси. Той отказваше да се страхува от непознатото. В края на краищата беше учен, призван да търси, открива и изследва, да озарява със светлината си и най-тъмните ъгълчета. Тъкмо нуждата да открие какво се спотайва там го движеше. Както и в този момент.

Докато „Фенер“ продължаваше да скъсява дистанцията с плаващата структура, той осъзна, че това въобще не е град. Тези ярки прозрачни куполи не бяха изработени от стъкло. Бяха органични изпълнени с газ мембрани.

— Мистър Мелор — рече той. — Колко време според вас би било нужно на един самал, за да отгледа жертвата си до размерите на подобен остров?

Мелор го погледа смутено, но миг по-късно осъзна какво има предвид и погледна острова — този път с разширени от ужас очи. Останалите мъже огласиха палубата с проклятията си. Накрая Мелор поклати глава.

— Това е най-големият екземпляр, който съм виждал. Трябва да е на стотици години, дори хиляди.

— И кристалът сочи право към него.

— Да, сър.

Маскелин не можеше да откъсне поглед от кристалната планина.

— Остров с подобни размери наред Гехналското сливане би трябвало много отдавна да е забелязан от преминаващи кораби.

Мелор кимна.

— Но от друга страна, самалът вероятно дрейфува — продължи метафизикът и реши да не довършва гласно разсъжденията си — моряците и без това бяха достатъчно уплашени. Нищо с подобни размери не бе забелязвано досега в Море на светлината и неговите гранични територии и Маскелин бе обезпокоен, че оттук до

Сърповидния остров са само десетина дни плаване. Опасяваше се, че ако проследят курса му, ще открият, че сочи право към неговия дом.

— Стоп машини — нареди той. — Искам корабът да поддържа тази дистанция.

— Ще го наблюдаваме ли, сър?

— Смятам да сляза на него — заяви Маскелин. — Утре сутринта ще се кача на една от лодките, но „Фенер“ ще остане на разстояние. С колко водолазни костюма разполагаме?

— Три, сър — отвърна Маскелин.

— В такъв случай ще са ми нужни двама доброволци да ме придружат утре на острова.

Моряците се спогледаха боязливо, но никой не възрази, нито се оплака. Неколцина се приближиха и предложиха услугите си.

Маскелин нареди на вахтените да държат острова под постоянно наблюдение и да не се приближават при никакви обстоятелства на по-малко от една левга. Подводната част на самала вероятно бе много по-голяма от надводната и никой не знаеше докъде биха могли да достигнат пипалата му, нито накъде ще го понесат океанските течения. Мъжете се заеха да проверяват водолазните костюми и дихателните апарати. Когато приключиха с това, метафизикът седна на едно столче на палубата и се загледа към изпълнената с газове маса под лъчите на залязващото слънце. Тя покриваше три или четири акра и сред раздутата плът и мутиралите вени се виждаха напълно израснали дървета. Огромните напompани мембрани, които в първия момент бе взел за куполи, някога са били кожа или друга органична тъкан, но сега бяха метаморфозирали съобразно нуждите на скрития под повърхността паразит. Стори му се, че мярва някакво раздвижване там, но можеше да е плод на възбуденото му въображение, тъй като самалът би погълнал всеки пътник, дръзнал да посети царството му.

Можеше само да се надява, че водолазните костюми ще са достатъчна защита.

— Какво според вас е това? — попита Мелор.

Маскелин вдигна глава и го погледна.

— Гостоприемникът ли? Предполагам, че е бил човек. Или може би унмер.

Мелор кимна.

— Моряците са на същото мнение. Някои дори твърдят, че различават там лице.

Известно време наблюдаваха смълчано острова.

— Ако това ще ви успокои — заговори Маскелин, — съмнявам се, че мозъкът функционира както някога. Кой може да знае дали такъв мутант може да изпитва болка или разочарование? Може би като разплата за полученото паразитът предлага удоволствие. Дори екстаз. Човешкият мозък е в състояние да приеме какви ли не промени. Драконите също страдат от свои пристрастия и лудост. Не сме ли всички ние творения на един и същи космос?

— Не и когато нещо ни се налага.

Маскелин поклати глава.

— Винаги ни се налага нещо. Защо животът е толкова ненавиждан от вселената? Защо трябва съществуването ни да е безкрайна битка с ентропията? Природата се носи по петите ни и разплита гоблена на живота със същата скорост, с която ние го плетем. — Стана, разпери ръце и се провикна: — Волята на вселената е воля на пространството, а пространството има едно-едничко намерение. Да постигне равновесие, като всяка друга вълна. — Отпусна се бавно на столчето. — Времето продължава да се забавя, космосът не спира да се разширява, изтънява и хомогенизира. Не може да се сърдим на вакуума. Това ще е твърде... — Спря и се усмихна. — Нечестно. Истината е, че самият живот е неестествен. — Маскелин повдигна брадичка и посочи острова. — Вие виждате там същество, променено до неузнаваемост. Но може би паразитът го е доближил до естественото му състояние?

Мелор повдигна рамене.

— Вие възприемате природата различно от мен. Надявам се поне утре да сте по-предпазлив в действията си, отколкото сега в думите.

Маскелин се ухили.

— О, всичко това е само семантика и нищо повече. Това, което наричаме природа, всъщност воюва непрестанно с фундаменталната същност на вселената. Кажете ми, Мелор, кои от хората ви се предложиха за доброволци за утрешната ни разходка до пастта на чудовището?

— Всички освен един.

Маскелин повдигна вежди.

— И кой е той?

— Новият момък — ухили се Маскелин. — Както винаги ли да постъпя?

— Ама разбира се — отвърна Маскелин. — Човек трябва да се научи да преборва страховете си.

— Разбрано, капитане.

Тази нощ Маскелин не бе споходен от съновидения. Събуди се преди зазоряване и когато отиде при батисферата, там вече имаше неколцина моряци. С Мелор бяха още Спенратър, дълбоководен инженер специалист, и двацет и една годишният страхливец, който се бе въздържал да участва доброволно в мисията. Казваше се Чарлз Пендрагон. Сега, когато момъкът бе осъзнал до какво е довело решението му, без съмнение щеше да побърза да запише името си в списъка при следващите експедиции. Ето с такива малки стъпки Маскелин бе превърнал сбирщината на борда в истински сплотен екипаж.

На изток вече се виждаше бледорозово сияние, а звездите отгоре избледняваха. Сякаш целият океан наоколо къкреше със същата тъмна енергия като космоса — трепкаща и изпълнена с необуздан, първичен гняв. Това бе среда, в която си даваха среща разпадът и сътворението, среда напълно безразлична към онези, които променяше.

Маскелин бе избрал Спенратър да ги придружава, за да се намеси, ако възникне проблем с екипировката. Не смяташе, че на острова ги дебне друга опасност освен тази на пипалата на самала. Един добре поддържан водолазен костюм би трябвало да е достатъчна преграда срещу тях. Пендрагон не каза нищо, докато Мелор и останалите му помагаха да нахлузи костюма, но ужасът в очите му говореше сам за себе си. Ръцете му трепереха, когато му подадоха драконовата пика и той едва не я изпусна. Пръстът му щеше да играе неспокойно на спусъка, готов да избълва огън при първия намек за опасност. Костюмът на Маскелин бе непроницаем за саламура, но не и за огън. Той помисли за миг, после каза:

— Този костюм не му е по мярка. Не мислите ли, мистър Мелор?

Мелор се намръщи, но знаеше, че не бива да възразява на капитана.

— Така е, сър.

— Хлабав е на коленете — добави Маскелин и посочи.

Първият офицер кимна.

— Виси като циците на старата ми леля.

— Изкарайте го от него — нареди Маскелин. — Намерете някой по-подходящ.

Пендрагон стрелна с очи Маскелин. Изведнъж страхът на лицето му изчезна, заменен от необуздан ужас.

— Моля ви, сър — рече той. — Костюмът ми е съвсем по мярка.

— Ръкавиците са твърде големи за ръцете ти — отвърна Маскелин. — Ще видиш зор, докато натиснеш спусъка.

— Не е проблем, сър.

— Не е ли?

— Не е, сър.

Маскелин изгледа продължително момъка.

— Имаш ли представа какво ни очаква там?

Пендрагон кимна. Маскелин не пропусна да отбележи, че в поведението му няма и следа от доскорошната нервност. Стискаше драконовата пика с решителността на стар ветеран.

— И как така толкова бързо промени решението си, синко?

— Не става дума за промяна на решението, сър. Искрах да дойда, а е добре известно, че подбирате млади моряци, които отказват да се включат доброволно.

— Значи не те е страх?

— Виждам съм и по-страшни неща.

Маскелин се разсмя, пресегна се и улови момъка за рамото.

— Запомни думите ми, синко. Чака те дълга и обещаваща кариера под мое командване.

— Стига да оцелея днес.

— Ще оцелееш.

След малко тримата се спуснаха в стоманената лодка на „Фенер“. Обикновено я използваша като катер за превозване на екипажа, но се случваше, в плитки води, да излизат с нея и на лов за унмерски трофеи. Отстрани на борда все още можеше да се различи валсиндърското обозначение VM22, макар че екипажът я бе кръстил „Туту“. Мелор подаде на Маскелин импровизирания кристален локатор

и той го нагласи в скута си. Един бърз поглед бе достатъчен да се увери, че целта им се намира някъде в сърцето на острова-паразит.

Спенратър запали двигателя и скоро малката лодка се плъзгаше по тъмножълтеникавата повърхност на морето към плаващия остров. С приближаването всички усетиха тежкия мирис, който изпълваше въздуха около него. Водолазните костюми целяха да ги предпазят от пипалата на самала, но не бяха оборудвани с дихателни апарати — нямаше как те да подават въздух толкова далече от „Фенер“ и се налагаше да вдишват през отворите на разкачените шлангове, откъдето всъщност можеше да дойде най-голямата опасност. Ала дори през тесните отвори миризмата бе тежка и труднопоносима и Маскелин съжали, че бе наредил да демонтират филтрите. Младият Пендрагон седеше с изпънат гръб и бледо лице, стиснал с побелели пръсти борда, а над него се бе надвесил уловилият руля и непоклатим стар боец Спенратър.

— Скоро ще свикнеш — каза Маскелин с приглушен от стъкления шлем глас. — Но ако искаш да повръщаш, направи го още сега. Защото слезем ли на острова, няма да имаш възможност да си сваляш шлема.

— Добре съм, сър.

— Спенратър?

— Що се отнася до мен, наслаждавам се на благоуханието. Напомня ми за манджите на жена ми.

— Опитвал съм манджите на жена ти, Спенратър — отвърна Маскелин. — Мисля, че не си справедлив — имам предвид по отношение на самала.

Тримата се разсмяха.

Импровизираният радар в скута на Маскелин продължаваше да ги насочва право към центъра на острова. Съвсем скоро покритите с лъкатушещи вени и изпълнени с газ мехури вече се извисяваха над тях. С течение на десетилетията кожата на гостоприемника се бе разтеглила и изопнала в гротескни форми, могили от кокали, размесени с червеникави мускули и бучки кожа, сред които проблясваха зъби. Планини от прозрачни балони потрепваха на вятъра и изпускаха такива противни миазми, че човек би могъл да се разреве от мъка. Повърхността на острова се тресеше, вибрираше, подскачаше и се друсаше. Ручейчета розова течност се виеха между бледи храсталаци и

кълбовидни израстъци с черни лъскави и гланцови кори. И наред цялото това постчовешко тресавище имаше горички от органични растения. Корените на треволяците и на ниските жилави шубраци бяха открили подходяща хранителна среда в податливата, пълна със секрет повърхност и вирееха там като в истинска благодатна почва. А още по-нататък, в центъра на острова, Маскелин вече виждаше дървета.

Дървета.

През какви отвърстия, нерви или спомени си проправяха път корените им?

Спенратър завъртя ръчката и шумът на двигателя утихна до приглушено бръмчене. Известно време се носеха плавно покрай мускулести брегове, покрити с подобни на кокалчета хълмчета, докато Спенратър не забележа едно подходящо място за акостиране. Тук брегът бе полегат и нисък и носът на „Туту“ се хлъзна върху лепкавата повърхност на острова. Може би бе само игра на въображението, но на Маскелин му се стори, че долавя по брега да преминава известно потръпване.

Той пръв стъпи на острова.

Почвата под краката му бе изненадващо твърда и същевременно лепкава, както подсказваше и видът ѝ. Притискаше се към подметките му като влажни устни и при всяка крачка издаваше жвакащ звук, като че се налагаше да пристъпва през оголена кървяща рана. В най-високата част на брега стърчаха три или четири червеникави хълма, заобиколени от ниски храсталаци. Маскелин не можа да определи от какво са съставени хълмовете, но му приличаха на гигантски туморни формации. Под повърхността на острова прозираха вени. Отвъд тези купчини се издигаше огромен жълтеникавосив мехур, или дроб, който се поклащаше леко на вятъра.

Спуснаха внимателно котвата и завързаха носа на лодката за един по-здрав клон, след което тръгнаха да изследват това странно място.

Маскелин изкатери брега, следван от Спенратър и Пендрагон. Тясната клисура, започваща от червените тумори, бе твърде обрасла с храсти, за да е подходяща за придвижване, и той се принуди да се покатери върху самите купчини. Живата почва под краката му беше твърда и неподатлива като спечена кал. Той изкачи най-високия хълм и засенчи очи срещу слънцето. Чуваше ехото от дишането си вътре в

шлема и вече бе плувнал в пот. Свери посоката с локатора. Източникът на сигнала лежеше на север.

— Погледнете там — извика Пендрагон и посочи един зелен канал пред тях.

Маскелин веднага забеляза белезникавото пипалце, което се подаваше от шубрака. Извиваше се право към тях по набръчканата повърхност. Зад него вече излизаха още две или три пипала. Всяко бе с дебелина на памучна нишка и въпреки това се движеха целенасочено и уверено, сякаш водени от скрит разум. Спенратър извика и вдигна крак. Друго пипалце се бе прокраднало незабелязано към него и се бе усукало около пищяла му. Той размаха изплашено крак, но пипалцето отказваше да го пусне.

Маскелин извади ножа си и срязва неканения гост. Не искаше да прибягва до пиката, докато не възникне необходимост.

— Да не се бавим тук — рече той. — Продължавайте да се движите. И се придържайте към по-висок терен.

Продължиха, като скачаха от купчина на купчина и се озъртаха, за да са сигурни, че пипалцата не ги застигат. Скоро наближиха обрасли с растителност долчинки. Теренът си оставаше пресечен, единствено разнообразие поднасяха мехурите с жълтеникав газ, затова пък малко по-нататък червените могили взеха да се смаляват и изравняват. Зад поредния мехур се натъкнаха на голям розов кратер, в който бяха вплетени усукани до неузнаваемост кости. Изглеждаше сякаш някой е изровил това място, разкривайки костите, или напротив — те бяха само частично погълнати. Ако се съдеше по огромните им размери, Маскелин предположи, че са кости от кит. Но със същия успех можеха да принадлежат на чудовищно деформирания нещастник, върху чийто гръбнак стъпваха. Не би могъл да знае със сигурност.

Теренът отвъд кратера бе предимно равнинен, покрит с белезникави пъпки от някакъв еластичен сивкав материал. Те се раздуваха и свиваха лениво. Вероятно белите дробове на гостоприемника. На места се срещаха ниски храсти, но тримата се стараеха да ги заобикалят. Прекосиха и едно напукано покрито с люспи петно, което приличаше на драконова кожа, и едва сега Маскелин си помисли, че на острова има още нещо, което му напомня за гигантските унмерски летящи змии. Някаква нечовешка красота?

Или аура? Над острова сякаш витаеше драконово дихание. Той спря, за да се ориентира. На североизток се издигаха още газози мехури, червени като оголени човешки венци. По-близо, на изток, стърчаха дърветата, които бе зърнал отдалече. Тъкмо се опитваше да прецени възрастта им, когато Пендрагон извика.

Маскелин се обърна. Момъкът бе паднал на колене и сечеше трескаво с ножа си нещо непосредствено до пицялите си. Бяха пипала и се подаваха изпод люспите на земята. Някои вече се бяха пресегнали към бедрата на Пендрагон и го теглеха надолу.

Маскелин погледна в краката си.

Около неговите глезени също се бяха увили съвсем тънки, почти невидими нишки.

Някои вече достигаха пицялите.

— Проклетите неща са навсякъде — изръмжа той, наведе се и прокара ножа през тях. Но за всеки десет прерязани два пъти повече изникваха от почвата и се оплитаха около ботушите му.

— Изправи се.

Маскелин се обърна. Спенратър бе застанал зад него, насочил пиката към краката му. Маскелин побърза да се надигне.

Спенратър натисна спусъка и от дулото в предния край на пиката бликна тесен сноп от пламък. Огънят обгърна ботушите на Маскелин и след миг Спенратър го спря. Пипалата бяха изгорели и на земята около ботушите на Маскелин имаше черно петно. Инженерът завъртя пиката към краката на Пендрагон и повтори процедурата. Маскелин почувства под краката си леки вибрации. Дали островът не бе реагирал? Ако беше, това потрепване от болка ли бе, или от гняв?

— Трябва да се движим по-бързо — рече той. — Ще прибегваме до пиките винаги когато се наложи.

Като посрещаха с огнена стена всички нови опити на пипалата да ги доближат, тримата заобиколиха горичката от високи дървета и скоро стигнаха до една по-висока могила, от която можеше да се огледа целият остров. Маскелин провери отново локатора и установи, че източникът на мистичния сигнал вече е някъде зад тях. Бяха го подминали.

Върнаха се предпазливо по следите си. Маскелин не сваляше поглед от локатора — държеше лампата така, че да свети с максимална яркост. Водеше ги право към горичката.

— Какъв запас от огън ти остана? — попита той Спенратър.

— Не много — отвърна инженерът. — Но предполагам, че ще ни стигне. Освен ако не смяташ да прекараме нощта тук.

Маскелин посочи дърветата и храстите пред тях.

— Виж дали ще можеш да разчистиш онзи гъсталак. Защото целта ни, изглежда, е някъде вътре.

Спенратър кимна, нагласи дозатора на пиката, зае позиция пред двамата и натисна спусъка.

От цевта този път бликна мощен пламък, който обгърна растителността пред тях. Храсталаците се загърчиха в ярки огънове. Спенратър продължи да държи спусъка натиснат, докато пламъците не обгърнаха цялата гора.

Внезапно земята под краката им се разтресе. Маскелин се олюля, но успя да се задържи на крака. Спенратър обаче не беше подготвен и изгуби равновесие. Претърколи се и успя да се изправи с помощта на Пендрагон тъкмо когато от земята се показа нов сноп пипала.

Маскелин насочи пиката си към тях и ги изгори.

Земята отново се разтресе. После неочаквано се надигна и събори и тримата. Маскелин тупна върху покритото с люспи петно, Спенратър се претърколи за втори път, скочи и изтича при Пендрагон, който се бе озовал сред цяла маса помръдващи пипала и се бореше с тях. Всеки път, когато изглеждаше, че ще се освободи, изникваха нови и нови снопове, които се усукваха около краката и шията му. Инженерът окъпа младия моряк с огън и после му помогна да се изправи.

В този момент откъм димящия гъсталак се разнесе ужасяващ вопъл.

Спенратър улови Маскелин за ръката и го завъртя.

— Виж там! — извика и посочи горящия шубрак. — Боже, имай милост! Погледни това нещо!

Много от храстите бяха изгорели и сега вече можеше да се види какво има в средата на гъсталака. Маскелин погледна нататък и от това, което видя, дъхът му спря.

От земята се надигаше огромна маса от набъбнала кожа, в която можеха съвсем ясно да се различат две гигантски разплакани очи, ноздри с големина на юмрук и черната бездна на уста, дълга колкото

човешки бой. Маскелин осъзна, че вижда лицето на гостоприемника на паразита.

Докато растителността около лицето догаряше, то неочаквано се закашля и втренчи ужасените си очи в тримата натрапници. Зейналата паст издаде жалостив вопъл. А след това лицето извика на лосотански:

— Престанете, престанете, престанете!

Спенратър завъртя пиката, за да облее с пламък злоещото видение, но Маскелин го спря. Стотина пипала пълзяха по земята към тях и той се боеше, че няма да им стигне течно гориво, за да се доберат до лодката. Вместо това погледна лицето и му викна:

— Върни пипалата!

— Моля ви, умолявам ви — отвърна лицето. — Не мога да дишам.

— Повикай ги, инак ще те изгорим!

Огромната уста потрепери и извика:

— Не! Моля ви...

Маскелин кимна на Спенратър, който пристъпи напред и вдигна пиката. Насочи я право към лицето.

— Последен шанс — заяви Маскелин.

— Ще се опитам! — отвърна лицето. — Моля ви, недейте...

То затвори едното си огромно око, а другото затрепери, грамадните му вежди се смръщиха, сякаш водеше някаква невидима умствена битка. Дали пък не се опитваше да комуникира със самала, запита се Маскелин? Свързани ли бяха двата ума? Получи отговора си след миг, когато тънките пипала спряха, а после се прибраха в люспестата почва.

Пендрагон се огледа и си позволи облекчена въздишка. Лицето сред димящите останки на гъсталака сега подсмърчаше, проплакваше и плюеше пепел. По страните му имаше размазани и примесени със сълзи сажди. Кървясалите му очи се въртяха и стрелкаха изплашено.

— Навярно ще се съгласиш — заговори го Маскелин, — че действията ни бяха с цел самозащита. Нямаме никакви причини да ти сторим нещо лошо, освен ако сам не ни ги дадеш.

— Татко ви напада — отвърна лицето. — Не бях аз.

— Татко?

— А вие какво очаквахте? — кресна лицето, внезапно завладяно от гняв. — Той е гладен!

Маскелин се намръщи.

— За паразита ли говориш? За самала?

Гневът напусна лицето отсреща със същата бързина, с която се бе появил.

— Самалът — повтори то унесено. — Така са му казвали навремето. Отплавахме от Лосото да воюваме с Галай. На втория ден заваляха жаби.

Спенратър погледна обезпокоено Маскелин и завъртя пръст до слепоочието си.

„Луд ли? Ами да. Разбира се, че гостоприемникът се е побъркал.“ Би ли могъл който и да е да издържи при подобни условия? Но това същество все още можеше да общува с тях, което само по себе си бе чудо, на каквото не се бе надявал.

— Как се казваш? — попита той.

— Том.

Маскелин се сепна. Едно съвсем обикновено, невзрачно име, което никак не съответстваше на хленчещото чудовище отсреща.

— При Галай ли се би, Том? — попита той.

За втори път върху лицето се изписа неувереност.

— Кой твърди, че не съм? — отвърна Том. — Който и да е, този човек е лъжец. Бих се, разбира се, има хора, които ме видяха. Аз ли съм виновен, че свидетелите са мъртви?

— Никой не твърди, че не си се бил — рече Маскелин. После му хрумна нещо друго. Това същество, колкото и чудовищна да бе метаморфозата му, бе съхранило немалка доза човещина. То чувстваше, обиждаше се, спореше. — Никой не те нарича дезертър, Том — добави Маскелин.

Лицето почервения.

— Аз гребях към врага! Вятърът ме завъртя. Течението ме подхвана. Можех да сложа край на войната в онази нощ. Да промуша Роджетър в тъмната каюта. Това трябваше да се случи, ако не беше течението и вятърът. А сега вие ме обвинявате в неморална постъпка? Нищо лошо не съм направил!

Спенратър застана до Маскелин и каза тихо:

— Ако наистина се е бил при Галай...

— Трябва да е на шестстотин години — довърши полугласно Маскелин.

— Тежка присъда, дори за дезертър.

Маскелин продължаваше да разглежда лицето. То дишаше възбудено и час по час кашлюкаше. Възможно ли бе това ужасно разкривено лице да е източник на могъщата магия? Защо Удавниците му носеха толкова много ключове? Маскелин бе сигурен, че ще намери тук някаква кутия. Помисли малко и каза:

— Дойдохме за сандъчето.

Лицето се завъртя към него.

— Хайде да го направим по лесния начин — предложи Маскелин. — Том, не виждам никакъв смисъл да страдаш повече от това.

— Татко няма да ви позволи да го вземете — отвърна лицето.

— Тогава ще трябва да гледа безпомощно как те изгаряме.

Лицето се сгърчи от отчаяние.

— Моля ви! Сандъчето ни топли.

— Щом искаш топлина... — каза Маскелин и кимна на Спенратър, който вдигна пиката.

— Не! — извика лицето. — Нека бъде ваше. Вземете го и изчезвайте!

Спенратър свали пиката.

Земята потрепери отново и лицето се превърна в набръчкана маса от плът, сякаш бе жертва на поредната вътрешна агония. Миг покъсно лампата в импровизирания локатор на Маскелин затрептя. Източникът на магична сила се местеше. Земята около тях се повдигна, не толкова рязко, колкото преди, но достатъчно, та няколко обгорени дръвчета да паднат.

След още едно неочаквано сътресение земята пред тримата внезапно се разтвори. Кожата на повърхността се сцепи и отдолу се показва лъскава червена маса, като оголен мускул. През цепнатините и отворите около мускула бликнаха фонтани саламура, сякаш там се спотайваха китове. Маскелин се наведе към зейналата дупка и надзърна вътре.

Под тъмната повърхност се виждаше гърчеща се маса от бледи пипала. Повечето бяха тънки като корени на младо дърво, но имаше няколко с дебелината на човешка китка — те вероятно бяха вените и хранопроводите, свързващи гостоприемника с паразита под водата. Гърчеха се в отровната вода като гигантско змийско гнездо. Още по-

надолу се различаваше огромна сянка, която според Маскелин вероятно принадлежеше на самала.

През пипалата внезапно премина някаква конвулсия. Нещо се показва под дупката. Маскелин отстъпи назад в мига, когато паразитът изтика предмета през отвора и го задържа там, на десетина стъпки над главите им, прикрепян от стотици извиващи се пипала.

Приличаше на ковчег, изработен от мътносив метал. И беше горещ. Дори от мястото си при ръба на отвора Маскелин усещаше неистовата жегга, полъхваща от него.

Самалът положи ковчегга на земята встрани от отвора и пипалата му се прибраха обратно долу. С едно последно потрепване дупката в земята се затвори като паст на хищник.

Маскелин приближи контейнера.

— И къде, ако мога да попитам, открихте това?

Лицето, изглежда, се бе възстановило от преживяното. Завъртя огромните си очи към тримата мъже.

— Много отдавна. На едно място с къщи.

— Какви къщи?

— От онези с храна в тях — изръмжа лицето. — Вземайте го и изчезвайте, както обещахте!

Маскелин протегна ръка и докосна металната повърхност. Бе твърде гореща дори през ръкавицата. Той обиколи странния предмет. Приличаше на ковчег. Беше отлят от метал, с дръжки от двете страни и без никаква украса, което бе нетипично за унмерските предмети. Опита се да вдигне капака, но не успя. Едва тогава забеляза ключалката от едната страна и въздъхна:

— О, боже!

— Какво? — попита Пендрагон.

— Защо някой ще прави ковчег с ключалка отстрани?

— Заради крадците на кости — отвърна Пендрагон.

Маскелин го изгледа.

— Че има ли такива?

— Можеш да прибереш до трийсет златника за магьоснически скелет.

— Наистина ли? И защо?

— Еликсири.

Маскелин изсумтя. Чудеше се кой — ако въобще някой — от милионите ключове, които му бяха донесли Удавниците, би могъл да стане в тази ключалка. Защото несъмнено това бе източникът и причината за странното им поведение. „Магьоснически ковчег на дъното на океана.“ Като бяха изнасяли ключове на брега от години, Удавниците му бяха пращали това послание.

Но какво ги караше да го правят?

Нямаше намерение да търси подходящия ключ, ако той съществуваше. На борда на „Фенер“ разполагаше с газова резачка.

— Ако пъхнем пиките в дръжките — рече той, — ще можем да го носим към лодката.

Подпъхнаха тесните краища на пиките през срещуположните дръжки и напънаха мишци. Ковчегът бе почти непосилно тежък и въпреки това Маскелин усети, че отнякъде в него се надига неочаквана сила. С доста почивки, пъшкане и ругатни успяха да замъкнат металния сандък до лодката.

Едва когато се отдалечиха на половин миля от паразита Маскелин сметна, че е безопасно да си свалят шлемовете. Избърса потта от челото си и надигна манерката с прясна вода. Подаде я на Пендрагон и му намигна.

— Видя ли, че оцелея.

— Така изглежда, сър — отвърна момъкът. Не откъсваше очи от странния обект. — Какво според вас е това нещо?

Дори от мястото си на носа Маскелин усещаше излъчващата се от ковчега топлина. Сви рамене.

— Загадка, която предстои да бъде решена. Ще го отворим веднага щом се качим на борда.

— Ами ако е... — Гласът на момъка притихна. — Ако е опасен?

— Всичко унмерско може да е опасно — отвърна Маскелин. — Сигурен съм, че този ковчег няма да е изключение.

Стигнаха „Фенер“, Маскелин се качи на борда и остави на Мелор и хората му да се занимават със странната находка. Наложил се да прибегнат до крана, за да вдигнат контейнера и да го поставят на малката палуба на батискафа. Мелор огледа ковчега от всички страни и попита Маскелин:

— Мислите ли, че заради него Удавниците ни изнасяха ключовете?

— Напълно е възможно — потвърди Маскелин.

— Но кой от тях ще стане?

— Кой го е грижа? — отвърна Маскелин. — Ще го срежем.

Мелор извика най-добрия си шлосер — нисък навъсен човечец на име Тоучър, който си сложи предпазни очила, запали пламъка на горелката и се наведе над унмерския ковчег. Екипажът се бе скупчил наоколо.

Пламъкът на горелката бавно се връзваше в метала. Дълъг и муден процес, прекъсван непрестанно от необходимостта Тоучър да отстъпва назад и да си почива от горещината, но най-сетне горелката завърши пътя си около капака. Нагорещен до червено метал капеше върху палубата. Двама моряци, омотали ръцете си с парцали, подхванаха капака и го вдигнаха. Маскелин пристъпи напред и надзърна в ковчега.

Беше пълен с някакъв разтопен сребристосив метал. Олово? Маскелин се наведе да го разгледа по-отблизо. Горещите пари подразниха гърлото му. Жегата бе почти непоносима. Сигурно имаше някакъв енергоизточник в тази течност, нещо, което държеше метала разтопен.

— Какво е това? — попита Мелор.

— Разтопено олово — отвърна Маскелин и протегна ръка. — Донеси ми нещо, пръчка.

Един от моряците му подаде подпряната наблизко четка.

Маскелин потопи дръжката на четката в ковчега. Тя изчезна на няколко сантиметра под горещата течност преди да опре в нещо твърдо.

Внезапно от разтопения метал се подаде ръка и сграбчи дръжката. Неколцина моряци извикаха изплашено. Маскелин отскочи назад.

Втора ръка се показа от ковчега и се улови за едната му страна. А после отвътре се изправи фигура, като разпръскваше наоколо метални капки. Беше съвсем сива, облепена с горещ метал, и въпреки това несъмнено имаше човешки пропорции. Тя отвори уста, пое си рязко и шумно дъх, претърколи се от доскорощния си затвор и рухна на палубата.

— Дайте маркуча — нареди Маскелин.

6. ПОМОЩ

Опитите да се съпротивлява на копията го докараха единствено до нарастващо главоболие. Докато извеждаше корабчето от залива и се насочваше на изток към континента, Грейнджър мярна за миг зеленикавата шир на океана вдясно. В сумрака повърхността му изглеждаше покрита с безброй искрящи светлинки. Машините на кораба бумтяха някъде отдалече, като от друг свят, мирисът на саламура дразнеше неприятно ноздрите му и всичко това го караше да се чувства като в някакъв сън или в забравен спомен.

Сведе поглед надолу, към ръката, с която стискаше кормилото. Все още носеше метална ръкавица. Вдигна я, сгъна пръстите и се загледа в хилядите миниатюрни брънки на ръкавицата, приплъзващи се гладко една върху друга. Кога ли щеше да стигне дотам да не може да извършва дори подобни дребни движения? Всяко усилие му костваше страшно много енергия. Пръстите му бяха вкочанени, неподатливи на волята му.

Свали ръкавицата.

Кожата отдолу бе сива, мъртвешки бледа. Опитва се отново да размърда пръсти, но този път не се получи. Усещаше, че мечът му се съпротивлява, изпитва хватката си върху ума му. Известно време пръстите му дори не потрепваха. Едва когато насочи цялата си останала сила към това движение се получи нещо, което наподобяваше юмрук.

Той изпъшка от положеното усилие.

Вече не се съмняваше, че енергобронята му помага да се съпротивлява на меча. Без нея би бил безпомощен.

Зачуди се какво ще стане, когато мечът извоюва пълен контрол над тялото му. Дали ще запази съзнанието си? Ще се превърне в пленник в собственото си тяло? Или ще стане безмозъчен вампир, подобно на другите копия — продължение на нечий ум?

Нахлузи ръкавицата и установи, че сега може да движи ръката си без затруднения. Опитва се да прогони всички тревожни мисли от

главата си. Трябваше да се съсредоточи върху настоящата задача. Имаше нужда от гориво, за да стигне до драконовото гнездо в Дома. Надяваше се да го купи в циганското село, което според Фалър се намираще на две левги източно. Как го беше нарекъл? Адъл? Грейнджър с мъка изтръгваше отделни подробности от полузамъгленото си съзнание. „Три магьоснически кинжала. Един, за да купя гориво и с него да стигна до Дома. С другите два ще се разплатя с дракона, за да ме отнесе до Етугра.“ Където, надяваше се, Маскелин щеше да му помогне да се освободи от примката на меча. Болката зад слепоочията му продължаваше да пулсира. Очите му потрепваха конвулсивно. Осъзна, че е зареял поглед отвъд кърмата на кораба, но не вижда нищо освен бледите светлинки във водата.

Извърна глава на изток. Отляво се простираше гористият бряг на Ел, лабиринт от малки острови и заливчета, изчезващи зад полупотопени гранитни хълмове. В тясната ивица между стръмния бряг и водата се бяха вкопчили борове. Стори му се, че вижда виещ се дим над дългия полуостров на изток. Разстоянието, изглежда, съответстваше. Селцето, което търсеше, сигурно бе зад тази издатина.

Грейнджър насочи кораба покрай брега, завърза кормилото и се шмугна през люка в малката каюта на носа.

Вътре нямаше нищо ценно — стари рибарски мрежи, ламаринени кофи, купчина разпокъсани одеяла върху тясна дървена койка. В единия ъгъл се натъкна на варел с течност без мирис, която можеше да е какво ли не. Безброй слоеве бяла боя се бяха олюпили и отдолу се показваше кафеникаво дърво. Миришеше на пот и на полуразвалена храна. Грейнджър се опита да отвори единия от двата люка, но стоманената рамка бе твърде ръждясала и не помръдна. Върна се при руля.

Светлината гаснеше бързо и това беше облекчение за изтощените му ретини. Той продължи да плава покрай брега още около час преди да се приближи достатъчно до полуострова, за да го разгледа. Нямаше следи от обитатели. Обърна кораба на югоизток, описа дъга около южния край на издатината и там неочаквано го посрещна силен вятър и вълнение.

Гледката, която завари от другата страна, не бе тази, която очакваше. Морските поселища на циганите по правило бяха немногочислени, не повече от няколко колиби върху салове, заобиколени

от флотилия малки лодки. Но това селище бе доста по-голямо. Всъщност би било неправилно да го нарича селище. Това бе процъфтяващ град.

Къщите върху салове имаха ламаринени покриви и бяха подредени около дървени платформи, раздалечаващи се под ъгъл като лъчите на слънцето. Поне стотина лодки бяха закотвени тук, от канута със странични поплавъци до траулери със стоманени корпуси, драги, пароходи и дори — за негова преголяма изненада — луксозни стъклени платноходки и златисти яхти. Селището в средата бе започнало да расте нагоре, където се виждаха скупчени една до друга по-високи постройки, вити стълби и тераси с изящни перила.

Търговията, помисли си Грейнджър, очевидно не е ограничена само в този район, тъй като недалеч на котва имаше няколко дълбоководни кораби. Докато ги разглеждаше, сърцето му се разтуптя. Два от тях бяха драконоловци. Масивни стоманени пароходи, анейска конструкция, регистрирани в Лосото. Вероятно бе виждал неведнъж тези кораби по време на пребиваването си в столицата. И двата бяха оборудвани с пневматични харпуни и кранове за товарене на улова.

Грейнджър разглеждаше корабите с нарастваща надежда. Защо бяха тук, а не в Ел? Не можеше да повярва на късмета си. И — което бе по-важното — дали държаха на борда си жив товар?

Ако беше така, имаше шанс да не се наложи въобще да плава до Дома.

Пришпори плоскодънното корабче през залива, като вдигаше зад себе си пенести вълни. Когато се приближи, забави ход и се заоглежда за подходящо мостче. Десетина мъже и жени си отдъхваха или се развличаха по понтоните. Морските цигани бяха красива, жилава раса, тъмнокоси, с бакърена кожа и ухилени лица. Жените бяха прибрали косите си в пъстроцветни кърпи и носеха на шиите си стъклени огърлици. Много от мъжете бяха с широки кожени колани, но често бяха голи до кръста.

Грейнджър мина покрай една плаваща къща, където мургав мъж бе седнал сред купчина машинни чаркове — вероятно от валсиндърския крайцер, който бе забелязал в далечината. Малко по-нататък имаше открито ресторантче, където многолюдна тъпла търговци се тъпчеха, пиеха и говореха гръмогласно. Носеше се ухание

на рибена супа. Грейнджър усети, че преглъща слюнка. Не беше слагал нищо в устата си повече от едно денонощие.

Хрумна му, че подобно място ще е добро начало за неговия план, и се огледа къде да завърже корабчето. Веднага щом опря корпуса в кея, на понтона излезе млад мъж.

— Обикновено вземаме по три систера за откраднат съд — рече той. — Но от теб ще поискам два, защото е на Фалър.

Грейнджър метна торбата на рамото.

— Може пък Фалър да ми го е продал.

— Да бе — засмя се невярващо младежът.

Грейнджър бръкна в джоба си.

— Ще ти дам пет, ако ми кажеш къде мога да намеря капитаните на онези два китоловеца. — И кимна към залива.

— Не съм сигурен — отвърна младежът. — Но вероятно са в „Сейнт Джеръм“. Всички дълбоководни капитани се наливат там. По-добре попитай хората им. Близо до пазара разфасоват един дракон.

— Имат ли жива стока? — попита Грейнджър.

— Обикновено имат, но я пазят за Лосото.

Грейнджър му връчи обещаните пет монети и се отправи накъдето го бяха упътили.

Понтоните и мостчетата на Адъл се клатушкаха и проскърцваха под краката му. По-голямата част от града, изглежда, бе построена върху варели за гориво и стари ръждясали баржи и дори върху прогнили трупи. Водата бе пълна с боклуци и покрита със зелено-кафява кора. Грейнджър продължи покрай още къщурки с ламаринени покриви, покрай групичка жени, плетящи на светлината на газен фенер, и мъже, обработващи нагорещено желязо на наковални или пушещи дълги лули и зяпачи с унесени очи. Покрай хора, които пренасяха най-различни товари. Покрай завързани кози, които блееха жалостиво, покрай лаещи кучета и врещящи по покривите дечурлига, чиито крачета тропаха по ламарината като едри дъждовни капки.

Скоро постройките станаха по-големи и под краката му все по-често звънтеше метал. И изведнъж, когато свърна зад поредния ъгъл, излезе на пазара.

Това беше открит участък пред „Сейнт Джеръм“ — триетажна чайна с издължени позлатени корнизиди и резбована украса покрай прозорците. Четири реда покрива с чергила сергии бяха подредени в

квадрат около площада, наред който възета очертаваха празно място, където вероятно се продаваха животни или се провеждаха борби. Свещи и фенери горяха навсякъде и озаряваха пазара с мека жълтеникава светлина, която придаваше допълнителна загадъчност на това причудливо място. Атмосферата напомняше на Грейнджър за карнавал. Повечето търговци продаваха трикратно варена риба, вълнени дрехи, кърпи за глава и кожени изделия, но неколцина бяха подредили на сергиите си иманярски находки. Грейнджър мина покрай тях, стиснал в ръка торбата, където държеше откраднатите кинжали. Предметите, които зърна на последните сергии, навярно бяха доста скъпи. Ако неговите три кинжала все още бяха запазили част от магьосническата си сила, би могъл да получи за тях добра цена.

Откри драконовия навес по средата на дългата редица сергии. Беше четири пъти по-голям от останалите.

Вътре бе горещо, пълно с мухи и с тежката миризма на драконово месо. Грейнджър отново почувства, че устата му се пълни със слюнка. За разлика от месото на останалите морски обитатели, драконовото не беше отровно. Можеше да се приготвя лесно и дори да се яде сурово, без нуждата да се обработва. И беше вкусно. Върху стоманените стойки бяха подредени големи късове, до тях месарят не спираше да размахва сатъра — разсичаше огромен бут на по-дребни части. Беше едър мускулест мъж с червендалесто лице като месото, което режеше. Беше нахлузил на главата си тясна шапка, покрита със засъхнала кръв, целяща да попива събралата се на челото му пот. Завъртя чевръсто и ловко бута върху масата и почна да го реже от другата страна. После вдигна глава, видя Грейнджър и спря.

— Да?

— Странно пристанище, а?

Месарят изсумтя презрително.

— Тук горивото е по-евтино. Всичко е по-евтино тук.

Грейнджър изведнъж разбра. Сега, когато хаурстафите ги нямаше, а унмерите все още не бяха затвърдили властта си, нямаше кой да управлява — и да скубе с данъци — търговията. Беше съвсем логично капитаните да предпочитат да се отбиват тук вместо в Порт Ел, за да зареждат корабите си. Посочи бута и попита:

— От сините ли беше?

— Уловен преди три дни близо до Дома — отвърна месарят. — Вчера ѝ видяхме сметката. Месото е още прясно.

— Ще го опушвате ли?

— Ще опушим каквото не успеем да продадем.

Грейнджър плъзна поглед по масата. Беше изпръскана с кръв и покрита с останки от органи. По червеното месо лазеха мухи. Месарят се върна към прекъснатата си работа и бързо изрязва месото до кокала. Вдигна го с две ръце и го хвърли в ъгъла на навеса. Рояк мухи зажужаха ядно, но скоро отново се успокоиха и накацаха върху останките.

— А имате ли живи дракони? — попита Грейнджър.

— Нали ти казах, че тази я заклахме вчера. По-прясно няма да намериш никъде.

Грейнджър кимна.

— Началството ми нареди да намеря жив дракон. — Хрумна му, че ще изглежда по-достоверно, ако се представи, че действа по заповед на друг. Нямахме вид на богаташ, но приличаше на човек, когото би наел богаташ. Обгорялото му от саламура лице имаше застрашителния вид на непрокопсаник, подходящ за мръсната работа. Тъкмо затова използва и думата „нареди“ вместо „заръча“. Най-вероятната причина някой да търси жив дракон бе да го използва за бой на арена — незаконна практика в империята на Хю. Затова пък така щеше да спести доста от въпросите на месаря.

— Ще трябва да разговаряш с капитана за това — рече мъжът.

— Значи имате жив?

Месарят вдигна поредния драконов бут, нагласи го и почна да го реже.

— Винаги имаме, когато сме близо до Дома. Майката на тази тук е в трюма. Старичка е, ала здравата се бие. Нали знаеш какви стават, когато им отнемат челядта?

— Мога да си представя — отвърна Грейнджър. — В какво състояние е?

— Ами... жива е — засмя се месарят.

— Здрава?

— Достатъчно за това, за което ти трябва.

— Чудесно — каза Грейнджър. — Къде мога да се срещна с капитана ви?

— „Сейнт Джеръм“, трети етаж, търси бяла коса, син елек и сини ревери.

— Името му?

— Капитан Скалтън.

— Благодаря.

Месарят кимна, но преди Грейнджър да излезе, му подвикна:

— Надявам се господарят ти да има достатъчно пари.

— Има нещо по-добро.

Качи се на терасата на третия етаж и веднага видя Скалтън в компанията на своите офицери на една маса, откъдето се виждаше целият пазар. Пиеха димящ черен чай и пушеха плодов тютюн от поставени на пода наргилета. Освен това дъвчеха сушено драконово месо, най-вероятно подправено с опиум. Грейнджър застана до масата и сложи на нея завит в кърпа пакет. Вътре бе увил трите унмерски ножа — вилнеещия нож, живачния кинжал и затворническия нож от череп.

— Капитан Скалтън?

Скалтън бе слаб мъж с побеляла коса и крив като клон нос, надвиснал над прошарените му мустаци. Лицето и ръцете му бяха покрити с петна от саламурени изгаряния, ала в очите му проблясваха весели пламъчета.

— Какво е това? — попита той.

— Част от цената — отвърна Грейнджър. — Ако се съгласите да продадете на моя господар стария син дракон, който държите в трюма.

Скалтън погледна един от офицерите си — най-младия, ако се съдеше по лицето — и той се наведе, разви пакета и отвътре се показаха трите унмерски кинжала. Той вдигна единия — затворническия — и го подаде на капитана, който го разгледа с нескрито любопитство.

— Виждал съм и по-добра изработка — каза капитанът. — Кой е казал на твоя господар, че съм колекционер?

Грейнджър се усмихна вътрешно на късмета си. Но само вдигна рамене.

— Това е обществена тайна, капитане.

— И кой, ако мога да попитам, е твоят господар?

— Важна особа — отвърна Грейнджър. — С гости, които трябва да развлича. Това е всичко, което мога да ви съобщя.

— Унмерски ли е? — попита младият офицер.

— Това е черепов кинжал — обясни капитанът. — Някои го наричат затворнически. Много опасна вещ. На пръв поглед реже като обикновените ножове. Но забие ли се в кост, никога не излиза от нея и никой не може дори да го разклати. Чувал съм, че нещастници са отрязвали ръцете си, за да се отърват от такъв кинжал. — Завъртя го между пръстите си, разглеждайки двете остриета. — Сто за затворническия и четирийсет за другите два — срещу четири хиляди за дракона.

Грейнджър изпъшка. На иманярския пазар в Лосото Скалтън можеше да вземе на кинжалите четири пъти по толкова.

— Доста ви е скъп драконът — рече той. — Ще сте късметлия, ако получите и половината за месото.

— Драконът ни е боец — обясни Скалтън. — Затова е по-скъп от цената си в трупно месо. — Наведе се напред. — Сигурно твоят господар държи добре да позабавлява гостите си, а не само да разбуди любопитството им?

Грейнджър кимна и каза:

— Искам първо да я видя.

Капитанът се подсмихна.

— Веднага щом ми покажеш златниците.

— Няма да плащам с пари.

Скалтън се облегна назад и изсумтя презрително.

— Значи няма да има сделка.

Грейнджър свали торбата от рамото си и развърза връзките. Бръкна вътре и пръстите му напипаха хладния метал на щита. Извади го и го постави на масата пред Скалтън. Остана доволен, когато чу приглушени възклицания и въздишки. Погледите на всички бяха приковани към масата.

— А мечът какво може? — попита Скалтън.

„Мечът?“

Грейнджър погледна надолу. До щита бе положен и копирацията меч, все още увит в парцали. Не помнеше да го е вадил.

Дали пък мечът не бе пожелал да го направи?

— Простете — рече той. — Стари навици. Мечът не е за продан. — И посегна да го прибере.

— Момент — спря го Скалтън, пресегна се и разви плата. Унмерската стомана засия като течен огън на светлината на свещниците. Беше очевидно, дори за случаен човек, че това е много рядка и ценна вещ. Капитанът буквално изпиваше меча с очи. Посегна към дръжката.

— Спрете! — извика Грейнджър. — Не я докосвайте. — Пристъпи напред с намерението да изпревари капитана и да дръпне меча, но...

... откри, че не може. Мускулите му се бяха вцепенили. Ръката му увисна до тялото, погледът му проследи безпомощно как капитанът стисва меча за дръжката и го вдига над масата.

Копията се появиха мигновено. Но този път не бяха близнаци на Грейнджър с изцъклени очи и изрисувани от саламурени изгаряния лица, каквито ги бе видял първия път. Бяха двойници на Скалтън и се явиха в неговия облик и подобие. Трима стояха в полукръг около масата, всичките въоръжени със своята версия на меча.

Офицерите подскочиха, катурнаха столовете си назад и посегнаха към кинжалите и пистолетите в коланите си. Дори Скалтън извика и се дръпна, както би реагирал, ако попадне в засада. Но после се посъвзе. Очите му бяха широко отворени от почуда и изненада.

— Боже всемогъщи — възкликна капитанът. — Божества в небето и на земята!

Грейнджър бе не по-малко изненадан. Мечът му бе попречил да го вземе. Но защо? Дали не искаше да оцени възможностите на Скалтън като потенциален нов притежател? Щеше ли мечът да позволи да бъде предаден другиму? Нима най-сетне щеше да освободи Грейнджър от себе си?

— Размърдайте го — рече той. — Внимателно.

Скалтън завъртя меча в бавна дъга пред себе си и трите копия повториха движението му. Междувременно и други присъстващи бяха забелязали случващото се и разговорите в чайната бързо утихваха. На тяхно място се чуха изплашени викове и изненадани възгласи.

— Сега си представете три отделни движения — продължи Грейнджър. — Мушване, замахване, парирание. Изрисувайте ги в главата си и назначете по едно на всеки от фантомите. Но внимавайте вашият меч да остане неподвижен.

— Фантомите?

— Копията — обясни Грейнджър. — Понякога е по-лесно, ако мислите за тях като за призраци.

Скалтън се съсредоточи. Миг и двете копия се раздвижиха — този път независимо едно от друго. Едното завъртя меча в хоризонтална дъга. Второто мушна с върха напред. Третото обаче остана неподвижно, както стоеше и морският капитан.

Сега вече всички присъстващи на терасата бяха забелязали копията и бяха извърнали лица към тях.

— За начало добре — рече Грейнджър. — Естествено, овладяването на меча отнема доста време. С подобряване на уменията ще откриете, че контролирате повече от тези три фантома.

— Повече? Колко повече?

Грейнджър си спомни мига, когато едно от неговите копия го бе уловило за ръката и как след това се бяха появили стотици, може би хиляди фантоми. Помнеше цялата тази тълпа в главата си, този непосилен натиск, от който едва не бе изгубил съзнание.

— Зависи от този, който държи меча — рече той уклончиво.

— И мога да им заповядам да правят каквото поискаш? — попита капитанът.

— Можете да им наредите да умрат за вас. Когато това стане, се появява ново копие.

— Боже мили! — Капитанът не свалеше поглед от бляскавото острие. — Сега вече разбирам защо не искаш да се разделяш с него. — Той се засмя. — Но ако все още държиш на дракона, боя се, че ще трябва да го направиш.

Нервите на Грейнджър бяха изопнати докрай, но той изведнъж съзря надежда в дъното на тунела. Беше готов да преотстъпи меча на Скалтън за нищо, само да се отърве от невидимите вериги, с които сковаваше душата му.

Готвеше се да каже, че не възразява, когато видя, че едно от копията неочаквано се раздвижва — хвърли се напред и вдигна меча си да удари капитана.

Скалтън трепна.

Грейнджър реагира мигновено — вдигна щита над Скалтън. Острието се стовари върху унмерското стъкло и пръсна облак искри. Щитът издаде мелодичен звън, засия ослепително и озари всичко

наоколо със зеленикава светлина. Вътре в многото му стени Грейнджър зърна кипящи пламъци.

Скалтън извика. Офицерите, които седяха до него, се отдръпнаха панически.

— Пусни меча! — викна му Грейнджър. — Веднага!

Но Скалтън не го послуша. Разглеждаше двойника си с разкривено от ужас лице. Грейнджър застана между двамата и избута меча на фантома с opakото на ръката си. Копието изгуби равновесие и се претърколи назад сред групичката офицери. Грейнджър долови движение вляво. Второто копие!

Грейнджър изруга, удари китката на капитана с ръба на щита и изби меча от десницата му. Скалтън остана да стои замаян, разтъркваше ударената си ръка. Младият офицер до него изглеждаше зашеметен.

— Както казах — произнесе със спокоен глас Грейнджър, — контролирането им изисква известна практика.

Скалтън го погледна ококорено.

— Та той едва не ме уби!

Грейнджър сви рамене, но вътрешно се ругаеше за глупостта си. Разбира се, мечът нямаше никакво намерение да му позволи да го продаде. Истината бе, че не желаше Грейнджър да стигне до Етугра и да намери Етан Маскелин. Не искаше Грейнджър да бъде свободен. Ето защо го бе манипулирал така, че да осуети плановете му.

И почти бе успял.

Не можеше да не признае, че мечът е невероятно хитър и коварен. И набираше сили с всеки ден.

Скалтън се почеса по брадичката, огледа масата и попита:

— А щитът какви ги може?

Грейнджър стоеше на палубата на парохода заедно с капитана и хората му и разглеждаше дракона в открития трюм. Беше много по-стар и по-голям, отколкото бе очаквал. Наистина бе необичайно за летяща змия на такава възраст да роди отроче, което накара Грейнджър да се зачуди дали по-скоро не го е осиновила. Освен това драконът не бе син — не че това имаше значение. Синьо-зеленият му цвят

подказваше, че е мелез, но пък мелезите обикновено бяха по-жилави от чистокръвните.

Оказа се в много по-лошо състояние, отколкото твърдеше месарят. Муцуната му бе окървавена, кожата — издрана от металната мрежа, в която бе приклевен, оголената му паст разкриваше жълтеникави зъби. Гърдите му — целите в рани — се повдигаха и спускаха тежко. Това движение бе единственото свидетелство, че съществува е още живо. Не струваше и една дванайсета от цената на щита, който бе дал за него.

— Тя е полумъртва — изсумтя Грейнджър.

— Полумъртва значи и полужива — отвърна Скалтън. — А тези същества са доста издръжливи. Дай й няколко седмици и ще къса човешки глави на арената.

— Може ли още да лети?

— За какво ти е да лети?

Грейнджър не отговори. Вече се бе досетил, че това е единственият жив дракон в околностите на Адъл. Другият драконоловец, спрял на пристанището, тъкмо тръгваше на лов. Би могъл, разбира се, да се качи на някой кораб за Дома, но това щеше да му струва време и да го изложи на значителна опасност. Той се обърна към капитана.

— Искам да говоря с нея.

— Какво!?

— Слизам долу.

Скалтън го погледна смаяно. После поклати глава.

— Нали знаеш какво е това там? Искам да кажа, не се залъгваш, че е мъниче, нали?

Грейнджър остави торбата на масата.

— Пресвети божества — въздъхна Скалтън. — Е, няма да съм виновен, ако те изпече жив.

Грейнджър слезе по металната стълба, водеща към трюма. Долу смрадта на саламура бе почти непоносима. Тъмните очи на чудовището проблясваха зад мрежата и той почувства топлината, която се излъчваше от тялото му. Отблизо в ноздрите го блъсна миризмата на кръв и на развалено от устата, както и мирисът на сярата от носовите отвори. Тя не помръдна, но го гледаше втренчено.

Той клекна до мрежата и заговори на унмерски:

— Можеш ли още да летиш?

Драконът не отговори.

— Искам да ти предложа сделка — продължи Грейнджър.

Известно време не се чуваше никакъв звук освен дишането на огромната змия. Най-сетне тя заговори с хриплив съскащ глас:

— По-скоро бих умряла, отколкото да търпя униженията на арената.

— Не това ти предлагам.

Драконът отново замълча.

— Искам да ме отнесеш в Етугра — рече Грейнджър.

— И си готов да купиш свободата ми за това?

— Да.

— Защо?

— Защото наистина трябва да стигна Етугра.

— Ами качи се на кораб.

— Трябва да стигна бързо.

Драконът мълчеше. Грейнджър усещаше горещото му дихание върху лицето си. Миризмата на отровните пламъци изпълваше ноздрите му. Черните очи на дракона изглеждаха бездънни, ала същевременно му стори, че долавя в тях непоносима болка. Накрая драконът промълви:

— Ако ми махнат мрежата, ще избия целия екипаж.

— Не. — Грейнджър поклати глава. — Не мога да го позволя.

— Тези хора убиха дъщеря ми и продадоха месото ѝ за храна.

— Трябва да се закълнеш, че екипажът ще остане невредим.

— Не мога.

— Тогава ще умреш в лосотанската кланица.

— Смъртта е изход.

Грейнджър се наведе към мрежата и изръмжа ядосано:

— Не знаех, че твоят вид е толкова малодушен.

Огромната змия отвърна със сумтене, което можеше да е от гняв, а може би и от нещо като веселие.

— Не можеш да предизвикваш гордостта ми. Защото и без това не ми остана никаква.

— Предизвиквам разума ти — каза Грейнджър. — Сключи с мен сделка и живеи. Задръж отмъщението си за друг ден.

Гърдите на дракона се повдигаха развълнувано.

— Не виждам какво общо има предизвикателството ти с разума. Но кажи ми, защо ти трябва толкова бързо да стигнеш до онзи град-затвор?

— Аз съм жертва на унмерска магия — призна Грейнджър. — В Етугра има един човек, който може да ми спаси живота.

Драконът отново потъна в мълчание.

— Не изглеждаш никак добре — каза след малко.

— Ти също не си в цветущо състояние — отвърна Грейнджър.

— Отговорът ми е не.

— Какво?

— Не ме е грижа, че ще умреш — отвърна летящото чудовище. — А и достатъчно страдах в този живот. Ако ме освободиш, ще изтребя екипажа или ще загина, докато се бия с тях.

Грейнджър изруга. Какво ли щеше да е необходимо, за да убеди това същество да живее? Вече се бе разделил с безценния унмерски щит, за да му купи свободата. А проклетата твар държеше да напусне този свят. Той поклати глава. Как да накара дракона да промени решението си?

— Ти си майка... — поде той.

— Бях майка.

— Ти изгуби дъщеря — започна наново Грейнджър. — Съжалявам за това. Но ако не ми помогнеш, аз също ще изгубя дъщеря си. Не мога да я опазя, ако съм мъртъв, а точно сега тя се нуждае от цялата защита, която мога да ѝ дам. — Вече му приляваше от отровните изпарения с мирис на сяр, полъхващи от устата и ноздрите на чудовището. Забеляза обаче, че драконът го гледа внимателно. — Дъщеря ми Янти е сгодена за принц Паулус Марквета. Сигурно си чувала за него?

Змеицата изсумтя.

Грейнджър продължи:

— Аргусто Конквилас се е заклел да убие Марквета и чичо му Кир, както и всеки друг, който се изпречи на пътя му. — Поколеба се. — Дъщеря ми е от групата на последните. Тя ще се опита да спаси годеника си.

Драконът заговори с нисък ръмжащ глас:

— Щом Аргусто Конквилас е решил да убие дъщеря ти, значи тя ще умре. Нищо не можеш да направиш, за да я опазиш.

— Не познаваш дъщеря ми — възрази Грейнджър. — Телепатичната ѝ сила надхвърля тази на хаурстафите. Всъщност възможно е и тя да види сметката на Конквилас. — Той въздъхна. — Въпросът е, че не е необходимо това да се случва. Защото аз съм на същата страна, на която е и Конквилас. И Янти щеше да е с нас, ако не беше заслепена от обич към Марквета. Тя не разбира, че той я използва. Ако поговоря с Конквилас, може би ще го убедя, че дъщеря ми не е негов враг. Това е единственото, което мога да направя, за да я спася. — Разпери ръце. — Е, ще ми помогнеш ли?

Този път драконът мълча наистина дълго. Накрая каза:

— Не.

— Не?

— Нямам никакво желание да се забърквам в проблемите ти. А сега ме остави да умра на спокойствие.

Грейнджър изпъшка. Нямахше повече аргументи, нищо, с което да накара дракона да му помогне. Прерови спомените си. Всъщност може би имаше едно нещо. Грейнджър отново се наведе към мрежата.

— Ами ако ти кажа, че принцът и чичо му подготвят убийството на Конквилас?

— Щях да се изненадам, ако не го правеха.

— Съюзили са се с формоменителя Фиорел. Той смята да се бие с Конквилас на предстоящия турнир в облика на простосмъртен.

— Фиорел? — В гласа на дракона внезапно се долови напрежение. — Сигурен ли си?

— Напълно.

От гърлото на чудовището се изтръгна ниско ръмжене.

— Разкарай от мен тази мрежа — рече драконът. — Трябва да предупредя Конквилас. Ако Фиорел наистина стъпва по тази земя, положението е много по-сериозно, отколкото някой може да си представи. — Драконът се загърчи под мрежата. — Освободи ме.

— Сключихме ли сделка?

— Ще те отнеса при лорд Конквилас. А след това се разделяме.

— При Конквилас? — попита Грейнджър. — Трябва да стигна до Етугра.

— Първо трябва да предупредим моя господар — възрази драконът. — Освен това, ако наистина си жертва на унмерска магия,

тъкмо той е човекът, който може да ти помогне. Малко са нещата по въпроса, които не знае.

Грейнджър се изправи.

— Добре тогава. Отнеси ме при Конквилас.

— Да се надяваме — промърмори драконът, — че все още мога да летя.

Капитан Скалтън предложи да прехвърлят завързаното чудовище до някой кораб по избор на Грейнджър, но Грейнджър не разполагаше с никакъв съд. Плоскодънното корабче, с което бе дошъл, не би могло да побере подобен товар. Грейнджър се съмняваше, че ако разкрие плана си на капитана, той ще склучи сделка с него независимо от желанието му да притежава щита. Ето защо Грейнджър реши просто да освободи дракона от мрежата. Не му оставаше друго освен да поиска от Скалтън да свали опасния товар в плитчините.

Щом чу този налудничав план, Скалтън поклати неодобрително глава, ала въпреки това заповяда да доближат кораба до брега. Вдигнаха плененото чудовище от трюма с помощта на кран и го пуснаха в плитките кристални води на около миля южно от Адъл, където морето позволяваше на Скалтън да доближи сушата. След това, като бумтеше с машини на пълна пара и изпускаше облаци черен дим, драконоловецът побърза да се отдалечи. През цялото време държаха харпуна на носа прицелен в чудовището. Едва когато прецени, че е на безопасно разстояние, Скалтън прати неколцина отчаяни смелчаци да разрежат мрежата. Грейнджър наблюдаваше от брега святкането на газовите им резачки. Твърдите люспи на дракона бяха сигурна изолация срещу пламъка и той остана неподвижно през цялото време на тази процедура дори когато работниците измъкнаха харпуна от задния му крак.

Когато приключиха, един от моряците помахна на Грейнджър и извика:

— Най-добре господарят ти да прати веднага кораб. Никой няма да ти върне парите, ако тая проклетия хвърли топа.

Грейнджър не отговори. Изчака докато се приберат на парохода и едва тогава се изкатери на скалния нос и доближи чудовището.

— Гледай само да не ме изядеш.

Драконът изпръхтя. Грейнджър доближи срязаната мрежа и напипа клина, с който бе прикачено въжето за теглене. Беше здраво затегнат и при други обстоятелства щеше да е необходимо да го избие с чук, но енергобронята направи тази задача детински лесна. Той дръпна клина с такава сила, че скобата се строши и изопнатото въже веднага се отпусна, позволявайки на мрежата да се разтвори като кесия. Стоманените брънки се плъзнаха по гърба на чудовището. Драконът размърда опашка, изправи гръб и се освободи от мрежата.

— Внимателно — предупреди го Грейнджър.

Погледна към парохода и видя, че вече почти е стигнал изхода на залива.

Междувременно драконът се освободи напълно от мрежата и въжето и вдигна дългата си шия, от която се стичаше саламурена вода. Разпери дългите си синьо-зелени криле и внезапно полъхна вятър. След това се отърси енергично и морето под него сякаш закипя, а от повърхността се надигна пара. Драконът изпроводи със замислен поглед кораба, след това извърна продълговатата си муцуна към Грейнджър.

— Как се казваш?

— Томас Грейнджър.

— Аз съм Игрид. Дъщеря съм на покойната Ханмер от Ашеломен. Чувал ли си за това място?

— То е под водата.

— Вече почти всичко е под водата — отвърна Игрид. — Не съм се връщала там от много години. — Сгъна ранения си крак и се намръщи. — Баща ми някога е бил човек, но казваше, че не помни какво е било. Аз самата никога няма да узная. — Закрачи в плитчините към него и когато доближи, положи глава на скалата. — Винаги съм смятала, че съм късметлийка, задето не ми се е налагало. — Ухили се. — Можеш да се наместиш между раменете ми. Улови се за ездаческите халки. Толкова си малък, че сигурно няма да забележа, ако паднеш.

— Ще можеш ли да полетиш?

— Скоро ще узнаем.

Грейнджър се покатери на шията на дракона и се спусна до вдлъбнатината между плещите. Видя две метални халки, подаващи се от гърба. Наличието им говореше, че драконът наистина е много стар.

Унмери бяха забили тези халки в кожата му преди много векове, за да може да носи на гърба си господарите на дракони. Значи Игринд някога е била боен дракон. Ветеран като него. Грейнджър седна, пхна презрамката на торбата през халките и я усуква няколко пъти. Усети как грамадните мускули на дракона се размърдват под него — летящият змей обръщаше гръб на брега.

— Доста по-тежичък си, отколкото изглеждаш — отбеляза драконът.

— Ако съм прекалено тежък... — почна Грейнджър.

— И все пак си достатъчно малък, за да те изям. — Игринд разпери бавно криле.

След това повдигна глава и размаха криле над плитчините — веднъж, два пъти, плесна още веднъж и се издигна над изумруденото море, право към небето.

Грейнджър имаше чувството, че не драконът се носи около света, а светът се върти около него.

— Летим към Перегрело Сентевадро — каза Игринд. — Драконовия остров.

Заливът на Лосото бе препълнен с кораби. Докато „Сребърен пламък“ заобикаляше вълнолома, Браяна Маркс стоеше на палубата с Аканто. Греблата се забиваха яростно в светловиолетовата вода. Доковете бяха задръстени от пароходи и платноходи, линейни кораби и фрегати, а по-нататък се виждаха огромни стоманени броненосци. Над всичко това стърчеше гора от мачти и се виеше дим. На кея цареше оживление — огромните бойни кораби се презареждаха или преоборудваха.

Аканто се усмихна.

— Изглежда, вестта за унмерското нашествие е стигнала до ушите на нашия предобър император.

— Аз самата му пратих вест — отвърна Браяна. — Макар че, честно казано, съм изненадана, че виждам подобна реакция.

— Той не е човек на действието, а?

— Зависи от действието — отвърна Браяна. — Искам да кажа, ако става въпрос за къпане...

— Жалка картинка, нали?

— Ако въобще е картинка.

„Сребърен пламък“ се плъзна и зае мястото си до една пиратска фрегата. Аканто нареди да спуснат мостика и да хвърлят котва.

— Като гледам — каза, докато оглеждаше флаговете на корабите, — императорът е привикал всички пиратски кланове. — Ухили се. — Чудя се дали са настанени на едно място?

— Ако е така, не смятам да посещавам точно тази забава — отвърна Браяна.

— Не харесвате крадци, насилници и грабители?

— Не харесвам по принцип морските капитани.

Лодката запърпори през залива към кея на драконовата консервна фабрика. Нито един от тежкотоварните драконоловни кораби не се виждаше в залива и Браяна успя да разгледа огромната платформа на фабриката, опръскана с кръв и с висящи от конвейера куки. Заради огромното скупчване на бойни кораби търговците бяха принудени да разтоварват стоката си в една малка част на пристанището и навътре се бе образувала опашка. Спуснеше ли се нощта, крайбрежните кръчми и ханове щяха да закипят от живот, приемайки зажадените за развлечения моряци. Със сигурност щеше да се лее и кръв.

— На брега ли ще останеш? — попита тя Аканто.

— Мисля да вечерям там — отвърна той.

— Препоръчвам кръчмата „Солус“ — каза тя и посочи една голяма бяла къща. Пред нея имаше наредени маси, където гостите вече се наливаха и пееха. Моряци разменяха ругатни с други моряци. Някои вече се бяха натряскали достатъчно, за да подпират околните стени.

— Онова местенце, дето гъмжи от главорези ли?

— Много е популярно — каза тя.

Аканто се захили.

— Човек би си помислил, че искате да ме убиете.

Тя също се засмя.

Слязоха на кея и Браяна пожела на Аканто приятно прекарване. Всъщност бе свикнала с компанията му. Той възнамеряваше да остане в Лосото поне три дни, за да натовари стока на кораба си, но призна, че вероятно ще му отнеме доста повече време, като се имаше предвид адското задръстване. Ако се нуждаеше от него, сигурно щеше да е наблизо.

Браяна го остави и спря една карета, за да я откара в двореца. Седна отзад и се отпусна под равномерния тропот на копитата по паважа. Поеха нагоре по крайбрежната, отрупана с множество сергии от двете страни. Изобилието от стоки бе толкова голямо, че изглеждаше сякаш павилионите и сергиите преливат от продукти и част от тях са залели паважа. На едно от кръстовищата пред нея за кратко се разкри гледка на запад, към потопените квартали на града, където къщите бяха изоставени да гният в саламурената вода. Приличаха на постройки, залети с чай. Още по-нататък по брега се намираще унмерското гето, където три от нейните гадателки все още работеха за императора. Тя усещаше присъствието им в дъното на съзнанието си, но игнорира разговорите им и се съсредоточи върху прикрити от тях мисли. Те я очакваха, но засега тя не виждаше причини да обявява пристигането си. Не искаше вестта за присъствието ѝ да попада в телепатичните канали.

Разбира се, подобна дискретност би могла да е излишна, ако бъдещата унмерска кралица надзърташе през очите ѝ.

— Скъпа Янти, ако си мой гост в момента — заговори тя тихо, — тогава виждаш какви сили се струпват, за да нападнат твоя любим. За негово добро, задръж го в Ел. Поне докато порасте.

— Казахте ли нещо? — попита кочияшът.

— О, я млъквай! — скастри го тя.

Каретата продължи да криволичи нагоре по хълма, излезе от пристанищния квартал и пое по широк булевард, засаден с брези от двете страни и обитаван от едрите лосотански търговци, чиито великолепни палати се издигаха наоколо. Прясно белосани фасади, просторни тераси от бял камък, огради от ковано желязо. Накъдето и да погледнеше, Браяна виждаше финес — в бордюрите и балюстрадите, в пъстроцветните стъкла на прозорците, в гледжосаните плочки, в блестящите дръжки на вратите, в позлатените стъргалки за обувки, дори в самите брези, подредени в линия като забити копия.

„Красиво и бездушно“ — помисли си. Откри, че дълбоко в себе си мрази това място, без да знае точната причина. А после изведнъж осъзна. Ненавиждаше целия този префърцунен уют. Хората полугласно наричаха двореца на Хю „Устата на Лосото“ заради огромната консумация, с която го свързваха. Ако дворецът бе „устата“, то тези

къщи тук със сигурност бяха „зъбите“. Високи и бели, и всичките еднакви. Редовно почиствани и пребоядисвани.

Все още размишляваше над всичко това, когато спряха пред дворцовата порта.

Портата бе висока трийсет стъпки, широка трийсет и дълбока трийсет — истинска джунгла от метални лози, цветя, тръни и дребни същества, боядисани в хиляди цветове. Това бе един от четирите входа през гранитните стени, някога очертавали границите на стария град. Освен това — помисли си Браяна — бяха единствените порти в Лосото, които внушаваха отчаяние. Отчаяние задето някой нарочно ги е изработил по този начин. Че е вложил десетки тонове метал в направата им. А след това ги е изрисувал тъй безвкусно. Един поглед към тях бе достатъчен, за да ѝ призлее. Всеки благородник или градски велможа, появил се при тези врати, щеше да изпита същото. Беше като да тропаш на портата на вулгарността.

За щастие дворцовата стража я пропусна да мине почти без забавяне. Дори палячо като Хю знаеше, че не бива да подлага на изпитание търпението ѝ.

Портите се затръшнаха зад нея, а отпред в целия си блясък се издигаше имперският дворец. Заобикаляха я десетки декари градини, цветни лехи и грамадни каменни саксии, беседки от драконова кост, колонади и статуи на воини и куртизанки, изваяни от халцедон и розов кварц. Фонтани сияеха като натрошен кристал. Птички чуруликаха в златните си клетки, окачени на клонести дървета.

Браяна ненавиждаше цялата тази сладникава красота. Истинското великолепие, помисли си тя, може да бъде постигнато само чрез сдържаност.

Но точно тогава приближиха Каксуската змия и както винаги тя бе завладяна от безмълвно благоговение.

Каксуската змия бе добре съхранен труп на древна морска змия, дълга триста стъпки и два пъти по-висока от човешки бой в най-дебелата си част. Тези гигантски змии били предшественици на драконите и беше добре известно, че били използвани от унмерите като прототип, за да създадат съвременните летящи чудовища. Екземплярът пред нея бил убит от далечните прародители на Хю преди повече от осемстотин години. Колони от бял алабастр прикрепяха зейналата паст и докато подминаваше с каретата, Браяна

успя да надзърне в гърлото на чудовището, където стотици перлени фенери осветяваха виещия се път покрай вкаменените вътрешности. Там някъде, почти в опашката — тя знаеше от личен опит — имаше малък параклис, със статуетка на древно и отдавна забравено божество, което предшественикът на Хю бе смятал за покровител на големите змии. Змиите били преследвани и избивани векове наред, както за забавление, така и заради ашкото — психоактивно вещество, извличано от отровните им жлези. Браяна предполагаше, че екземплярът пред нея е съдържал достатъчно ашко, за да се надрусва цялата империя. А това бе само малко змийче.

Каретата подмина змията и най-сетне спря на застлания с червени плочки площад пред главния вход на двореца. Неколцина лакеи притичаха и помогнаха на Браяна да слезе, след това я въведоха през портала в просторното преддверие, облицовано с бял и златист камък. Оттук започваше широко стълбище, което се издигаше към кръгла галерия, украсена със стотици картини и кварцови статуетки. Междувременно се появи втори екип лакеи, предвождани от дърт кретен с напудрено лице и безупречен маникюр. Носеше кремав фрак, украсен отпред с къдраво жабо, и бе притиснал към носа си дантелена кърпичка, сякаш от Браяна се разнасяха непоносими миазми.

— Негово величество — обяви мъжът — в момента присъства на Военния съвет.

— Заведи ме при него.

— Съжалявам — произнесе лакеят с тон, който подсказваше точно обратното. — Но той не бива да бъде безпокоен.

Браяна изпръхтя недоволно. После заговори с бавен и хладен глас:

— Знаеш ли коя съм аз?

Лакеят си позволи надменна усмивка.

— Отговори на въпроса ми!

Той повдигна рамене.

— Предполагам, че сте представителка на Гилдията.

— Аз съм Гилдейски първоначалник.

Усмивката му мигом изчезна.

— Госпожице Маркс? О, моля да ме извините. Негово величество ви очакваше чак след седмица. Моля ви, наистина ми

простете. Предполагам, че императорът ще се зарадва за помощта ви на Военния съвет.

— Сигурна съм, че ще се зарадва — отбеляза тя. — Ако въобще стигна там.

— Но разбира се. — Той се поклони, запърха с ръце и я поведе по мраморното стълбище към овалния вестибюл — най-важната част от пръстеновидната галерия. Тук я посрещнаха огромни картини на император Хю, навяващи присмех.

Продължиха по ярко осветен коридор, украсен с хиляди сребърни огледала, и най-сетне стигнаха пред позлатена врата.

— Съветът се провежда вътре — обясни мъжът. — Моля, почакайте за миг, докато уведомя негово величество за пристигането ви.

Браяна го игнорира и отвори вратата.

Озова се в просторна зала с три високи прозореца, гледащи към градините. Под светлината от прозорците групичка мъже се бяха подредили около огромна карта на Анейския полуостров, разпъната на резбована дъбова маса.

Военният съвет се оказа малко по-разнообразен, отколкото бе очаквала. В него влизаха самият император, един адмирал от Имперския флот, неколцина офицери и придворни съветници, половин дузина нагиздени млади благородници, които приличаха на поети или артисти, както и множество техни приятели, любовници или куртизанки и най-малко двайсетина слуги, строени покрай отсрещната стена. Към това трябваше да се добавят и четирима от слепите самаролски телохранители на императора и цял куп чуждоземни пиратски капитани. Не приличаше толкова на военен съвет, колкото на карнавал.

Пиратските капитани изглеждаха като хора, привикнали да оставят зад себе си потъващи кораби, докато товарят на борда откънати жени и плячка. Носеха огърлици от кости, стъкълца и мъниста, кожени такета или широкополи шапки, шарени кърпи на вратовете или тюрбани, коланите им бяха обсипани със скъпоценни камъни и накачулени с амулети, а косите им бяха с изрисувани в тъмночервено и зеленикаво кичури и заплетени с разноцветни конци. Татуировки покриваха лицата, ръцете и вратовете им, имаше дори шарки по юмруците и устните им. Накитите им подрънкваха при всяко

движение. Безброй накити. В устите им навярно имаше повече злато, отколкото в полилеите над главите им — както и зъби от хора, които вече не крачеха по широкия свят.

— Вие! — извика императорът и посочи с пръст Браяна.

— Добре среща, Хю — отвърна Браяна.

— Какво търсите тук?

Лакеят я бе последвал и се готвеше да обяви появата ѝ, но Браяна го избута настрана с вдигната ръка и предупреждение в погледа.

— Тук съм — обърна се тя към Хю, — за да се уверя, че няма да оплескате всичко.

Императорът почервения. Пиратските вождове се захилиха.

Браяна се приближи и огледа пренебрежително картата.

— Нямате никакъв шанс, Хю — каза високо. — Трябва да ударите армадата на Марквета с всичко, с което разполагате. Да го смажете преди да се приближи до сушата. Да потопите всички.

— Не ми казвайте как да воювам — тросна се Хю, сграбчи ръба на масата с две ръце и втренчи поглед в картата. — Ако става дума, дори не е нужно да се изправяме срещу унмерите.

— *Какво?!*

Той посочи върха на полуострова.

— Достатъчно е да разположим тук бойни телепати...

— Няма да използвате телепатите ми — заяви Браяна.

— Те са *мои* телепати — отвърна Хю и в гласа му се долови заплаха. — Ще ви платя добре за тях.

— Янти просто ще ги убие.

Хю изсумтя презрително.

— На наша страна е предимството на изненадата.

— Изненада? — попита тя гневно. — Каква изненада?

Той не отговори, но убийственият поглед, който ѝ метна, я накара да съжали, че го е предизвикала така открито. Тук, пред всички тези вождове и пълководци, той бе човекът, който трябваше да доказва силата си. Никой от тях не би го спрял да предизвика бедствие. Тези хора ненавиждаха империята. Те охраняваха границите ѝ и събираха налози и в замяна на това получаваша известна самостоятелност. Но знаеха, че Хю ще реагира с жестокост при всяка проява на недоволство. Ако наистина трябваше да го убеди, Браяна трябваше да действа подмолно.

Тя преглътна и каза вече по-спокойно:

— Силата на Янти нараства. Обхватът, в който може да засича и унищожава умовете на телепати, е нараснал заплашително. — Пое си дъх, опитвайки се да си придаде увереност, защото предстоеше да излъже. — И сега вече не само хаурстафите са уязвими.

Хю присви очи.

— Всички са в опасност — добави Браяна.

— Тя може да унищожи *всеки* от нас? — попита Хю.

Браяна кимна.

— С една-едничка мисъл. — Направи пауза, за да добави тежест към думите си. — Ето защо армадата трябва да бъде нападната в морето. Колкото се може по-далеч оттук.

Императорът я гледаше втренчено. После каза:

— Струва ми се доста удобно за вас, госпожице Маркс.

— Мислите, че лъжа?

— Всъщност да.

— Тогава няма да си губя повече времето тук — каза тя. — Ще си взема сестрите и ще си вървим.

— Вие лъжете — заяви Хю. — И нещо повече. Струва ми се, госпожице Маркс, че твърде дълго ме заплашвахте. — Обърна се към телохранителите. — Хванете я.

Двама самароли се хвърлиха напред и сребристите им вълчи шлемове светнаха заплашително. Сграбчиха Браяна за ръцете и я стиснаха силно.

— Какво правите?! — извика тя.

— Твоите телепати са страхливци — рече Хю. — Откакто Янти е с унмерите, те се боят да се изправят срещу тях. Но не разбират цената на тактиката. Те са жени, не са воители. Ще трябва да ги науча на... как беше думата?

— Дисциплина? — подсказа един от съветниците.

— Не.

— Мотивация — додаде друг.

— Да. — Хю кимна. — Мотивация. Трябва да знаят какво се случва със страхливците в моята армия.

— Какво правите, Хю? Вие имате нужда от нас. Не разбирате ли? Имате нужда от мен. — Докато го казваше, прати телепатично съобщение до всички сестри от Гилдията, които можеха да я чуят: „Хю

ме задържа и се обръща срещу Гилдията. Пратете помощ в Имперския дворец в Лосото.“ — Ами унмерите, които държите тук, в Лосото? Кой ще ги пази сега?

— Аз ги освободих.

Лицето на Браяна посърна.

— Освободили сте ги?

— Тази сутрин отплаваха за Ел.

Браяна го гледаше сащисана.

— И смятате, че това ще ви спаси? Този жалък жест на помирение? Наистина ли мислите, че Марквета ще ви прости за годините робство?

Императорът заобиколи масата и се изправи пред нея.

— Не виждам нищо лошо в това да се подготвя за всякакви варианти — обясни той. — Ако унмерите ни оставят на мира, няма да ги преследваме. В противен случай моите бойни телепати ще са готови да действат. И те няма да се огънат, госпожице Маркс. Те ще се бият — или ще понесат същата участ като своята водачка.

Гърлото ѝ пресъхна.

— Какво ще правите с мен?

Императорът се усмихна.

— Ще трябва, разбира се, да ви левкотомираме. — Внезапно се разсмя и се обърна към присъстващите. — Унмерите сигурно ще забележат иронията в това.

Изказването му предизвика смях и кимания.

— Моля ви — каза Браяна. — Не го правете. Аз мога да ви помогна.

Император Хю се обърна към нея и я погледна развеселено. Браяна се втренчи в лицето му, но не видя там и капчица съжаление, само предизвикателство и триумф.

— Ти ще ми послужиш по-добре като символ — каза той и махна на самаролите. — Направете го.

Кръвта на Браяна изстина. Сърцето ѝ почти спря да бие.

Самаролът вляво откачи от пояса си дълго петнайсет сантиметра острие. В някаква далечна част на съзнанието си Браяна отбеляза, че това е един от прочутите зрящи ножове.

— Моля ви — повтори тя. — Недейте.

Другият телохранител я стисна с една ръка за шията. С другата прикова неподвижно челото ѝ. Тя гледаше как другарят му пристъпва към нея и опира острието във вътрешната част на дясното ѝ око, насочено към мозъка.

— Недейте! — простена тя.

Тялото ѝ бе вцепенено от ужас. Ако самаролите не я държаха, сигурно щеше да рухне на пода. И тъкмо когато мислите ѝ се завъртяха в безумен бяг тя осъзна, че няма никакво време да мисли.

Усети натиск в окото и в следващия миг самаролът натисна облечената си в метална ръкавица ръка навътре и заби острието в мозъка ѝ. По лицето ѝ потече нещо топло.

За един кратък миг на объркване тя се зачуди защо и какво я боли. Последва силна болка зад носа. Двамата самароли продължаваха да я стискат здраво. Лицето ѝ бе мокро, така че навярно бе плакала. А после изведнъж си спомни, че прекъсват двата лоба на мозъка ѝ и че наистина ще е добре да остане неподвижна, за да не допуснат някаква грешка. Ножът се раздвижи нагоре и надолу зад окото ѝ. По лицето ѝ рухна още кръв. Не виждаше нищо освен непрогледен мрак в дясното си око.

А после воинът с вълча глава на шлема извади острието и я заля вълна на облекчение. Всички стояха около нея и я гледаха. Позна напудреното лице на император Хю. Имаше и други мъже, които вероятно бяха пиратски капитани. А също и прислуга.

— Да върнем ли окото на мястото му? — попита Хю.

Плачеше ли Браяна? Докосна лицето си. Беше мокро. Ала по пръстите ѝ имаше кръв.

— Как се чувстваш? — попита отново императорът.

Браяна разглеждаше кръвта по пръстите си.

— Боли ме — каза тя. Изведнъж осъзна, че всички я гледат. Усмихна се засрамено. — Какво е станало?

В очите на императора блещукаха искри.

— Беше болна — каза той. — Но те изцерихме.

— Благодаря ви — каза тя.

— Знаеш ли — продължи императорът, — може би в края на краищата ще послушам съвета ти. — Обърна се към един старец с адмиралска униформа, цялата отрупана с медали. — Какво смятате, адмирале? Да ги ударим ли по море?

Старецът облиза устни.

— Великолепна идея, ваше величество.

Корабостроителницата в Порт Ел тъкмо бе привършила с поправките на хаурстафската фрегата „Илириански вестonosец“ и по нея вече нямаше и следа от пораженията, нанесени от бащата на Янти. Фрегатата бе привързана за кея, с блестящи перила и сияеща палуба от драконови люспи, в контраст с тъмозелената саламура наоколо. Водата бе толкова спокойна и чиста, че Янти можеше да различи очертанятията на три потопени дока и руините на каменните къщи, покрай които преди бе минавала крайбрежната улица. Паулус я улови за ръка и я поведе към трапа в средата на палубата.

С помощта на въжета, кранове и макари моряците товареха провизии на кораба и ги спускаха в трюма. Един млад мъж, нарамил коза, мина покрай тях и ѝ се усмихна. Янти си помисли, че го познава от плаването ѝ насам с Браяна Маркс.

Качиха се на кварталдека и влязоха в кормилното — полусфера от унмерско стъкло, — където Янти с изненада завари капитан Еразъм Хоулиш да разговаря с херцог Кир.

Хоулиш бе мургав, дългата му черна коса беше вързана на плитка. От години плаваше под командването на Браяна Маркс и безгрижното му поведение и широката му усмивка подсказваха, че се чувства също така уютно с новите си унмерски господари. Янти предполагаше, че през целия си предишен живот този човек е бил пират и следователно е свикнал да продава верността си. Все още можеше да различи белите резки над китките му, където някога хаурстафите го бяха били с камшик.

— Ваше височество — каза Хоулиш.

Паулус му кимна и попита:

— Кога можем да потеглим?

— До половин час, ако това съвпада с плановете ви.

— Чудесно. — Принцът се обърна към херцог Кир. — Как вървят преговорите, чичо? Получихте ли всичко, от което имаме нужда?

Кир се усмихна и се поклони.

— Както се надявахме, ваше височество.

Хоулиш местеше очи между двамата. На лицето му се изписа безпокойство.

— Подредихме сандъците с товари както нареди херцогът — на оръдейната палуба и в барутния погреб. Далече от хранителните припаси и койките на моряците.

— Добре.

— Ще се нуждаят ли от... по-специално внимание? — добави Хоулиш.

Принцът махна с ръка.

— Бъдете спокоен, Хоулиш. В тези сандъци няма нищо друго освен разни неща, намерени в подземията на двореца. Неща, които би трябвало да облекчат нашето пътуване.

— Оръжия? — попита Хоулиш.

— Не точно.

Хоулиш мълчеше очаквателно, но беше ясно, че принцът няма никакво намерение да обяснява по-подробно. Затова той се обърна към Янти и добави:

— Госпожице Бакър. Да имате сведения за местонахождението на „Илена Грей“?

Това беше корабът, на който бяха отплавали от Лосото хората на Паулус. Вестта, че император Хю е освободил унмерите от гетата, бе стигнала до тях чрез един от дворцовите телепати — красивата Нера, която толкова бе впечатлила принца, че той я взе със себе си на това пътуване като лична гадателка. Янти все още бе малко подразнена от това назначение, но нямаше сили да заговори с принца. А и възраженията ѝ щяха да бъдат сметнати за това, което всъщност бяха. Ревност.

— Ще открием „Илена Грей“ веднага щом годеницата ми си отдъхне — отвърна Паулус. — И двамата сме изтощени от пътуването с карета дотук по неравните пътища и имаме нужда да се освежим.

Хоулиш кимна на един от офицерите си, който пристъпи напред, готов да ги придружи до каютите им.

Янти откри, че са ѝ отредили старата каюта на Браяна Маркс, с опалесцентни стени и под, посипан с прах от стъпкани перли. С аскетичното си обзавеждане тя ѝ напомняше за операционните зали и палатите за възстановяване в Хаурстафския дворец. Монашеска — това бе точната дума. Браяна вероятно бе целяла интериорът да навява

спокойствие, но Янти изпитваше неясна тревога. Беше студено и безжизнено като в гроб и тя имаше чувството, че е неканен гост тук. Браяна се бе държала добре с нея по време на онова плаване. Но сега не ѝ беше останало друго освен откъслечни спомени.

Тъй като не беше прието Янти да дели постеля със своя годеник, Паулус и Кир бяха настанени в другия край на коридора, в предната част на фрегатата, където бе и Нера.

Бяха взели и слугите си. Роса, прислужницата на Янти, бе млада ивънсроумка, без съмнение избрана заради връзката ѝ с родината на Янти. Но въпреки общия си произход двете почти не бяха разговаряли. Роса разопакова багажа ѝ, подреди го в гардероба, поклони се и си тръгна. Янти дори не знаеше къде спи момичето. Сега, когато любопитството ѝ бе разпалено, се поколеба дали да не надзърне в ума ѝ и да открие.

Но не го направи.

Едно бе да използва дарбата си и да шпионира по време на война. Но да надзърта в главите на персонала щеше да е съвсем различно. Още повече да шпионира принца.

Денят, в който го направеше, щеше да е денят, в който любовта щеше да си отиде.

Кой знае защо се сети за Нера. И в този миг на заслепение от ревност в нея се надигна убеждението, че момичето е било избрано не само заради телепатичните си способности. Ала след миг се почувства гузна и се опита да прогони тези разяждащи мисли. В края на краищата тя щеше да бъде кралица.

Скоро „Ирилиански вестonosец“ напусна Порт Ел.

Щом излязоха от залива, Паулус прати да я повикат в каютата на херцог Кир.

Отвори ѝ Нера.

Янти се ококори от изненада. Паулус и чичо му се бяха навели над една маса под прозореца. Но какво правеше тук Нера? Янти се опита да ѝ се усмихне. Нера ѝ отвърна със свенлива усмивка и на бузите ѝ цъфнаха трапчинки. Имаше великолепни бели зъби. Русата ѝ коса сияеше като коприна. Сините ѝ очи бяха пълни с игриви пламъчета. Янти мигом я намрази.

— Зная, че още не сме разговаряли — каза Нера. — Но съм сигурна, че по време на пътуването ще станем добри приятелки.

Янти кимна.

— Нямам търпение.

— Янти — повика я Паулус. — Ела да ти покажа нещо.

Тя отиде до масата и видя, че на нея са поставени четири ичусаи — малките магьосническите шишенца, които бяха източник на саламурата. Стъклото, от което бяха направени, беше старо и помътняло, медните запушалки бяха здраво натикани в гърлата. Тя погледна Паулус и видя, че ѝ се усмихва.

— Какво? — попита.

— Е, какво мислиш?

Тя отново погледна шишенцата и този път погледът ѝ се задържа върху тях — защото не бяха ичусаи. Само едно бе пълно със саламура. Останалите съдържаха съвсем други неща.

В едното блещукаше светлинка. Не беше пламъче или светлинка от фитил, а по-скоро миниатюрни пулсации от разклонена светкавица. Янти посегна към шишенцето, но се поколеба.

— Може ли?

— Разбира се — отвърна Паулус.

Янти взе шишенцето и го разгледа. Вътре имаше съвсем мънички облаци — тъмни изпарения, които се търкаляха едно върху друго. Между тях проблясваше светкавица, озаряваща долната част на облациите.

— Това е буря — промълви тя.

— Нещо повече от буря — каза херцог Кир.

— Красиво е!

Паулус и чичо му се спогледаха.

— Мисли за тях като за нашия сватбен подарък.

— От Фиорел?

Той кимна и каза:

— Разгледай другите.

Янти остави шишенцето с миниатюрната буря и взе следващото. В него на дъното имаше тъмносиня течност — предположи, че е саламура. В течността плаваше малък модел на кораб — беше колкото палеца ѝ. Никога не бе виждала толкова красива изработка. Корабът бе издялан до последния детайл, от трите мачти до стъклата на илюминаторите — всичко бе безупречно.

— Прекрасен е — каза тя.

— Виж и третото.

Янти се подчини. В третото шишенце също имаше течност, но тя бе бистра и го изпълваше догоре. В течността плуваше ларва. Янти смръщи озадачено вежди, остави шишенцето и каза:

— Това не ми харесва особено.

Паулус се разсмя.

В четвъртото шишенце имаше някакъв жълтеникав газ.

Херцог Кир се покашля и каза:

— Все още не знаем. Но Фиорел ми ги даде в определен ред и ми заръча да ги отварям, когато чувствам, че се нуждаем от помощ. Първо трябва да се отвори буреносното шишенце, следвано от това с кораба и така нататък.

Янти отново разгледа шишенцата — бурята, кораба, ларвата и жълтия газ. После погледна Кир.

— И ти ги донесе от твоя сън?

Той кимна.

— В който срещнах своя покровител.

— Как изглежда той? — попита Янти.

— Ами... зависи от това в какво настроение е. В момента има влечение към змии. Не бих казал, че човек се чувства спокойно при подобна среща.

Паулус я хвана за ръка и я поведе покрай Нера. Към вратата.

— Мога да остана — каза Янти. — Нямам никаква работа.

— С чичо ми ще обсъдим стратегията ни — каза Паулус. — Сигурно ще ти е скучно. — Засмя се. — А и не искаме да ти пречим, докато търсиш Конквилас или баща ти.

След този случай Янти стоеше предимно в каютата си. Опитваше се да открие Конквилас, запращаше съзнанието си над океана да го търси, прескачаше от умовете на един дракон в друг. Цял следобед летя с гигантските змии — наслаждаваше се на поривите на вятъра в лицата им и поемаше с пълни гърди изпълнения с мирис на саламура въздух над морето. Но нито веднъж не видя господаря на дракони. Сякаш бе изчезнал от лицето на света. Постоянните неуспехи започваха да я обезсърчават, но Паулус не губеше надежда. Малко бе изнервена от настойчивостта му. „Ще го намериш — повтаряше той. — Имам ти

доверие.“ Напоследък нейният любим прекарваше доста време с чичо си Кир. Когато не разсъждаваха над предназначението на бутилките от Фиорел, двамата преглеждаха нещата, взети от хаурстафския дворец. На няколко пъти тя дочу странни металически звуци и зърна трепкащи светлини под прага на вратата. Ала успяваше да сдържа любопитството си.

И така, Янти пътуваше в усамотение. Четеше книгите, които бе взела от двореца. Откакто бе започнала да се самообразова, а не да трупа познания за света от очите на другите, интелектът ѝ бележеше напредък. Паулус ѝ бе подарил фина златна верижка за очилата, за да не ги изгуби. Освен това я обсипа със скъпоценни камъни и накити, донесени от двореца, макар че ако трябваше да е честна, те ѝ се струваха не особено изискани и ги носеше само в негово присъствие. Но виж, верижката бе нещо друго. Нещо по-лично.

Плаваха на югоизток, възползвайки се от попътния вятър, но скоро времето се промени и от север ги застигна буря. Злачно море бушуваше и клокочеше, зад прозорчето на Янти се издигаха вълни като планини. Ала тя бе прекарала твърде дълго време из моретата, за да се безпокои от лошото време. Бумтенето на водната стихия, скърцането на корпуса — всичко това ѝ се струваше дори вълнуващо.

Бурята продължи два дни и все още бушуваше, когато стигнаха драконовите гнезда на Кархен Дома. Вечерта тя стоеше с Паулус и Кир в остъкленото кормилно на „Ирилиански вестоносец“ и гледаше огромните летящи змии, които се рееха над скалистите брегове и частично потопените храмове. Дома бе много по-малък от Драконов остров и бе изоставен от хората още преди моретата да започнат да се покачват. Оловносивите облаци придаваха мрачно настроение на сцената, драконите изпълваха небосвода с тъмните си зловещи сенки. Дъждът барабанеше по покрива на кормилната рубка, морето около тях се надигаше и спускаше като втечнени въглища, но на запад топящата се слънчева светлина все още се процеждаше през облаците и бурята като втечнени пламъци.

Херцогът наблюдаваше тази сцена засенчил очи.

— Присъствието ни тук ще бъде докладвано на Конквилас — отбеляза Кир. — Той ще се погрижи да стигнем до Лосото, точно както заявихме.

— Очакваш отговор от него? — попита Паулус. — Тук?

— Може би — отвърна Кир. — Той знае, че Дома е на пътя ни. — Помълча за миг, после се усмихна и посочи буреносното небе. — Дали не е това, за което си мисля? — Махна на един от офицерите на Хоулиш. — Наметалото ми. Очилата. Елате, ваше височество. Хоулиш, събери хората си.

Янти различи на запад огромен крилат силует, който извиваше срещу перестите облаци. Беше се отделил от главната група летящи змии и се насочваше към тях.

Паулус навлече защитното наметало, нахлузи маската и нагласи пред очите си медни лоцмански очила. Янти погледна Кир, после пак приближаващия се дракон, взе своето наметало, загърна се с него и изтича след отдалечаващите се мъже.

Вятърът огласяше всичко с рева си и едва не я събори от кварталдека. В ноздрите я блъсна мирисът на море, горчивият вкус на метал и сол, по лицето ѝ се стичаше чиста дъждовна вода. Корабът се люлееше силно, носът му се забиваше дълбоко в океана, а след това се изправяше, за да се издигне по следващата вълна. От небето долиташе тътенът на буреносните облаци. Бледосини светкавици озаряваха хоризонта на север.

Тя се подхлъзна на мокрите дъски, но се хвана за едно въже и продължи да подтичва след останалите. Стигна ги тъкмо когато се катереха по стълбите на предната палуба.

Оттук се разкриваше великолепа гледка към Кархен Дома — мъртвите му храмове се издигаха над черния, бълващ миазми океан, с рухнали покриви, напукани фронтони, окапала от саламурата мазилка и зейнали слепешката пусти прозорци. Китови кости, кости от акули и от тюлени покриваха почти равномерно лъскавите гладки скали в подножието на храмовете. Вятърът продължаваше да пищи и свири неистово. Залезът бе като алена черта на хоризонта, възпалена рана наред спускащия се мрак, но облаците отгоре бяха черни, изпъстрени с червеникави жилки. И на този фон към тях се носеше драконът.

Беше червен мъжки. С приближаването му огромната му сянка обгърна кораба. Оказа се, че всички зловеци силуети, които кръжаха на хоризонта, са всъщност гигантски чудовища.

Драконът се спусна почти светкавично, после разпери криле почти вертикално и удари въздуха да забави скорост. Крилете му бяха почти колкото корабните платна. Задните му нокти задрасиха по

предната палуба, един от тях закачи перилото на бака и го строши. С нов замах драконът покоси такелажа на предните платна, удари с крака палубата и най-сетне се спря на носа. Янти почувства, че корабът се накланя напред. От трюма долетя заплашително скърцане. Змеят наведе глава, пъкна я под долната рея на фокмачтата и изпръхтя оглушително. Очите му сияеха като кехлибари.

Паулус пристъпи напред.

— Сигурно носиш послание за мен?

Драконът продължи да протяга врат, докато огромната му паст не се озова на сантиметри от унмерския принц. От люспестата му обвивка се стичаше дъжд и саламура и образуваше локвички под долните му зъби. Янти трепна, но Паулус дори не помръдна. Внезапното ѝ движение накара дракона да я погледне за миг. Той изпусна мазни пари и се ухили.

— Конквилас се съгласи да участва в турнира. — Гледаше Паулус с насмешлив поглед. — Очаква с нетърпение да си премери силите с теб и чичо ти. — Дъхът му разроши косата на Паулус. — Стига да успееш да превземеш столицата.

Паулус сбърчи нос и каза:

— Смърдиш като гърне на вещица. Махни лицето си от мен, змийо, иначе ще умреш още сега.

Драконът присви очи, оголи зъби и изръмжа:

— Това е Дома. Само глупак би ме заплашвал тук. Само глупак би докарал облицован с драконова кожа кораб. В залива, където растат малките ни. — От устата му се стичаха реки от слюнка. — Такъв ли си ти, момче? Глупак?

Паулус пристъпи внезапно напред и изпъкна лявата си ръка.

Кир кресна някакво предупреждение.

Но беше твърде късно. Младият унмерски принц удари дракона в муцуната и после се хвърли напред. Чу се жвакане, потракване и сетне ръката на Паулус премина през челюстта на чудовището и попадна в мозъка му. Кръв рукна по палубата и опръска лицето на принца. Той се олюля, с оголени зъби, измъкна ръката си от черепа на дракона и там остана да зее грамаден тъмночервен кратер, през който на пулсации бликаше кръв. За броени секунди принцът бе превърнал главата на дракона в кървава каша от кости и плът.

Янти извика уплашено. Огромният змей рухна на палубата и около него започна да се образува локва от черна кръв.

Хоулиш и хората му изглеждаха вцепенени от ужас.

Паулус стоеше наред локвата и дишаше тежко. Погледна ръцете си. Лицето му бе разкривено от дивашка усмивка, което прати отчаяние в душата на Янти. Той се обърна към нея и тя видя, че в очите му блести жажда да убива.

— Тези чудовища могат да са много коварни — рече.

— Другите ще ни отмъстят — предупреди го Кир. — Капитан Хоулиш, наредете на хората ви да се приготвят.

— Да се приготвят? — повтори Хоулиш. — Срещу атака на дракони? — Оглеждаше се объркано. — В тази буря?

— Ваше височество — рече Кир.

Принцът, изглежда, не го чу. Беше се заслушал в нещо в небето над тях. На Янти ѝ приличаше на хор от плачевни гласове и гневни вопли. „Драконите!“ Те се призоваваха един друг.

— Марквета!

Паулус се обърна.

— Усилвателите — каза Кир.

Паулус кимна и най-сетне се отърси от завладялото го безумие.

— Разбира се — промърмори той и отново погледна Янти. — Прибирай се в каютата, тук е прекадено опасно. — И без повече да поглежда към нея, се отдалечи с чичо си към долната палуба.

Капитан Хоулиш събра десетина моряци да изтикат мъртвото чудовище през борда. Янти си тръгна. Щеше да проследи битката през очите на другите.

Когато се прибра в каютата, се хвърли на койката и се заслуша в лудешкия бяг на сърцето си. После, след като се поуспокои, запрати съзнанието си към света наоколо. За един кратък миг се рееше из тайнственото море, което се простираше отвъд всички възприятия освен нейното — неговият безкраен мрак бе озарен тук-там от съзнанията на други хора. Виждаше фрегатата като конгломерат от движещи се изображения — външните се подаваха от сновящите по палубата моряци, вътрешните от тези в трюма. Изрисуван по този начин, корабът имаше размит, призрачен вид. Янти избра напосоки един ум и прати съзнанието си в него.

Изведнъж се озова при перилата на левия борд, в един от многото моряци, които гледаха как прекатуреното в морето чудовище бавно се отдалечава сред кървава пяна. А после трупът му почна да потъва в саламурата. Морякът извърна очи към мястото, където стоеше Хоулиш, и тя се премести в неговия ум.

И видя два дракона да извиват към тях, черни силуети на фона на бушуващата буря, приготвящи се за бръснещ полет по дължината на кораба, където оръдията щяха да са безпомощни. Трето чудовище се спусна, за да се присъедини към тях от висините, където облаците бяха черни като въглищен дим. Вятърът разроши косите на Хоулиш. Той се уви по-плътно в наметалото, изтича при рубката, размаха ръце и извика:

— Обръщай, обръщай! Идат насам!

Хоулиш бе претичал покрай Паулус и Кир, които тъкмо излизаха от люка в средата на палубата. Носеха дълъг тесен сандък с плетени дръжки. Сложиха го на палубата и вдигнаха похлупака. Сандъкът сякаш бе пълен с пепел, но Кир се наведе, разрови вътре, извади нещо и отърси ръката си от праха.

Янти започна да сменя умовете, за да вижда по-добре. Преди да осъзнае се беше прехвърлила в Кир.

Той държеше в черната си ръкавица голям железен пръстен. Част от метала бе омотана с ръждива тел. Кир извади още един пръстен и подаде и двата на Паулус. Взе други два за себе си.

Сложи ги на палубата, отново бръкна в сандъка и извади продълговат предмет. Беше сребриста тръба, като флейта, покрита с изящни арабески. Приборът бе разделен на няколко секции, които се въртяха самостоятелно и създаваха различни геометрични връзки между отделните елементи. Кир изтръска пепелта от вътрешността на странното устройство и го продуха. След това завъртя няколко от елементите и надзърна през тръбата.

— Готови ли сме? — попита Паулус.

— Взе ли подаръка на Фиорел?

— Първия.

— Може да не ни потрябва.

Херцог Кир пъкна металната тръба в колана си, наведе се да вземе двата пръстена от палубата и каза:

— Не разчитай на това. Не зная за теб, но аз не съм използвал усилвател от стотици години.

— Имам чувството, че ще ни се върне тъпкано — отвърна Паулус.

Двамата унмерски господари бяха вдигнали лица към приближаващите се дракони. Държаха по един пръстен отстрани до себе си, а втория бяха вдигнали към небето.

Трите дракона се спуснаха ниско под буреносните облаци. Летяха в триъгълна формация, върховете на гигантските им криле почти докосваха черните вълни. Светкавица раздра небето зад тях. Поривите на вятъра вдигаха пяна от бушуващото море и я разпръскваха като конфети. Змиите се приближаваха — четиристотин метра, триста, могъщите им мускули лъщяха в сумрака. Драконът отляво беше с кехлибарензелен цвят, този отдясно кафеникав като олио за лампа, а централният, най-големият от трите, бе черен и покрит с белези от сражения. Янти вече различаваше съвсем ясно блещуканията в черните му очи и святкащите бели зъби. Той повдигна шия и разтвори огромната си пасть.

Кир вдигна двата усилвателя над главата си и ги удари един в друг. Във въздуха се разнесе пукот. В същия миг около него се появи прозрачна сфера с диаметър десетина стъпки, по чиято повърхност се разливаха енергийни вълни. Дъските, до които се докосваше, почерняха. Паулус вече бе направил същото и около него изникна втора сфера. Гневно жужене се носеше около двамата мъже. Моряците се развикаха изплашено. Неколцина от тях паднаха на колене и се хванаха за коремите.

Драконите доближиха кораба и от гърлата им рукнаха потоци от течен огън.

Паулус и Кир разпериха ръце и магичните сфери около тях внезапно се уголемиха, сляха се и обгърнаха целия кораб — мачтите, платната, надстройките — всичко бе скрито зад полупрозрачен мехур от зеленикава плазма. Съзнанието на Янти се мяташе трескаво между моряците на борда, ала тялото ѝ оставаше в каютата долу. Тя почувства как енергията преминава през телата на моряците и миг по-късно премина и през нейното тяло. Ушите ѝ изпукаха. Кожата ѝ настръхна. Призля ѝ и насмалко да повърне.

Драконовият огън стигна до сферата, разля се върху нея и озари небето с пламъци. Но дървеният кораб остана невредим. Миг по-късно към небето се вдигна втори огнен стълб — другите две летящи змии подложиха „Ирилиански вестоносец“ на обстрел. И този път корабът остана сигурно защитен.

Платната на „Вестоносец“ трепнаха от силния вятър, когато драконите профучаха отгоре и се извисиха в небето. Разделиха се, като двата странични се насочиха съответно към левия и десния борд. Хоулиш се опитваше да извърти кораба така, че да използва срещу тях оръдията, но Янти виждаше, че усилията му са напразни. „Вестоносец“ не можеше да се сравнява по маневреност с драконите.

Паулус и Кир сложиха усилвателите на палубата и зелената сфера около кораба трепна и изчезна. Янти почувства, че през тялото ѝ отново преминава унмерска енергия, и този път повърна. Въздухът в каютата бе наелектризиран. Кожата ѝ сякаш искреше, но усещането бе от някакво далечно ъгълче на съзнанието ѝ. Виждаше през очите на херцог Кир гърчещите се на палубата моряци, притиснали коремите си с ръце и с изцъклени, пълни с кръв очи. Само Паулус и Кир изглеждаха неуязвими за въздействието на тази магия.

Херцогът извади от пояса си сребрилата тръба, вдигна я нагоре към кафявия дракон, който се насочваше към левия борд, прошепна тихо някаква дума и внезапно от тръбата бликна яркочервена светлина. Кир опря тръбата до устата си и духна.

„Това наистина е флейта“ — осъзна Янти.

Мощен ужасяващ звук отекна надалече в небесата — толкова дълбок и силен, че дъските на палубата се разтресоха. Повлекла от черна и червеникава енергия заструиха от унмерската флейта и описаха дъги през бушуващата буря. Кафявият змей свърна чевръсто встрани и разрушителната енергия го подмина, като оставяше вихри сред буреносните облаци и зеещи дупки в небето.

— Десният борд!

Хоулиш бе дотичал откъм десния борд. Крещеше и сочеше нататък. Черният дракон отново се спускаше към тях.

— Щитът, ваше височество! — извика той. — Чудовището идва!

— Спокойно, Хоулиш — викна в отговор принцът. — Този змей е още сух.

Кир вдигна за втори път сребрилата флейта към устата си и духна. Този път от гърлото на флейтата излетяха нишки от пламъци и сенки, които се стрелнаха към небето подобно на опашка на горяща комета. Буреносните облаци бързо променяха формата си, разкъсвани от тези вихрушки от пламъци. А през това време бурята сякаш набра нова сила. Вятърът ревеше оглушително. Янти имаше чувството, че самата природа е усукана, доведена до точката на пречупване от някакъв страховит процес. Над главите им магьосническото зарево почна да се разпада.

— Проклятие! — извика Кир. — Ще ми трябва повече късмет, отколкото умение. Тези дракони са наистина бързи.

Хоулиш стоеше на кварталдека с развято от вятъра наметало и издаваше заповеди на втория офицер и кормчията.

— Огън! — викна той. — Всички оръдия!

Драконът вече бе почти върху тях, черните му очи святкаха като нагорещени въглени на светлината на магичните огънове. Беше разперил огромните си нокти, сякаш се готвеше да сграбчи кормилната рубка и да я отнесе.

Ярки отблясъци озариха десния борд, придружени от поредица сътресения, бележещи залпа на оръдията.

Драконът се залюля. Предните му нокти докопаха една от мачтите и я изкъртиха. Огромните му криле изрисуваха спирали в надигащия се оръдеен пушек. Едно от платната се освободи от въжетата си и заплющя на вятъра, полетя назад и изчезна в бушуващото море. Оръдията бяха пропуснали целта си, но поне бяха успели да объркат и забавят чудовището. То се завъртя рязко във въздуха, като блъскаше трескаво с криле, и този път заедно с отломки от кораба запокити в морето и неколцина моряци.

— Дарът на Фиорел! — извика Паулус на Кир. — Използвай първото шишенце!

Кир му се ухили.

— Мислиш ли, че това може да се окачестви като бедствие?

— Е, да го наречем малко бедствие.

Кир бръкна в джоба на туниката си и извади първото от шишенцата, които бе получил като подарък. Янти успя да зърне вътре миниатюрно копие на бурята, която бушуваше наоколо. Кир вдигна високо шишенцето и измъкна тапата.

В първия миг не се случи нищо.

А после от гърлото на шишенцето бликна поток от енергия, снопове синкава светлина, виещи се пламъци, бели като магнезиев огън, които пукаха, свистяха и се гърчеха във въздуха. Отначало изглеждаше сякаш херцогът е разпалил буря, много по-мощна от тази, която им бе пратила природата. Енергийните снопове се събраха в една точка над тях — магьосническа звезда, която засмука океана нагоре. Тя пламна за миг...

... и изчезна.

С бързината, с която се бе надигнал, океанът се спусна обратно, подхвана малкия кораб и го повдигна върху два̀йсетфутова вълна от саламура, а след това го завъртя така, че носът да сочи надолу по склона на вълната.

— Какво е това? — викна Кир. — Да не би Фиорел да ни е измамил?

Виолетовите очи на принца светнаха.

— Не! — извика той. — Не го ли усещаш? Тук се отваря разлом! — И вдигна ръка към мястото, където се бе намирала звездата. Сега вече Янти успя да различи там някакъв възел от тъмен материал — изглеждаше съставен от местещи се димни повлекла. Тя го разглеждаше почти хипнотизирана, като неволно местеше гледната точка от един ум в друг. Приличаше ѝ на нещо, но не можеше да определи на какво. Струваше ѝ се странно познат.

Изведнъж от възела се зароди истински катаклизъм от електрически светкавици — сияещи пукнатини в небето, които озаряваха океана на много мили. За един кратък миг заревото стигна чак до тъмните фасади на Кархен Дома.

— Това е Отиансел Местра! — извика Паулус.

Херцог Кир наблюдаваше сцената с благоговение.

— Фиорел е отворил своето първо царство?

Докато светкавиците продължаваха да се разклоняват и множат в небосвода, Янти започна да забелязва сред тях очертания. „Крилати създания?“ В първия момент си помисли, че вижда дракони, но веднага щом се отделиха от пукащата светлина успя да ги разгледа по-добре.

Наистина приличаха на дракони, но бяха по-дребни. Всяко имаше по два чифта криле — криле, подобно на гъвкавите им тела, изглеждаха съставени от енергия. Бледи огънове се плъзгаха по

гърбовете им и оставяха дири зад тях, бели пламъци лумваха и трепкаха с всеки мах на крилата им. Бяха ефирни, красиви, ужасни. Главите им бяха с по-дребни пропорции от телата в сравнение с драконите, муцуните им завършваха с клюнове, пълни с остри като игли зъби. Имаха зловещи очи.

Междувременно черният дракон се извиси над кораба и сега се обръщаше към първата от ефирните заплахи. Ято от три електрически чудовища мигом се скупчи пред него, сякаш преценяваше силата на това материално същество. А после се стрелнаха към летящия змей с невъобразима бързина.

Но драконът вече бе успял да натрупа в жлезите си достатъчно отрова, за да избълва нови пламъци. Веднага щом противниците се приближиха, той пусна насреща им поток от течен огън.

Електрическите създания преминаха през този огнен ад, сякаш не съществуваше, и атакуваха дракона от три страни, разперили прозрачни криле на черния фон на бурята. Само след миг летящата змия бе разкъсана.

Останките ѝ паднаха в кипящата саламура.

Съдбата на другите дракони не бе по-добра. Кафявият изскочи от един буреносен облак и литна, разперил криле, към едно призрачно създание. Зъбите и ноктите му срещнаха чиста енергия. Съществуването изпусна от тялото си вълна от светкавици и обгореният труп на дракона плюсна във водите на Злачно море.

Няколко от призрачните твари вече бяха достигнали бреговете на Дома и се шмугнаха в гнездата, сеейки смърт сред майките и техните отрочета, докато други кръжаха над мястото на битката. От небето продължаваха да се сипят светкавици, озаряващи океана надалече. Вътре в просторните зали на острова ята дракони се надигаха да пресрещнат тази нова опасност. Сигурно знаеха, че отиват на смърт, но въпреки това го направиха без колебание. Сблъскаха се с електрическите си противници и бяха изпепелени.

Янти забеляза синия дракон да се рее високо над десния борд. Шест от призрачните създания се носеха към него — приличаха по-скоро на светулки сред смрачаващия се пейзаж. Драконът се поколеба за момент, после обърна гръб на приближаващите се противници, събра криле и се гмурна надолу, прицелил свирепия си поглед в хаурстафската фрегата.

— Кир! — извика Паулус.

— Виждам го.

Херцогът вдигна железните пръстени от палубата и ги удари над главата си. Около него изникна плазмена сфера, която остави върху палубата обгорен кръг. Челото му бе смръщено от напрежение. Сферата отново започна да расте и бързо обхвана целия кораб.

Янти отново почувства как през тялото ѝ преминава разкъсваща енергия. Вече не знаеше, нито я беше грижа в чие съзнание се е загнездила. Но вдигна глава тъкмо навреме за да види синия дракон, носещ се към кораба в неудържим самоубийствен щурм. Очевидно смяташе да използва огромното си тяло като снаряд, с който да продъни фрегатата.

Осъзна го миг преди драконът да се сблъска с горния край на магичната сфера на Кир. Сякаш някакъв огромен чук се стовари върху кораба, запокитен от самите богове. Мачтите се строшиха. Чу се пукот на сцепени дъски. Корабът се люшна и изглеждаше като че ли всеки миг ще се преобърне. Сферата на Кир пращеше и пукаше с неописуема ярост, но въпреки всичко удържа. Драконът успя да проникне вътре, но там туловището му се възпламени и изгоря — разпадна се на милиони точици светлина.

Янти гледаше как останките му се пръскат като горящи сажди.

Ала тя усещаше, че нещо не е наред. Корабът не се бе изправил след атаката, а продължаваше да стои наклонен към левия борд. Видя, че неколцина моряци се навеждат през перилата и поглеждат надолу. На лицата им се четеше ужас.

— Какво има? — викна Хоулиш.

— Изглежда, килът е счупен — отвърна един моряк.

— Усилвателят — промърмори Кир. — Полето е преминало през кила.

Хоулиш отдели неколцина от моряците и им нареди:

— Веднага при помпите! Вдигнете главното платно. Трябва да се доберем до Дома.

— Ще успеем ли? — попита Кир.

Хоулиш извърна глава към храмовете. Дотам имаше поне половин миля.

— Ще успеем — каза той. — Но корабът е обречен.

Фигурата бе покрита с разтопено олово и въпреки това бе жива. Екипажът на Маскелин стоеше мълчаливо, всички бяха поразени от видяното. Човекоподобното същество бе излязло от ковчега и бе рухнало на палубата, с кожа и дрехи, покрити с плътен слой сивкав метал. Течният метал се бе разплискал и по дъските. Междувременно съществото изпадна в конвулсии.

— Донесете хелмицидна киселина — нареди Маскелин. — Ще трябва да разтворим оловото и да промием дробовете му преди да е изстинало.

— Това ще го убие — отбеляза Мелор.

— Би трябвало да загине още при потапянето си в течния метал — възрази Маскелин. — Очевидно става въпрос за нещо, което надхвърля представите и очакванията ни. — Обърна се към Мелор. — Да донесат киселина и повечко вода.

Скоро моряците се върнаха с варел разтвор, който използваха, за да почистват находките от морето. Хелмицидната киселина би оцавила кожата на обикновен човек. Ала очевидно това тук не бе обикновен човек. Заляха го с киселина и се отдръпнаха ужасени, докато от кожата му се вдигаше пара. Непознатият понесе терзанията, без да издаде и звук. Процесът не беше бърз. Но след като използваха няколко пъти киселина, достатъчно, за да разтворят оловото и да го промият, най-сетне отдолу се показа нещо, наподобяващо човешко същество. Беше мускулист тъмнокож мъж с плещи и врат като на бивол. Главата му бе съвсем гола, а там, където кожата му се подаваше изпод оловото, се виждаха татуировки.

А после изведнъж той протегна ръце, стисна юмруци и нададе ужасяващ гневен вик. Бели светлинки трепкаха и се гонеха по кожата му, придружавани от яростно пращане. Само за няколко секунди останалата част от оловото и киселината изкипяха и се превърнаха в пара.

Хората на Маскелин гледаха всичко това с изцъклени очи.

Мъжът седеше пред тях съвсем гол и дишаше тежко. Кожата му, от която се вдигаше пара, изглеждаше твърда като стар махагон. Очите му оставаха затворени. Всеки сантиметър от тялото му бе покрит с геометрични рисунки, каквито използваха най-често унмерските магьосници бруталисти.

Още една голяма загадка.

Маскелин току-що бе станал свидетел на това как от тялото на мъжа се бе отделил слой от олово и киселина — вродена сила, каквато притежаваха само унмерите. Но този човек несъмнено не беше унмер. Ако се съдеше по расовите му белези, по-скоро произхождаше от остров Бахретро — широкият му плосък нос и квадратната челюст бяха толкова далече от рибешките лица на унмерите, колкото човешките лица от тези на драконите.

Маскелин никога не бе чувал за друга раса, която да владее унмерската дарба за декреация. Ала ето, че пред тях седеше човек, който не само бе способен да премахва материя от космоса, но и тялото му бе изрисувано с геометрични форми, говорещи за връзка с бруталистката магьосническа школа.

Без никакво съмнение унмерите имаха пръст в обучението му. А унмерите *никога* не учеха хора от други раси.

Очите му оставаха затворени, но той протегна ръка и произнесе една дума, която прозвуча като „чирфа“. Маскелин не знаеше езика, но предположи, че трябва да е бахретроански. Беше повече от ясно какво всъщност иска мъжът.

— Дайте му вода — нареди Маскелин на хората си.

Един от моряците пхна черпак с прясна вода в протегнатата ръка, мъжът го изпи на един дъх и се протегна за още.

— Чирфа, чирфа.

— Яшу кавал унмер? — попита Маскелин.

Мъжът въздъхна дълбоко, подуши и отвори очи. Огледа Маскелин с напрегнато любопитство, поклати глава и отвърна на безупречен анейски:

— Предпочитам да се смятам за копеле.

— Значи си бахретроанец? — попита Маскелин.

Мъжът кимна и каза:

— Наполовина. — Изправи се пъргаво и огледа кораба и екипажа. Беше с една глава по-нисък от Маскелин и по същата причина по-дребен от повечето членове на екипажа. И въпреки това заради мускулестото си тяло изглеждаше двама по-едър от тях. Накрая погледът му се спря на ковчега, от който бе излязъл. Той го разгледа с нескрито отвращение, завъртя глава и подаде огромната си лапа на Маскелин.

— Казвам се Кобул.

Метафизикът се здрависа с него.

— Етан Маскелин. А това е моят кораб „Фенер“. Понастоящем се намираме на седемдесет градуса южно, в граничните води на Море на светлината. Добре дошъл на борда, Кобул.

— Мога ли да попитам къде ме намерихте? — бе отговорът.

— Един самал те е използвал като бутилка за сгряване.

Кобул кимна, сякаш това само потвърждаваше подозренията му.

— Аз съм в голям дълг към вас — заговори той. — Благодаря ти, Етан Маскелин, и на твоя екипаж, задето ми се притекохте на помощ.

— Удоволствието бе мое — засмя се Маскелин. — Мога ли да се поинтересувам как точно се озова в това... състояние?

— Видях нещо, което не трябваше да виждам.

— И какво бе то?

— Убийство.

— И те затвориха вътре, задето... — Той млъкна. — От колко време си там? — Трябваше да са поне няколко десетки години, мислеше си Маскелин, тъй като от толкова Удавниците му носеха ключове.

— Коя година сме сега?

— 1447-а имперска — отвърна Маскелин.

Кобул пресмяташе наум.

— Значи съм прекарал в този сандък триста години.

Маскелин повдигна вежди.

— Триста години! — Сведе поглед към ковчега. — Доста сериозно изпитание за човек, който е бил само свидетел на престъпление. Би било по-естествено да ти видят сметката.

— Така си е.

— Мога ли да попитам кой е бил този негодник?

— Един бог. Фиорел.

— Формоменителят! — възкликна Маскелин. — Пресвети котли, значи това е негова работа. И кого по-точно уби той пред теб?

Кобул го гледаше замислено.

— Ако ти кажа, животът ти може да бъде изложен на голям риск.

— Защото Фиорел е приел формата му?

— Беше по време на Драконовите войни — каза Кобул. — След като си дадохме сметка, че хаурстафите ще ни победят, тоест когато

всички надежди бяха изгубени. Бях отряден магьосник в Трета дивизия на крал Йонас. Отстъпвахме от Лосото към Анейските хълмове, когато отрядът ни се натъкна на Фиорел. Просто видяхме човек без лице да върви по пътеката. Йонас разговаря с него цяла нощ и през по-голямата част от идния ден. Двамата сключиха сделка. Фиорел научи краля как се правят ичусаи. Той спаси расата ни от хаурстафите.

— И знаеш ли какво е поискал в замяна?

— Не, но мога да предположа — отвърна Кобул.

— Аргусто Конквилас?

Кобул кимна.

— Да. Човекът, който уби дъщеря му — Дюна.

— Но нещата са се объркали, както изглежда?

— Не зная — призна Кобул. — Крал Йонас се посъветва с бога и после прати последния ни верен дракон на запад, предполагам за да отнесе съобщение на Конквилас и Ария в Ел. Това е всичко, което ми е известно за тяхната уговорка. По-късно същата вечер станах свидетел на подлостта на Фиорел.

Маскелин потропваше замислено с пръсти по брадичката си.

— Предполагам, че е убил някой приближен на краля — промърмори той. — Някой придворен или роднина? В края на краищата няма никакъв смисъл да приема облика на кралски готвач, нали? Значи се е спрял на... — Той млъкна. — Ако формоменителят може да подменя всеки, когото си избере, тогава най-логичният кандидат е самият крал Йонас. — И погледна Кобул.

Мъжът кимна.

— Но Йонас е изчезнал. Качил се е на затворнически кораб в Лосото, ала така и не е стигнал до Елските тъмници. Хаурстафите твърдят, че скочил зад борда.

Кобул обмисли думите му, после каза:

— Видях Фиорел да убива краля и да приема облика му. После, прикрит зад новата си форма, той ме затвори в този ковчег и ме хвърли в устата на самала. Ако е изчезнал по пътя за Ел, значи е приел някаква друга форма. Предполагам, че е продължил да търси Конквилас.

— Или нещо се е объркало с плановете му — продължи Маскелин. — Защото Конквилас е още жив.

— Жив? — Кобул се намръщи. — Сигурен ли си?

Маскелин кимна.

— Жив и здрав.

Кобул размишляваше.

— Значи по някаква причина е забавил отмъщението си. Трябва да ми разкажеш всички важни неща, които са се случили през последните три столетия.

— За мен ще е удоволствие — отвърна Маскелин. — Но ще те помоля преди това да ми отговориш на един въпрос.

Магьосникът кимна.

— Защо, за бога — рече Маскелин, — Удавниците искаха да те намеря и да те освободя? Как успя да ги убедиш? Каква сделка сключи с тях — че да я разберат прогнилите им мозъци?

— Не съм сключвал сделка — отвърна Кобул. — До този момент дори не знаех, че Удавниците са действали в мой интерес. Предполагам, че по-скоро са искали да ме прогонят от царството си.

— Защо?

Магьосникът като че ли се засрами.

— Сигурно писъците ми са ги смущавали.

Макар шансовете да не бяха на тяхна страна, капитан Хоулиш успя да извади „Ирилиански вестоносец“ в плитчините под руините на големия каменен палат. При акостирането корпусът се повреди непоправимо и сега всяка вълна избутваше фрегатата все по-навън върху нащърбените скали и заплашваше да я разбие на парчета. Хоулиш нареди да спуснат спасителните лодки и Кир организира спешна евакуация, така че скоро успяха да прехвърлят голямо количество припаси на една скална площадка над развълнуваното море.

Беше тъмна нощ и храмовете и палатите наоколо приличаха на черни канари, очертаващи се за кратко при всяка светкавица. Понякога блесналите им фасади оставяха отпечатък върху ретината. Морето бушуваше, вятърът свиреше в пустеещите прозорци и превръщаше сградите в някакви чудовищни гърла.

Янти взе перлен фенер, избърса очилата си от саламурената пяна и се покатери на скалите близо до мястото, където бяха устроили бивак. Скоро откри проход в една стена на полуразрушен палат и се

вмъкна вътре. Сградата помещаваше четири гнезда — тъмни вдлъбнатини в каменния под и подпрени на стената китови кости. Из въздуха се носеше тежка животинска миризма, примесена с мириса на засъхнала кръв. Но ентропичните призраци на херцог Кир не бяха оставили нито един оцелял. Янти крачеше между обгорените останки на стари и млади дракони — сини и зелени. Нямаше представа колко от тях са загинали тук, но изглеждаха доста повече, отколкото можеше да се предположи по размера на сградата. Вероятно и други възрастни се бяха притекли на помощ на младите.

Тя се покатери на ръба на близкото гнездо и надзърна вътре. И трите яйца бяха разтрошени и вътре се виждаха мъртвите розови ембриони.

Същата участ бе застигнала и другите гнезда.

Усети, че някой я гледа, и когато се обърна, видя, че Паулус стои в мрака на няколко крачки от нея.

— Унищожили са и яйцата — каза тя.

Той кимна и попита:

— Мъчно ли ти е за тях? За младите?

— А на теб не ти ли е мъчно?

— Разбира се, че ми е мъчно.

Светкавица проряза небето и озари трупове вътре. Миг покъсно стените върнаха ехото на трясъка.

— Все още ли няма следа от баща ти? — попита той.

Въпросът я завари неподготвена и тя се поколеба.

— Много хора има на този свят.

Той повдигна рамене.

— Бих те разбрал, ако не искаш да го намериш.

— Не, не е това. Просто...

Той чакаше.

— Има твърде много хора — продължи тя. — Повече, отколкото бих могла да навестя. И понякога е трудно да свържеш виденията с реалния свят. Особено ако наблизко няма нищо, по което да се ориентираш. Същото е с „Илена Грей“, по-трудно дори...

— Да, океанът е безбрежен — изпревари я той. — А може дори да не плава в него.

— Мислиш, че корабът може да е потънал?

Той повдигна рамене.

— По-вероятно просто още не сме го открили.

— Ами ако не го намерим? Ако не успеем да се свържем с тях?

— Имаме друг кораб, Янти.

— Какъв кораб? — Тя го погледна учудено.

— Нашият годежен подарък. Кир се готви да махне тапата на втория.

— На втория? — повтори тя. — Говориш за корабчето в шишенцето? — Колкото и нелепо да ѝ се струваше, се замисли над думите му. Спомни си за призраците, излезли от първото шишенце. Дали пък корабчето във второто не би могло да им е от полза?

Паулус я доближи, като стъпваше внимателно между останките.

— Тези шишенца не са като обикновените ичусаи — обясни той.

— Те действат като портали между едно и друго място. Всяко от тези шишенца е свързано с различни вселени, създадени от Фиорел. Те са много по-малки и по-нестабилни от нашия космос. Отварянето им освобождава онова, което се съдържа там.

— Фиорел ли е направил онези призраци?

— И кораба, и каквото се намира в другите шишенца.

— Но откъде е знаел, че тези неща ще ни потрябват?

Паулус сви рамене.

— Боговете са древни и мъдри. Фиорел е знаел, че ще минем покрай Дома на път за Анейския полуостров. Може би е предугадил моята реакция и последвалата битка.

Янти обмисли думите му. Не разбираше как някой би могъл да предскаже гневното избухване на Паулус, довело до настоящата дилема. Никой — освен самия Паулус.

— Когато сражението се разрази — попита той, — ти влиза ли в мен?

Тя не отговори веднага. Всичко се бе случило тъй бързо. Истински хаос, в който тя бе скачала от един ум в друг. Дали в някой момент не бе посещавала и своя любим?

— Не — отговори искрено. — Нали ти обещах.

— Какво е чувството?

— Също като това — отвърна Янти. — Като живота. Само дето те носят. Ти си там... но нямаш власт. Пътник.

Той се наведе и ѝ прошепна в ухото:

— Направи го сега. Премести се в мен.

— Заклех се, че няма да го правя.

Той я погали по бузата.

— Искам да го направиш. Само този път. Искам да проверя дали ще усетя, че си в мен.

Янти потрепери. Чувстваше диханието му на бузата си. Той отстъпи назад и я погледна втренчено.

Тя прехвърли ума си в неговия.

И се видя такава, каквато я виждаше той — чернооко момиче, едновременно тъжно, изплашено и задъхано.

— Вътре ли си? — попита той. — В мен?

Тя видя главата си да кимва.

— И виждаш това, което виждам аз?

Отново кимване.

— И чувстваш, каквото чувствам?

Той се усмихна, наведе се напред и я целуна страстно. След това я опря на стената и плъзна ръце надолу по тялото ѝ. Повдигна ѝ роклята. Пъхна пръсти между бедрата ѝ и всяко едно от тези сладки усещания идваше от две посоки — от нейните сетива и от неговите. Той се притисна към нея. Тя се вкопчи отчаяно в плещите му и потрепери, когато той проникна в нея.

— Какво е чувството сега? — попита той.

Тя дишаше учестено. Усещаше в ноздрите си миризмата на тялото му.

Той прошепна в ухото ѝ:

— Какво е чувството да се чукаш с човек, който може да те убие мигновено?

Янти се усмихна, обгърна го плътно с ръце и го придърпа понавътре в себе си.

Когато се върнаха в бивака, Янти и Паулус откриха, че хората на Хоулиш са направили импровизиран заслон от скъсано корабно платно, за да се предпазват от вятъра и дъжда. Херцог Кир не се бе възползвал от тази възможност — стоеше на самия край на скалната издатина, загледан в озареното от чести светкавици море.

Когато го приближиха, той се обърна и на Янти ѝ се стори, че поглежда въпросително младия принц. Може би си въобразяваше.

Сърцето ѝ обаче се разтуптя изплашено. Не можеше да си обясни как някой, втренчил очи в нейното зачервено и задъхано лице, не би могъл инстинктивно да усети какво се е случило. Защото тя бе претърпяла промяна — толкова дълбока, че ефектът ѝ би трябвало да окаже влияние.

— Някакви успехи, чичо? — попита Паулус със странно безразличен глас, който караше думите му да звучат по-скоро като заключение, отколкото като въпрос.

— Очаквах завръщането ти. Ако си готов, мога да отворя разлома още сега.

— Направи го. Взе да ми писва тая проклета скала.

Херцогът кимна, извади от джоба си второто шишенце и го вдигна пред двамата. Беше малко по-голямо от палеца му. Вътре Янти виждаше миниатюрното корабче да плава сред също тъй миниатюрното саламурено море.

Херцогът отнесе шишенцето до ръба на скалата и помоли Паулус да вдигне високо перления фенер. На светлината му измъкна тапата и се загледа в съдържанието.

— Точно каквото си мислех.

— Отразена светлина? — попита Паулус.

— Именно. За щастие няма нужда да се доближаваме прекалено. — След тези думи остави шишенцето на земята и даде знак на Паулус и Янти да се отдалечат.

Те се изкатериха по камънаците към бивака.

— В шишенцето всъщност никога не е имало кораб — обясняваше Кир. — Само светлината, която той отразява. — Плъзна поглед по тъмните води и вдигна ръка. — Ето там! Ето го! И този път Фиорел е успял да предугади в какво положение се намираме и да ни се притече на помощ.

Отначало Янти не виждаше нищо. Но после блесна нова светкавица и на светлината ѝ тя за миг мярна нещо. Някаква маса от бели линии, увиснала над морето. Замрежени хаотични щрихи — без определена форма. Миг по-късно видението бе погълнато от тъмнината.

Но не...

Там все още бе останало нещо. С всяка секунда линиите, които бе забелязала, ставаха все по-плътни. Нещо постепенно придобиваше

очертания и форма. Форма, която вече ѝ се струваше позната. *Блед, призрачен платноходен кораб, обгърнат във вечен огън.* Ако се съдеше по четирите мачти и квадратните платна, това бе барка, макар и с необичайна, доста архаична конструкция. Бе много по-голяма от хаурстафската фрегата, която бяха принудени да напуснат — по-тежка, но и същевременно по-нематериална. Палубите и мачтите не бяха изработени от дърво и желязо, а от призраците на тези материали. Стърчащите мачти бяха прозрачни, сякаш образувани от мъгла. Имаше моменти, в които ѝ се струваше, че вижда съвсем ясно през кораба. На палубата имаше странни подобни на оръдия устройства, оформени от бледа енергия и заобиколени с огърлица от проблясващи дискове.

Целият кораб изглеждаше обхванат от пламъци!

Потоци от бледи огънове се стичаха по палубата и танцуваха между въжетата на такелажа. Всяко пиронче, всеки клин и кабар излъчваше загадъчна ефирна енергия. А долу, под ватерлинията, същите тези пламъци се разгаряха до яростни огънове и превръщаха барката в грамадна подпалена погребална баржа.

— Фиорел има доста злоещо чувство за хумор — подхвърли херцог Кир.

— Защо мислиш така? — попита Янти.

Херцогът посочи.

— Виждаш ли името, изписано на носа?

Там бе написано „Свети Августин“. В отговор на озадачената физиономия на Янти Паулус обясни:

— Покровителят на Кир ни е направил призрачен кораб. „Свети Августин“ има мрачно минало. Това е един от чумните кораби. Крал Утен го реквизирал, за да откарва болелите от чума от Галеа до една изолирана колония на Херлонския бряг.

— Преди хиляда години — добави Кир. — Още преди моретата да започнат да се покачват.

— Само дето никога не е имало такава колония — добави Паулус. — Всичко е било измама. Фрегата от кралския ескорт придружила „Свети Августин“ на три дни път навътре в морето. На четвъртия открила огън и го потопила с всички нещастници на борда.

— Това е ужасно! — възкликна Янти.

— Но не е краят — продължи Паулус. — Ако може да се вярва на легендите, оттогава „Свети Августин“ бил виждан няколко пъти.

Говори се, че появата му вещае бедствия за този, който го забележи пръв. — Наведе се и сниши глас: — Фиорел е обмислил името внимателно. Ако нашите врагове погледнат кораба, ще го сметнат за предвестник на злини.

Тя кимна и попита:

— Но защо сияе?

— Защото е изкован от светлина — отвърна Паулус.

Янти отново погледна към кораба. Все така бе обгърнат от призрачно сияние, което осветяваше и морето наоколо. И наистина, сякаш самата материя, от която бе направен, се местеше между материалното и ефирното, избледняваше и отново се появяваше пред очите им. Тя виждаше как вълните се разбиват в полупрозрачния корпус, но от време на време мярваше и морето от другата страна на кораба. За нея корабът си оставаше призрачен съд.

Освен в едно.

Между дъските на борда се забелязваше кубичен предмет — сандък, или може би каюта, която си беше съвсем материална. И докато корабът се колебаеше между материалното и нематериалното, този елемент оставаше непоклатим като бетонен блок. В нито един момент тя не успя да види през него.

Капитан Хоулиш и хората му също бяха забелязали призрачния кораб и се скупчиха около тях.

— Виждам съм — каза Хоулиш — валсиндърски магьосници да карат въздуха да свири, но никога да изфабрикуват нещо подобно.

— Е, сега точно не са ни нужни свиркания — подсмихна се Кир.

— Не мога да не ви се възхитя, господарю — каза Хоулиш. — Като гледам, барката е пуснала котва. Ако е поне малко материална, за което не може да се твърди в момента, ще отплаваме още призори.

Кир отиде до един от сандъците, които бяха взели от „Ирилиански вестоносец“, извади един метален пръстен от ония, които бе нарекъл усилватели, и продължи да рови. Извади перлен фенер и нещо, което наподобяваше малка каменна сфера на верига. Нахлузи пръстена на едната си ръка, след това закачи веригата за кука на капака на фенера. Веднага щом пусна камъка, той полетя нагоре, дърпайки фенера, сякаш възнамеряваше да го издигне в небесата. Кир отвори едно от металните капачета на фенера.

Моряците нададоха възклицания, извърщаха глави или засенчваха очи от ослепителната светлина. Широкият лъч прониза мрака надалече. Междувременно Кир отвори още две капачета, пусна фенера и той полетя нагоре. Сияеше като малко слънце.

Янти оглеждаше с почуда внезапно променилата се обстановка. Небето над тях оставаше тъмно и изпълнено с буреносни облаци, но морето блестеше като най-ярък кехлибар, а палатите на Кахрен Дома бяха окъпани в причудлива дневна светлина.

През следващите няколко часа перленият фенер висеше във въздуха на стотина стъпки над тях, което, както се оказа, бе повече от достатъчно, за да прекарат припасите и моряците на борда на „Свети Августин“. Хората на Хоулиш оглеждаха барката с подозрителни погледи и очевидно бяха изплашени от огньовете, трепкащи по борда.

Янти остана на палубата в компанията на принца и херцога, докато моряците подготвяха кораба за отплаване. Прозрачните дъски под краката им изпускаха зловещо сияние, но изглежда се справяха отлично със задачата да поддържат тежестта им. Хоулиш бе пратил неколцина моряци да огледат какво има в трюма. После се обърна към принца и рече:

— Можем да прекараме още припаси от „Вестоносец“, ако желаете, но това е опасна работа при подобно вълнение, а разполагаме с достатъчно храна и вода, за да стигнем до Лосото.

Лицето на Паулус оставаше неразгадаемо, но Янти имаше чувството, че преценява нещо.

— Прав си — каза той. — Не бива да се бавим повече тук.

— Капитане — извика някой и когато се обърна, Янти видя, че един от моряците надзърта през отворения люк, монтиран под четирийсет и пет градуса спрямо палубата, през който се спускаше стълбичка към долната част на кораба. — Ваше височество, милейди — добави той бързо, — открихме долу нещо много странно.

— В какъв смисъл странно? — попита Хоулиш.

— Стая с огледала — отвърна морякът, като местеше поглед между капитана и унмерските благородници. — Не зная как точно да ви го опиша. Най-добре да видите сами.

Поведе ги надолу по стълбите и по тесен дълъг коридор с множество врати — каюти, предположи Янти. Стените сияеха с ефирна светлина. Морякът, когото Хоулиш наричаше Гадич, ги отведе

при една врата в дъното на коридора, където ги чакаше друг, по-млад мъж.

Гадич вдигна перления фенер от пода, отвори вратата и им даде знак да го последват.

Озоваха се в наистина странно помещение. Стените бяха дълги само десет стъпки, ала същевременно то изглеждаше безкрайно по-голямо, тъй като подът и таванът представляваха едно огромно цяло огледало. Именно това огледало създаваше оптическа илюзия — виждаха се безброй копия на стаята и хората в нея, всяко по-малко от предишното и така до безкрайност. Стените на странната стая бяха облицовани с еднакви по размер дъски от тъмно лакирано дърво. И на всяка от тези дъски бяха окачени огледала — варираха по форма и размер, но всички бяха в красиви позлатени рамки. Имаше по четири на всяка стена и още две отстрани на вратата. Общо четиринайсет.

Едва сега Янти забеляза, че тук нещо не е както трябва. Нито едно от огледалата не пулсираше с ефирна светлина, нито в тях се отразяваха пламъци. Това бе единственото помещение на кораба, което изглеждаше напълно нормално.

— Става още по-странно — обади се Гадич. — Погледнете в огледалата. В което ще да е.

Разделиха се и всеки доближи до едно огледало. Само Янти остана при Паулус, уловила го за ръката. Първи възкликна учудено капитан Хоулиш.

... и преди да осъзнае какво прави, Янти бе пратила съзнанието си в ума му.

Той гледаше в огледалото... но там нямаше отражение. Вместо това се виждаше надзъртаща от мрака призрачна фигура. Видението отсреща можеше да принадлежи на човек — вероятно изкривено от някаква магия в стъклото. Но бе по-скоро същество, различно от обитателите на този свят. Имаше дълго скосено назад чело и остра като животински рог брадичка. Кожата му бе твърда и бяла като кост, очите — странно издължени и съвсем бели, ако се изключеха малките черни точици на зениците. Беше разтворило уста в чудновата усмивка и вътре се виждаха множество тънки остри зъби.

Янти чу как Паулус си поема рязко дъх...

... и върна ума си в своето тяло.

Беше вкопчила пръсти в ръкава му. Огледалото пред нея бе по-голямо от това, в което надзърташе капитанът. И вътре в него тя видя нещо още по-странно от образа, който бе съгледал Хоулиш.

И този път фигурата бе насред мрак. Но това чудовище нямаше нищо общо с която и да било човешка черта. Бе гърчеща се маса от кървавочервени пипала — по-скоро гнездо от охранени червеи, отколкото единен организъм. Въпреки това Янти си даваше сметка, че то е част от много по-голямо същество — върхът на ръка, сама по себе си един от безбройните подобни израстъци, движещи се оттатък в мрака.

В останалите огледала се виждаха още ужасни картини — едно човекоподобно, но рогато чудовище, облечено в бронзова броня с размери на планина; труп, окован в метални жици и стъкло; въртяща се кутия, от която струеше разноцветна светлина; пулсираща синкава твар, подобна на сепия; огромен лабиринт от каменни плочи, обрасъл със зеленикави растения. Лабиринтът се простираше на много мили.

Янти усещаше присъствието на всички тези видения с периферията на съзнанието си. Дори лабиринтът бе осезаем. Умовете им бяха далечни и същевременно ужасно близо, сякаш изпълваха някаква цепнатина, разлом насред Морето от призраци. Тя предполагаше, че огледалата са мембрани, през които може да праща съзнанието си където пожелае. Но нищо на този свят не би я накарало да прати ума си при който и да било от тези разуми.

— Това са пътници — каза Кир.

— Пътници? — попита Хоулиш. — Не разбирам. Какво е това място?

— Нещо като зрителна зала — обясни Кир. — Навремето магьосниците ентрописти са ги използвали, за да надзъртат в пространствата отвъд нашата вселена. Да гледат в безкрайния мрак. Пътниците, които виждаш пред теб, са се прехвърлили в тези пространства и не могат да се върнат. Или са били заточени там. Огледалата са създадени, за да ги примамват насам. За да може да се измъкна от тях информация.

Хоулиш се озърташе с ужас.

— Информация за какво?

— За всичко, което може да е от полза.

— Безопасно ли е? — попита капитанът.

Кир се намръщи.

— В какъв смисъл?

— Искам да кажа — те могат ли да се измъкнат оттам?

— Не — отвърна Кир. — Не могат.

Хоулиш облекчено си пое дъх.

Кир се засмя, после каза:

— Предлагам да заключим тази стая и да забраним на екипажа да влиза. Нищо интересно няма за тях тук.

Излязоха, намериха катинар и заключиха стаята. Кир прибра ключа в джоба си.

Едва по-късно, когато останаха насаме, Янти успя да попита Паулус:

— А на истинския „Свети Августин“ имало ли е такава стая?

Той като че ли се изненада.

— Не. Корабът е бил търговски.

— Тогава защо тук я има?

— Защото това е корабът на Фиорел.

— За себе си ли го е направил?

Паулус се усмихна.

— Чудесен годежен подарък, не смяташ ли?

7. ИГРИД

Игрид се рееше над Кралско море. Грейнджър, коленичил между лопатките ѝ, се бе вкопчил здраво в двете метални скоби. Наметалото му бе подгизнало и натежало от дъжда и бе залепнало за раменете му, шибано от леденостудения вятър. Брънките на бронята стържеха неприятно обгорените му от саламура рамене, ръкавиците бяха оставили червеникави дири на китките, но той знаеше, че без магичната сила, стаена в тях, ще рухне в несвяст. От умствената умора обаче нямаше никакво спасение. Поредната безсънна нощ оказваше пагубното си влияние върху нервите му. Трябваше да си почине колкото се може по-скоро.

Смъкна едната ръкавица, за да огледа ръката си, и установи, че кожата е посивяла, с мъртвешки вид, и че въобще не може да помръдне пръстите. Известно време полага напразни усилия, опитвайки се да размърда поне кутрето, но накрая се отказа. Изпитанието само го изтощи още повече.

Пак нахлузи ръкавицата.

Огромните криле на дракона се простираха от двете му страни, обагрени в морскосиньо на светлината на утринното слънце. Океанът отдолу бе тъмночервен, но в плитчините около Перегрело Сентевадро придоби прозрачния цвят на младо вино.

В небето имаше и други дракони, ала те се държаха на разстояние. Летяха предимно на юг, от време на време събираха криле и се стрелкаха надолу и издължените им тела се забиваха в отровната вода, вдигайки стълбове саламура. Едва ли търсеха храна толкова близо до Драконовия остров, тъй като навярно отдавна бяха изловили всичко в околностите. По-вероятно ги привличаха потопени на дъното ичусаи, изпускащи отровата, която бе съсипала световния океан.

Игрид почти не бе проговорила, откакто полетяха, но сега, докато приближаваха големия черен масив, се обади:

— Конквилас е заминал.

— Откъде знаеш? — попита Грейнджър.

— Има някои признаци — отвърна тя. — Знаци, които може да разчете само дракон.

— Добре де, къде е?

Игрид не отговори. Докато се снишаваше, слънчевите лъчи се плъзнаха по люспестото ѝ тяло, окъпаха Грейнджър и за миг той почувства приятна топлина. Сетне тя навлезе в сянката на голяма пещера и вдигна малка буря от прахоляк и камъчета, докато кацаше.

Точно отпред Грейнджър забеляза рядка и древна унмерска яхта, подпряна между две колони от черен камък. Наоколо бяха разхвърляни кости на Удавници. Подобен съд бе достатъчно стар, за да е плавал в незамърсени води. Яхтата бе с изящна изработка. Върху сивия корпус все още се виждаше оригиналната украса. Един от илюминаторите на надстройката бе отворен и от него долиташе музика. Някой вътре свиреше на лютня.

Конквилас?

Чу се силно пуфтене и Грейнджър завъртя глава. Вдясно от тях се бе появил дракон. Беше млад мъжки, наполовина колкото Игрид, и вероятно бе лежал свит в една вдлъбнатина, черна като кожата му. Сега разгъваше гъвкавото си тяло. Ноктите му дращеха по планините от кости и по каменистата земя. Той повдигна глава и от устата му се разнесе ниско ръмжене, последвано от странен тракащ звук.

Игрид отвърна със същия звук.

Грейнджър реши, че разговарят.

Накрая Игрид се обърна към Грейнджър и каза:

— Конквилас не е тук. Никой няма да може да се свърже с него, докато не започне турнирът на Марквета в Лосото идния месец.

— Идният месец не ми върши работа — изръмжа Грейнджър. Знаеше, че няма да издържи толкова дълго на натиска на меча. Оставаха му броени дни, в най-добрия случай месец, преди оръжието да го овладее напълно. Повече не можеше да го използва. Сега копията му се подчиняваха не на него, а на меча. Погледна към отворения илюминатор и каза:

— Исках само да разговарям с него.

Говореше достатъчно високо, за да го чуе онзи, който свиреше на лютня, защото най-вероятно това бе човекът, когото търсеше.

По-младият дракон оголи зъби.

— Стана така заради дъщеря ти — изсъска той. — Нашият господар не желае да го шпионират. Нито да се превърне в мишена на убийци. И колкото и да е обезпокоен от вашето предсказание, полковник, и колкото и да иска да ви помогне, ние имаме заповеди. Конквилас не бива да бъде обезпокояван до турнира. Нито един дракон няма да ви помогне да го намерите дотогава.

Грейнджър отново погледна към яхтата. Музиката бе спряла.

— Господарят ви е в голяма опасност.

— Конквилас реши да бъде така — отвърна черният змей.

— Няма никакъв начин да му пратим вест — обади се Игрид. — Трябва да чакаме, докато се появи, преди да го предупредим. Или да разкрием плановете на Марквета на турнира. Нека се знае, че самият Фиорел смята да е сред участниците.

— Ами аз? — попита Грейнджър. — Няма да издържа дотогава. Трябва да ме отнесеш в Етугра.

Игрид изви дългата си шия и обърна глава срещу него. Той се дръпна назад, почувствал отровния ѝ дъх.

— Все още ли се надяваш, че Етан Маскелин може да ти помогне?

— Имам ли друг избор? — отвърна с въпрос Грейнджър.

Игрид разговаря известно време на странния си език с другия дракон. На Грейнджър му се стори, че младият змей се подсмивва. Накрая Игрид отново се обърна към него.

— Етан Маскелин не е в Етугра. Корабът му е забелязан край Грабни скала, на три дни път южно от затворническия град.

— Ще ме отнесеш ли там?

— Сведението е отпреди седмица. Досега може да е някъде другаде. Мога да те отнеса в Етугра, но мисля, че трябва да отидеш в Лосото и да чакаш там пристигането на Конквилас. Ако той знае, че бащата на Янти го издирва, сам ще те открие.

Грейнджър се намръщи. Твърде много „ако“. Не обичаше да разчита на случайността. Отново погледна към яхтата. Отново се чуваше тиха музика.

Грейнджър развърза торбата от скобите на гърба на Игрид и подхвърли небрежно:

— Ще се поразгъпча, докато обмислям предложението ти. Ставите ми съвсем се вкочаниха.

Игрид се наведе и притисна тяло към земята, за да може да се плъзне по гърба ѝ и да слезе през опашката. Той метна торбата на рамо и я заобиколи отпред.

— Мога ли да използвам тоалетната на яхтата? — И кимна към кораба на Конквилас.

Драконът поклати глава.

— Нямам право да разрешавам подобна молба.

— Две минути — продължи да настоява Грейнджър.

— Съжалявам.

Грейнджър изпръхтя от досада и попита:

— Тогава може ли поне да се изсера зад онези проклети скали?

— Разбира се — отвърна Игрид. — Но гледай да не се отдалечаваш много.

Грейнджър закрачи към яхтата. Докато се приближаваше, смъкна торбата от рамото си и я пусна.

Ускори крачка.

Изведнъж зад гърба му долетя повей.

— Не приближавай яхтата, човече — изръмжа зад него Игрид.

Грейнджър хукна напред.

— Спри! — извика Игрид.

Той задрапа по камъните към трапа. Усещаше промяна в светлината, докато огромният дракон се изправяше зад него. Можеше само да се надява, че бронята е устойчива на огън.

Грейнджър стигна горния край на скалната издатина и затрополи по трапа.

Един люк водеше надолу. Грейнджър затича по палубата, очакваше всеки момент да го облее огнен стълб. Металните му подметки кънтяха по дъските. Но все още нямаше и помен от пламъци. Стигна люка, повдигна го и в този момент отзад го застигна огромна сянка.

Грейнджър прескочи наведнъж шестте стъпала до пода на коридора. Претърколи се, за да омекоти удара, и спря, опрял гръб в стената и с поглед, втренчен в зеещия отгоре люк. Оттам го гледаше Игрид и в очите ѝ се четеше желание да убива. Зъбите ѝ бяха твърде големи, за да проникнат през отвора, през който Грейнджър току-що се бе шмугнал. Дъхът ѝ изпълваше коридора с отровни пари. Би могла да

го изпепели на мястото, където лежеше, или да разтроши яхтата на парчета и да го докопа с нокти.

Но не го направи.

Вместо това каза:

— Конквилас не си е у дома, глупако. Дори не е на острова. С действията си не постигна нищо, освен че вече ти нямам доверие.

Грейнджър се надигна.

Драконът вероятно лъжеше. Все *някой* свиреше на тази лютня и той смяташе да установи кой е. Обърна се и отвори вратата в дъното на коридора.

Зад нея имаше разкошно обзаведен вестибюл, стените бяха облицовани с тропическо дърво и метал. Поне дузина малки перлени фенери висяха от тавана, който бе покрит с резбована китова кост. В единия ъгъл бе поставен бял лакиран клавесин — един от многото изящни предмети в каютата. На столче до клавесина седеше момиче.

Беше по-малка от Янти, някъде на дванайсет или тринайсет, и държеше в белите си ръце лютня. Бялата ѝ коса и бледото лице говореха несъмнено за унмерски произход, както и виолетовите очи, но пък лицето ѝ бе по-закръглено, отколкото бе типично за нейната раса. Грейнджър предположи, че в кръвта ѝ са примесени и човешки гени.

Щом го зърна, очите ѝ се разшириха, тя скочи от столчето и притисна инструмента към гърдите си. Чу се звън и няколко от струните се скъсаха — беше като поредица изстрели. Момичето извика изплашено и пусна инструмента.

Лютнята изтрополи на пода, съсипана от унмерската декреация. Пръстите на момичето вероятно бяха преминали през струните с лекотата, с която минаваха през въздуха.

Въпреки това след миг на лицето ѝ се изписа спокойствие и тя го изгледа надменно.

— Как смееш да нахълтваш тук? — каза на унмерски. — Излез веднага!

Грейнджър я гледаше смутен. Бе очаквал да завари тук Конквилас. Момичето бе изненада за него. Но същевременно си даваше сметка колко страшно трябва да ѝ се е сторило обгореното му от саламура лице. Той вдигна успокоително ръце.

— Няма защо да се боиш от мен, дете. Търсех Конквилас.

Тя изсумтя презрително.

— Не ме е страх от теб. Ако си имал някаква надежда баща ми да те приеме, изгуби я в мига, в който нахълта тук неканен.

„Баща й? Това е дъщерята на Конквилас?“

— Той тук ли е? — попита Грейнджър.

— Не, не е!

— Къде мога да го намеря?

— Няма да го *намериш* — тросна се тя. — Но неговата стрела със сигурност ще те открие. — Изрита остатъците на строшената лютня и пристъпи напред, смръщила ядосано вежди. — А сега изчезвай, преди да те одера като риба.

Грейнджър отново вдигна ръце.

— Спокойно. Нищо лошо няма да ти направя.

— Да ми направиш нещо лошо? — Тя се разсмя. — Защо мислиш, че би могъл да го направиш? — Разпери ръце и тръгна към него. От върховете на пръстите й струяха искри, докато унищожаваше въздуха около тях, създавайки на негово място вакуум. Само едно докосване на тези пръсти щеше да го прати в небитието. Той усети из стаята слаб повей.

И в този момент внезапно движение отстрани привлече вниманието му. Той извърна глава и видя, че Игрид наднича през люка. Драконът беше бесен.

— Добре — каза Грейнджър на момичето. — Тръгвам си.

Дъщерята на Конквилас спря и отпусна ръце. Шумът от върховете на пръстите й замря и вятърът утихна.

Отвън долетя гласът на Игрид:

— Първото ви мъдро решение, откакто дойдохте тук, полковник Грейнджър.

— Грейнджър? — Детето отново се напрегна. — Ти си Грейнджър?

Той сви рамене.

— И какво от това?

Тя изкрещя и се хвърли към него, изпълнена с ярост и гняв и протегнала напред ръце.

„О, по дяволите!“ Грейнджър отстъпи назад и дръпна между тях една дървена резбована скамейка. Тя замахна към скамейката и ръката й просто мина през нея. Останките рухнаха на пода.

— Забравил си, а? — попита задъхано момичето. — Иманярският пазар в Лосото — преди доста години.

Грейнджър ровичкаше отчаяно из спомените си. Припомни си инцидента, който го бе отвел — ранен — пред император Хю. Инцидент, включващ Конквилас, дракон, една ичусаи и унмерско дете...

Това унмерско дете?

О, по дяволите!

— Ти нареди на хората ти да ме застрелят! — кресна тя.

Той продължаваше да отстъпва. Тогава беше решил, че е бездомно дете, на което са позволили да избяга от Лосотанското гето като част от някаква политическа игра. Но сега вече знаеше истината. През цялото време Конквилас е бил в гетото с дъщеря си — с това момиче. Ето защо се бе появил в нужния момент.

— Но ние не ти направихме нищо — възрази той. — Искахме само да те изплашим, за да се прибереш там, откъдето си дошла.

— В гетата?

— Ами...

Тя отново се хвърли към него и от върха на пръстите ѝ бликна енергия. Грейнджър успя да я бутне настрана, като внимаваше да не се удари, но не и преди тя да направи от наметалото му безполезна дрипа.

Детето изпищя и пак се метна към него.

И този път Грейнджър отклони атаката ѝ. Останките от наметалото му се свлякоха на пода. Колкото и да бе странно, по бронята му нямаше и драскотина.

— Моля те, само се успокой — каза той. — Тръгвам си.

— Не — няма да си тръгнеш! — извика тя и пак се втурна към него.

Грейнджър отстъпи назад, но се спъна в строшената пейка и едва не падна. Момичето скочи върху него, разперило ръце, и го блъсна назад. За миг блесна ослепителна светлина.

Последва гневен вик.

Грейнджър осъзна, че пръстите ѝ драскат по бронята, над мястото, където беше черният му дроб. Ала повърхността на бронята оставаше непокътната, без и най-малката следа от повреда. Бели искри хвърчаха от метала там, където се впиваха ноктите ѝ, но той продължаваше да се съпротивлява на магьосническите ѝ умения.

Грейнджър отново отблъсна момичето.

— Ентропична броня? — извика тя. — Откъде я намери?

Той не отговори.

Тя се разплака.

Грейнджър въздъхна дълбоко.

— Съжалявам. Съжалявам, че Крийди стреля по теб.

Тя закри очите си с длани.

— Как се казваш? — попита той.

— Върви си.

— Имам дъщеря на твоята възраст. Казва се Янти.

Момичето продължаваше да плаче, скрило лицето си.

— Затова дойдох тук. — Той бавно седна на пода до нея. — Тя се влюби в един... — Още една измъчена въздишка. — В един унмерски принц, Паулус Марквета.

Момичето свали ръце и го погледна с подпухнали от плач очи. Грейнджър виждаше, че името ѝ е познато. Беше ѝ станало любопитно.

— Марквета прати предизвикателство към баща ти да се срещнат на турнира.

Тя подсмръкна.

— Баща ми ще го убие.

— Принцът възнамерява да го измами.

— Няма да е за първи път — отвърна тя.

— Турнирът е нагласен. На арената баща ти ще се срещне с един бог — Фиорел.

Тя го погледна ококорено.

— Това е невъзможно!

— Той ще е дегизиран като простосмъртен боец — продължи с обясненията Грейнджър. — Ето защо дойдох да предупредя Конквилас. Принц Марквета е наш общ враг, а аз ще бъда съюзник на баща ти.

— Дошъл си да молиш за помощ? След всичко, което направи?

— Съжалявам — каза той. — Но трябва да ми повярваш, че тогава, в Лосото, за теб нямаше никаква опасност. Нашите оръжия не можеха да ти направят нищо.

Тя подсмръкна отново и кимна.

— Освен това дойдох да помоля баща ти за услуга. Дъщеря ми е още дете. Не знае какво прави. Нейният годеник и чичо му я използват.

Дойдох да помоля баща ти да не я убива.

— Баща ми не убива деца.

— Заклел се е да убие всеки, който застане на пътя му — възрази Грейнджър. — А дъщеря ми със сигурност ще се опита да му попречи. Тя не може да прозре какво се крие в душата на избраника й. — Забеляза, че момичето продължава да хлипа, и се огледа за кърпичка. Взе парче от скъсаното наметало от пода и й го подаде.

След кратко колебание тя го взе.

— Затова трябва да разбера къде е баща ти.

— Не зная къде е — отвърна тя. — Все заминава нанякъде и никога не ми казва къде.

Грейнджър въздъхна отново и се изправи.

— Остава ми да се надявам, че Игрид ще изпълни обещанието си и ще ме откара в Лосото — каза той, докато надничаше през прозорчетата. — Макар че в момента е по-склонна да ме изяде.

Момичето се разсмя, издуха си носа и каза:

— Тя е голяма закрилница. Но ще ме послуша. Мога да я убедя да не ти прави нищо лошо.

Грейнджър кимна.

— Благодаря ти.

— Почакай да си събера багажа.

— Багажа? — Той се намръщи.

— Да, багажа! За Лосото.

— Няма да идваш в Лосото.

Тя скръсти ръце.

— Няма да остана тук — тросна се. — Не и когато баща ми е в смъртна опасност.

— Не съм казал, че е в смъртна опасност. Доколкото разбирам...

— Той е в смъртна опасност — натърти тя и тропна с краче, за да подчертае думите си. — И ти не знаеш как да го откриеш. Не са те обучавали за ловец.

— Не мога да те взема с мен...

— Сисело — каза тя. — Казвам се Сисело. И не ти ще ме вземеш със себе си, полковник Грейнджър. Аз отивам в Лосото с Игрид. — Подсмихна се. — Но може пък да реша да те взема с мен.

От Кархен Дома плаваха пет дни преди Янти да успее да открие „Илена Грей“. Съзнанието ѝ се рееше от доста време над Море на призраците, докато най-сетне забеляза сред тъмната равнина сияеща зона от възприятия и бледите светлинки на морските обитатели.

Описа на Паулус приблизителното местонахождение на „Илена“ и го информира, че доколкото може да определи, всички пътници са живи. Но не спомена нищо за състоянието, в което се намираха, за да не го отчае. Паулус нареди на капитан Хоулиш да се отправи нататък с максимална бързина. Търсеният кораб бе на изток, на три дни плаване. Като се лутаха насам-натам, те постепенно скъсиха дистанцията и призори на четвъртия ден морякът на марса извика, че е забелязал платно на хоризонта.

По пладне двата кораба — тяхната странна барка и огромната лосотанска търговска галера — бяха легнали един до друг в дрейф и корпусите им се търкаха и блъскаха с оглушителен тропот. Янти, Паулус и херцогът стояха на палубата. Двамата унмери посрещнаха с радостни поздравии деветстотин двайсет и тримата свои сънародници.

Докато живееше в Ел, Янти си представяше лосотанските унмери като благородни дами и господа, издокарани в дрехи, целите обсипани със скъпоценни камъни и благородни метали. И сега също очакваше да види пищни облекла и перчене. Отдаваше склонността на унмерите към екстравагантност на тяхното бързо израстване от относително скромна раса до господари на сътворението и разрушението. Но хората, които се прехвърлиха на борда на „Свети Августин“ този следобед, бяха ужасно измършавели и облечени в парцали. Не носеха почти никакъв багаж освен жалките останки от дрехи на гърбовете си и оскъдните дажби, които им бяха раздали по заповед на императора. Много от тях едва се държаха на крака.

Паулус се въздържа от всякакви формалности. Подаваше им ръка, прегръщаше тези окаяни хорица и ги притискаше в обятията си. И докато се стараеше да ги окуражава, да им вдъхва вяра, че ще дойдат по-добри времена, Янти виждаше, че самият той едва сдържа сълзите си.

Скоро ѝ направи впечатление, че никой от новодошлите не се учудва от странния вид на „Свети Августин“, защото очевидно очите им бяха свикнали с магията. Все пак някои от по-младите унмери не пропуснаха да се разходят по палубата. Разглеждаха с интерес

прозрачните въжета и платна и пламъците, гонещи се в безкрайна игра по перилата и фалшборда.

Междувременно моряците на Хоулиш, които не бяха особено щастливи от присъствието доскоро само на двама унмери на борда, сега изглеждаха на ръба на отчаянието. Но добрият херцог Кир обеща да държи новодошлите на ниски дажби от ром и да ги товари с повечко задачи, за да нямат сили да създават неприятности, както той самият се изрази.

Последният, който напусна „Илена Грей“, беше прегърбеният Расим Атентро, прочут в младостта си морски офицер, който бе поел командването на кораба в Лосото. Атентро бе успял да подбере сред хората неколцина с опит в мореплаването и предложи да продължи да управлява „Илена“ и да следва „Свети Августин“, но Паулус дори отказа да чуе за това и нареди на Хоулиш да отдели от своите моряци за „Илена“. Освен това заповяда да разпределят провизиите между двата кораба. Смяташе с тази малка флотилия да се върне в Лосото, та всички да са свидетели как Хю ще коленичи пред него и ще поиска прошка за престъпленията си.

И така, след като Хоулиш раздели хората си между двата кораба, обърнаха на югозапад и поеха към Лосото.

По-късно същата вечер Янти откри Паулус на носа на „Свети Августин“, загледан към хоризонта, сякаш се опитваше да види града, до който имаше още стотици левги. Не я заговори, когато се приближи, и тя разбра, че е в мрачно настроение.

— Навремето в Лосото имаше половин милион унмери — каза той, все тъй втренчил поглед в хоризонта. — Преди революцията. Когато пристигнаха, хаурстафите натикаха тези хора в шейсет градски квартала.

— Сигурно е било ужасно.

— Моето семейство извади по-голям късмет от мнозина — продължи той. — Войниците на Ария заловиха майка ми и баща ми, докато бягаха през Анейските хълмове, но заради положението им ги откараха в Ел. Така и не видяха с очите си гетата. — Той поклати глава и вдигна очи към небето. Говореше с яростен шепот, като че ли изтикваше със сила думите между зъбите си. — Половин милион души... унищожени с глад и болести... сведени до тези хиляда...

— Как смяташ да превземеш града?

— Ще отворя третия ни годежен подарък.

— Червеят?

— Подозирам, че това не е обикновен червей. Когато за пръв път видях драконовите призраци на Фиорел, си спомних, че съм чел за тях в една легенда. Те са от Отиансел Местра — първия от четирите Големи разлома, за които се знае, че е създал Фиорел. И щом ни предостави достъп до личните си владения, имам известни подозрения за същината на този червей.

— Какво е той според теб?

— Уриун — отвърна Паулус. — Вероятно най-голямото същество — поне най-голямото, за което знаем. Това е един червей, обитаващ разлом с размерите на този свят. Отиансел Вадра — царството на блатата.

— А какво смяташ за газа?

— Ако третото шишенце съдържа уриун — отвърна Паулус, — тогава газът трябва да е средството той да бъде пратен обратно в собственото си царство. Инак ще унищожи този свят.

Янти потрепери.

— Защо му е било на Фиорел да прави тези неща?

— Защо всеки прави нещо? — отвърна той. — Едни неща са оръжия, други — полезни по разни начини. Освен Местра и Вадра има и Отиансел Кама — земя, съсипана от ужасяваща война. Хиляди левги руини и обгорени хълмове. Потискащо място, обитавано от призраците на умрелите. Последен от тази голяма четворка е Отиансел Хурула, Градът на болката, в който Фиорел праща на заточение своите врагове. И това са само Големите разломи, да не говорим за безбройните малки. Този кораб идва от един такъв разлом. В меча на баща ти има друг.

— В меча на баща ми?!

— Да. Мястото, където обитават мечовите копия.

Янти се зачуди къде ли е баща ѝ. На няколко пъти се бе опитала да го открие, но светът наистина бе голям. Можеше да е навсякъде. Отчаяно се надяваше, че ще успее да се освободи от това злонамерено оръжие.

Ала колкото и страховит да бе мечът на Грейнджър, не можеше да се сравнява с ужасиите, които херцог Кир освобождаваше от тези малки шишенца. В съзнанието ѝ все още бе жив споменът за клането

при Дома. А това бе само една изолирана скалиста земя. Лосото бе голям град.

— Турнир? — повтори Маскелин.

— В Палатите на Анеа — отвърна Половината път. — Веднага щом унмерите си върнат града.

— А императорът какво има да каже по въпроса?

— Не вярвам да е особено радостен, капитане.

— Аз също.

Обядваха в каюткомпанията в задната част на кораба на Маскелин. Мелор и техният нов странен бахретроански магьосник Кобул тъкмо бяха посегнали към супите си, когато Половината път се появи с тази изумителна новина. Маскелин насочи вниманието си към инженера и по-специално към малката тръба, закрепена в ухото му.

— Да ви кажа правичката — рече той, — мислех, че малко преувеличавате способностите на тази слушалка. Все още не знаете кого подслушва тя, нали?

— Само, че са жители на Лосото.

Цяла сутрин инженерът бе засичал разгорещени разговори в тръбата. Ако можеше да им се вярва, Лосото очакваше унмерско нашествие. Принц Паулус възнамерявал да бъде коронован там, след което да се ожени за Янти. Нещо повече, вече разпратил вест наблизко и надалече, канейки умели бойци да се включат в турнира по случай празненствата. Но преди да се случи това оставаше още една малка подробност, за която трябваше да се погрижи. А именно, да превземе града със сила и да свали императора от престола. Император Хю бе събрал целия си флот и бе наредил да излезе в морето и да пресрещне унмерите. Уж за да преговаря с тях. Поне така се твърдеше. Маскелин предполагаше, че императорът се надява да потопи корабите на своя противник преди да стигнат до сушата и да заплашат властта му.

— Самоувереност, граничеща с арогантност — отбеляза Маскелин.

— Аргусто Конквилас ще се появи на турнира — каза Половината път. — Обявил е вендета на Марквета и херцог Кир.

— Ето това ще е интересен двубой — рече Маскелин. — Ако въобще се стигне до него. — Зачуди се как ли възнамерява Паулус да

се измъкне от това положение. Може би разчиташе, че Янти ще успее да обезвреди господаря на дракони? Това му се струваше малко вероятно.

— Аргусто Конквилас никога не е можел да устои на турнир — каза Кобул. — Чувал съм, че редовно е печелил състезанията в Херика, преди да напусне островите и да се отправи за Ел. Казват, че предприел тази стъпка измъчван от скука. — Ухили се. — Но никога не се е изправял срещу мен.

Маскелин го изгледа замислено, после каза:

— Възнамерявах да разговарям с принц Марквета, макар че моментът можеше и да е по-подходящ. — Пресметна наум и продължи: — Ако се движим с пълна пара, ще стигнем Лосото до месец, а с попътен вятър за по-малко от двайсет дни. Предполагам, че до това време градът вече ще е в краката на твоя принц и той ще е щастливо женен и крал на Анеа.

Кобул сърбаше шумно.

— Той не е мой принц.

Думите му изненадаха Маскелин.

— Едва ли ще си на страната на Конквилас.

— Не съм на страната на нито един от двамата — отвърна Кобул. — Унмерските господари винаги са гледали на хора като мен с презрение. Имам предвид мелезите. — Загреба пълна лъжица. — Но ако възнамеряваш да посетиш столицата, ще се радвам да ти бъда спътник.

— Разбира се — отвърна Маскелин. — Имаш ли... ъ-ъ, приятели там?

— Нямам приятели — изсумтя Кобул. — Отивам, защото ми трябват пари.

— Пари? За какво?

— За да спечеля турнира.

Драконът отнесе Грейнджър и Сисело през Море на светлините до Лосото. Сисело стоеше права между раменете на Игрид и се придържаше за металните скоби с такава грация и самоувереност, сякаш бе прекарала целия си живот в полети с дракони. Игрид не промени начина си на летене, за да се нагоди към младата си

пасажерка, а се издигаше и спускаше все така стремглаво, както и преди. Нещо повече, на Грейнджър му се стори, че при първия преход с него Игрид бе летяла по-кратко.

Игрид не проговори почти през целия ден. Грейнджър бе почти сигурен, че драконът би го метнал от раменете си, за да го изяде, ако не беше дъщерята на Конквилас. Може би Игрид все още се гневеше, че я бе измамил, или просто не беше в настроение за разговори. Сисело, за разлика от нея, обичаше да говори.

— Разбира се, че съм била много пъти в гетото — обясняваше тя задъхано. — Има много начини да се промъкнеш под хаурстафския радар, ако знаеш как, но са нужни години тренировки и баща ми каза, че все още има какво да уча, но все пак съм доста напреднала, което е почти похвала за момиче на моите години, не смяташ ли? — И без да чака да чуе отговор, продължи: — Той го нарича *умствена тишина*. Трябва да изпразниш ума си и да не мислиш за нищо, защото хаурстафите засичат съзнателните мисли дори да не могат винаги да ги подслушват. Така са се докопали до теб! Но е ужасно трудно, защото как може човек да върви нанякъде, без да мисли? Не може, разбира се! Не можеш да спреш всички мисли, но татко каза, че трябва да се научиш да го правиш, доколкото е възможно, осланяйки се на инстинкта си, защото съзнанието е най-трудното нещо за прихващане. Ала няма да се получи, ако вещиците търсят целенасочено теб или ако вниманието им е съсредоточено някъде другаде, което става доста често.

Грейнджър кимна.

— Може би ще ми го демонстрираш?

Чу как драконът изпръхтя насмешливо.

— Не мога да го направя сега! — провикна се Сисело. — Трябва да се подготвиш, както се готвиш за лов или когато имаш намерение да се промъкнеш в Лосотанските гета. Опитях само веднъж и почти успях, но после една от вещиците ме засече и баща ми трябваше да я убие.

И така продължи часове наред. Море на светлината се простираше чак до хоризонта, тъмносините му води постепенно придобиха виолетов цвят, докато слънцето се снишаваше на небосвода. До залез-слънце оставаха два часа, когато забелязаха на северния хоризонт флотилия.

Това бе моментът, в който Игрид най-сетне реши да проговори:
— Имперският флот се насочва на запад.

Грейнджър знаеше, че ще е най-добре да не подлага на съмнение думите на дракона, чието зрение бе много по-остро от неговото. Имаше само една причина император Хю да прати корабите си толкова далече от Лосото — за да пресрещнат унмерския принц в открито море, преди да е стигнал столицата. Флотът бе излязъл на лов за Марквета.

А Янти?

Навярно бе в морето с него. Той имаше нужда от закрилата ѝ.

— Обърни на запад — каза той на Игрид.

— Това заповед ли е, полковник? — изръмжа драконът. — Колко забавно.

— По-скоро молба — отвърна той. — Те търсят кораба на Марквета. Дъщеря ми е на този кораб.

— И искаш да предупредиш принца и дъщеря ти? Същите тези, които се готвят да убият моя господар — и баща на Сисело — чрез измама?

— Дъщеря ми няма нищо общо с плановете на принца.

Сисело се бе изправила на раменете на дракона и гледаше към корабите.

— Ще има ли битка?

— Почти сигурно — отвърна Грейнджър.

— Игрид, ще може ли да я гледаме?

— Баща ти никога няма да ми прости — отвърна драконът.

— Моля те.

— Не.

Сисело смръщи вежди.

— Ами ако ти заповядам да ни откараш там?

— Не съм ти домашното котенце, дете.

Игрид се наведе рязко, огромните ѝ криле заплющяха в студения въздух и тя зави на североизток, встрани от посоката, в която се насочваше имперският флот.

„Илена Грей“ следваше „Свети Августин“, докато той плаваше на изток в нощта. Янти можеше да различи светлините на другия кораб

всеки път, когато надзърташе през илюминатора над леглото. А понякога ги виждаше и през корпуса на „Свети Августин“, тъй като той продължаваше да снове между ефирното и материалното.

Целият, с изключение на една стая.

Тя се претърколи и надзърна от койката. Долу, през полупрозрачните дъски и подпори, различаваше съвсем ясно зрителната зала, която изглеждаше като твърд бял куб в сърцето на кораба.

Съзнанието ѝ, отправено лекичко натам, долавяше нечие присъствие. Янти затвори очи и видя кораба като мозайка от изображения наред океан от непрогледен мрак. Виждаше „Свети Августин“ през очите на всички хора наоколо. Техните разпокъсани възприятия създаваха съчетан образ, но този образ, колкото и да бе странно, бе съвсем обикновен, ежедневен, материален. Корабът бе престанал да е призрачен.

Един-единствен ум присъстваше в зрителната зала. Янти се промъкна в него.

Стаята не изглеждаше по-различна. Огледалата по стените и пода все така предизвикваха неприятно усещане и световъртеж. Огледалата на стената пред нея гледаха към разлома, за който ѝ бе казал Паулус, или показваха образите на чудновати същества, наречени от него пътешественици.

Обикновените огледала веднага биха отразили образа на гостоприемника на Янти, но тук такива нямаше и минаха няколко секунди преди да определи в чие тяло се е прехвърлила. Който и да беше, изглежда, пристъпваше доста развълнувано напред-назад. Със сигурност беше човек и по тъмните дрехи тя предположи, че е херцог Кир — предположение, което се потвърди след няколко секунди, когато чу гласа му.

— Волш нем до-ер нем — произнесе той, махайки гневно с ръка.
— Ханйел.

Янти знаеше само няколко думи на унмерски и тези не бяха от познатите ѝ. Но бе обещава на Паулус, че няма да шпионира чичо му.

Ала тъкмо когато се готвеше да остави стария херцог сам, се случи нещо странно. Друг глас му отговори, също на унмерски. Беше дълбок и силен, прокънтя в цялата стая, но Янти не можеше да

определи източника му. Изглеждаше сякаш идва едновременно отвсякъде.

— Нем катарлоес — произнесе той. — Пар Марквета йеншло.

Херцогът изсумтя и отново размаха ръка във въздуха — от възбуда или в знак на несъгласие.

Разговорът продължи още няколко минути и през това време херцогът изглеждаше все по-ядосан. Янти чу на няколко пъти да се споменава името на Марквета, заедно с Конквилас, и две унмерски думи, които знаеше: „олиш-гада“, което означаваше турнир, и „хеш“, за която си спомняше, че е битка или война. Изглежда, обсъждаха предстоящите събития.

Кир продължи да крачи напред-назад още известно време, после внезапно се обърна и доближи едно от огледалата.

Дъхът на Янти секна.

Докато през другите огледала се виждаше безформено пространство и пътешествениците в него, зад това стъкло се простираше океан под катраненочерно беззвездно небе. Но не беше тъмно, защото океанът излъчваше трепкащо сияние. То пулсираше, усиливаше се и отслабваше, а водата на океана менеше цвета си. Милиони светлинки играеха по повърхността, в дълбочината се спотайваха тъмни оттенъци.

— Олманейро хеш аст тобиа — изръмжа Кир, загледан в тази картина.

— Нем хеш — отвърна гласът. И в този момент Янти почувства нечие мощно присъствие, стаено в мрачните води на тази пулсираща саламура. Мащабът на неговите възприятия бе толкова голям, че сякаш се простираше до безкрая. Ако се бе прехвърлила в това чуждо съзнание, вероятно щеше да се изгуби там завинаги.

Отдръпна се уплашено и върна съзнанието си в своето тяло. Отвори очи. Лежеше в койката, загледана невиждащо към тавана, и дишаше тежко.

„Какво, по дяволите, беше това?“

Изправи се и се облече припряно. Излезе от каютата и забърза по коридора. Спря при една врата през четири врати от нейната и почука.

Почака няколко секунди с разтуптяно сърце.

Вратата се отвори и на прага се показа Паулус, облечен в червена копринена пижама. Изглеждаше раздразнен. Излезе навън и притвори

вратата зад себе си.

— Янти?

— Какво е саламурата?

— Какво?

— Саламурата — повтори тя. — Откъде се взема?

— Това е отрова. Янти, какво става?

Тя се поколеба. Ако му кажеше истината, щеше да признае, че е шпионирала херцога.

— Сънувах нещо. И се изплаших. Може ли да вляза?

Той се намръщи.

— Моментът не е подходящ, Янти.

— Но аз няма... — И млъкна, внезапно почувствала, че в каютата му има някой. Усещаше присъствие зад вратата. Мъждукаше в периферията на съзнанието ѝ, но засега тя се сдържаше да провери кой е неговият гост. Тялото ѝ застина неподвижно и тя неволно отстъпи назад.

— Кой е вътре при теб? — попита.

— Какво?

— В каютата ти. Кой е в каютата?

Той отмести поглед.

— Ами... само Нера.

— Нера? — Сърцето ѝ се сви.

— Казах ти, че моментът не е подходящ — каза Паулус. — Имперската армада е на две мили югоизточно от нас. Нера е във връзка с тях.

От думите му не ѝ стана по-леко.

— Във връзка?

— Една от императорските телепатки реши да мине на наша страна. Съгласна е да ни помага в замяна на живота си. Но не иска да се среща с теб, Янти. — Той затвори вратата зад себе си и улови ръката ѝ. — Но във флотата има и друга магьосница и тя е засякла Нера. Вече е издала присъствието ѝ на капитана. Не знаем дали е предала колежката си, но очакваме имперският флот да ни нападне призори. Трябва да съм готов, ти също, Янти. — Стисна леко ръката ѝ. — Сега иди и се опитай да поспиш.

Янти местеше очи между разгорещеното му лице и затворената врата. Можеше с лекота да се плъзне в съзнанието на Нера, дори да

смаже ума ѝ с мисъл, но това бе път, който щеше да доведе до отчаяние. Вярваше безапелационно на Паулус. Ако бе така, защо все още усещаше буца в гърлото си?

— Може би трябва да остана при теб?

— Не — отвърна той. — Искам да си починеш добре и да си готова за утрешния ден. — Наведе се и я целуна по бузата. Парфюмът му остана като ухание върху кожата ѝ.

Неговият парфюм?

— Лека нощ, Янти.

Янти отново погледна към вратата на каютата. Искаше да каже: „Обичаш ли ме?“, но се боеше от лъжата в очите му. Вместо това промълви:

— Лека нощ.

Сънят дълго не дойде. В ума си тя непрестанно проиграваше събитията — присъствието на Нера в каютата на Паулус, чуждоземния океан в огледалото на Кир. Той *разговаряше* с него. Говореха за турнира, бе сигурна в това.

Такива мисли се въртяха в главата ѝ часове наред. По някое време ѝ се струваше, че въобще няма да заспи.

А после внезапно се събуди и втренчи очи в оранжевото сияние зад прозорчето. Слънцето вече се катереше по хоризонта. Янти се чувстваше изтощена. Горе на палубата звънеше камбана.

Тя напълни металния леген и си уми лицето, за да прогони мъглата на съня. Да можеше само толкова лесно да прокуди и безпокойствието в сърцето си.

На вратата на каютата се почука настойчиво.

Беше Паулус, облечен с най-красивите си одежди от кадифе и кожа. Беше загърнал раменете си с бледозелено наметало от тюлен, разтворено на пояса, за да се вижда обсипаната със скъпоценни камъни дръжка на меча. На челото си носеше лоцмански очила, пристегнати с кожени каишки. Лицето му беше бледо и замислено, но въпреки това излъчваше някаква невротична енергия.

— Пригответ се за атака — каза той.

— Току-що ставам — отвърна тя.

— Облечи се бързо и ела на палубата. — Той се обърна да си върви.

— Паулус?

Той спря и я погледна през рамо.

— Обичаш ли ме?

На лицето му се изписа изненада и Янти не пропусна да забележи раздразнението в гласа му.

— Разбира се, че те обичам — тросна се той. — Ще се видим след пет минути. — След което забърза по коридора.

Янти го изпрати с поглед. От разговора ѝ остана неприятно чувство. Той приемаше помощта ѝ за даденост. В този момент тя съжеляваше, че притежава свръхестествената си сила и способността да надвива хаурстафите. Искаше да е нормално момиче. Но от друга страна, бе ужасена от подобна възможност. Отказваше да признае пред себе си истинската причина, поради която Паулус се женеше за нея. Беше си забранила да си задава този въпрос, защото се страхуваше от отговора. Свикнала бе да гледа на света през очите на другите хора и дори сега предпочиташе да го вижда през погледа на Паулус, отколкото да приеме очевидната истина. Беше си създала своя измислица.

Но това не бе достатъчно.

Все още се чувстваше потисната, докато се обличаше. Постара се да подбере най-непретенциозния тоалет — светлосива копринена блуза и черни вълнени бричове. Завърза на шията си пъстра кърпа, взе наметалото от тюленова кожа и излезе.

Небето на изток все още бе бледорозово и ниската слънчева светлина караше палубата на „Свети Августин“ да трепти като разпален огън. Янти видя, че годеникът ѝ е на горната палуба заедно с херцог Кир, капитан Хоулиш и Нера. Хаурстафската телепатка ѝ хвърли тревожен поглед, после скръсти ръце и извърна лице. За кой ли път Янти усети, че в душата ѝ се надига ревност. На тази светлина косата на момичето сияеше като злато, по бузите ѝ трепкаха розови оттенъци. Тримата мъже гледаха на североизток. Янти се присъедини към тях и още щом застана на горната палуба, усети, че сърцето ѝ се свива. Гледката пробуди най-мрачните ѝ опасения.

Океанът на изток бе осеян с кораби. Бяха стотици — разрушители, фрегати, галеони и броненосци с метални бордове, черни и зелени корпуси, някои обсипани с драконови люспи и сияещи

като разпалени свещи. Безброй пъстроцветни платна се поклащаха над тъмните води и върху тях бяха изрисувани древни богове, оръжия или чудовища от легенди, както и благороднически гербове. Огромните весла се спускаха с мощен плясък във водите. И на всички кораби се вееше имперският флаг. А по палубите лъщяха броните на войниците.

— Толкова са много! — прошепна Янти.

Паулус се обърна към нея.

— Усещаш ли хаурстафските телепати? Нера каза, че ги държат в задната част на армадата. На две фрегати: „Боеен кон“ и „Небесен замък“.

— Тези кораби вероятно няма да участват в битката — намеси се Хоулиш. — Не биха рискували да изгубят телепатите си.

Янти погледна Нера, но момичето отказа да срещне погледа ѝ.

— Ще ги потърся — каза Янти.

Прати съзнанието си към морето и видя армадата като ярка мозайка от палуби и платна, като различни гледни точки от океана, увиснали сред мъглявия мрак. Това бяха съчетаните възприятия на хиляди моряци и тя пробяга през умовете им, прехвърляйки се от един в друг подобно на зъл и отмъстителен дух, търсец някое тяло, което да завладее.

Но не откри никъде телепатите.

— Държат ги отделно от екипажа — каза Янти. — Така ако никой от тях не може да ги види, не мога да ги откроя и аз. Не зная на кой кораб е всяка, ще трябва да потърся отделени съзнания и... — Тъкмо докато го казваше, се натъкна на светлина, която се намираще встрани от останалите. Самотна фигура в малка каюта, разположена близо до кърмата на една от фрегатите. — Открих едната. Мисля че... това трябва да е.

— Намери и другата — рече Паулус.

Янти прати отново съзнанието си да се рее и само след няколко минути откри второ съзнание, скрито по подобен начин от екипажа. Тази пътничка се намираще в средната част на друга фрегатата. Но Янти нямаше как да е сигурна чии са тези възприятия и дали това са търсените от нея хаурстафски вещици. Издигна съзнанието си над палубата и се опита да събере повече информация от моряците. Дали това бе фрегатата, която търсеше?

Не можеше да е сигурна.

Все пак се надяваше, че не греши. Сега, след като бе открила двете вещици, бе в състояние да смаже всеки опит за атака срещу унмерите.

— Готови ли сме? — попита Паулус.

— Все още не зная коя от двете е на наша страна, не зная коя да...

— Но знаеш къде са, нали?

Тя кимна.

— Струва ми се, че да.

— Тогава убий и двете, ако се налага.

Тя понечи да възрази, но не го направи. Най-добре бе да не предизвиква Паулус пред хората. Ако се стигнеше до това, щеше да открие начин да разбере коя от двете е техен враг.

Принцът се обърна към херцог Кир и му кимна навъсено.

Херцог Кир вдигна третото от магьосническите шишенца на своя покровител. Стъклото сияеше на слънцето, мъничкият червей вътре се плацикаше из бистрата течност.

— Започне ли се — рече той, — няма да има връщане назад. — Погледна Хоулиш. — Нали знаеш какво трябва да се направи?

Капитанът кимна.

— В такъв случай, господо — каза Кир, — да започваме. — Извади тапата и запокити шишенцето в морето.

В първия миг не се случи нищо, а после от дълбините на морето пред тях внезапно избухна мощен сноп светлина. За няколко секунди океанът наоколо бе зает от кехлибарено сияние. Янти неволно заскърца със зъби. Стори й се, че чува съвсем тънък пронизителен звук, на границата на слуха, но не беше съвсем сигурна. Нови снопове енергия се стрелкаха от саламурата и превръщаха жълтия й цвят в зловещо червен. През тези няколко мига й се струваше, че океанът пред тях е пламнал.

Водата скоро се успокои и придоби предишния си тъмен цвят, но случилото се накара имперските кораби да предприемат някакви действия и те маневрираха около засегнатата зона, очевидно очаквайки да започне унмерска атака.

Паулус погледна чичо си.

— Задава се — каза Кир, вдигна рязко ръка и посочи напред, към мястото, където над водата се оформяше облак от мъгла или

изпарения. — Ето там! Виждате ли — това е ентропична пробойна!

— Искаш да кажеш, че е Вадра?

Херцогът кимна.

— Както смятахме.

Янти улови Паулус за ръката.

— Червеят?

— Уриун — отвърна той. — Червеят от Вадра.

Морето пред тях внезапно започна да кипи. Изведнъж част от него се издигна нагоре на височина десетина стъпки, преди да рухне и да образува гигантска кръгова вълна.

Янти стисна Паулус за ръката.

— Той е огромен!

Паулус се ухили.

— Виждаш най-дребната му част.

Хоулиш неволно изръмжа, после извика:

— Ляво на борд два градуса! — И размаха ръце към кормчията да завърти кораба в посоката на идващата вълна.

Но нямаше достатъчно време. „Свети Августин“ се издигна рязко, замря за миг и се гмурна от другата страна на вълната. Вдясно от тях същото се случи и с „Илена Грей“.

Разширяващата се вълна мина под армадата, без да преобърне нито един от корабите на Хю. Те все още бяха отвъд обсега на оръдията и вече се извъртаха странично към двата унмерски кораба.

— На този етап бих очаквал и телепатична атака — отбеляза херцог Кир.

Паулус повдигна рамене.

— Смяташ ли, че и втората вещица е минала на наша страна?

— Не бих разчитал особено на това.

От дълбините на морето бликна нова поредица трепкащи светлини, мълчаливи и беззвучни като далечна буря. Янти различаваше долу сянка с гигантски размери, която бавно се издигаше към повърхността. Фосфоресцираше като някаква странна медуза — изпускате синкави и зеленикави лъчи, които озаряваха океана надалече. Мащабите на това странно творение я караха да изпитва благоговение. Изглеждаше по-голямо от цялата имперска армада.

И изведнъж то излезе на повърхността.

Огромна маса от гърчещи се пипала изникна над водата. Съществуто приличаше на червей, но по тъмната му кожа се стрелкаха разноцветни светлини. Докато разгъваше туловището си, Янти отначало си помисли, че вижда безброй змии, но после си даде сметка, че става дума за едно същество с многобройни глави и пипала. Те се издигаха над морето, разпръсквайки вълни и капки саламура — стотици дебели безоки израстъци, всеки с вертикална цепка вместо уста и с множество блестящи червеникави зъби вътре. Нови и нови пипала продължаваха да пробиват морската повърхност и да се протягат над нея.

И в този момент Янти забеляза нещо странно. Безбройните глави и пипала на чудовището бяха прозрачни. Но докато едни имаха призрачен, ефирен вид, други изглеждаха съвсем материални. Червеят продължаваше да се размотава на повърхността, а от пипалата му бликаха и бързо се разсейваха струйки дим, които караха сцената да наподобява мираж.

— Защо на някои места пипалата избледняват и се губят? — попита тя Паулус.

— Тялото на червея се мести не само в пространството, но и във времето — обясни той. — Виждаш ли светлината, която преминава през онзи грозд глави? Това е всъщност една глава, посещаваща този момент множество пъти. — Той се усмихна. — Свидетели сме на една от няколкото необичайни защиты, които притежава червеят. Подобно същество е почти невъзможно да бъде убито.

Тя потрепери.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Няма защо да се страхуваме от него. Но трябва да сме готови за ответни действия.

Тя кимна.

Няколко кораба от армадата се бяха обърнали така, че да насочат оръдията си към уриуна, и Янти видя върху корпусите им поредица ярки проблясъци. Миг по-късно въздухът се разтърси от серия експлозии. „Бум-бум-бум.“ Уриунът потрепери и се сгърчи сред облаци стелещ се дим, но атаката, изглежда, не му причини никаква вреда.

Междувременно пипалата му бяха стигнали първия от имперските кораби — галеон, чийто корпус бе обшит с медни плочи. Призрачните израстъци обгърнаха мачтите и надстройките, разкъсаха

платната и задърпаха въжетата. Един по-голям израстък се уви около корпуса. По палубата с ужасени писъци бягаха моряци. Отекнаха изстрели от пушки. А след това израстъкът се напрегна.

И галеонът се преобърна. Чу се болезнено скърцане, вдигна се вълна от белезникава пяна и изведнъж корабът изчезна, завлечен под клокочещата вода.

Навсякъде около тях и други кораби бяха сполетени от участта на галеона — пипалата се протягаха все по-навътре в армадата и ги теглеха надолу в саламурената бездна. Множеството усти поглъщаха жадно крещящите и дърпащи се моряци, за да ги разкъсат за броени секунди. А червеят продължаваше да расте и не след дълго на Янти й се струваше, че пипалата и израстъците му изпълват район, по-голям от имперската армада.

И други кораби откриха оръдеен огън. Шрапнелите, снарядите и гюлетата не причиняваха никакви видими поражения по израстъците на уриуна, а само ги привличаха към себе си. Докато огромната твар продължаваше да се пресяга, да сграбчва и разбива кораби и да ги повлича към дъното, над морето легна странна и зловеща светлина и сега само от време на време отекваше единичен оръдеен изстрел. Скоро и тези звуци престанаха. Хората от екипажа на Хоулиш също мълчаха.

Уриунът забави движенията си и най-сетне спря, сякаш бе забелязал спусналото се над океана умиротворение. А след това бавно започна отново да се навива. Хилядите пипала и израстъци се превърнаха в стотици, след това в десетки и когато се смали до размера, който имаше, когато се издигна от дълбините, той потъна под обсипаната с отломки повърхност, озарявайки я със странните трепкащи светлини по кожата си.

Само допреди броени минути океанът бе изпълнен с кораби, а сега нищо не напомняше за армадата освен дървените отломки и парчетата разкъсани платна.

— Хаурстафите не нападаха — каза Янти. — Дори когато това нещо... — И млъкна.

Нера хлипаше, скрила лицето си в шепи.

— Чу ли се с тях? — попита Янти. — Какво ти казаха?

— Молеха ни да си приберем чудовището — отвърна тя. — Умоляваха.

Паулус изсумтя презрително.

— Когато уриунът се докопа до тях — рече той, — вече беше твърде късно. Оставаха им броени секунди. Една телепатична атака срещу нас щеше да е безсмислена, нищо повече от опит за мъст.

— Ти ги предаде — заяви неочаквано Янти. — Използва ги.

Той я изгледа, лицето му беше сурово.

— Янти, това е войната. Трябва да правим това, което е необходимо.

— Включително и аз? — попита тя.

Въпросът ѝ го накара да се сепне. Той я гледа известно време, премигна и рече:

— Разбира се, че не. Янти, защо си мислиш това?

Но тя вече бе зърнала изплашените пламъчета в очите му.

— Няма да кацнем в имперския дворец — заяви Игрид.

Сисело се намръщи и продължи да упорства:

— Но сигурно там е много красиво!

— Само ще привлечем ненужно внимание — отвърна драконът.
— Решението ми е окончателно.

Летяха цяла нощ срещу ледения вятър. Дъщерята на Конквилас се бе загърнала във вълнен шал и го бе прокарала през халките на гърба на дракона, за да образува нещо като заслон. Грейнджър обаче реши, че шалът не осигурява достатъчна изолация, и я покри с останките от наметалото си. Малко по-късно Сисело заспа, притисната към гърба на летящата змия.

С изгрева на слънцето по лицето на Грейнджър затрептя приятна топлина. Вече различаваше пред тях анейската брегова линия и със задоволство отбеляза, че Игрид не се бе насочила право към столицата, а ги бе докарала в тази сравнително рядко заселена част на страната. Земята пред тях се издигаше стръмно от морското равнище, склоновете бяха обрасли с гора, на места се мяркаха петна жълтеникава трева и камънаци. По-малките заливи все още бяха забулени в мъгла, но тя се разсейваше бързо. Облаци скриваха планинските върхове и между тях прозираше синкаво небе.

— Там отпред има една мина — рече Игрид. — Но недрата отдавна са изчерпани и пътят до нея не се използва. Ще ви оставя на

него.

Сисело изглеждаше ядосана.

— И трябва да вървим пеш до Лосото? Колко е далече?

— Осем мили — отвърна Игрид.

— Осем мили! — извика момичето. — Ама това ще отнеме цяла вечност. Игрид, моля те, не можеш ли да ни оставиш по-близо?

— Така е добре — намеси се Грейнджър. — По пладне ще сме в столицата.

— Аз не искам да вървя дотам — възрази Сисело. — Защо трябва да вървим, като може да летим?

Драконът игнорира протестите ѝ. Описа широк завой над вълните и се приближи към брега. Огромните зеленикави крила хвърляха отблясъци под ярките слънчеви лъчи, докато летяха ниско над дърветата. Грейнджър погледна назад и забеляза, че мъглата зад тях се разсейва, очертавайки пътя, по който бяха преминали. Дърветата долу се поклащаха. Из въздуха се носеше приятното ухание на борова гора.

Игрид се наклони надясно и се снижи към покрайнините на гората, към плитка долина, през която се спускаше ручей. В горната част на долината, над линията на дърветата, Грейнджър забеляза коларски път, който се виеше на изток между камънаците. Скалните сводове от двете страни на пътя бяха нашарени от правоъгълните отвърстия на миньорските тунели.

Драконът кацна край един път, приклепна и остави двамата си пътници да слязат.

Грейнджър посрещна с радост усещането за твърда почва под краката си. Пусна торбата да се плъзне долу и разкърши вдървените си плещи. Енергобронята забръмча едва чуто, подсилените върхове на ботушите му взеха да менят цвета си, докато извличаха енергия от самата земя под тях.

Сисело се обърна към Игрид.

— Ами ако трябва да те повикам?

Игрид изпусна кълбета от мазни изпарения.

— Тогава ме повикай. Но не заради банални причини, дете.

— Откъде ще знам какво е банална причина?

Драконът снижи глава, докато носът ѝ почти опря лицето на момичето.

— Ще ме повикаш, ако има опасност за живота ти. Само в този случай.

Грейнджър се намръщи.

— Как ще се свърже с теб момичето?

Игрид го изгледа с присвити очи.

— Има си... тайни способности. Не е необходимо да се задълбочаваме в подробности.

— Говори за свирката — каза Сисело. — Баща ми ми я даде. Когато я чуят, всички дракони наоколо ще знаят, че трябва да дойдат.

Игрид изръмжа недоволено:

— Твърде лесно се доверяваш на хората, дете.

Сисело завъртя очи. После изведнъж се ухили, изтича и прегърна предния крак на дракона.

— Благодаря ти, че ни докара дотук, Игрид.

Игрид изпръхтя, повдигна шия и завъртя глава така, че да погледне момичето отгоре. На Грейнджър му се стори, че летящата змия се усмихва. Но после изражението ѝ помрачня, тя се наведе, оголи жълтеникави зъби и надвисна над Грейнджър като юмрук на съдбата.

— Ако нещо се случи с нея, ще отговаряш лично пред мен, полковник.

Грейнджър кимна.

Сисело вече бе тръгнала към мините. Той вдигна торбата си и я последва.

Уриунът придружи „Свети Августин“ и „Илена Грей“ до Лосото. Янти различаваше ясно червея в саламурата под двата кораба — огромна тъмна маса, която се придържаше на постоянно разстояние. Когато се спусна нощта, сянката му се проточи далече назад, а също наляво и надясно, и изглеждаше, сякаш плават на гребена на огромна подводна вълна.

„Това е само част от него — бе обяснил Паулус. — Ако беше малко по-голям, би могъл да погълне целия свят“. Червеят, който ги придружаваше, олицетворяваше седем години от пълния живот на съществуването. Кир обясни, че това е онази част от него, която е пораснала през тези седем години. Или е щяла да порасте през идните

седем години. Янти не беше съвсем сигурна от обясненията му. Но ѝ стана ясно, че за всеки удар на сърцето през този седемгодишен период главата или пипалата на огромния червей са посещавали този конкретен момент от времето — който за Янти бе настоящето. Херцогът нарече това явление „процес на рекурсия“.

„Но не бива да се страхуваш от него — добави той. — Защото червеят винаги ще се подчинява на волята на своя господар.“

Видът на чудовищния червей бе поразил Янти толкова, че тя прекара дълги часове на горната палуба, вдишвайки соления морски въздух. Беше там и на идната сутрин, когато наблюдателят се провикна, че е видял земя, и тя забеляза сивкава сянка на хоризонта.

Паулус навярно също бе чул вика, защото скоро се присъедини към нея. Носеше четвъртата ичусаи на Фиорел, бутилката с кехлибарения газ. Постави ръка на рамото ѝ, но на Янти ѝ се стори, че жестът му е пресилен. Между тях се бе възцарило някакво нервно напрежение и тя се чудеше как да го прогони.

— Мислиш ли, че той става все по-умен? — попита тя. — Червеят, имам предвид.

— По-умен? — отвърна той с въпрос. — В какъв смисъл?

— Когато главата от бъдещето посещава миналото — рече тя. — Тя би трябвало да разполага с два ума.

— Да притежава два ума не значи, че ще е по-умен. Особено ако са всъщност един ум в различни периоди от живота на съществото. Виж, ако Фиорел му е дал възможност да трупа мъдрост, това ще е най-мъдрото същество на света.

— Не може ли да трупа мъдрост?

— Глутница кучета не се учат по-добре от отделното куче.

През останалата част от сутринта продължаваха да плават, придружени от уриуна под тях, и по обед вече виждаха голям бял град на брега на Море на светлините. Лосото бе по-голям от градовете, които Янти бе виждала, макар че значителна част от него бе наводнена. В плитчините се виждаха цели потънали квартали. Повечето сгради бяха само окаяни черупки без покриви и прозорци, с основи, лежащи на морското дъно, и стени, облепени от кафяви ичусайски кристали. Улиците между тях се бяха превърнали в канали. На изток се издигаше голяма индустриална постройка, градското пристанище и една грозна каменна крепост, разположена върху скалист полуостров. В залива не

се виждаха никакви кораби. Нямаше ги дори лосотанските рибарски ладии.

С приближаването им Янти различи група хора, скупчени на кея — обикновени граждани на Лосото. Усещаше и други из оживените улици зад тях: бяха хиляди — десетки хиляди. Изглежда, император Хю не бе издал заповед за евакуация.

— Виждаш ли сред тях хаурстафи? — попита Паулус.

Тя не отговори.

— Янти?

— Не. Не виждам.

— Отишли са си — произнесе един глас зад тях.

Янти се обърна и видя, че до нея е застанала красивата русокоса Нера, притиснала бледите си ръце към гърдите си. Младата вещица бе загърнала раменете си с изрисуван с различни фигури вълнен шал.

— Избягали са на север — добави тя. След това извърна очи към Паулус. — Император Хю ги е взел със себе си. Изоставил е града след като ти унищожи флотата.

Паулус се намръщи.

— Хю не е тук?

Нера поклати глава.

— А къде е, по дяволите?

— Не зная — отвърна тя. — Отказват да ми съобщят. — Тя се поколеба. — Имперската армия е поела с него. Градът е беззащитен.

Янти сложи ръка на ръката на Паулус и каза:

— В такъв случай няма нужда да нападаме. Можеш ли да пратиш уриуна там, откъдето е дошъл?

Той не отговори.

— Паулус?

Той поклати глава.

— Фиорел ни е дал този червей с определена цел.

— Да унищожите флотата на Хю.

— Да бъдем символ на унмерската мощ.

Тя го стисна за рамото.

— Накарай го да си върви. Моля те.

— Твърде късно е.

Той посочи брега на стотина метра пред тях, където пипалата на уриуна се протягаха към покрайнините на Лосото. Огромна гъмжаща и

гърчеща се маса, която пълзеше из каналите, търсейки храна и озарявайки сенчестите сводове с фосфоресцираща светлина. Янти чу единичен изстрел от запад, последван от викове и писъци. После, точно пред нея, сградите започнаха да се рушат под тежестта на безбройните пипала. Първо две къщи, после още четири, след това цял квартал. Стените се прекатурваха и се превръщаха в купчини камънаци.

Любопитните граждани, струпали се на кея, побягнаха панически — блъскаха се, падаха и се тъпчеха, крещяха ужасено. И докато тази жива човешка вълна се носеше по улиците и площадите, пипалата на уриуна доближиха първите жертви.

Янти наблюдаваше с ням ужас как стотиците зъбати усти на чудовището разкъсват и поглъщат мъже, жени и деца. Туловището му непрестанно изчезваше и се появяваше и от това изглеждаше замъглено, неясно, лишено от контури. То мачкаше нещастните хора, притискаше ги към паважа със стотици и потръпваше, сякаш от задоволство, докато ги поглъщаше. Нови пипала се показаха през вратите и прозорците на потопените сгради.

— Не можеш ли да го спреш? — почти проплака тя.

Паулус не отговори, загледан към сцената с благоговение.

Сега вече и къщите на брега започнаха да се рушат, докато уриунът се катереше нагоре, следвайки живата нарастваща вълна. Огромният червей се бе разпрострял покрай брега и достигаше далеч отвъд границите на града. Къщите рухваха под тежестта му. Улиците станаха хлъзгави от кръв. А червеят продължаваше да пълзи навътре, превръщайки в руини квартал след квартал.

При тях дотича херцог Кир.

— Достатъчно — извика той. — Отвори четвъртото шишенце!

— Къде беше?

— Паулус, сложи край на това!

Паулус се поколеба. След това извади тапата на четвъртата ичусаи и я вдигна високо. От гърлото ѝ бликна кехлибарен дим, който бързо обгърна и тримата. Саламурата около кораба започна да ври и кипи, но мъглата се съгъстяваше с такава бързина, че вече не виждаха и на десет метра. Въздухът се изпълни с тежка неприятна миризма, като на развален зарзават.

„Сякаш е благо“ — помисли си Янти.

Крайбрежната улица се скри зад облаци изпарения, ала още известно време продължаваха да чуват откъм града писъци и изстрели. Накрая в залива се възцари тишина, нарушавана единствено от поскърцването на корабните въжета и плисъка на вода в борда, както и от редките вопли на оцелелите в града.

Около половин час „Свети Августин“ и „Илена Грей“ останаха на котва отвъд входа на лосотанското пристанище, очаквайки мъглата да се вдигне. Когато най-сетне се проясни, успяха да оценят за пръв път пълните мащаби на разрушението, причинено от червея.

Три от четирите квартала покрай брега бяха напълно изравнени със земята. Разрушенията достигаха на стотина метра навътре в сушата, на много места — и повече. Огромни здания бяха рухнали, превръщайки се в купчини от мазилка, зидария и дърво. Улиците бяха запрещени от трупове, по тях се стичаха ручей кръв.

Екипажът на „Свети Августин“ се бе пръснал по палубата и наблюдаваше всичко това с мрачно мълчание.

Най-сетне Хоулиш запали лулата си, изпусна облаче бял дим и рече:

— Ама че годежен подарък.

— Какво е това? — попита Сисело.

Грейнджър пусна торбата на земята и погледна натам, накъдето му сочеше.

Намираха се на скалист хълм, от който се виждаше Лосото. От тази височина можеше да се наблюдава целият анейски бряг, простиращ се далече на изток. Мъглата скриваше далечния хоризонт, но Грейнджър знаеше, че там някъде брегът извива на север. Столицата на Хю се разполагаше на няколко мили покрай брега и заемаше още толкова суша на север — отхапвайки голям залък от Айската гора, покриваща хълмовете във вътрешността. Ако се изключеше бялото петно на брега и прибойт, останалата част от пейзажа бе оцветена в зелено — среща между гора и саламура.

Старият миньорски път ги бе превел през хълмовете. Но сега, когато най-сетне приближиха Лосото, установиха, че е подложен на атака от някакво странно магьосническо създание. Грейнджър го бе

оприличил на гигантско покривало, изпъзляло от морето и смазало под тежестта си крайбрежната част на града.

— Не зная какво е — рече той. — Предполагам, че е дело на могъща магия. — Различаваше в морето само два кораба — лосотанска търговска галера и странна бяла барка, и двата пуснали котва на няколкостотин метра от брега.

А после изведнъж се вдигна странна жълтеникава мъгла.

Грейнджър забеляза, че мъглата се заражда непосредствено пред корабите. Сгъстяваше се и се разрастваше твърде бързо, за да е естествено явление. За броени минути обхвана крайбрежната част на града и продължи да приижда, навлизайки по улиците и изпълвайки площадите. Закри чудовището и града около него. Отекнаха единични изстрели, сетне се възцари тишина.

Той приседна на един дънер до Сисело и зачака.

След около половин час мъглата започна да се разсейва. Съществуващото бе изчезнало, но бе оставило след себе си огромни разрушения. Грейнджър разглеждаше с нарастващ гняв опустошения град. Каква, за бога, бе целта на подобно нападение? По улиците се въргаляха стотици трупове, които трябваше час по-скоро да бъдат погребани, преди да са се превърнали в причинители на зараза.

— Знаех си! Знаех си!

Той се обърна и видя, че Сисело е седнала на земята до торбата му. Бе развързала връвта и бе извадила копиращия меч, чието острие все още бе омотано в парцали.

— Не го докосвай, опасен е — изръмжа той.

Тя сложи меча на земята и вдигна очи към него.

— Това е копиращ меч. Знаех си, че ще е нещо подобно.

— Нещо подобно?

— Причината, поради която блестиш!

Той я изгледа глуповато.

— Магия! — продължи тя. — Игрид беше права. Ти излъчваш магия.

— Какво знаеш ти за тези неща?

Тя се намръщи.

— Че не е ли очевидно? Драконите са магьоснически творения и разпознават други като тях. Предполагам, че виждат някаква аура.

Игрид каза, че си сияел с толкова силна магия, че ѝ е било трудно да поглежда към теб. — Тя се ухили. — Било е заради меча.

Грейнджър изсумтя.

— И ти ли си копие? — попита тя. — Или си оригиналът?

— Оригиналът — отвърна той.

Тя повдигна вежди.

— *Абсолютно* ли си сигурен в това?

— Разбира се, че съм.

На лицето ѝ се четеше недоверие.

— Знаеш, че той те убива, нали?

— Опитва се да вземе връх.

— Не. — Тя поклати глава. — Вече те е убил. Трябва да си умрял преди три, дори четири дни.

— Какви ги приказваш?

— Игрид каза, че си мъртъв — обясни Сисело. — Не ѝ повярвах. Но сега, като се замисля, всичко си застава на мястото.

Грейнджър я гледаше втренчено.

— Ентропатична броня — каза тя. — Чувал ли си?

Грейнджър нямаше представа за какво говори, но тя изглеждаше завладяна от странен ентузиазъм.

— Тя ми помага да се движа — каза той.

Тя кимна.

— Да, защото сърцето ти е спряло. Това става, когато се превърнеш в мечово копие. Първо умира тялото, после и умът.

— Наистина ли смяташ, че съм мъртъв?

— Определено си умрял — отвърна тя. — Подушвал ли си се напоследък?

Грейнджър изведнъж усети, че му прилява. Последния път, когато си бе свалил ръкавицата, не бе могъл да помръдне ръка. Дали защото тялото в енергобронята бе мъртво? И сега го движеше само магията? Обърна се към Сисело. Тя все още изглеждаше развълнувана от откритието.

— Нека да се изясним — каза той. — Казваш, че съм умрял и че само благодарение на тази броня продължавам да живея?

Тя кимна, после попита:

— Нищо ли не знаеш за този меч?

Грейнджър въздъхна обезсърчено.

— Баща ми веднъж се е бил с цяло село, въоръжен с такъв — продължи тя. — Все още го държим у дома. Когато порасна, ще ми покаже как се използва. — Тя се намръщи. — Но защо си позволил на меча да ти стори това?

Грейнджър завъртя глава.

— Да му позволя? Нямах никакъв избор.

— Защо, какво иска от теб?

— За какво говориш?

— Говоря — рече тя, — защо си му позволил да те превърне в един от своите роби? Зад всяко едно такова оръжие се крие нечий ум. Какво се опитва да те накара да направиш този тук?

— Ще ми се да знаех.

Сисело се ококори от изненада.

— Не ми казвай, че не си го питал.

— Как да го питам?

— Сериозно? — попита тя. — Не знаеш ли? Никой ли не ти е казал?

— Какво да ми каже?

Тя поклати учудено глава. Но после изражението ѝ се смекчи.

— Не е чак толкова лошо да си умрял — рече. — Докато носиш бронята — и използваш малко парфюм, — повечето хора дори няма да забележат. — Отново огледа меча. — Но не бива да позволяваш да ти завладее ума. Трябва да разбереш какво иска и да сключиш с него сделка. Това е единственият начин да се използват безопасно подобни предмети. Ако не го направиш, те убиват.

— Как се сключва сделка с меч?

Тя се усмихна.

— Ще ти покажа. — Взе меча и го сложи на земята пред Грейнджър. — А сега размотай острието.

Той я послуша и отдолу се показа сивкав метал.

— Постави ръка на руните.

— Какви руни?

— Руните в метала! Виж! — Тя посочи мястото, където острието се съединяваше с дръжката. Грейнджър бе забелязал там някакви дребни знаци, вдълбани в метала. Беше предположил, че е някаква украса, и не им бе обърнал внимание.

Положи ръка върху руните.

— А сега кажи: „Пусни ме да вляза.“

— Какво?

— Кажи: пусни ме да вляза.

— Пусни ме да вляза.

И светът около него изчезна.

Беше нощ и той стоеше на остров, заобиколен от сияеща бяла мъгла. Под краката му имаше черен гранит, нямаше и следа от растителност. Теренът пред него се издигаше терасовидно към черна крепост, изградена от същия камък.

Крепостта нямаше прозорци, само една врата в гладката фасада. Единствената светлина идваше откъм забулилата острова мъгла.

Грейнджър започна да се изкачва към крепостта.

Металните му ботуши звънтяха върху скалите, сякаш отгоре им се стоварваше тежък чук. Беше студено, миришеше на мъгла. Нито една звезда не блещукаше в небето. Чуваше ясно бръмченето на енергобронята при всяко пристъпване, докато тя движеше крайниците, през които вече не течеше кръв. Той вдигна поглед над мъглата, която се простираше над морето чак до далечния хоризонт, но не видя там нищо интересно.

Когато наближи крепостта, забеляза, че недалеч пред вратата се е притаила фигура. Беше мъж, с лице, обгорено от саламура като неговото, и със същата броня.

— Твърде късно идваш — каза копието.

— Можеш да ми кажеш за това — отвърна Грейнджър.

— Очакват те вътре.

— Те?

Копието се ухили и посочи вратата с пръст.

Отвъд прага имаше къс коридор, завършващ със стъпала. Грейнджър забеляза светлина, спускаща се от тавана. Докато се изкачваше, металните подметки продължаваха да звънтят.

Озова се в просторна зала с факли по стените. Залата вероятно заемаше цялото вътрешно пространство на крепостта — от пода до тавана. И беше претъпкана с хора.

Бяха хиляди. Стояха мълчаливо и гледаха как Грейнджър пристъпва вътре. Повечето бяха мъже, ветерани с белези по лицата, но

Грейнджър забеляза и две жени. Почти всички имаха броня като неговата. На места проблясваха еполети, катарами или щитове. Той осъзна, че тези хора са копия, защото очите им бяха безжизнени и помътнели като нешлифована метална повърхност.

В далечния край на залата видя пиедестал. Върху него бе поставен издялан от камък трон. А на трона седеше унмерски магьосник. Беше огромен мускулест мъж, с голи гърди и ръце, покрити с ентропичните геометрични знаци на професията му. На плешивата си глава носеше оловен пръстен. Очите му бяха хлътнали и необичайно тъмни за унмер. От двете му страни горяха химични светилници.

Грейнджър тръгна към него.

Мина между редиците копия и се изправи пред мъжа, който владееше меча.

— Името ми е Шехернан — представи се той. — Очаквах да дойдеш при нас по-рано, Томас Грейнджър.

— Не знаех, че това е възможно.

Шехернан повдигна рамене.

— Вече е твърде късно за сделка. Тялото ти престана да функционира преди три дни. Умът ти скоро ще ми принадлежи изцяло.

— Защо аз? — попита Грейнджър.

Магьосникът помисли малко.

— Ти, повече от всеки друг, можеше да ми осигуриш това, което искам. Твоят вид притежава известни... уникални способности.

— Моят вид?

Шехернан стисна устни.

— Как стана така, че точно ти, от всички хора на света, зачена дете, толкова могъщо, че успя да освободи унмерите от робство?

Грейнджър смръщи вежди.

— Предполагам, че притежаваш поне малко от нейната дарба — продължи Шехернан. — Какво ще кажеш? Поне частица от нея... Може би умение да търсиш разни предмети или пък да избягваш клопки? Сигурно си го смятал за късмет или интуиция.

Хората от отряда на Грейнджър, наречени Гробарите, често му го казваха. Дали ставаше дума за намиране на храна в Трепков ручей, откриване на Удавници или бягството от онзи ансилорски вожд — интуицията никога не го бе подвеждала.

— Тези способности идват от някой от родителите ти — продължи Шехернан, — който ги е наследил от своите родители и така нататък за повече от триста години назад. Всичко това е довело до раждането на Янти, сляпо и глухо момиче от Ивънсроум, но достатъчно могъщо, за да смаже цяла гилдия телепати.

— Искаш да кажеш, че Янти е част от нечий план?

— Тя е резултат от триста години селективно кръстосване — отвърна Шехернан. — Търсените качества са били подбирани при всяко поколение, докато накрая се е родило дете, което да може да прави това, което прави тя.

Грейнджър усети, че го побиват тръпки.

— Познаваш ли родителите си, Томас Грейнджър?

— Спомням си ги — каза Грейнджър през зъби.

— Спомняш си простосмъртните — отвърна Шехернан. — Но съществото, което всъщност те е заченало, едва ли е имало човешки облик. Това е същото създание, което е заченало един или повече от прародителите ти. И така нататък.

Формоменителят?

— Преди близо триста години, когато крал Йонас избягал от геноцида на своя народ, формоменителят се изправил срещу него на една планинска пътека. Фиорел му направил предложение. В замяна на помощта, изразяваща се в това да осее дъното на океана с ичусаи, Фиорел се закле, че ще върне унмерите на власт. И ето, че сега успя.

— Откъде знаеш всичко това?

Шехернан сплете пръсти под брадичката си и огледа Грейнджър с черните си очи.

— Вече много години търся някой, който да ми помогне за една особено трудна задача. Когато научих за съществуването на Янти, знаех, че тя е единствената, която би могла да го направи. Но опитите ми да я доведа в Пертика се провалиха.

— За какво ти е притрябвала?

— Искам да ми намери едно нещо.

— И тъй като не успя сам да я откриеш, прати мъртвешкия кораб да прибере мен, така ли? — Грейнджър се почеса замислено по челото. Търпеше бедствие в морето, когато — сякаш по поръчка — се бе появил онзи странен електрически кораб. После го откара далече на

север, до архаична унмерска предавателна станция сред ледената пустош, където, сред купища иманярски находки, се натъкна на меч.

— Спасих ти живота — посочи Шехернан.

— Може би.

Магьосникът си позволи лека усмивка.

— А ето, че сега вече си мъртъв — продължи той. — Ходещ труп в енергоброя. Отвъд всякаква възможност за спасение. Не можеш да оцелееш без бронята или моя меч. И скоро аз ще властвам над ума ти.

— Готов съм да сключим сделка — заяви Грейнджър.

Шехернан го огледа мълчаливо.

„Той иска тази сделка“ — осъзна Грейнджър.

— Забави малко — заяви той. — Престани да ми налагаш волята си. Остави ми контрола над копията, докато дъщеря ми бъде в безопасност. Ако се согласиш, ще я убедя да намери това, което търсиш.

Магьосникът се изправи от трона и приближи Грейнджър. Отблизо изглеждаше още по-внушителен. Беше поне с една глава по-висок от Грейнджър. Сложи ръка на рамото му.

— По-лесно ми е да те поробя. Мога да те накарам да дадеш меч на Янти.

— Няма да го направя.

— Няма да имаш избор.

Грейнджър стисна зъби и процеди:

— Дори дъщеря ми да приеме меч, смяташ ли, че ще я поробиш толкова лесно? Тя ще те смачка като ненужно насекомо.

Шехернан отново вдигна ръка. Грейнджър виждаше по лицето му, че е намерил опорната точка. Опитът да пороби Янти вероятно щеше да е прекалено рискован.

— А сега направи както ти казах — рече той. — И аз ще я помоля. Какво искаш от нея?

Магьосникът отново се замисли. После кимна и рече:

— Бях стар още преди да изкова този меч. Много по-стар, отколкото съдиш по вида ми. Ние, унмерите, живеем дълго, макар да не сме безсмъртни. — Той махна с ръка. — Създадох всичко това, за да избегна смъртта. Четири хиляди години преминавах от един воин в друг, губех се десетилетия наред, за да бъда открит наново. Воините,

които ме притежаваха, избиха хиляди. Но никой от тях не успя да открие предмета, който търсех.

— Какъв предмет?

— Друг копиращ меч. Съвсем като този.

— Защо ти е нужен?

— Това не те касае.

— Тогава няма сделка.

Шехернан изръмжа ядно.

— Искам да намеря онзи меч, за да убия магьосника, който живее в него.

Грейнджър отвори очи й установи, че се е върнал на гористия хълм, от който се виждаше Лосото. Двата кораба в залива вече вдигаха платна и се насочваха към разрушеното пристанище. Сисело седеше на един камък и го гледаше.

— Как мина? — попита тя.

Грейнджър потърка очи и кимна.

— Добре мина.

— Как изглеждаше магьосникът?

— Стар и ядосан.

— Значи обичайното.

Грейнджър поклати глава и се надигна уморено. Не беше изминало много време, откакто бе посетил меча. Но въпреки това определено се чувстваше различен. Главоболието — неизменен спътник от доста години — бе изчезнало. Тялото му сякаш бе олекнало. Той погледна меча и се поколеба дали да не го вземе, за да провери доколко ще владее копията. Може би щеше да е по-добре да почака и да го направи когато момичето не е наблизо.

— Колко фантома можеш да създадеш? — попита тя.

Грейнджър я погледна.

— Осем. Осем фантома.

— О! — възкликна тя.

— Какво?

— Нищо.

— Баща ти колко успяваше да създаде?

Тя сви рамене.

— Не помня. — Изведнъж изтича и вдигна меча от земята.

— Почакай. — Грейнджър инстинктивно понечи да я спре, но се отказа. Забеляза, че се е случило нещо странно.

Сисело размаха меча във въздуха, като го гледаше с нескрит интерес.

— Доста по-тежък е от нашия — заяви тя. — Но нашият е бил изкован в Галеа преди три хиляди години, а старите унмерски ковачи са знаели как да нагъват стомана върху стомана от много преди това. Този изглежда много древен. Не мисля, че е много подходящ образец.

— Ти не създаде нито едно копие — посочи Грейнджър.

— Какво?

— Мечовите фантоми — повтори Грейнджър. — Нямах нито един!

— А, вярно!

Грейнджър се намръщи.

— Как го правиш? Как ги спираш да не се появяват?

Тя изглеждаше учудена, но после, изглежда, разбра какво я пита.

— Искаш да кажеш как правя това? — Ухили се дивашки и размаха меча над главата си. — Имам четири копия. Виждаш ли ги?

Грейнджър се огледа, но не видя нищо. Бяха сами.

Сисело разсече въздуха пред нея с вертикален удар.

— А сега имам пет. Ето че са шест, седем, осем, девет. — Продължаваше да се хили. — Още ли не ги виждаш, полковник?

Отиде до един голям камък, като продължаваше да брои:

— Десет, единайсет, дванайсет — размахваше меча. — Тринайсет, четиринайсет, петнайсет, шестнайсет. Още ли не ги виждаш?

Все още стиснала меча, се наведе и вдигна огромния камък — нещо, което би трябвало да е непосилно за малко момиче. Камъкът навярно тежеше два пъти повече от нея. После се завъртя като балерина, като го крепеше само с едната си ръка.

— Седемнайсет... осемнайсет... деветнайсет... двайсет. Трябва вече да ги виждаш.

Грейнджър я гледаше зяпнал от почуда. Момиче, вдигнало в едната си ръка камък, който би трябвало да я смачка като цвете.

— Не разбираш ли, полковник? — попита тя. — Не ги ли виждаш?

— Как го правиш?

Тя го дари с усмивка.

— Не бива да позволяваш на копията да се скитат на воля наоколо. Това е трудната част. Изисква концентрация. — Тя поклати глава. — Важното е да ги задържиш в себе си. Нарича се *фазиране*. — И с необичайна лекота запокити камъка в хрусталака. — Точно в този момент има двайсет като мен. Но не можеш да ги видиш, защото са на едно и също място.

Грейнджър се намръщи.

— Как може две неща да са на едно и също място?

Сисело изпръхтя.

— Много лесно! Материята е само вид енергия. Достатъчно е да нарушиш няколко закона — нищо повече. Толкова е просто, че не мога да повярвам как не си се сетил. — Тя се ухили и промуши въздуха между тях с меч. — Фазирането те прави по-силен. И много по-тежък. — Тя подскочи и когато тупна, обувките ѝ потънаха на три пръста в земята. — Но татко казва, че никак не е полезно. Твърде многото копия излагат тялото на стрес, а това го кара да умира. Не ми позволява да създавам повече от трийсет. — Погледна го. — Е, това едва ли те измъчва, като се има предвид, че си вече мъртъв.

Янти крачеше из разрушения град заедно с Паулус, Кир и други от кораба. Капитан Хоулиш бе слязъл на брега с малък отряд моряци, придружавани от Расеме Атентро — стария унмерски капитан на „Илена Грей“. Оставиха трима души да пазят лодките.

Повечето сгради в крайбрежната част бяха съборени и напълно разрушени, а улиците между тях — осеяни с трупове и камънаци. Във въздуха бе увиснала смазваща тишина. Янти виждаше подаващите се между отломките крайници, смачкани дрехи и обувки, зейнали в ням вик лица, посипани с прахоляк очи. На някои места по улиците все още имаше саламурени локви, а натрошената мазилка се бе превърнала в сива кал.

И вече се събираха мухи.

На петдесетина метра навътре разрушенията не бяха така големи. Половината магазини и къщи все още се държаха, макар че уриунът бе оставил някои от тях на ръба на разрухата и Хоулиш

посочи, че ще е опасно да минават покрай тях. Започнаха да се катерят върху купчините и малко по-нататък излязоха на павиран път, заобиколен от затворени магазини.

Янти внезапно почувства, че някой я наблюдава.

Забеляза, че и другите се озъртат нервно. В оцелелите сгради имаше хора, от прозорците надничаха изплашени лица, майки притичваха да приберат децата си. Едва сега Янти си даде сметка, че обитателите на опустошения град са завладени от ужас. Че са изплашени от появата на унмерите.

Изплашени от нея?

Опита се да прогони от ума си тези мисли, но с всяка измината крачка по улиците на Лосото все повече се чувстваше като нашественица, като престъпничка, прокрадваща се в нечий дом.

Никой не ги спря. Както Нера им бе съобщила, в града нямаше никакви войници. След известно време стигнаха просторен квартал, където пред къщите бяха посадени брезички. Улицата бе посипана със златисти листа. Метални огради от ковано желязо, белосани тераси с гледка към морето. Когато погледна към залива, Янти за миг се изплаши, че червеят отново се е появил там. Но водите оставаха спокойни, вълните се плискаха кротко в брега.

Хоулиш вероятно бе забелязал тревогата на лицето ѝ, защото се усмихна и рече:

— Запомни този момент, млада девойко. Кълна се, никога повече през живота си няма да видиш Лосото толкова тих и спокоен.

— Страшничко е.

— По-скоро скучно — отвърна капитанът, ухили се и се спря да разговаря с хората си.

Паулус и херцог Кир разговаряха тихо с капитан Атентро и останалите унмерски оцелели, но замълчаха, когато Янти ги доближи. След кратък миг на смущение Паулус попита:

— Янти, да си почувствала нещо необичайно?

— Какво искаш да кажеш? Например?

— Усещане, че си в клопка.

Тя освободи съзнанието си и го остави да се рее из околността, като разглеждаше съчетаните възприятия на хората наоколо. В околните сгради се криеха хора, но не бяха много.

Много повече изпълваха града, бяха се събрали в един район, през който те вече бяха минали, и — още по-странно — *под* него. Успя да разгледа подземия с тухлени стени и редици унмерски предмети. Изведнъж ѝ се стори, че разбира.

— Пазарът под града — каза тя.

— Иманярският пазар — потвърди Паулус. — Виждаш ли там хора?

— Хиляди.

— Това трябваше да се очаква. А военни? Войници?

— Не.

Паулус въздъхна.

— Наистина ли с такава лекота са изоставили града?

Въпросът му срещна мълчанието на другите. Никой от унмерите не изглеждаше убеден в случилото се.

— Липсата на съпротива — заговори Атентро — ще затрудни задачата по прехвърлянето на властта. Тези хора са примитивни същества. Тук нямаме наследствени традиции. Истинската власт изисква опозицията да бъде предизвикана и съкрушена. Да има битка, която да бъде спечелена. А вместо това ние им донесохме изстребление.

— Турнирът — каза Паулус. — Може би в лицето на Конквилас ще видят своя герой?

Атентро сви рамене.

— Господарят на драконите никога не е представлявал тези хора. За предпочитане ще е да победиш някой от тях.

Паулус погледна Янти.

— Някакви новини от баща ти?

Тя поклати глава.

Известно време той я гледа внимателно, после вдигна ръка и даде знак да продължат.

Стигнаха при портите на палата — истински лабиринт от ковано желязо — и ги намериха широко разтворени. И наистина, скоро стана ясно, че дворецът е изоставен. Крачеха из пусати зали и сияещи коридори, украсени със сребро и злато. Вървяха мълчаливо, а звукът от стъпките им отекваше надалече.

Най-сетне стигнаха тронната зала и тук откриха единствения обитател на двореца.

Беше облечена в парцали и седеше на пода, с окована за трона ръка. Около нея бяха разхвърляни остатъци от храна и посуда — счупени чинии и чаши, строшена кана за вода. Изглежда, ги бе натрошила в пристъп на ярост. Косата ѝ бе сплъстена и мръсна, китката и лявата ѝ ръка бяха покрити със синини. Дясното ѝ око бе подпухнало, с морав оток. Но въпреки тези рани Янти я позна веднага.

— Сестра Маркс! — извика тя и изтича при нея.

Но когато жената вдигна глава, Янти осъзна, че нещо сериозно не е наред с нея. Нещо много по-лошо от последствията от побоя. Устата ѝ бе увиснала и от нея се стичаше слюнка. В погледа ѝ нямаше и следа от разум.

— Какво са ѝ направили? — сепнато попита Янти.

Херцог Кир застана до нея.

— Левкотомирали са я. — Наведе се към хаурстафката, огледа я и подуши въздуха. — Но го е извършил войник, а не хирург.

Браяна Маркс хвана веригата.

— Сестра Маркс — заговори Янти. — Помните ли ме?

Жената не ѝ обърна внимание и почна да дърпа веригата.

Янти усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Въпреки всичко, което ѝ бе сторила Браяна Маркс, тя едва ли заслужаваше подобна съдба. „Бях готова да ти простя — помисли си Янти. — Наистина съжалявам.“

— Моля ви, някой ще ѝ помогне ли? — възкликна тя.

— Най-добре ще е за нея, ако я убием — каза Атентро.

— Никой няма да ѝ посяга — заяви Янти и погледна Паулус, Кир и Хоулиш. — Моля ви.

Хоулиш кимна на един от хората си.

— Погрижете се.

— Да, капитане — Мъжът кимна и излезе.

Върна се с газова резачка и почна да реже веригата. Междувременно Паулус нареди на Атентро и останалите унмерски моряци да претърсят двореца. Сигурно прислугата се криеше някъде. Принцът прати Хоулиш да се върне в града и да потърси човек, готов да говори от името на жителите на града. След това дръпна чичо си настрана и известно време двамата разговаряха шепнешком. Накрая херцогът кимна и се отдалечи забързано.

Паулус се върна при Янти и каза:

— Моментът е много деликатен. Местните ни ненавиждат. Завладяхме двореца, но все още не сме го извоювали.

Янти погледна към Браяна Маркс и извърна глава, заслепена от блясъка на резачката.

— Имаш предвид да го извоювате чрез насилие, така ли?

Той сви рамене.

— Как иначе се взема власт?

Грейнджър и Сисело влязоха в Лосото от север. Градът изглеждаше изоставен, къщите — порутени и занемарени. От време на време мярваха нечие изплашено лице да надзърта иззад прозорец или чуваха забързани стъпки да се отдалечават от тях. Хората, останали в града, предпочитаха да не се показват. Улиците бяха пуссти, ако се изключеха Грейнджър, Сисело и тук-там проскубани котки.

Сисело се чувстваше потисната сред всички тези разбити прозорци и залостени врати. Почука на една затворена врата, послуша се и извика:

— Ей, има ли някой вътре? — Опита се да я отвори, но вратата се оказа заключена. — Къде са всички? — обърна се тя към Грейнджър.

— Крият се.

— От кого?

— От тези от нас, които приличат на унмери.

— Мога да отворя тази врата с едно докосване на пръста.

— Това ще е незаконно и неморално. Вече го обсъдихме.

Тя тропна с крак.

— Ами ако никой не ни отвори вратата си? Къде ще се настаним?

— Все ще намерим нещо.

— Но къде?

— В хана.

— Ако няма ханове? Ако не ни пуснат и там?

— Тихо. Ще се справим.

Тя изръмжа недоволно.

Грейнджър знаеше, че дворецът ще е първата цел на Марквета, и реши да го заобиколи отдалече. Въпреки това непрестанно бе нащрек

за съгледвачи на принца и се ослушваше внимателно на всеки ъгъл. По някое време му хрумна, че едва ли трябва да се безпокои чак толкова заради Марквета. В края на краищата Грейнджър бе мъртъв и не виждаше с какво може да го заплаши повече младият принц. Най-важната задача за него сега бе да опази Янти жива. А това означаваше да намери Конквилас.

— Зная какво правиш — заяви Сисело.

— Какво?

— Зная защо обикаляме из града. Искаш всички да ни видят. Искаш да научат, че сме тук, за да го узнае баща ми и да дойде да ни намери.

— Наистина ли?

— Не съм глупава.

Той ѝ се усмихна.

— Никога не съм мислил, че си. Освен това си почти права. Не крия от никого, че сме тук. — Той сви рамене. — Пък и едва ли бихме могли, дори да се опитаме.

— Можем, разбира се — възрази тя. — Или поне аз мога. Но ти си губиш времето, ако смяташ, че ще откриеш баща ми по *този* начин. По-бързо ще стане, ако отидем направо при него.

Грейнджър спря.

— Нали каза, че не знаеш къде е?

Тя направи кисела физиономия.

— Вярно е, че не зная. Но освен това споменах, че знам *къде ще бъде*. И друг път сме идвали в Лосото, ако не ти е известно. Има места, които и двамата познаваме и сме посещавали често.

— Често? Значи имаш представа къде е?

— Да. — Тя кимна, но после поклати глава. — Вероятно.

— Къде?

Сисело посочи към земята.

Хоулиш се върна в двореца с новината, че лосотанските граждани не само са се съвзели и организирали, но вече са излъчили и Военен комитет, който да преговаря с нашествениците. Изглежда, населението най-сетне бе прозряло, че унмерският принц не е дошъл тук, за да убива и поробва. Някъде по пладне Янти стоеше пред

прозореца на реквизираната за нея квартира, откъдето гледаше как новоизбраният комитет си проправя път през тълпата, скупчена пред дворцовата порта.

По предложение на херцог Кир съвещанието се проведе в тронната зала. Хората на Хоулиш въведоха Военния комитет и той бе представен официално на Паулус, вече седнал на трона. Янти стоеше зад него.

Цялата процедура ѝ се стори ужасно скучна и тя подозираше, че Паулус е на същото мнение. Излъчени представители се изказваха от името на различни групи — търговци от пазара и продавачи, прекупвачи, рибари и земеделски сдружения, предприемачи, занаятчии и бивши чиновници от държавната администрация, ханджии, хотелиери, съдържатели на бирарии и винопродавници. Повечето очакваха от унмерите уверения, че собствеността им няма да бъде накърнена, че няма да има нови нападения от страна на магьосническото създание, предизвикало разрушения в крайбрежната част, нито гонения на хора, обвързани с предишната власт. Паулус обсъждаше въпросите с Кир, кимаше, усмихваше се и отпращаше просителите с махване на ръка. Тъй като имперските войски бяха напуснали града, редът щеше да се поддържа от милиция, създадена от новата власт. Всички хора с военен опит трябваше да се представят на Атентро. Беше уговорен и размерът на заплатата, а също и временното спиране на продажбите на алкохол и тютюн, както и на данъците върху вносните изделия, за да може градът час по-скоро да се върне към нормалния си живот и по такъв начин да улесни прехвърлянето на властта в нови ръце.

Това продължи часове. Обсъждаха отбраната на града, отварянето на пристанището за търговия с чуждоземни кораби, позицията на Лосото по отношение на провинциалните военачалници, предстоящата коронация и отварянето на Анейските палати. Последният въпрос предизвика най-сериозни опасения сред лосотанските представители и Паулус и Кир бяха принудени да се опитат да успокоят страховете им.

През цялото това време Янти се опитваше да изглежда царствена, търпелива, заинтересувана, но по някое време вече не можеше да издържа. Извини се, че има други задължения, и тръгна да се разхожда.

В коридора отвън се натъкна на Хоулиш, който пушеше лула.
Когато я видя, той се ухили.

— Изтърпя по-дълго, отколкото очаквах. Все още ли говорят за нефтените запаси, или преминаха на темата за сушената риба?

— Всъщност вече обсъждат турнира. Паулус... Принц Марквета изглеждаше доста въодушевен.

Капитанът я разглеждаше внимателно.

— Видя ли онази голяма змия в градината?

— Още не.

Той се поклони.

— Ще ми позволиш ли да ти я покажа?

— Сега?

— Вътре има малък параклис — обясни Хоулиш. — Може би моментът е подходящ да се помолим на старите божества.

— Да не би да вярваш в тях?

Той сви рамене.

— Човек не бива да пренебрегва нищо.

Излязоха от двореца и тръгнаха през имперската градина. Десетки хиляди цветя изпълваха въздуха с омайни аромати и разкрасяваха околностите с ярките си цветове. Имаше каменни фонтани и статуетки на нимфи от кварц, пръстени от жив плет, зелен като водите на Злачно море. Песнопойни птички чуруликаха в златни кафези, окачени на един стар тис.

Две алабастрови колони поддържаха отворена устата на огромната вкаменена морска змия. Зейналата ѝ пасть бе достатъчно голяма, за да могат Янти и Хоулиш да влязат, крачейки един до друг. Вътре бе прохладно, светлината идеше от стотици разноцветни перлени фенери, окачени на гръбнака на влечугото. Стъпките им отекваха в стените. Лъкатушещият коридор навлизаше в недрата на огромната твар.

Янти докосна с длан вътрешната стена. Беше гладка и хладна.

— Прилича на стъкло — каза тя.

— Лакирана е — обясни Хоулиш. — Налага се всяка година да полагат нов слой. Ако продължиш навътре през това чудовище и ближеш стената, скоро ще се надрусаш като Йоврам. Или ще пукнеш на място. — Изкиска се и отново почна да си пълни лулата. — Има една стара история за мъж, погълнат от подобно чудовище. Живял

вътре години наред, палел огън от останките на погълнати кораби и се хранел с труповете на моряците. Понякога се натъквал на оцелели моряци и се налагало да ги убива. А когато ги готвел, димът излизал от ноздрите на змията. Хората пък си мислели, че тя издишва пламъци.

— Всички такива ли са измрели?

Хоулиш запали лулата си с клечка.

— Някои все още разправят, че ги били виждали. Но това са пиянски приказки. От петстотин години не е залавяна подобна змия.

Продължиха навътре в чудовището. Пътеката се виеше наляво и надясно и Янти никога не можеше да види на повече от няколко крачки напред. Перлените фенери тук бяха много стари и хвърляха мека светлина, а цветовете им се смесваха — жълто със зеленото и червеното. Пространството около тях се разшири, тъй като коремът се стесняваше едва към опашката.

Коридорът завършваше внезапно с пиедестал, издялан от странен лъскав червеникав камък. Той изобразяваше телата на две преплетени изправени змии, подпиращи плитък купел. В купела имаше някаква прозрачна течност.

— Това е ашко — каза Хоулиш.

— Ашко? — Тя протегна ръка към купела.

Хоулиш я сграбчи за китката.

— Много силен наркотик — обясни. — Носи приятни преживявания, но не мисля, че годеникът ти ще го одобри.

Тя се загледа в ръката му, с белези от хаурстафски камшик. Това ѝ напомни, че този човек е бил пират. Навремето Гилдията на телепатите го наела, но въпреки това наказанието не му се разминало. В този смисъл между двамата имаше нещо общо.

Той погледна за миг ръката ѝ, сетне я пусна.

— Сигурно очакваш с нетърпение турнира? — попита уж нехайно, но нещо в гласа му подсказваше, че е обезпокоен.

— Разбира се.

— Наистина? Не мислех, че си падаш по тези неща.

— Така е, но принцът е въодушевен да ми покаже турнира.

Хоулиш кимна бавно, прехапа долната си устна, после вдигна нервно ръка, за да го прикрие.

— Какво всъщност знаеш за Анейските палати?

— Само това, което знаят всички.

— Известно ли ти е, че са разположени в разлом?

Това я изненада.

— Навремето работех за Хю — продължи той. Поколеба се и я стрелна с поглед. — Палатите съществуват от много време. Никой всъщност не знае откога, но са на хиляди години. Предците на сегашните унмери са ги разкопали преди да изоставят Лосото и да отидат в Галеа. Някои смятат, че са се натъкнали в палатите на нещо, което ги е накарало да напуснат района. — Почеса се по брадичката. — Сама ще се убедиш, когато отидеш да ги разгледаш. Входът е като врата в склона на хълм — все едно влизаш в мина, само дето е украсен. Всъщност по-скоро наподобява храм. Струва ти се, че слизаш в недрата на хълма, такова е усещането, но истината е, че вече дори не си на този свят.

— Разломът е под хълма?

Той поклати глава.

— Всъщност не става точно така. Порталът към разлома — към палатите — е изкопан в склона. Но самите палати... — Той повдигна рамене. — Те може да са навсякъде. Дори извън пределите на тази вселена. Нямам представа. Знам със сигурност, че са много по-големи, отколкото смятат повечето хора. Ето защо Хю не успя да ги наводни. На тази планета няма достатъчно саламура, за да го направи.

— И колко са големи всъщност? Някой съставял ли е карта?

Ъгълчетата на устните на Хоулиш увиснаха.

— Карта? О, намерихме карти на изучените райони. Там има разни помещения... херцог Кир няма да ти ги покаже, но те са пълни с древни карти. — Наведе се доверително към нея. — Карти на огромни зали и коридори, стълбища, тунели, езера, шахти и канали — всичките издълбани сантиметър по сантиметър в скалите с размах, който дори не можем да си представим. Можеш да плаваш с галеон през някои от по-големите канали. И тези части от Анейските палати, които вече са изследвани, се простират много по-далече от самата Анеа — може би по-далече от пределите на този свят. Някои твърдят, че нямали край. Безкрайни палати в безкраен мрак.

Янти се намръщи.

— Именно — каза Хоулиш. — Един въпрос, който се нуждае от отговор.

— Какъв въпрос?

— Кой ги е направил — каза той. — И защо?

— Това са два въпроса. Добре де, кой ги е направил?

— Гиганти... не зная. Но знам защо Хю ги е затворил.

Тя чакаше.

— Когато слизали долу, хората непрестанно виждали и чували странни неща — продължи той. — Призраци. Зловещи светлини. Извън арените изчезвали опитни бойци. Цели отряди, пратени да ги търсят, не се завръщали. А армиите, слезли да търсят отрядите, потъвали безследно. Носят се легенди за ужасни създания, които се спотайват в недрата на палатите.

— Какви например?

— О, не зная. Стари божества може би.

— Стига, капитане, нали не си мислиш...

— Видях нещо — прекъсна я Хоулиш. — Преди Хю да накара да зароят входа, аз влизах вътре. Императорът пращаше затворници, натоварени с ичусаи. Аз... му помагах. Мярнах го само за миг, но... — Очите му сякаш бяха втренчени в нещо вътре в него. Той поклати бавно глава. — Видях огромна фигура в мрака — продължи той уморено. — Никога не бях изпитвал такъв страх. Никога не бях усещал близостта на нещо толкова... *зло*.

— И какво беше това?

Той не отговори веднага. Помълча известно време, преди да продължи:

— Казвам ти всичко това, защото... може би ще имаш възможност да направиш нещо. Унмерите смятат, че могат да контролират тази магия, тази спотаена мощ, но всъщност те са като деца, на които са дали ключа за оръжейната. Твоят принц е много по-стар от всички нас, но и той не е непогрешим, Янти. Човек е, като всеки друг. А в Анейските палати има неща, които по-добре да не обезпокояваш.

Грейнджър погледна за последен път светлия кръг над главата си и дръпна тежкия метален капак. Той се намести с глухо *дрън* и шахтата потъна в мрак.

Отдолу долетя гласът на Сисело:

— Трябваше да почакаш да извадя фенера!

Грейнджър изръмжа нещо нечленоразделно и се спусна по металната стълба. Скоро ботушите му стъпиха на каменния под. В същия момент Сисело откри своя перлен фенер и дръпна жалюзите, окъпвайки тясното помещение в светлина.

Намираха се в канал с тухлени стени, който пресичаше града от север на юг. По дъното под краката им се стичаше кафеникава вода, но страните на канала бяха сухи. Грейнджър чуваше бълбукане на вода някъде на юг, където каналът вероятно стигаше до колектор или друга шахта. Но светлината озаряваше само сводестата тухлена стена и чезнеше навътре в мрака.

— Натам. — Сисело вдигна фенера и тръгна на юг.

Грейнджър въздъхна и я последва.

След малко завиха надясно по друг тунел, досущ като първия. След още петдесетина крачки свърнаха в трети, по-тесен, в който раменете на Грейнджър почти опираха в стените. Този участък от градската канализация изглеждаше по-стар. Десетки тунели се отклоняваха от главния, но те продължаваха да вървят напред. След около половин миля Сисело спря и огледа една част от стената близо до пода. След това свали фенера и продължи напред.

Докато минаваше покрай мястото, Грейнджър забеляза надраскани върху стената с тебешир хоризонтални и вертикални знаци. Изглежда, това бе някакъв код. Но преди да успее да разгледа внимателно надписа Сисело се отдалечи със светлината и той бе принуден да ускори ход.

Стори му се, че тя си брои крачките.

Не много след тебеширения надпис Сисело спря и вдигна ръка. Грейнджър спря зад нея.

— Капан — каза тя.

Прескочи нещо, вероятно споменатия капан, и после изчака Грейнджър да я последва.

На светлината на фенера той успя да различи тънка жица, опъната напърно на тунела, на една стъпка от пода и над нивото на водата.

— Че кой залага тук капани?

Тя се усмихна.

— Този го заложих аз.

— Използваш експлозиви?

Тя го погледна намусено.

— Експлозивите са за малки деца. Използвам вакуумни стрели.
— Обърна се и забърза в тунела, отнасяйки със себе си светлината.

Още няколко пъти сменяха посоката и по някое време Грейнджър започна да се съмнява в пространствената си ориентация. Винаги се бе уповавал на уменията си да знае къде се намира и доскоро бе почти сигурен, че се движат на юг. Но вече не беше толкова уверен — във всеки случай не и толкова, че да заложи живота си на това.

Сисело продължаваше да следва знаците на стената. Преодоляха още два капана и по настояване на момичето избегнаха тесен сноп светлина, падащ косо върху стената от един отвор с размерите на молив. Грейнджър постепенно свикна с миризмата, която сега му напомняше по-малко на човешки изпражнения и повече на застояла дъждовна вода.

По някое време Сисело спря отново. В стената на тунела до тях имаше черна дупка, висока две стъпки. Тя насочи светлината на фенера вътре и Грейнджър видя там косо слизаща надолу шахта. Заслуша се, но не се чуваше нищо освен характерната ечаща подземна тишина. Той подуши. Въздухът в шахтата не миришеше различно от този в тунела. Сисело го гледаше с очакване.

— Какво? — попита той. — Искаш да се спуснем долу ли?

Тя се ухили и приклепна до отвора. Постави фенера на ръба, завъртя се и пхна крака вътре. След това се плъзна бавно. Миг по-късно изчезна от погледа му.

— Сисело? — повика я Грейнджър.

Никакъв отговор.

— Сисело!

Малко по-късно чу гласа ѝ, но звучеше много слабо и отдалече и той не беше сигурен какво му казва. Седна на ръба на отвора, пусна торбата с меча в шахтата, взе фенера и се вмъкна. Шахтата се спускаше почти отвесно. Опита се да се задържи с ръце и крака, но нямаше за какво. Шахтата бе изградена от неравни нащърбени тухли, ала повърхността под него бе от гладък бетон.

— Полковник? — долетя гласът на Сисело отдалече.

Грейнджър продължаваше да се свлича в шахтата. Скоростта му нарастваше със заплашително темпо. На светлината на фенера тухлите се стрелваха стремглаво нагоре. Стомахът му се сви на топка.

А после, неочаквано, тялото му почна да се забавя. Наклонът под него вече не бе тъй стръмен. Само след миг Грейнджър излетя от шахтата и тупна върху торбата си. Над него имаше неравен свод, като на пещера.

Сисело го чакаше. Изкикоти се.

— Да можеше да си видиш лицето.

— Какво е това място?

— Най-обикновено място.

Намираха се в просторна пещера, натъпкана с всякакви предмети — истинска съкровищница. Грейнджър лежеше на дървена платформа, която се подаваше от стената под изхода на шахтата. Спусна крака, изправи се и вдигна фенера.

Накъдето и да погледнеше, виждаше само блясъка на злато. Тук имаше златни канапета и столчета, позлатени маси, златни вази, гърнета и сандъци, преливащи от златни монети и накити. От тавана висяха стотици златни свещници, които Сисело бързаше да запали със свещ. Грейнджър реши, че пещерата е с естествен произход, но въпреки това стените бяха украсени с рисунки. Някои от сталактитите и сталагмитите бяха издялани във формата на изящни спираловидни колони, докато други бяха оставени в естествения им вид. Между тях бяха подредени красиви мебели, тапицирани с меки плюшени възглавници със златисти пискюли.

Дъщерята на Конквилас продължаваше да пали свещници. Грейнджър се изправи и завъртя фенера. Пещерата се простираше на няколко метра и завършваше с изпъкнала кора от бледорозов кварц. Имаше врати навсякъде, често толкова високо в стените, че до тях водеха дървени стълби.

И въпреки цялото това великолепие по нищо не си личеше мястото да е било посещавано наскоро.

— Иманярският пазар е нататък — каза Сисело и вдигна ръка в посока, която Грейнджър прецени, че е запад. — Но пътят е скрит. От там са се взели повечето от тези неща.

— Крадени ли са?

Тя го погледна намръщено.

— Крадени? Кой според теб ги е направил някога? Да не би да са хората? — Лицето ѝ се изкриви в насмешлива гримаса. — Съмнявам се. Ние просто си вземаме това, което смятаме, че ще ни потрябва. А аз

— каквото ми харесва. Държим го с татко тук, далече от кварца. Нали знаеш, че някои кристали въздействат неблагоприятно на металите. Както и дъждът. А също и хората. — Тя го погледна. — Питал ли си се някога защо има предмети, които привличат определени хора? Това е както драконите, които харесват едни и не харесват други. Сякаш умеят да четат хорските умове. Но ще те помоля да се закълнеш, че няма да разказваш никому за това място.

Грейнджър загреба шепа пръстени от близкия сандък и ги остави да се изсипят на пода. Тук имаше достатъчно пари да си купи свой кораб. Цяла флотилия кораби.

— Полковник?

— Какво?

— На никого не бива да казваш за това място.

Той кимна.

— Ясно.

— Не, трябва да се закълнеш.

— Добре.

— Е?

— Какво „е“?

— Ами закълни се де.

— Заклевам се.

— Най-сетне! — Тя завъртя очи. — Честно, много приличаш на баща ми. Трудно е да те накарат да направиш нещо.

— Къде е баща ти?

— Още не е тук — отвърна тя. — Щях да зная, ако е наблизно. Но рано или късно ще се появи.

— Откъде знаеш, че не е тук?

Тя се ококори.

— Уф... може би защото не съм *толкова* глупава.

„Да, сигурно е така.“ Грейнджър не искаше да знае. Не помнеше кога е почивал за последен път, а точно сега се чувстваше напълно изтощен. Разговорите със Сисело бяха също толкова изтощителни, колкото тези с Янти. Той тръшна торбата на земята и се отпусна на една от скамейките, усещаше как пластините на енергобронята се нагласяват под раменете му.

Чу се силен трясък и задните крака на скамейката се строшиха под тежестта му. Тя падна на каменния под и Грейнджър остана да

лежи с щръкнали нагоре крака.

— Това беше любимата пейка на баща ми — оплака се Сисело.

Грейнджър се надигна и се завъртя така, че краката му да са на ниско. Погледна момичето и промърмори:

— Ще му намеря друга.

— Няма да намериш. Тази беше поне на хиляда години и вероятно е единствената не само в Анеа, но и в целия свят.

Грейнджър въздъхна и затвори очи.

— Опитай се да си починеш, Янти. Денят бе дълъг.

— Аз съм Сисело.

— Да де.

8. ТУРНИРЪТ

Следващите седмици бяха свързани с големи промени, както в града, така и в живота на Янти. Паулус обяви решението си да помогне за възстановяване на разрушенията, предизвикани от уриуна, и се срещаше ежедневно с Градския съвет на представителите, както се бяха нарекли. Работата напредваше бързо и скоро улиците бяха почистени от отломките и повечето трупове бяха погребани. През първите часове успяха да измъкнат неколцина оцелели изпод срутните сгради, но от дни насам не можеха да се похвалят с подобни успехи. Янти се боеше, че тези, които все още се намират отдолу, може би вече са издъхнали.

Съдбата отреди бежанците на Атентро, хилядата нещастници, представляващи последните анейски унмери, да се завърнат в града, в който бяха прекарвали затворени по-голямата част от живота си. Те се настаниха в изоставените къщи в околностите на двореца, но имаше и такива, най-вече сред възрастните, които отказаха да живеят сред подобен разкош и предпочетоха да се върнат в гетото, откъдето бяха освободени. Янти не можеше да разбере постъпката им, но Хоулиш се разсмя, когато сподели с него, и ѝ обясни, че свикнеш ли да наричаш някое място свой дом, трудно се решаваш на промяна. Освен това добави, че затворът не е затвор, когато махнат ключалките и пазачите си тръгнат.

Янти бе изненадана от бързината и лекотата, с която лосотанците приеха принц Паулус Марквета за свой нов водач. Хоулиш имаше обяснение и за това:

— През последните двайсет години са се наситили на император Хю. Всичко след него може да е само стъпка напред. — Макар че не смяташе някогашния пират за свой приятел, Янти се радваше на компанията му. Той идваше при нея привечер в имперската градина и оставаше да си бърбят, докато пуфтеше с лулата. — Хората не се интересуват кой седи на трона — разправяше Хоулиш. — Стига да има къде да спят, какво да ядат и някой, с когото да се любят нощем. —

След края на тези срещи той обикновено влизаше в гърлото на огромната змия, за да си вземе малко ашко, преди да се върне при хората си в крайбрежната кръчма.

Херцог Кир бе наредил на съвета да организира специални отряди, които да запълнят празнината, оставена от имперските войници. Тези хора се грижеха за реда и закона. Търговията отново започна да процъфтява. Рибарските лодки стоварваха улова си на пристанището, сутрешният пазар постепенно се съживи. Дори продавачите на трофеи в подземията вече имаше на кого да предлагат стоката си. След месец градът изглеждаше възстановен, макар и не напълно, но поне до някаква степен на ефективна функционалност.

Чрез търговски и телепатични сигнали вестта за възвърналия се просперитет се разнесе надалече, а заедно с това и обявлението за предстоящата коронация и сватба. Скоро дворецът се напълни с посетители, дошли да потвърдят верноподаничеството си пред новия крал на Анеа и неговата бъдеща съпруга. Богати търговци и земевладелци пристигаха от До'есто и Валсиндър, от Етугра надойдоха съдържатели на затвори и тъмници. Пристанището се изпълни с ярко оцветени платна на пиратски кораби. Капитаните им бяха дошли да преклонят глава и да получат уверение, че — макар в двореца на старата империя да се полагаха основите на новото кралство — нищо важно за тях няма да се промени. Че богатствата и правата им ще си останат ненакърнени при властта на Марквета.

Император Хю бе взел петдесет кохорти от най-верните си поддръжници и бе избягал на север, като по пътя си грабеше от селата жито, домашни животни, плодове и припаси, но не след дълго дойде вест, че армията му се била разположила близо до Хеселан, на входа на Фрайснанската клисура. На юг все по-често се мяркаха дезертъори, върнали се да търсят семействата си. Само императорските самароли оставаха верни на своя суверен, а шлемовете им, със сребристи вълчи глави, всяваха ужас сред поданиците.

Изнизаха се седмици. С приближаването на деня на коронацията от град, който се възстановява, Лосото бързо се превръщаше в процъфтяващ град. Янти не можеше да повярва, че подобна промяна би могла да се случи в такива кратки темпове. Забеляза, че са започнали да се завръщат дори обитателите на богаташкия квартал до двореца. Нови слуги влизаха и излизаха от къщи, които доскоро бяха

пусти и затворени. На прозорците им се появиха късни летни цветя. Конски впрягове тропаха по павираните улици. В пристанището идваха кораби от далечни краища на империята.

Янти не напускаше двореца, тъй като херцогът я бе предупредил, че е опасно да се скита отвън. Тя си оставаше примамлива мишена за шпионите на императора и за самия Конквилас. Но градините бяха толкова просторни, че нито за миг не почувства клаустрофобия. И все пак с течение на времето градът отвън изглеждаше все по-малко опасен и все по-примамлив. Паулус бе непрестанно зает и тя го виждаше много рядко. От време на време я навестяваше, за да се осведоми как протича издирването на Конквилас. Тя не спираше да търси господаря на дракони, но засега безуспешно. Беше се отказала да издирва баща си. Мисълта за него ѝ навяваше спомен за неговите двойници — тези страшни създания с мъртви очи, които го следваха. Не го търсеше, защото се страхуваше, че ще го намери.

Полагането на короната на главата на нейния годеник и поставянето на пръстена на ръката ѝ щяха да се случат в последния ден от есента — в месеца, известен като Хю-сюрейн по стария имперски календар, или рет, по унмерския. За подготовката на турнира бе пратена бригада работници, които да разкопаят входа към Анейските палати.

Но с приближаването на деня на коронацията и сватбата съмненията на Янти продължаваха да нарастват. Възкачването на нейния годеник на престола, дворецът, в който живееха, слугите, които се грижеха за тях, войниците, които ги поздравяваха с паради, гражданите, плащащи данък — нищо от това нямаше да се случи без Янти. Тя беше щитът, който пазеше унмерите от оцелелите хаурстафи. И докато държеше властта, Паулус щеше да се нуждае от този щит.

Дали обаче я обичаше?

Понякога си мислеше, че я обича. В други моменти ѝ се струваше, че участва в игра, чиято цел е да я задържи на негова страна. А докато се двоумеше, животът ѝ продължаваше да върви неумолимо към сватбата. Би ли могла да я спре, дори и да го иска?

За да се разсейва от подобни мисли, тя прекарваше сутрините на терасата пред покоите си, където се обучаваше да пише и да чете. Следобедите отиваше в тих ъгъл на градината, където помагаше на мистър Дорум, стария градинар, да почиства плевелите, или просто

седеше под някоя дебела сянка и гледаше играта на врабчетата, или се наслаждаваше на птичето чуруликане в клоните на дърветата. Паулус я укоряваше, че помага на прислугата, но на Янти ѝ харесваше. С какво друго да се занимава? Освен това се бе привързала към тези градини. Това бе единственото място, от времето на нейното детство насам, където можеше всеки ден да гледа диви птици.

И така неусетно дойде големият ден.

Сутринта в деня преди сватбата бе студена и ясна. Растенията в лабиринта бяха посърнали и пожълтели, а пред главния портал на двореца се бяха подредили карети и товарни коли, които образуваха опашка по улицата. Тя изтича, очаквайки, че това са гости, но се оказа, че каретите се натъпкани с дрехи за брачното тържество.

— Принц Марквета нареди да ви докараме всички сватбени тоалети, които успяхме да намерим — обясни един униформен мъж пред вратата: представи се като мистър Грийвс от улица „Саламандър“ и каза, че тази сутрин бил нает за паж на принца.

— И всички тези рокли са за мен? — попита Янти.

Мистър Грийвс кимна и отвърна:

— Разбира се, милейди.

— Но тук сигурно са всички рокли, които могат да се намерят в Лосото.

— Много повече от това.

Роклите изпълниха няколко от стаите в двореца. Имаше рокли от паяжинеста коприна, от памук, дантели, кадифе и плюш, във всякакви възможни оттенъци на бялото и кремавото, както и във всички цветове на дъгата. Рокли с невъобразима кройка и форма, бродирани, с жаба, с високи и ниски яки, с дълбоки деколтета, с кринолини и фусти. Рокли, толкова тежки, че не можеше да ги повдигне. Рокли, леки като току-що паднал сняг. Рокли със златисти и сребристи конци, така обсипани със скъпоценни камъни, че можеха да стоят изправени, без да ги облече. Янти обикаляше от стая в стая сред цялото това великолепие от дантели, коприна и бижута, а накрая се хвърли на един диван и започна да крещи от възхищение.

Но не можа да избере нито една рокля.

Принцът ѝ бе осигурил цяла армия прислужници — те подтичваха след нея, нарамили рокли, стиснали в зъбите си карфици и

намотали около ръцете си шивашки метри, готови да ѝ помогнат с всяка избрана от нея рокля, да я пригледат, натъкмят и нагласят.

Бяха незаменими като прислужници и шивачки, но от тях не ставаха приятелки, нито събеседнички, защото Янти не успя да изтръгне и една критична забележка от устите им. Избереше ли някоя рокля, веднага я обсипваха с възторжени похвали — красива, невероятна, сияеща, блестяща, царствена, фина и изящна. „Изящна“ им бе любимата дума. В един момент тя дори се закле, че ако я чуе още веднъж, ще прати момичето, което я е произнесло, да попита Паулус дали вече е назначил придворен палач. Скоро се увери, че не може да очаква от прислугата друго освен истерично възхищение, невъздържано прехласване пред всяка облечена от нея рокля, дори ако беше грозна или ѝ стоеше отвратително.

Накрая ги освободи и остана сама сред планините плат. В този миг повече отвсякога искаше баща ѝ да е до нея.

Сисело разчовърка замислено с вилица храната в чинията.

— Рибата има странен вкус. Сигурен ли си, че е прясна?

— Нищо ѝ няма — отвърна Грейнджър.

Закусваха в лосотанското скривалище на Конквилас. Половин дузина перлени фенери осветяваха пещерата и планините съкровища. Сисело носеше туника и ловджийски бричове от магичен материал, който менеше цвета си съобразно обстановката. Една от многото вещи, които държеше в сандък в стаята си. Тук в пещерата имаше спални, бани и складове, но Грейнджър предпочиташе да спи на счупената скамейка в главното помещение.

— Колко пъти я вари? — тросна се тя.

— Три.

— И всеки път сменяше водата?

— Сисело, нищо ѝ няма на рибата! — не се сдържа той и повиши тон.

Тя помълча малко и отвърна:

— Зная защо си ядосан.

— Не съм ядосан.

— Напротив, ядосан си. Ядосан си заради сватбата утре.

Грейнджър не отговори. Сисело, разбира се, беше права. Спотайваха се тук от седмици в очакване да се появи Конквилас. Но господарят на дракони все не идваше. Грейнджър започваше да се пита дали въобще ще дойде. Конквилас сякаш бе изчезнал от лицето на земята. Дали пък принц Марквета вече не се бе разправил потайно с него? Поне Янти щеше да е в безопасност.

Принц Марквета?

Утре той щеше да стане крал Марквета. А Янти щеше да бъде неговата кралица. Грейнджър усети как ръката му неволно се свива в юмрук. Изправи се и отиде при торбата.

— Да не би да си решил да се упражняваш? — попита Сисело. — Защото щях да чета.

Грейнджър не ѝ обърна внимание. Бръкна в торбата и извади копиращия меч. В мига, когато ръката му стисна дръжката, започнаха да изникват двойници. Но сега не се появяваха в пространството около него, а по-скоро *вътре* в него. „Фазиране“ — така го бе нарекла Сисело. Обясни, че било нещо, свързано с енергията и материята, но Грейнджър не се интересуваше нито от науката, нито от магията в този процес. Вълнуваше го единствено крайният резултат.

Ето защо стисна дръжката и се опита да се съсредоточи. Беше открил, че фазирането е много по-лесно, отколкото използването на меча за създаване на пространствено разхвърляни копия. Двойниците извън тялото му бяха независими. Притежаваха собствени, различни възприятия и реакции и това ги правеше трудни за контролиране. Фазираните двойници, от друга страна, споделяха едно и също тяло с него и заедно с това един и същи поглед за света. Не му се налагаше да разделя вниманието си на множество части, които да изпълняват различни задачи. Установи, че чрез създаване на свои версии вътре в себе си може да увеличи силата си до свръхчовешки предели. При това преди да прибягва до силата на енергобронята.

Пожела си четири дузини копия. Представи си ги мислено като подредени една върху друга карти, като колодата неизменно запазваше височината си. Изведнъж усети как тялото му вътре в бронята увеличава масата си. Пластините на бронята започнаха да трептят и да бръмчат, когато първо стотици, а после и хиляди фантоми възникнаха вътре.

— Претоварваш я! — извика Сисело.

Грейнджър изпъшка и направи няколко крачки напред. Каменният под се пропука. Разхвърчаха се искри и образуваха дъга, докато енергобронята се бореше с невероятната сила вътре. Толкова много копия биха накарали сърцето на обикновен човек да спре, ала неговото — дори в смъртта му — се поддържаше от бронята и не можеше да спре. Той доближи стената на пещерата, сви десницата си в юмрук и се подпря на скалата.

После натисна.

Юмрукът му остана на място, но ботушите се плъзнаха назад.

Грейнджър нададе гневен вик. Без да изпуска меча, стовари и двата си юмука върху стената и продължи да я млати отново и отново. Най-сетне скалата поддаде на ударите му. Огромни отломки тупнаха на пода. Въздухът се изпълни с прахоляк.

— Спри! — извика Сисело. — Ще повредиш енергобронята.

Грейнджър спря. Стоеше, дишаше тежко, обгърнат в прах, и оглеждаше щетите, които бе причинил. Пласт с размери четири стъпки се бе отделил от стената и бе рухнал в краката му.

Сисело го гледаше сякаш е обезумял.

— Какво ти е направила стената? — попита тя.

— Не издържам повече да чакам баща ти — отвърна пресекнато той. — Щом съм умрял — умрял съм и ще трябва да свикна да живея с това. Утре тръгвам.

— Тръгваш? Къде?

— На сватбата на дъщеря ми.

Въпреки разрушенията на имперската столица пристанището бе толкова пълно, че нямаше свободен кей за „Фенер“. Маскелин обмисли идеята да потопи някой от пиратските галеони, за да проправи път за парохода си, но се отказа. Крайбрежните води не бяха достатъчно дълбоки и мачтите на пиратския кораб щяха да стърчат и да му одраскат корпуса.

Ето защо нареди на екипажа да пусне котва в средата на залива и след това се прехвърли на катера, придружен от Мелор и бахретроанския магьосник Кобул. Разговорите, които Джонс бе уловил с тръбата си през последните седмици, се оказаха достоверни. Марквета бе пратил някакво огромно и страшно чудовище срещу

Лосото — без никаква причина освен да демонстрира силата си. Докато пореха неспокойните води, Маскелин оглеждаше разрушенията, които бе причинило чудовището. Погледнато отгук, му се струваше, че ще трябва да построят наново целия град. Бяха пристигнали навреме, за да присъстват на коронацията на принц Марквета и брака му с лейди Янти Бакър от Ивънсроум. Щеше да е щастливо стечение на обстоятелствата, ако Маскелин имаше намерение да присъства на сватбата. Той обаче нямаше, така че за него събитието се превръщаше в досадна пречка. Беше се надявал на бърза аудиенция при принц Марквета, но това изглеждаше малко вероятно при подобни обстоятелства. Принцът несъмнено щеше да е твърде зает, докато отmine цялата тази празна шумотевица. Ами ако след това щастливата двойка реши да отпътува на меден месец?

— Изглеждаш възбуден — отбеляза Кобул.

— Това е защото съм възбуден — отвърна Маскелин.

Кобул го наблюдава още известно време, но тъй като Маскелин не продължи разговора, обърна глава настрана.

Когато катерът най-сетне опря нос в кея, Маскелин бе в по-философско разположение на духа. В края на краищата, реши той, няма нищо по-добро от един меден месец, за да приповдигне настроението на младия крал. А един весел крал по-лесно ще предложи работа на метафизик, отколкото ако е кисел.

Мелор изключи двигателя, завърза катера и тримата се качиха на кея.

Пристанищният район гъмжеше от докери, моряци и търговци. Мъже с вълнени шапки и къси палта пушеха и грееха ръце на огнищата. Един сляп просяк блъскаше металното си канче в земята. Работници мъкнеха стоки напред-назад или бутеха метални колички, натоварени с чували и сандъци. В далечния край на пристана стърчеше кранът, който разтоварваше някакъв валсиндърски паропход. Стрелата му профуча високо над главите им като ръка на метално чудовище. Точно отпред Маскелин забеляза отрупана с бележки дъска.

— Ето ти късмет, Кобул — възкликна той. — Предполагам, че това са списъците за турнира.

И наистина, имената, изписани върху листата, бяха на участници в турнира. Вече се бяха записали към петдесетина души. Маскелин плъзна поглед по имената, но не срещна там името на Конквилас.

Обърна се към един мъж, подпрял се до дъската и нахлупил шапка над носа си.

— Ти от организаторите на турнира ли си?

— Да, господине.

— Това ли са всички заявили желание да се бият?

— Поне до снощи, господине. Има още списъци на сградата на пристанищната управа, а също и пред двореца, но оттам още не са ни пратили преписи. Ще ги получим към три следобед.

— Значи Конквилас не се е вясвал в Лосото?

Мъжът бутна шапката си назад и прокара ръка по челото си.

— Нямахше да го пропуснем, господине. — Наведе се доверително напред. — Говори се, че го убили във Вейл.

— Убили?

— Наемни убийци.

Маскелин се разсмя.

— Съмнявам се. — Кимна към Кобул. — Моят приятел се интересува какъв е наградният фонд? И колко е входната такса?

— Вноската за участие е десет хиляди, господине, така че печелившият вероятно ще прибере половин милион, но докато дойде време да започне турнирът, печалбата навярно ще се удвои. През първите три дни освен това срещу петдесет златника ще се провеждат и допълнителни двубои в ямите, които са отворени за всички желаещи. Победителят в тях ще получи правото на безплатно участие в Главния турнир.

— Боеве за разгрявка, а?

— Само най-добрите, господине.

Кобул изглеждаше угрижен.

— Нямам десет хиляди златника — каза той. После вдигна рамене. — Честно казано, нямам и петдесет, за бедняшката лига.

— Щях да ти дам назаем десет хиляди, ако ги имах — отвърна Маскелин. — За съжаление не нося подобни суми на борда на „Фенер“. Ако бяхме в Етугра...

— Не съм ти искал заем — прекъсна го Кобул. — Ще ида да се бия в ямите веднага щом изкарам някъде петдесет златника.

— Ако е за петдесетте, аз ще ги платя — заяви Маскелин.

— Не мога да приема — тросна се Кобул. — Това е твърде много за мен.

— Глупости — отвърна Маскелин. — Ще платя много повече за обяда ни. — Даде нужната сума на организатора и взе билета за участие на магьосника. — А сега да проверим дали любимите ми ресторанти още ги има.

Оказа се обаче, че не е оцелял нито един от тях. Унмерското чудовище ги бе сравнило със земята. В края на краищата избраха едно малко ресторантче на задната уличка, където на масата в ъгъла им поднесоха вкиснато вино, докато чакаха три порции еленско и залети със сос картофи.

Кобул привличаше погледите на посетителите.

Маскелин не пропусна да го отбележи, докато дъвчеха хлебните пръчици.

— Предполагам, че си първият магьосник, който влиза тук за изминалите двеста и седемдесет години.

— В гетото е имало магьосници — възрази Кобул.

— Но те са били в гетото — отвърна Маскелин. — Далече от зли погледи. — Наблюдаваше Кобул внимателно. — Предполагам, че Маркета ще им плати, за да попаднат в списъка на участниците.

— Вероятно.

— Конкуренцията не те ли притеснява?

Кобул отпи глътка вино и се облегна назад. Огледа посетителите на ресторанта, после извърна глава към Маскелин.

— Крал Йонас ме нае със съвсем конкретна цел. Нае ме въпреки моята... — Махна с ръка и посочи лицето си.

— Твоята какво? — попита Маскелин.

— Моята раса.

— Но баща ти е бил унмер, нали? При това, предполагам, прочут магьосник.

Кобул кимна.

— Едва ли си чувал за него, Маскелин.

— Да опитаме.

— Джиан Кобул. Наречен съм на него.

— Разбирам.

— Той беше стар галеански бруталист — продължи Кобул. — Ветеран от Онло. Някога изплувал на брега до нашето село. Това е истина. В началото твърдял, че капитанът го изхвърлил зад борда, но

по-късно признал, че се напил и сам паднал в морето. — Бахретроанският магьосник се усмихна. — Беше странен тип.

— Такива харесвам аз. И Бахретроа толкова му е допаднала, че останал?

— Нещо подобно.

— Признавам, изненадан съм, че не съм чувал това име. Мислех, че познавам всички велики бруталисти.

Кобул допи виното и си наля нова чаша.

— Защото си запомнил само тези, дето са оставили следа в историята. Баща ми не беше такъв. Предпочиташе тих живот, семейство. Ненавиждаше политиката и войната. Но обичаше изкуството на магията.

— Ами ти? Какво искаш от живота?

Кобул въздъхна.

— Същото — спокойствие и семейство.

Маскелин повдигна вежди.

— Само това?

— Само това — потвърди Кобул. — Но Фиорел никога няма да ме остави на мира. Когато узнае, че съм избягал, ще се опита да ме убие.

— Моли се да не дойде в Лосото.

Кобул сви рамене.

— Тези богове не са толкова могъщи. Ентропатите се опитват да ни внушат, че са всесилни. Ала по-скоро... — Той поклати глава. — По-скоро ги бива в манипулирането на хора и събития. Те мислят и планират далеч напред. Обмислят и най-малкия детайл, всякакви възможни развития. И повечето хора не знаят, че са били използвани, местени от едно място на друго като пешки по дъска. А смятат, че действията им са плод на собствената им воля и желание. Тези богове не са непобедими. Конквилас го доказа, когато уби Дюна.

Маскелин се замисли над думите му.

— Кобул, знаеш ли, току-що ми хрумна нещо. Първото нещо, което направи нашият принц след своето освобождаване, бе да предизвика Конквилас на двубой в открит турнир. После се оказа, че Конквилас ще трябва да се бие с доста участници, преди да се изправи срещу Марквета. Участници от всички краища на света. От всякакви категории и с всякакви способности.

— И смяташ, че това е по план на Фиорел? — попита Кобул.

— Може би някой е решил, че това е подходящ начин да сложи край на живота на един легендарен воин. Аргусто Конквилас, господарят на дракони, промушен в корема от неизвестен воин пред публика. — Маскелин се пресегна и отново напълни чашите. — Гостилничарю — провикна се. — Още вино!

Гостилничарят им донесе нова бутилка елско червено и попита:

— Господата за коронацията ли са дошли?

— Каква коронация? — отвърна с въпрос Маскелин.

— На принц Марквета. — Гостилничарят го погледна невярващо. — Утре ще го короноват за крал на Анеа.

— Не думай!

Гостилничарят се ококори от изненада.

— Че всички го знаят! Това и сватбата. А също и турнирът. — Ухили се. — Да не би да ми се подигравате? Наистина ли не сте чули?

— Трябва да ми е убягнало — изръмжа Маскелин. — Ама че вълнуващи времена настъпиха.

— Така си е.

— А сега си върви!

— Господине?

— Майната ти!

Гостилничарят го изгледа продължително, после поклати глава и се отдалечи.

Мелор въздъхна.

— Колко пъти ще ви го казвам, господарю? Когато ще говорите така с прислугата, почакайте поне да ни нахранят.

— Не мога да понасям кретени — озъби се Маскелин. После се обърна към Кобул и сниши глас. — Сигурен ли си, че все още искаш да участваш в турнира?

Кобул се ухили.

— Повече от всякога.

Денят на сватбата на Янти бе ясен и слънчев и тя се събуди от уханието на марципан и чуруликането на птички зад прозорците. Подуши въздуха и се зачуди дали това не е сватбената ѝ торта. „Сигурно е добра поличба“, помисли си.

Роклите, които бе избрала, я чакаха върху металните рамки на подредени покрай стената манекени — изумителна тюркоазеносиня за коронацията и три в различни оттенъци на кремавото за сватбата. Все още не беше решила коя от тях ще носи.

Внезапно зазвучаха фанфари и птичките отвън се разлетяха изплашено. Янти скочи от леглото и прекоси стаята с разтуптяно сърце.

От балкона ѝ се виждаше най-горният лосотански квартал. Въздухът бе студен и свеж, нямаше вятър и димът от комините на къщите се издигаше нагоре като пухкави колони. Плочките на улицата сияеха, сякаш ги бяха измили и излъскали. Заливът и градската крепост се криеха зад извивката на хълма, но тя виждаше Море на светлината в далечината — плоска и пуста кафява ивица. Странно, но тази пустота я накара да изпита безпокойство. Нима бе очаквала морето да е пълно с кораби? И къде наистина бяха всички?

Завладя я паника. Дали не бе пропуснала коронацията? Да не би да бяха забравили да я събудят? Ами сватбата?

Отново прозвучаха фанфари — на Янти ѝ се струваше, че го правят тържествено и окончателно. Тя излезе на балкона и се наведе през парапета, така че сега виждаше часовниковата кула на хартиения пазар.

Беше малко преди седем. До коронацията оставаха часове.

Прибра се вътре, легна на леглото и впери поглед в тавана. Довечера, осъзна тя, щеше да вижда друг таван. Кой знае защо, тази мисъл я накара да се почувства изплашена и безпомощна. Вече не можеше да се откаже, дори и да иска. Но защо ще иска да се отказва? Нали ѝ предстоеше да се омъжи за крал. За най-красивия мъж, когото бе виждала. За човек, който се нуждаеше от нея повече от всеки друг на този свят, човек, чието могъщество и положение, а също и свобода, зависеха от нея.

Би била глупачка да не се омъжи за такъв човек.

Окъпа се и беше готова за трите прислужници, които се появиха малко по-късно, за да ѝ помогнат да облече избраната рокля. Разказаха ѝ за тълпата, която се събирала от ранна утрин пред вратите на двореца, за огромния брой сановници, както местни, така и чуждоземни, които чакали в приемните. А също и че ще я отведат долу

в тронната зала няколко минути преди да се появят принц Паулус и херцог Кир — някъде около десет часа.

На Янти ѝ хрумна една мисъл.

— Жената на херцога ще бъде ли там?

Прислужниците я осведомиха, че херцогиня Анейси няма да присъства. Останала в Ел.

— Но защо е останала? — попита Янти, докато ѝ закопчаваха копчетата на гърба.

— Херцог Кир не я е повикал — отвърна една от прислужниците.

— Не я е повикал? — повтори Янти. — Защо?

— Бил обезпокоен, че пътуването ще я измори.

Янти престана с въпросите и ги остави да довършат нагласяването на тоалета.

И така, малко преди десет момичетата я отведоха долу в тронната зала, за да чака краля.

Залата вече бе пълна. Разговорите стихнаха, щом Янти се появи и бе отведена при една пейка в задната част на подиума, зад златния трон, принадлежал доскоро на император Хю. Една от прислужниците остана с нея, а другите две си тръгнаха. Янти зарея поглед из множеството. Членовете на Градския Комитет на представителите от Лосото се бяха подредили непосредствено до подиума, всичките облечени с официални черно-червени туники. Зад тях имаше група от поне трийсет пиратски капитани с крещящи одежди, превити под тежестта на златни вериги и накити и затъкнали в широките си кожени колани саби и кинжали. До тях пък бяха лейтенантите от милицията, събрана да поддържа реда в Лосото, както и морските капитани Расеме Атентро и Еразъм Хоулиш. Още по-нататък се бяха скупчили оцелелите от „Илена Грей“ — почти хиляда унмери. Те стояха със сериозни и мълчаливи лица, като че ли очите им виждаха както в тягостното им минало, така и в непосредственото бъдеще. Дъното на залата бе предоставено на немалък брой анейци. Това бяха най-влиятелните и заможни хора на полуострова, тези, които императорът бе защитил от унмерите. Сега те се намираха зад жива стена от същите тези унмери.

Вратата се отвори и се появи мистър Грийвс, с излъскани до блясък обувки, токовете му тропаха отчетливо. Носеше черен дървен

жезъл. Когато стигна предната част на подиума, спря, чукна три пъти с жезъла по пода и извика:

— Почитаеми гости! — Направи пауза и продължи тържествено: — Принц Паулус Марквета и херцог Кир от Вейл.

Поклони се и отстъпи встрани. След миг вратата в дъното на тронната зала се отвори и влязоха херцог Кир и Паулус. Този път нямаше фанфари — те доближиха подиума в пълна тишина. Паулус седна на трона, а чичо му се изправи до него.

Известно време Кир оглежда залата. Извърна глава към високите сводести прозорци и тавана, подпрян с масивни колони, накрая спря поглед и на гостите.

— Стотици години преди създаването на Златното царство — почна той с тържествен глас — неведнъж голямата зала е приемала старите унмерски крале. Принц Паулус ще бъде двайсет и седмият коронясан суверен и първият в тази модерна епоха, който ще получи короната под този купол. — Направи пауза, оставяйки думите му да кънтят и заглъхват в залата, докато настъпи тишина. После продължи: — Галеанската корона вече я няма, изгубена и претопена заради метала, от който бе направена. Но светът днес няма нищо общо с онзи, по време на който бе изкована тази корона. Ето защо ни се струва, че нейното изчезване е съвсем оправдано. — Той млъкна, за да придаде тежест на думите си. — Кралят ни ще има нова корона, такава, която обединява миналото и бъдещето ни. — Кир кимна на Грийвс и той отвори вратата, през която двамата бяха влезли.

Янти усети внезапен пристъп на ревност, когато видя кого са избрали да внесе короната. С великолепна рокля от сребристи метални брънки, Нера изглеждаше изумително красива. Янти можеше да различи всяка извивка на тялото ѝ и за миг сърцето ѝ сякаш спря да бие. Златисторусата коса на Нера бе повдигната и завързана със сребърна верижка, украсена с малки диаманти, сякаш бе посипана със звезден прах. Тя закрачи към подиума, стиснала короната с две ръце.

Короната бе изработена от нешлифовано стъкло. Янти виждаше, че ръцете на момичето са окървавени на мястото, където я придържаха.

Нера подаде короната на Кир, поклони се на принца и после на херцога, обърна се към Янти и направи трети поклон, без да я поглежда в очите. Безбройните брънки на дрехата ѝ потракваха тихо

по пода. Беше преbledняла и пристъпваше колебливо, все едно бе пияна или болна. Янти забеляза, че на върха на един от пръстите ѝ се е събрала капка, която падна на пода.

Херцог Кир вдигна короната с две ръце високо над главата си и се обърна към гостите.

— Ние, унмерите, често си спомняме за едно старо поверие — рече той. — Кордоси пели нагир сийн хашент джиан ауар. На анейски това се превежда като: земята е силата на неговите кости и морето е солта на кръвта му. — Обърна се към Паулус, чиито виолетови очи оставаха вперени право напред.

— И с тази кръв днес обявявам принц Паулус Марквета, син на крал Йонас Призователя и на кралица Хоуп Констанс Ларвен, внук на крал Огюст Седми от Галеа, правнук на крал Роман Първи от Онло, наследник на древния род на Арунделските магове... — Ехото от думите му отекваше надалече. — Следвайки повелите и постулатите на кралския закон и съобразявайки се с наследственото право, коронясвам този принц пред неговия народ. — Той положи короната на главата на Паулус, отстъпи назад и падна на коляно пред трона. — Крал Паулус Десети от Галеа, крал Паулус Първи на Анеа.

Унмерите се провикнаха като един:

— Крал Паулус!

Викът им бе последван, не тъй стройно и доста по-неохотно, от другите гости в залата, но най-сетне шумотевещата утихна и отново се възцари тишина.

Паулус се надигна от трона.

— Кралят ще избере кралица. — Обърна се и протегна ръка към Янти.

Сърцето ѝ се разтуптя. Беше подготвена за тази част. Трябваше да се доближи и да коленичи пред него, като изява на покорността и смирението ѝ. След това да поеме ръката му, да се изправи и да застане до него. После херцогът щеше да произнесе церемониалните слова и тя да стане кралица на Анеа.

Но тя не направи нищо от това.

Просто стоеше и не помръдваше.

Видя как очакването в очите му се превърна в угриженост, може би дори мярна там искрица страх. Лицето на херцога потъмня.

Погледът му бе нескрито предупреждение. *Не го прави!* Но Янти продължаваше да стои неподвижно, с пърхащо от страх сърце.

— Кралят ще избере кралица — повтори Паулус, този път тихо.

Янти почувства как очите ѝ се изпълват със сълзи.

— Янти?

— Съжалявам — отвърна тя. — Не мога.

Паулус и Кир се спогледаха и ѝ се стори, че между тях протече някакъв мълчалив разговор. Новокоронованият крал на Анеа кимна едва забележимо на чичо си.

Скрит от погледите на всички, освен на Янти, херцог Кир бръкна в джоба на туниката си и извади нещо. Беше малка сребърна сфера, която ѝ се стори странно позната. Къде бе виждала подобна вещ? Сферата издаде тих потракващ звук и Янти внезапно си спомни. Същата сфера бе държала баща ѝ заспал единайсет дни. Как я наричаха?

Сомнамбулум?

Спомни си го миг преди сънят да завладее съзнанието ѝ и светът да изчезне.

Докато крачеше към двореца, преизпълнен с гняв, Грейнджър бе изгубил бройката на копията, които бе призовал и държеше в енергобронята. Със сигурност бяха стотици. Мечът бе прибран в ножницата, ала ръката му не се откъсваше от дръжката. Мислите му бяха отправени към предстоящата брачна церемония и мина известно време, преди да чуе собствените си стъпки, кънтящи из улиците. Беше натрупал такава невероятна маса, че при всяка крачка плочите под краката му се пропукваха и разместваха, а звуците от стъпките му тътнеха като гръмотевици.

Хората от прозорците се надвесваха да го видят. Бронята издаваше яростно бръмчене.

Грейнджър отпусна хватката си върху дръжката и запокити в забвение няколко свои копия, за да намали масата си до по-поносими предели. Бръмченето на бронята също се успокои. Сега, предполагаше той, не тежеше повече от двуетажна къща.

Въпреки това не би могъл да се надява, че ще остане незабелязан. Крачките му все още бяха по-шумни от цял батальон маршируващи войници. Местеците се брънки на енергобронята хвърляха ярки отблясъци, обгръщайки го в седефена аура. Обезобразеното му от саламура лице изглеждаше по-призрачно и зловещо от всякога.

Тълпата пред него се разтваряше.

Дори събралото се пред дворецовата порта множество побърза да се дръпне от пътя му. Реагираха на появата му като пасаж дребни рибки при приближаването на акула.

За разлика от тях, дворецовата стража остана на местата си. Очевидно имаха заповед да не допускат никого. Изправени зад металната ограда, те насочиха пушки към него. От поведението им Грейнджър прецени, че са млади и неопитни — от милицията, която Марквета бе събрал. Трябва да държиш най-старите войници край себе си, а младите пращаш да пазят лагера.

Един се ухили презрително и извика:

— Ей, ти, върни се в морето, откъдето вероятно си изпълзял.

Грейнджър свали забралото на шлема.

Ръката му сама намери дръжката на меча. Той опря другата си ръка на портата и я бутна. Дебелите метални пръти започнаха да се огъват. Стражниците откриха огън и обсипаха нагръдника и шлема на Грейнджър с куршуми. Ентропичната броня просто поглъщаше енергията от сблъсъка и я превръщаше в енергиен запас.

Неспособна да издържи натиска, една от пантите на портата се скъса. Железните пръти се огъваха един след друг и огласяха околността с жалостиво скърцане. После, със силно стържене и пукот на метал, портата се наклони и се прекатури навътре.

Грейнджър изтика настрани купчината смачкан и нагънат метал и пристъпи в двореца, без да обръща внимание на куршумите, които продължаваха да тропат по бронята.

На алеята вероятно се бяха събрали всички налични карети в Лосото. Докато минаваше покрай тях, кочияшите трябваше да полагат нечовешки усилия, за да успокоят завладените от паника животни. Звукът, който издаваше Грейнджър, бе като от приближаващо земетресение. Подметките на ботушите му се стоварваха върху

плочите като тежки чукове. Зад гърба му войниците бяха изстреляли муниците си и бяха хукнали да търсят подкрепление.

Някъде изплашено биеше камбана.

Грейнджър изрита вратата на двореца и влезе в просторно преддверие, пълно с вази и цветя. Цветната украса продължаваше покрай централния коридор — пътя, предположи той, по който бяха минали гостите. Грейнджър също закрачи нататък и звукът от стъпките му отекна от стените. Нови дворцови стражи дотичаха, привлечени от шума и стрелбата, но и тези не бяха по-опитни от предишните. „Селяни, рибари, дюкянджии“ — помисли си Грейнджър. Те изпразниха оръжията си в бронята му и като видяха, че няма никакъв ефект, се огледаха объркано.

Грейнджър продължи напред под град от куршуми. От двете му страни се трошаха вази. Из въздуха летяха цветя.

Стигна до друга двойна врата и я изрита.

Тронната зала бе огромна и натъпкана с хора — както анейци, така и унмери. Грейнджър не забави крачка и тълпата се отдръпна, разкривайки подиума в далечния край на помещението. Марквета бе коленичил до трона и стискаше в обятията си изпадналата в несвяст Янти.

Грейнджър свали шлема си и извика:

— Какво е станало с нея? — И ускори крачка. Зад него анейците и унмерите бързо затвориха прохода. — Какво си й направил?

Марквета го погледна изненадано. Но изражението му бързо стана враждебно.

— Как смееш да...

В този момент херцог Кир сложи ръка на рамото му. След това изтича напред и вдигна успокояващо ръка.

— Полковник Грейнджър, дъщеря ви е била отровена. Трябва да действате бързо, ако искаме да я спасим.

— Отровена?

Кир махна на двамата пажове наблизко.

— Чантата в моите покои. Донесете я. Бързо!

Докато пажовете се отдалечаваха, Грейнджър се качи на подиума и приближи Янти. Лицето ѝ беше преbledняло, но дишаше.

— Назад — нареди той на принца. Марквета се надигна бавно и отстъпи. Грейнджър коленичи до дъщеря си. Не усещаше пулса ѝ през

ръкавиците, затова опря ухо до устните ѝ. Усети съвсем слаб полъх.

— Жива е — каза принцът. — Но не се знае колко още...

— Пулс? — Полковникът го погледна навъсено.

— Едва се долавя.

Грейнджър я взе на ръце. Сравнена с него тя не тежеше нищо. Обърна се към херцог Кир.

— Къде са нейните покои? Покажете ми ги.

— Прислугата... — почна Кир.

— Пратете някого. Кажете им да дойдат там.

Марквета и Кир поведоха Грейнджър през двореца. Минаха забързано по няколко облицовани с мрамор коридора и се спуснаха по стълбище, което ги изведе при покоите на Янти. След миг се появиха и пажовете с чантата на Кир. Той им даде знак да си вървят. Грейнджър внесе Янти вътре и я положи на дивана.

Кир отвори чантата и извади малък портфейл от шагренова кожа. Отвътре бе тапициран с плюш и в джобчетата му имаше карфици, всяка със скъпоценен камък в различен цвят. Кир избра една тъмносиня и я доближи внимателно до отворената уста на Янти, сякаш изпитваше въздуха, който излизаше отвътре. Камъкът промени цвета си и от син стана прозрачен. Кир се намръщи, прибра карфицата в портфейла и избра друга, в светлосин цвят. Този път, когато я доближи до устата на Янти, цветът остана непроменен.

Кир вдигна ръката на Янти и я обърна така, че да вижда китката, след това забодя карфица в кожата на дланта. Янти потрепери, но не отвори очи.

— Какво ѝ е? — попита Грейнджър. — Защо не се пробужда?

Кир държеше китката ѝ между палеца и показалеца си.

— Просто забавих сърдечната ѝ дейност, за да спра разпространението на отровата. Така ще спечелим малко време, за да открием причинителя.

— Значи не е спасена?

Херцогът поклати глава.

— Няма да умре, докато е в стаза. Но и няма да се възстанови, ако не намерим антидот. Трябва да разберем каква отрова е използвал срещу нея Конквилас.

Грейнджър се втренчи в лицето на дъщеря си.

— Конквилас ли е направил това?

— Кой друг? — попита Кир. — Той каза, че ще убие всеки, който се изпречи на пътя му. Сега, когато Янти е отстранена, може спокойно да участва в турнира, без да се страхува от телепатична атака. — Почеса се по главата. — Ще опитаме с най-често използваните антидоти... гравера, мастилена трева, лисича бреза, такива, каквито използват ловците. Но не храня особени надежди. Конквилас познава доста екзотични отрови.

— Как се е добрал до нея? — попита Грейнджър.

Кир сви рамене.

— Чрез шпионин вероятно.

Грейнджър не можеше да сдържи гнева си. Улови Марквета за реверите.

— Ти допусна да ѝ се случи това...

Лицето на Марквета се изкриви от ярост. Той сграбчи Грейнджър за ръката, но пръстите му задраскаха по странната гладка сплав. Когато осъзна, че не може да декреира ентропичната броня, посегна към лицето му.

Грейнджър го събори с удар.

Марквета рухна на пода и извика:

— Аз съм кралят на Анеа!

— Бъди благодарен, че не ти строших врата.

Херцог Кир отново вдигна ръце.

— Почитаеми господа, моля ви! Насилието няма да ни помогне с нищо. Това момиче е на прага на смъртта. Твоята годеница и... твоята дъщеря. — Той премести поглед между Марквета и Грейнджър. — Конквилас постъпи като истински страхливец, позор за него. Трябва да го накараме да ни каже каква отрова е използвал.

Грейнджър изгледа ядно младия мъж на пода, после се обърна към Кир.

— Зная къде да открия Конквилас. Или поне знам как да го накарам да се появи. Той ще отговаря за това.

Кир и Марквета се спогледаха.

— Грижете се за нея — нареди Грейнджър.

— Ще направя всичко възможно да се върне отново при нас — обеща Кир.

Пътят към Анейските палати бе задръстен от зяпачи и кандидат-участници, много повече, отколкото можеха да поберат околните кръчми, но Маскелин бе пратил конник напред, за да се опита да им намери стаи на каквато и да било цена. Нямаше намерение да остава в палатковия град, изникнал около входа на легендарните руини.

Бяха се настанили в една карета и се поклащаха по калдъръмените улици; кочияшът ругаеше пешеходците. И в този момент се появи развълнуван конник, за да съобщи, че Аргусто Конквилас е отровил годеницата на краля.

Маскелин повика вестносеца и му предложи един златник за допълнителна информация.

— Каква е отровата?

— Никой не знае — отвърна конникът. — Тя е на смъртен одър.

— И как е била въведена?

— Нямам понятие, господине.

— Но Конквилас е признал, че е негово дело?

— Никой не е виждал, нито чувал Конквилас — отвърна мъжът.
— Той все още се крие.

— Тогава откъде знаеш, че той е виновният.

— Вестта дойде от двореца, господине. От самия крал Паулус.

— Значи никой не знае нищо — заключи Маскелин.

— Никой, господине.

— Включително и ти.

Мъжът се намръщи.

Маскелин му махна да си върви.

— Очаквах от теб да изясниш някои неясни моменти — рече той.
— А не да стоиш тук и да ми губиш времето. Ще задържа златника. Съветвам те да си тръгнеш преди моят приятел да ти изпече черния дроб с поглед.

Конникът премести поглед между Маскелин и татуирания магьосник до него, понечи да каже нещо, но затвори уста. Дръпна юздите на коня и изчезна по пътя.

— Да му изпека черния дроб? — рече Кобул.

— Виждаш ли? — попита Маскелин. — Скоро ще ми изплатиш напълно билета за участие. Присъствието ти ми носи финансова полза, Кобул. А това е още преди да съм заложил.

— Не ми изглежда като нещо, което би направил Конквилас. Искам да кажа, отровата не е в неговия стил.

— Оръжие на страхливци — потвърди Маскелин. — А господарят на дракони със сигурност не е страхливец.

— Смяташ, че са го изфабрикували хаурстафите?

Маскелин се почеса по брадичката и погледна към гората, където слънчевата светлина оставяше ярки петна върху мъха между дърветата. После каза:

— Не е Браяна Маркс. В сегашното ѝ състояние не би могла да изфабрикува и разплискване на вода в локва. — Кой друг тогава? Някой оцелял член на Гилдията? Или от телепатите на принца? Бе забелязал, че конникът не бе нарекъл Янти „кralицата“. Дали пък момичето не беше размислило за сватбата?

Неволно се разсмя.

— Чудя се дали Марквета и Кир все още възнамеряват да участват в турнира. Въпреки че сега са много по-уязвими.

— Не мисля, че имат избор — отвърна Кобул.

— Да, май си прав — съгласи се Маскелин.

Грейнджър намери Сисело да си тананика весело между сталактитите и купищата златни съкровища. Подготвяше вечеря в странен прибор, който се състоеше от конус от нагорещен до червено камък и меден триножник. От желязното гърне се вдигаше дим. Ухаеше на риба и миризмата не беше особено приятна.

— Къде е той? — попита Грейнджър.

Тя се обърна усмихната, но като видя изражението му, усмивката ѝ помръкна.

— За баща ми ли питаш? — Челото ѝ се смръщи. — Защо мислиш, че се е появил?

— Зная, че е в Лосото. Къде е?

Тя помълча малко, после каза:

— Не съм го виждала.

— Не ти вярвам.

— Какво е станало? — попита тя. — Нещо се е случило, нали?

Грейнджър я доближи.

— Баща ти е отровил дъщеря ми.

— Не може да го е направил!

Той продължаваше да се приближава.

— Сисело, искам да говоря с него веднага!

Тя отстъпи към причудливата печка.

— Баща ми не би отровил никого. Отровата е оръжие на страхливците.

Един глас зад него произнесе:

— Полковник Томас Грейнджър.

Грейнджър се обърна. Аргусто Конквилас, господарят на драконите, стоеше пред една от многото врати на пещерата. Беше облечен с просешки дрипи и носеше превръзка от някакъв мръсен парцал на шията си, но не би могъл да бъде сбъркан с тези остри черти и виолетови очи. Дългата му посивяла коса бе сплетена на плитка, която висеше на гърба му. В едната си ръка държеше изящен лък, издялан от кост. Подуши въздуха и рече:

— Изглежда, сте се поразложили от последната ни среща насам. Моля, приемете искрените ми съболезнования за вашата смърт.

— Татко! — Сисело изтича към него с разперени ръце.

Грейнджър премести ръка към дръжката на меча.

— Искам да знам каква е отровата, Конквилас! И антидотът, ако има такъв.

Конквилас продължаваше да го гледа замислено. После се наведе и прегърна Сисело.

— Добре ли си?

— Дойдохме с Игрид. За да те предупредим.

— *Дойдохме?* — Той погледна Грейнджър.

Тя продължи да приказва развълнувано и припряно:

— Знаех, че рано или късно ще се появиш тук. Следвах оставените знаци. Ти си в ужасна опасност, татко. Марквета и Кир... единият от тях е повикал Фиорел да се бие с теб.

— Той направи ли ти нещо?

Тя поклати глава.

— Не. В Лосото е пристигнал ентропат. Ентропат, татко! Сигурно е дегизиран като...

Грейнджър я прекъсна.

— Конквилас — изръмжа той и десницата му стисна дръжката на меча. — Искам името на отровата. — Докато произнасяше тези думи,

почувства как фантомите изпълват тялото му, увеличават масата му и карат ентропичната броня да трепти и бръмчи, прехвърляйки енергия към меча.

— Той смята, че си отровил дъщеря му — продължи Сисело. — Трябва да му кажеш, че не си.

Конквилас втренчи поглед в Грейнджър.

— Чух вестта за нещастieto, сполетяло дъщеря ти. Но мога да те уверя, че не съм я отровил.

— Ти си лъжец!

Господарят на дракони смръщи вежди и го изгледа с пронизващ поглед.

— Аз не лъжа. И не нападам невинни. Давам ти думата си — аз, Аргусто Конквилас, бивш господар на Хертика и Сумранските острови... давам ти думата си на унмерски благородник и ти я давам като баща. Не съм го направил.

— Тогава кой го е направил? — попита Грейнджър.

— Никой, полковник Грейнджър. — Конквилас сложи разсеяно ръка на главата на Сисело и я разроши. — Не вярвам, че е отровена.

Грейнджър пристъпи към него. Енергобронята забръмча напрегнато под тежестта на копията му. По повърхността на метала танцуваха разноцветни светлини.

— Обясни ми.

— Казват, че отказала да се омъжи за Марквета — каза Конквилас. — Ако се беше появил по-рано на церемонията, щеше да присъстваш лично.

— Тя му е отказала?

Конквилас кимна.

— Предполагам, че са я приспали, докато се опитват да решат проблема. Има достатъчно устройства, способни да го направят.

Грейнджър също познаваше едно такова. Имаше личен опит с него.

— Не могат да я принудят да се омъжи за него — каза той. — Нито да я оставят да спи вечно.

— Така е — призна Конквилас. — И ако нямат кралица с нейните способности, ще трябва да се задоволят с някой, който изглежда като кралица с нейните способности.

— Формоменителят?

— Фиорел е тук, за да подsigури оцеляването на унмерите — каза Конквилас. — Преобразен като Янти, той няма да притежава нейната сила, но ще създава илюзията, че тя е жива. А това може да се окаже достатъчно да държи враговете им надалече, докато се роди наследник, който да заеме мястото ѝ.

— Наследник?

— Не е необходимо дъщеря ти да е будна, за да зачене и да роди.

Грейнджър заръмжа като разярен звяр.

— Отивам да я донеса тук — каза и се обърна.

— Почакай — спря го Конквилас. — Тя е в безопасност, където е сега. Фиорел може да приеме облика ѝ, но няма да я убият, докато не роди наследник на Марквета.

Грейнджър се поколеба.

— Спасяването ѝ само ще им разкрие, че си запознат с плановете им.

Грейнджър стисна устни.

— И какво предлагаш?

— Да убием Фиорел — отвърна Конквилас.

— Но как? Как се убива бог?

Лъконосецът сви рамене.

— Със стрела и меч.

Двубоите в ямите трябваше да се провеждат в продължение на три дни преди да започне Главният турнир. По времето, когато доброволните отряди на Марквета дойдоха да отворят Сегардската порта, около подземния град се бе разпростряло грамадно временно селище. Палатките стигаха на няколкостотин метра навътре в гората зад Сегардската панорама — голяма дървена постройка, скована преди стотина години, където се настанявали любопитните лосотанци, дошли да разгледат легендарните унмерски руини. От занемарения вид на сградата Маскелин реши, че не са били чак толкова много. А и затварянето на вратите по нареждане на Хю бе допринесло за упадъка на това начинание.

Стаите, които им бяха запазили по негово нареждане, се намираха на втория етаж и вероятно не струваха и една стотна от цената, която му бяха поискали, но алтернативата бе да спят в палатки.

Толкова по-голямо бе задоволството му, когато видя, че в небето се скупчват дъждовни облаци. Маскелин изтри влагата и мръсотията от прозореца и се загледа към дима на стотиците лагерни огънове, издигащ се над дърветата.

— С темпото, с което са се нахвърлили върху гората, до утре може да останат само пънове.

— Тъкмо ще има по-добра видимост — отвърна Мелор. — Трябва да има закон, който да забранява на ханджиите да правят фалшива реклама. Къде им е панорамата?

— Само на ханджиите?

— И на проститутките също.

— Това е история, която не бих искал да чуя, мистър Мелор.

Сегардската порта се намираше на няколкостотин метра нагоре по хълма отвъд странноприемницата. Маскелин мислеше да се качи и да я разгледа, но беше чул, че няма кой знае какво за гледане — правоъгълна каменна порта, висока четири човешки боя, стърчаща наскреде кален склон. Кралските работници разкопаваха хълма вече две седмици, а едва преди три дни бяха успели да разтворят масивните порти и да влязат вътре.

Руините се оказаха непокътнати, арените — напълно запазени.

На обяд в ресторанта на Сегардската панорама имаше оживени обсъждания. Палатите, макар и тънещи в мрак и невиджани от човешко око от много години, били идеално съхранени. Работниците закарали до портата много каруци, натоварени с перлени фенери, за да осветят арените, а търговците вече сковавали сергии в околните галерии и коридори.

Все още предстоеше новият крал да открие официално Анейските палати — както открай време се наричаше Сегардският подземен район, — но Маскелин предполагаше, че ще се появи преди това, ако не за друго, за да покаже, че не е изплашен от отравянето на Янти. Представлението трябваше да продължава. Ала като се имаше предвид, че до началото на първите двубои оставаше по-малко от час, Маскелин започваше да си мисли, че е сбъркал в преценката.

И в този момент отвън засвириха фанфари.

Маскелин се загърна в наметалото и излезе с Мелор да потърси Кобул. Мислеше си за странните стечения на обстоятелствата и играта на съдбата.

Бахретроанецът бе заспал в бара, отпуснал глава на масата, до главата му все още стоеше металното канче, от което бе пил.

— Кобул. — Маскелин го побутна. — Твой ред е.

Магьосникът се сепна, вдигна глава и се почеса по челото.

— Колко е часът?

— Цяла нощ ли прекара тук?

Кобул погледна канчето, гаврътна остатъка и рече:

— Така изглежда.

— Нашият крал всеки момент ще обяви началото на игрите — каза Маскелин. — Е, във всеки случай на подгряващата фаза.

Кобул протегна ръце, прозя се и изсумтя:

— Нерядко най-интересните двубои са тъкмо в ямите. Там участниците не мислят толкова много за чест и... как беше?

— За хигиената?

— Не. За репутацията.

— Плебейска концепция — посочи Маскелин. — Ще идем ли да погледаме как върви клането?

— Аз кога съм?

— Първият рунд ще започне по пладне. — Метафизикът извади джобния си часовник. — Което е било преди четирийсет минути. Но кралят дойде да произнесе реч.

Кобул се прозя пак.

— Значи все още има време за обяд.

Отне им близо половин час да стигнат портата, водеща в Сегард и Анейските палати. Постоянен поток хора се стичаше в унмерския град: ако се съдеше по вида им, повечето бяха зрители, но немалко бяха въоръжени и вероятно се готвеха да участват в двубоите. Отвън се беше струпала огромна тълпа.

Докато се спускаха по каменния тунел, Маскелин бе споходен от странно усещане — отначало си помисли, че нещо не е наред с червата му, но после вече не беше така сигурен. Като че ли бе станала някаква промяна. Беше се случило нещо, което не влизаше в унисон с чувството му за възприятие. Плюс далечното усещане за световъртеж. Не можеше да определи точно какво става, ала всичко това го притесняваше. Той се обърна и видя, че Кобул се хили.

— Геометрия — каза кратко магьосникът.

Маскелин повдигна озадачено вежди.

— Нагоре ли се качваме, или слизаме надолу?

— Първо беше нагоре — отвърна Маскелин. — А после, като влязохме... — Ето кое беше странното. Коридорът след портала сякаш водеше право към сърцето на планината и би трябвало да е равен. Но веднага щом прекрчиха прага го бе обзело усещането, че слизат. Той погледна през рамо. Наистина слизаха надолу. — Боже мили! Ние сме... не сме където би трябвало да сме.

— Впечатлен съм — засмя се Кобул.

— Къде сме всъщност?

Магьосникът вдигна рамене.

— Нямам представа. Зная само, че не сме под планината в Анеа.

— Колко голям е Сегард?

— Със сигурност достатъчно голям да побира цял град. Може би по-голям от останалия свят. Кой знае? Поколения унмери са копали тези подземия. Може все още да са тук някъде, ако питаш мен.

Маскелин спря и хората отзад се скупчиха. Някои го изгледаха ядно. Той стисна Кобул за ръката.

— Но какво съдържа?

— Моля?

— Какво съдържа порталът, през който влязохме току-що? Ние сме в разлом, нали? Космически разлом.

Кобул се усмихна.

— Разлом в каменен куб с размери на къща, заровен в скалистия склон.

— Но... не разбираш ли? — попита го Маскелин, без да обръща внимание на бутащата се тълпа, изцяло погълнат от мислите си. — Порталът не е свързан с масата на това място — той е само врата. Което означава, че ако успеем да го преместим, да го разположим някъде под водата, може да го използваме, за да източим саламурата в океаните.

— Преместването му е малко по-сериозен проблем, отколкото си представяш — каза Кобул. — Както и да е, ами ако там някъде, в този друг свят, все още има изгубена цивилизация? Готов ли си да спасиш един свят, като погубиш друг?

— Разбира се. Ти не си ли?

Усмивката на магьосника се стопи.

— Ела — рече той. — Ямите са точно отпред.

Тунелът се отваряше в зала, толкова просторна, че според Маскелин би могла да побере целия имперски дворец. Таванът бе на поне двеста метра над тях, а стените едва се виждаха. Залата бе осветена от хиляди перлени фенери, повече, отколкото бе виждал някога събрани на едно място, окачени на въжета, стълбове, триножници и скелета.

Тълпата се бе събрала пред тях и вече се чуваха развълнувани възгласи. Тук в каменния под бяха издълбани няколко ями. Когато се приближи, Маскелин видя, че стените на ямите са изсечени терасовидно, за да предоставят места за сядане. Вътре в тях имаше още перлени фенери и горящи светилници, осветяващи подовете, където мереха сили участниците. Заревото долу бе червеникаво и дъното на ямите наподобяваше разпалена пещ.

Встрани от ямите с въжета бе оградена територия, достъпът до която бе през врати, изкъртени и донесени от разрушени сгради в града. Ако се съдеше по знаците, това бе мястото, където се събираха участниците. Входовете се охраняваха от доброволчески отряди, които проверяваха билетите и вписваха имената с тебешир върху черни дъски, а през това време ловки букмейкъри оглеждаха участниците, преценяваха на око способностите им и после огласяваха гръмогласно предлаганите залози. Доколкото Маскелин успяваше да чуе, залозите изобщо не бяха реални.

Регистрираха Кобул, който — не беше изненадващо — се оказа единственият магьосник в целия турнир в ямите. Тъй като използването на усилватели бе забранено, нито един от букмейкърите не оцени високо способностите му, защото заклинанията изискваха време и концентрация. Дори най-великите унмерски магьосници използваха усилващи устройства или се стараеха да се държат на почтително разстояние от своите врагове.

— Колко трябва да заложим на теб? — попита Маскелин.

— Колкото ти се дава — отвърна Кобул. — Залозите ще паднат, след като спечеля първата битка.

Маскелин намери един букмейкър, готов да приеме хиляда златника в съотношение едно към две — жалка инвестиция, но такива бяха условията. Отброи парите, после двамата с Мелор отидоха да си запазят места на съответната арена, докато един съдия отведе Кобул в ограденото място за участници, където да се подготви.

Час по-късно се състоя първият бой на магьосника.

Негов противник се оказа местен лосотанец — едър мъжага, казваше се Рентон, работник в драконовата консервна фабрика. Носеше кожен елек и шорти и бе въоръжен със зловеща на вид извита пика, оръжие, с което очевидно имаше известно умение. Веднага щом металната врата се вдигна и мъжът излезе на арената, посрещнат от оглушителни възгласи, Маскелин изпита известни опасения. Рентон изглеждаше сериозен противник.

От другата страна на арената втора врата подскочи нагоре, придружена от дрънчене на вериги. Кобул излезе и този път се чуха дюдюкания и подсвирквания, както и ругатни. Въпреки расовите му признаци татуировките по кожата караха зрителите да го смятат за унмер.

Съдията покани двамата мъже да се приближат един към друг и Рентон използва този момент да демонстрира уменията си, като въртеше пиката над главата си. Кобул стоеше скромно насреща.

Мелор и Маскелин се спогледаха нервно.

— Този касапин ми се струва доста бърз — каза Мелор.

— Не забравяйте къде намерихме Кобул — отвърна Маскелин и се огледа, надявайки се да види наблизко краля. Но очевидно негово величество не се интересуваше от двубоите в ямите.

Съдията приключи с инструктажа на двамата участници, отдръпна се към стената на ямата, вдигна ръка и обяви:

— Нека двубоят започне!

Двубоят продължи точно две секунди.

Лосотанецът не допусна никаква грешка. Понеже знаеше, че бързината е единствената му надежда за успех срещу магьосник, той се нахвърли върху Кобул, стиснал пиката над рамото си като копие.

Тълпата изрева.

Кобул шепнеше нещо. Внезапно събра ръце, после бързо ги вдигна напред с обърнати навън длани и направи движение, сякаш тласка с тях.

Противникът му се пръсна на хиляди червени въгленчета...

... които се завъртяха около Кобул като светулки, потъмняха и се посипаха на земята подобно на сив сняг. Там, където допреди миг бе стоял мъж, сега нямаше нищо освен малка купчинка пепел.

Настъпи мълчание.

Единствено Маскелин скочи от мястото си и се провикна:
— Браво! Браво!

Херцог Кир откри краля на една от дворцовите тераси, откъдето се виждаше целият град. Издателят на „Лосотански глашатай“ му бе дал сноп бележки с изписани върху тях градски новини, за да бъдат прегледани и одобрени, но една от тях го бе накарала да се появи тук по-рано от предвиденото.

— Ваше величество — каза той. — Конквилас се е регистрирал тази сутрин за участие в турнира.

Крал Паулус застина, с доближен до устата резен грейпфрут.

— Къде се е записал?

— На пристанището.

Кралят кимна.

— Очаквахме го, Кир.

Херцогът също кимна.

— По време на двубоите в ямите се е случило нещо интересно. Появил се е бахретроански магьосник на име Джиан Кобул.

— Мелез? — попита Марквета.

— Баща му е бил унмер — обясни херцогът.

Кралят спря да се храни.

— Как каза му е името?

— Кобул.

— Защо ли ми звучи познато?

— Вашият баща, господарю, имаше магьосник със същото име, записан в една от личните му гвардии. За предателство той накара да го сварят жив и да го прогонят в изгнание.

Крал Паулус изсумтя.

— А сега се връща и без съмнение търси разплата.

— Това е една от възможностите — рече Кир. — Изглежда доста талантлив за мелез. След като спечели първата битка по този начин, никой няма да иска да се изправи срещу него. Противниците му ще се отказват. Ако продължава така, той ще е победителят от турнира в ямите.

Кралят вдигна поглед.

— Сигурно използва усилвател.

— Очевидно не.
— Тогава как успява да събере толкова голяма сила?
Кир сви рамене.
— Естествена способност?
Марквета се замисли над думите му.
— Ще трябва да го убием.
— Разбира се, сир.
— Не мога да допусна един мелез да триумфира над някой от нашите магьосници.
— Ще предприема нужните стъпки.
Кралят отпи глътка вода.
— Фиорел навестявал ли те е?
— Не, сир. Но държи да знаем, че е в Лосото.
— Под каква форма се яви последния път в сънищата ти?
— Беше приел облика на бял елен, сир.
Кралят се засмя.
— Колко подходящо, не мислиш ли?

Грейнджър остана с Конквилас и дъщеря му до сутринта на турнира. Ако днешният ден преминеше, както се надяваше, дъщеря му щеше да се пробуди вдовица. Ала подобно развитие на нещата не беше никак сигурно, защото зависеше от това Конквилас да победи един противник, за когото мнозина твърдяха, че е непобедим.

Убийството на ентропат по правило бе много трудна задача. Ентропатите бяха много по-силни, по-бързи и по-хитри от обикновен човек. Ала убийството на формоменителя щеше да е още по-сложна задача, както му обясни Конквилас. След като един бог може да променя вида си по своя воля, следователно би могъл да промени и всяка част на тялото си — най-вече тази, която е била поразена.

Единствената им надежда бе да получи смъртоносно увреждане на мозъка.

Но Фиорел със сигурност щеше да се опита да ги надхитри. Конквилас и преди се бе изправял срещу ентропично чудовище. И знаеше, че мозъкът не е задължителното място, където се разполагат всички центрове. Освен това нямаше начин да узнаят кой е Фиорел, докато нещата не започнат да се влошават.

Грейнджър слушаше всичко това с нарастващ страх. Беше пропуснал да каже на Конквилас какво му бе разкрил Шехернан, владетелят на меча — че Фиорел освен това е и баща на Грейнджър, и негов дядо, далечен праотец и така нататък много поколения назад. Предстоеше им да се изправят срещу половината от Грейнджъровия род.

Огромна мрежа от древни унмерски тунели свързваше естествената пещера, която Конквилас използваше за свое скривалище, с канализационната система и иманярския пазар, както и с много други райони на Лосото. Именно от тези тунели Грейнджър, Конквилас и Сисело излязоха в гората северно от града.

Озоваха се в долчинка, където гъста гора и шубраци скриваха изхода на тунела. Грейнджър трябваше да прати три от своите копия, за да им проправят просека в гората. Небето над тях беше бледосиньо, миришеше на есен. От север скоро дойде студен дъжд. Листата вече бяха започнали да се сбръчкват и да капят. Тримата крачеха мълчаливо през гората по рядко използвани ловни пътеки.

Късно сутринта стигнаха Сегард.

Огромно временно селище бе възникнало около унмерските руини. Хиляди спяха в палатки и под чергила или се топлеха край огньовете. Между палатките сновяха търговци и предлагаха храна и напитки. Деца играеха в калта. Фокусници забавляваха множеството. Цареше истинска карнавална атмосфера. Горският път бе почернял от постоянния прилив на волски талиги и хора — търговци, зрители и участници, които или идваха откъм Лосото, или се спускаха обратно.

Пред палатите имаше по-малко бойци, отколкото Грейнджър очакваше. Край един огън забеляза група пиратски капитани, които надигаха кози мехове, двама анейски лордове оглеждаха сцената от седлата на конете си, заобиколени от неколцина оръженосци, но останалото множество бе тук, за да зяпа турнира.

Когато забелязаха Конквилас и Грейнджър, всички спряха и се облешиха.

Сисело се бе поуморила от ходенето и Конквилас я носеше на рамене. Тя изглеждаше необичайно развълнувана от всичко и не забелязваше изцъклените погледи. Грейнджър вървеше до тях и гледаше намръщено зяпачите, а десницата му нито за миг не се отдалечаваше от дръжката на меча. Предполагаше, че мъртвата му

плът е започнала да смърди отвратително, но спътниците му не го споменаваха. Въпреки това забеляза, че хората около тях бърчат носове. Помисли си дали да не си купи някой балсам или благовонна вода, но се срамуваше да спре за подобно нещо при сергиите.

Най-сетне минаха през Сегардската порта и навлязоха в Анейските палати.

Конквилас го бе предупредил, че при влизането в полуразрушения град ще изпита странна промяна във възприятията. Обясни му, че всъщност навлизат в разлом — истинска малка вселена, създадена чрез магьоснически методи, за да побере в себе си Сегард. Създаването на подобен разлом изисквало огромна енергия, а Сегард бил най-големият известен разломен град. Никой все още не го бил изследвал докрай. Можело да е голям колкото целия Анейски полуостров, дори по-голям.

В отговор Грейнджър изсумтя презрително.

Един тунел ги отведе в огромна подземна кухня — Грейнджър досега не бе виждал толкова голямо помещение, — където множество изкопи в пода изпълняваха ролята на арени. Хиляди перлени фенери във всякакви цветове бяха накачени под тавана и пръскаха светлина. Зоната, където се подготвяха бойците, бе оградена с въжета. Понататък имаше зелени военни палатки, всичките с изрисуван кралски знак. Там унмерски лордове се смесваха с капитаните на пиратските кораби, местните вождове и анейските благородници. Слуги подтичваха с подноси храна и напитки, музиканти надуваха инструментите си или дрънкаха на тях, стражници охраняваха периметъра. Между тях Грейнджър забеляза татуираните лица на бруталистки и ентропистки магьосници.

От армията на крал Марквета.

Тъкмо в заграденото място се бяха събрали повечето участници. Имаше рицари с изрисувани на броните кръстове на богати лосотански фамилии, дребни провинциални вождове, пирати, флибустиери, оръженосци, прекупвачи и войници от всички краища на империята. Те се наливаха, смееха се гръмогласно, подвикваха и пееха. Поне три оркестъра свиреха различни мелодии. Търговци продаваха ейл и вино на чаши от огромни дървени бъчви, а млади прислужници сновяха с подноси с топъл хляб и сладкиши.

Когато Конквилас влезе в ограденото място, със Сисело на раменете и Грейнджър до себе си, се възцари тишина. Очите на всички се впериха в новопристигналите.

Изплашен чиновник провери дали името на Конквилас фигурира в списъците, побутна очилата си нагоре и извади лист от металния шкаф до себе си.

— В списъка за Главния турнир ли, господарю?

Конквилас кимна.

— Десет хиляди, ако обичате.

Господарят на дракони бръкна в туниката си и извади добре натъпкана кесия. Хвърли я небрежно на масата пред чиновника.

— Тук има двацет. За двама ни.

Чиновникът погледна Грейнджър.

— Не зная дали може... ъ-ъ... дали е прието... един участник да плаща за друг. Тоест... всъщност... нали така намалявате... ъ-ъ... шансовете си да...

— Да спечели? — подсказа Сисело от раменете на баща си.

— Че тъй де... — продължи да заеква чиновникът.

Конквилас продължи да го гледа равнодушно.

— Ами добре, господарю — склони чиновникът и прибра кесията. — Ако обичате, последвайте ме. — И им посочи една от палатките. — Господарите по правило се оттеглят...

— Нататък? — отново подсказа Сисело.

Мъжът кимна припряно. После ги преведе през смълчаната облещена тълпа и ги покани в посочената палатка.

— Сега, аз... ъ-ъ... — Чиновникът облиза нервно устни. — Специални разпореждания, господарю. Кралят лично ви кани да пийнете преди турнирът... ъ-ъ...

— Да започне? — попита Сисело.

Чиновникът кимна.

— Трябва да ядеш въглен — посъветва го Сисело.

Той я погледна учудено.

— Въглен? Че защо?

— За да престане умът ти да се запъва.

Конквилас се разсмя и каза:

— Води ни при Марквета.

Чиновникът се поклони и ги поведе към една шатра, която се извисяваше и открояваше с великолепието си сред околните чергила и палатки. Около нея патрулираше далеч по-многобройна охрана, която обаче се отдръпна и ги пропусна. Вдигнаха покривалото на входа и се озоваха в шатрата на краля.

Кралят на Анеа се излежаваше върху купчина възглавници и посръбваше вино от кристален бокал. Погледна ги с нескрито отегчение и каза:

— Бях изгубил надежда да ви видя тук, лорд Конквилас.

— Паулус Марквета — отвърна Конквилас. — Не си остарял и с един ден.

Кралят отвърна с мимолетна усмивка. После се изправи, за да ги посрещне.

— А това трябва да е дъщеря ти.

— Сисело — представи се тя.

Той ѝ кимна, преди да насочи поглед към Грейнджър.

— Полковник. Предполагам, че Конквилас е отрекъл да е тровил дъщеря ви и сега обвинявате мен за състоянието ѝ? — Въздъхна уморено. — Да не сте дошли и вие за да ме предизвикате?

— Именно — отвърна Грейнджър.

Марквета отново се подсмихна.

— Добре, ще очаквам с нетърпение този момент. Да се надяваме, че ще преживеете първите двубои. Но моля... — Той завъртя ръка към дъното на шатрата, където имаше хартиен параван, изрисуван с бойни сцени, вероятно от унмерската история. — Заповядайте. Там има нещо, което бих искал да ви покажа.

И ги отведе зад паравана.

Грейнджър се сепна и спря. Херцог Кир стоеше до една дълга маса, на която бе положена Янти. Очите ѝ бяха затворени, кожата ѝ — бяла като зимно небе. Бяха я облекли в тънка плащаница и бяха скръстили ръцете ѝ на гърдите, така че приличаше на труп. Ако не беше едва забележимото повдигане на гърдите, щеше да я помисли за умряла. Той изтича при нея и я улови за ръката. Кожата ѝ бе студена като камък.

— В безопасност е — каза Кир. — Засега.

— Събудете я.

— И да позволим на отровата да я довърши?

Конквилас го изгледа надменно.

— Няма никаква отрова.

Грейнджър се обърна към Марквета.

— Разбрах, че ти е отказала.

— Не ми е отказала — отвърна Марквета. — Нищо подобно. Ето какво исках да ви покажа. — Доближи спящата Янти и сложи ръка на корема ѝ. — Тя е бременна.

Грейнджър не се усъмни в думите му — коремът ѝ вече наистина се бе заоблил. Но кога? Зави му се свят. Той се завъртя, обхванат от ярост, към младия крал и вдигна юмрук да го удари.

Конквилас го спря и каза само:

— На арената.

Маскелин погледна имената върху таблото и се намръщи.

— Полковник Томас Грейнджър. Този човек притежава невероятната способност да оцелява въпреки всички шансове.

Последния път, когато се срещнаха на Елската планина, полковникът се бе опитал да го убие, като се заби с летяща колесница в оръдейната позиция, която Маскелин бе използвал да бомбардира хаурстафския дворец. По-късно Маскелин намери колесницата, но тя се оказа празна, и едва след време научи за копирацията меч на Грейнджър и си даде сметка какво може да се е случило. Ето един воин, който действително притежаваше поне девет живота.

И сега отново се бе появил в Анеа. Маскелин се чудеше дали все още притежава онова страховито магьосническо оръжие и какво му струва обвързването с него. Когато въпросът опреше до унмерски предмети, винаги трябваше да се плати горчива цена.

— Как би се справил с деветима противници? — обърна се той към Кобул.

Намираха се в дъното на една от големите палатки, където Кобул се бе присламчил към буре с ейл. Бахретроанецът допи поредната халба и отвърна:

— Справял съм се в много по-неблагоприятни положения.

— Интересно какви ли са залозите за Грейнджър? — промърмори замислено Маскелин и пак се обърна към Кобул. —

Сигурен ли си, че искаш да изпиеш толкова много преди началото на главния турнир?

Кобул бе спечелил служебно състезанието в ямите — никой повече не пожела да излезе срещу него. Главният турнир щеше да започне всеки момент.

— Сигурен съм.

Маскелин отново прегледа списъка.

— В първия рунд Грейнджър ще се бие срещу един лосотански лорд. Случайно знам, че Грейнджър има копиращ меч.

— Гадно предметче — каза Кобул. — Изненадан съм, че още е жив.

— Това е една от най-неприятните му черти — отвърна Маскелин и погледна джобния си часовник. — Хайде, всеки момент ще започне.

Намериха арената и Маскелин заложи петстотин на победата на Грейнджър. Вече започваше да се забавлява. Бяха закъснели и трябваше да изберат място на най-горния ред, където разбутаха част от зрителите, за да се настанят. Маскелин откри, че хората са склонни да се отдръпват от пътя ти, когато имаш до себе си бахретроански бруталист.

Почти веднага след това един съдия излезе на каменния кръг долу и вдигна ръце, призовавайки към тишина.

— За третия двубой днес имаме двама местни участници, въоръжени до зъби с най-опасните магьоснически оръжия. — Даде знак и невидимият помощник вдигна северната врата. — Първо, нека ви представя Марек Суейл от Йорбърнския квартал на Лосото, представляващ самата Йорбърнска фамилия. — Тълпата избухна в овации, когато на арената излезе красив млад мъж с излъскана до блясък броня. В едната си ръка държеше обикновен на вид щит, а в другата стискаше огромен чук. Маскелин огледа оръжието и не пропусна да забележи унмерските знаци, гравирани в метала.

— Срещу него — продължи съдията — и представлявайки само себе си, е един бивш имперски войник. На вашето внимание полковник Томас Грейнджър от легендарните Гробари. Прокуден в изгнание от лосотанския си дом, след като се опълчил на самия император Хю.

Грейнджър излезе. Маскелин отбеляза, че е сам. Но освен това забеляза и мъртвешкия цвят на кожата му. Пристъпваше като ходещ труп.

— Кобул, как ти изглежда? — попита Маскелин.

Кобул смръщи вежди, после подуши въздуха.

— Тази миризма...

— Не мислиш, че това е Грейнджър ли?

— Хора, които изглеждат като него — отвърна Кобул, — обикновено вече лежат в гроба.

Двамата противници застанаха един срещу друг на арената, а съдията продължи:

— Това е официален двубой и за него важат стандартните правила. Борбата спира, когато единият се предаде или бъде повален в несвяст. — Обърна се към Суейл. — Готов ли сте?

Мъжът кимна.

Съдията се завъртя към Грейнджър.

— А вие?

Грейнджър също кимна.

— Тогава започвайте! — Съдията се дръпна към края на арената.

Младият лосотанец заразмахва чука над главата си. Маскелин не се съмняваше, че чукут е енергиен, тъй като на моменти се въртеше толкова бързо, че се превръщаше в размазано петно и издаваше бръмчене. Удар с подобно оръжие би запокитил жертвата чак в Лосотанския залив.

Грейнджър стоеше насреща в очуканата си стара броня, стиснал дръжката на все още неизвадения меч. И — за изненада на Маскелин — оставаше само един. Не се появи нито едно от копията му.

Звукът от чука на Суейл прерасна в пронизителен писък — оръжието набираше скорост. Маскелин усети, че каменната седалка под него започва да вибрира. Дори зъбите започнаха да го болят. Внезапно младият лосотанец хукна към Грейнджър, сега вече описвайки с чука осморки, за да се предпази от всякаква възможна атака.

А Грейнджър все още не предприемаше нищо.

Маскелин се надигна заинтригуван.

Някой в редицата зад него извика:

— Седни бе!

— Не виждам — оплака се Кобул.

Суейл вече бе пред Грейнджър. Стовари чука вертикално, право върху нараменника му.

Звукът от сблъсък на метал с метал отекна до всички краища на арената и бе толкова силен, че Маскелин го почувства чак в костите си. Дори черепът му се разтресе. Зрителите наоколо изстенаха и запушиха уши.

Младият лосотанец отстъпи назад и се олюля като пиян. Вместо чук държеше безформено парче метал.

През цялото това време Грейнджър не беше помръднал. Едва сега пристъпи към противника си и го зашлеви през лицето. Младият лосотанец рухна в несвяст.

Тълпата мълчеше.

А после изведнъж изригна в овации.

— Победителят — обяви съдията — е Томас Грейнджър.

Маскелин погледна Кобул, който разглеждаше втречено полковника.

— Интересен двубой, не мислиш ли?

— Да — съгласи се Кобул. — Макар че, технически погледнато, младият воин спечели.

— И защо?

— Защото е единственият жив в края на битката.

Докато напускаше арената, Грейнджър продължаваше да фазира. Ръката му все още стискаше копиращия меч, но сега той бързаше да се отърве от своите двойници. От горчив опит беше научил, че бронята не реагира добре на внезапната промяна на масата вътре в нея и ще започне да се тресе и да бръмчи, ако изведнъж пусне оръжието. Така че бе по-добре да действа внимателно.

Турнирът продължи през целия следобед и едновременно на всички арени.

Оказа се трудно да открие Конквилас. След като разпита за него, го упътиха към оръжейните палатки, където участниците можеха да наемат или закупят различни обикновени и магьоснически оръжия. Когато полковникът влезе, господарят на дракони изпитваше върху

дланта си баланса на един меч. Сисело седеше на масата до баща си и го гледаше с ококорени очи.

— Този какво прави? — попита Грейнджър.

— *Този* ли? — отвърна Конквилас, без да отделия поглед от меча.

— Този сече.

— И това е всичко?

— Достатъчно е.

— Така е — призна Грейнджър, — ако унмерският лорд, срещу когото ще се изправиш, не крие нещо в ръкава си. Не мислиш ли, че Марквета е нагласил списъците с участниците? А какво става с твоите вакуумни стрели?

— Не разполагам с неограничен брой от тях — отвърна Конквилас. — Пусна ли някоя, не е лесно да си я върна.

— Поздравления за победата — каза Сисело на Грейнджър.

— Да, вярно. — Конквилас го погледна.

Сисело скочи от масата.

— Сега ли си искаш наградата?

— Каква награда? — попита Грейнджър.

— Наградата за твоята победа! — възкликна тя. — Купих ти нещо.

Грейнджър неволно се засмя.

— Купила си ми нещо?

Тя му подаде малко шишенце, чието гърло бе омотано с парче плат.

— Какво е това? — попита той и го вдигна, за да го разгледа по-добре. Извади тапата и подуши. Течността вътре имаше приятен аромат на цветя.

Парфюм?

— Можеш да си сложиш малко още сега, ако искаш — каза Сисело.

Аргусто Конквилас излезе на арената, за да се изправи срещу един висок унмерски лорд, Гефен, който се бе прочул в гетата като даровит майстор на меча. По преценка на Грейнджър Гефен бе към шейсетгодишен, но се движеше с гъвкавостта на млад атлет. Беше въоръжен с два меча, единия с Г-образна форма. Грейнджър веднъж бе

присъствал, далеч на изток, на подобен стил на бой, при който закривеният меч се използваше, за да улови и блокира оръжието на противника.

Докато съдията ги представяше, Гефен завъртя рамене и подскочи на място. След това кръстоса оръжията си пред себе си, приклепна и започна да обикаля в кръг около господаря на дракони.

Конквилас протегна встрани взетия под наем меч и пристъпи напред без колебание.

Сисело стисна ръката на Грейнджър. Седеше до него, впила очи в арената.

— Няма да продължи дълго — рече тя.

Оказа се права.

Двамата мъже се срещнаха в центъра на арената. Конквилас направи лъжливо движение напред, прехвърли меча в другата си ръка и го завъртя към рамото на своя противник. Гефен реагира със светкавично парирание, улови меча на Конквилас със закривеното острие и го дръпна надолу.

Конквилас позволи оръжието му да бъде отклонено, но после внезапно го извъртя и удари противника си с дръжката в носа. Гефен се олюля и отстъпи назад.

Миг след това острието на Конквилас се опря в гърлото му.

— Предавам се — извика Гефен. — Предавам се!

Тълпата нададе възторжени възгласи.

— Нали ти казах? — рече Сисело.

След първия рунд четирийсет и осемте участници намаляха до дваайсет и четири. Грейнджър и Конквилас се постараха да гледат колкото се може повече двубои — опитваха се да разберат кой от участниците може да е формоменителят. Обръщаха внимание най-вече на онези бойци, които се отличаваха с уменията си от останалите.

Един от тях несъмнено бе бахретроанският магьосник Кобул.

Първият му съперник беше друг магьосник от унмерските гета, известен с името Доминус.

Беше охранен мъж, облечен с оранжева туника и пристегнал косата си със синя панделка. Излезе на арената бос и носеше по себе си толкова много магьоснически пръстени, гривни и брошки, че въздухът около него трептеше от излъчваната енергия. Доминус

принадлежеше към Ентропичната магична школа и Грейнджър нямаше търпение да види какво ще излезе от схватката между двамата.

Конквилас и Сисело се присъединиха към него тъкмо когато предстоеше двубоят да започне.

— Смятате ли, че това може да е нашият човек? — попита Грейнджър.

— Казват, че бил добър.

Кобул и Доминус стояха един срещу друг в двата края на арената. Но още преди съдията да завърши представянето Грейнджър видя, че Доминус си шепне тихо и изписва знаци във въздуха със скритата зад гърба си ръка.

— Това е измама — обади се Сисело.

— Тихо — скастри я Конквилас. — Остави ни да гледаме.

В мига, в който съдията обяви началото на двубоя, около Доминус се образува мощна енергийна сфера. Беше прозрачна, но мътновата, като захабено стъкло, само че потрепваше и се поклащаше, сякаш беше течна.

Едва сега и Кобул зашепна нещо и помръдна с пръсти в строг ред. После изопна ръце в успокояващ жест.

Доминус тръгна напред и докато крачеше, сферата трепна и удвои размера си. Грейнджър усети промяна във въздушното налягане и долови нисък грохот, като от далечно земно свличане. Все още можеше да различи Доминус в сферата, но образът му бе замъглен и светлината вътре отслабваше. Стори му се, че магьосникът направи някакъв знак. Изведнъж сферата отново се удвои. Сега вече беше само на сантиметри от бахретроанеца.

Кобул внезапно пристъпи напред и опря длани на сферата.

Шляп!

Енергийната сфера изчезна в миг и Кобул остана сам на арената. От Доминус нямаше и следа.

— Претоварване — промърмори Конквилас. — Този бахретроанец е наистина толкова добър, колкото казват.

— Какво стана? — попита Грейнджър.

— Доминус малко се пресили — отвърна Конквилас. — Опитва се да обяди прекалено много енергия. Кобул просто му прехвърли още малко, за да си поиграе и с нея. Но се оказа твърде много за нещастния човечец.

— Мислиш ли, че Кобул може да е Фиорел?

Конквилас не отговори.

Крал Марквета и херцог Кир спечелиха двубоите си с лекота, макар че според Грейнджър противниците им не вложиха кой знае какъв мерак. Марквета се би с рапира и без усилие надви младия анейски благородник Джон от Берна, който все пак показва забележителни умения. Херцогът пък бе избрал сребърна алебарда с гравирани руни, която — както се стори на Грейнджър — се движеше по своя воля.

Въпреки лесните двубои Грейнджър си даваше сметка, че нито един от двамата не бива да бъде пренебрегван.

И така четирийсет и осемте станаха дваисет и четири. Във втория рунд противник на Грейнджър беше един кабатански вожд на име Ошак — талантлив мечоносец, чиито забележителни умения с оръжието се подсилваха от няколко унмерски пръстена, изхвърлящи объркващи разноцветни искри. Колкото и да бе добър Ошак, той просто не можеше да се сравнява с Грейнджър, чийто меч и броня по маса вероятно се равняваха с тази на целия град.

Конквилас също победи своя противник — друг изтъкнат боец, който се сражаваше с боздуган и бе облечен в странна броня от синьо стъкло, изпускаща при всеки удар пронизителен болезнен звук, предизвикващ нетърпима болка у околните. На няколко пъти по време на двубоя зрителите от предните редове надаваха мъчителни викове и се опитваха да се покатерят върху хората зад тях.

Дори звукът да причиняваше болка на Конквилас, той не го показва с нищо.

Марквета, Кир и бахретроанецът спечелиха и вторите си двубои, но все още нямаше и следа от формоменителя. Дваисет и четиримата участници намаляха до дванайсет.

— Кралят е променил списъците, за да внесе повече драматизъм — обърна се Грейнджър към Конквилас след приключването на третия рунд. Не беше лесно да се определи кое време е без дневна светлина, но той предполагаше, че приближава полунощ. Двубоите щяха да се възобновят на сутринта. — Иска да се срещне с теб накрая. Иска своя голям финал.

— Разбира се — съгласи се Конквилас.

— Или пък очаква Фиорел да те убие тази нощ в палатката, а на сутринта да се изправи срещу твоя двойник и да го „победи“.

Конквилас беше потънал в размисли.

Бяха се настанили в едно тихо място, близо до бъчва с бира, недалече от входа към тяхната палатка. Сисело се бе загърнала в одеяло и спеше дълбоко в краката на баща си. Марквета се бе прибрал в двореца и бе откарал със себе си Янти — ако слуховете бяха верни. Още една причина Грейнджър да е в лошо настроение.

— Какво според теб прави с нея? — попита той ядно.

— С дъщеря ти? — Конквилас го погледна. — Тази нощ няма опасност за нея.

— Защо трябваше да я взема със себе си?

— За да те заболи — отвърна Конквилас. — И за да ти покаже, че има власт над теб.

Сисело промърмори нещо насън. Унмерският лорд се пресегна и я погали по бузата.

— Паулус Марквета може да е жесток и арогантен и със сигурност е недооценен — рече той, — но не е чудовище. Той е способен да обича.

Грейнджър поклати глава. „И все пак е унмер“ — едва не каза.

Конквилас погали дъщеря си по главата, но отново имаше замислен вид.

— Чудя се ще знаеш ли... — рече той.

— Какво да знам?

— Дали пък формоменителят не те е убил и не е приел облика ти — продължи Конквилас. — Да е станал твое пълно копие, частица по частица, до последната капка кръв. С всички спомени. Дали ще знаеш, че си подменен?

Грейнджър имаше достатъчен опит с копиращия меч, за да си даде сметка, че не може да отговори на този въпрос.

— Ако Фиорел вече ме е убил — отвърна той, — няма смисъл да се безпокоиш за това.

Господарят на дракони кимна.

— Късно е. Ще ида да поспя. — Наведе се и взе дъщеря си в обятията си. Тя не помръдна. — Ти също трябва да си отдъхнеш.

— Нямам нужда — отвърна Грейнджър. — Аз съм умрял.

Конквилас го погледна учудено.
— Дори мъртъвците имат нужда от отдих.

Грейнджър наистина заспа. На сутринта, в последния ден от турнира, го събуди барабанен бой. Той изстена, падна от леглото и бронята му издрънча на каменния под. Чу се тихо бръмчене. Грейнджър подуши въздуха.

Каква беше тази воня, която лъхаше от него?

Изправи се и поля бронята с парфюма на Сисело. Помогна — но не много. След това излезе да види за какво е врявата.

Ударите на барабаните идеха откъм арената в центъра на огромното помещение и Грейнджър си проправи път натам. Оказа се, че крал Марквета прави демонстрация на уменията си с меч.

Беше се съблякъл до кръста и се сражаваше с посичаща кутия.

Посичащите кутии бяха особено свирепо унмерско изобретение и тази, която се биеше с Марквета, не правеше изключение. Украшено с гравюри метално сандъче, високо двайсетина сантиметра и увиснало във въздуха на височината на главата на краля. От едната му страна се подаваше обикновено острие, не по-дълго от няколко сантиметра. Това оръжие би изглеждало смешно, ако не беше ужасяващата бързина, с която нападаше.

Внезапно машинката се стрелна толкова бързо във въздуха, че Грейнджър я изгуби от очи. Марквета завъртя рязко оръжието. Чу се звън на метал, хвъркнаха искри и кутията тупна на пода и остана да лежи там, издавайки тихо бръмчене. Накрая се размърда и отново се издигна във въздуха.

Тълпата избухна в овации.

Барабаните задумкаха оглушително. Някой извика:

— Седем пъти!

Грейнджър се прозя и напусна арената. Тръгна да търси Конквилас.

Зад него тълпата пак аплодира.

— Осем! — дойде викът.

Намери Конквилас пред тентата, където си похапваше здраво. Сисело беше начумерена.

— Унесла се е в грижи — обясни господарят на дракони.

— За твоя двубой?

Конквилас кимна.

Грейнджър премълча. Тя не беше единствената обезпокоена.

Негов противник в третия рунд бе един валсиндърски главорез, Манфред Бардър, който се биеше с кинжал и лък и носеше ужасно стари кожени доспехи, отразяващи магичните атаки, за да ги върнат към техния източник. Вече беше изпържил мозъка на един унмерски бруталист, а след това, още преди нещастникът да се предаде, го бе промушил в черния дроб.

Бронята на Грейнджър забръмча с нарастващо усилие, но тъй като магията, която използваше, бе насочена навътре, главорезът нямаше никакви предимства над него. Оказа се най-лесният бой на полковника досега.

Конквилас спечели своя рунд срещу един рицар от Северна Анеа. Този човек, както се говореше, бил телохранител на един от императорските съперници и притежаваше забележителни умения с късия си меч и щита. Но и той бе надвит от унмерския господар на дракони. Бахретроанският бруталист едва не изтри от лицето на земята един валсиндърски наемен убиец, докато Марквета и чичо му се изправиха срещу последните двама вождове в турнира — и двамата накичени с магьоснически амулети.

И така дванайсетте станаха шест, а Фиорел все още не се бе разкрил.

Последните участници бяха Грейнджър, Конквилас, Марквета, Кир, бахретроанският магьосник Кобул и една наемничка — мургава мускулеста жена на име Голса, която се сражаваше от името на господаря на Барутните острови. Тя бе феноменален воин, еднакво добра с боздуган и меч, цялата изрисувана със защитни заклинания, които досега бяха неутрализирали всякакви опити за магични атаки. Криеше лицето и ръцете си зад метална мрежа и тя само ѝ придаваше още по-страховит вид. Но най-страшното от всичко бе умението ѝ да изкривява пространството около себе си.

Голса твърдеше, че дарбата ѝ е естествена, но Грейнджър подозираше, че използва някакво унмерско приспособление — брошка или верижка, а може би дори същата тази мрежа, с която покриваше част от тялото си. Той я гледа, докато мереше сили с един унмерски лорд — слаб посребрял мъж, един от най-талантливите майстори на

меча, които Грейнджър бе виждал, макар и не толкова добър, колкото победения от Конквилас анейски рицар. Мъжът бе по-чевръст от Голса с меча, ала не успяваше да нанесе удар върху тялото ѝ, защото всеки път тя изкривяваше пространството. Един светкавичен удар към шията ѝ се превърна в мушване на земята под краката ѝ. Атаките му завършваха по този начин не защото не му достигаше точност, а тъй като повърхността около нея постоянно се менеше. Затова пък нейните удари идваха от неочаквани ъгли и го повалиха на земята преди накрая да се предаде.

Голса несъмнено бе костелив орех. Но дали тя бе формоменителят? Татуираният бахретроански магьосник също бе изникнал от нищото и бе не по-малко опасен противник. Грейнджър го бе наблюдавал да обсипва противниците си с енергийни изблици, без видимо да прибъгва до усилвател.

Но от друга страна, нищо не пречеше Фиорел да се е преобразил в облика на херцог Кир или дори на крал Марквета. Изглеждаше съвсем логично покровителят на херцога да се бие вместо него или да бъде призован да заеме мястото на краля, на когото бе помогнал да се качи на трона. Нито Марквета, нито Кир изглеждаха обезпокоени от перспективата да се изправят на арената срещу Конквилас. Дали пък защото знаеха, че не могат да бъдат победени?

Грейнджър се бе прибрал в палатката си и обмисляше всички тези неща, когато някой се изкашля отвън.

— Влизай — каза той.

Влезе Конквилас.

— Марквета иска да сключи сделка.

— Каква сделка?

— Предлага последен бой. Две групи от по трима. До смърт.

— Че аз вече съм умрял.

Конквилас не се усмихна.

— Готов е да си затвори очите пред този факт.

— И кого ще вземе в групата с него и Кир? — попита Грейнджър. — Голса или бахретроанеца? Кой от двамата ще се окаже формоменителят?

Този път настъпи продължително мълчание. Накрая Конквилас отвърна:

— Иска ти да се биеш заедно с него и Кир. Каза, че е готов да ти даде последен шанс да застанеш на страната на победителите. Ако откажеш, лошо ни се пишло.

Грейнджър втренчи поглед в Конквилас.

— Пак тези негови игрички.

— Такова е предложението му.

— Аз не съм Фиорел.

Унмерският лорд не отговори.

— Кажи му, че отказвам. Ще теглим чоп за третия участник.

Конквилас кимна.

— Така да бъде.

Падна им се бахретроанецът, което отреди Голса за краля и херцог Кир. Грейнджър се зачуди дали планът на Марквета не е бил такъв от самото начало и предложението му да е целяло само да посее подозрения в ума на Конквилас.

„В умовете на всички ни...“ Той си спомни думите на Конквилас: „Да е станал твое пълно копие, частица по частица, до последната капка кръв. С всички спомени. Дали ще знаеш, че си подменен?“

И ето че барабаните заудряха за последен път и Грейнджър излезе на арената заедно с господаря на дракони Аргусто Конквилас и Джиан Кобул, бахретроански магьосник, който можеше да унищожи човек с прошепване или жест. Срецу тях се изправиха наемничката от Барутните острови, херцог Кир от Вейл и Паулус Марквета — коронованият наскоро крал на Анеа.

— Казвам се Кобул — прошепна бахретроанецът на Грейнджър.

— Зная — отвърна полковникът.

— Пази се от алебардата на херцога.

Грейнджър се извърна към него.

— Какво?

— Алебардата. Долавям магия в нея. Нещо, което досега не е използвал.

— Какво например?

Бахретроанецът повдигна рамене.

— Нещо много силно.

Съдията пристъпи напред, вдигна ръце и се провикна:

— Дами и господа! От близо осемдесет участници от различни краища на кралството стигнахме само до шестима. Два отбора

предстои да се бият за кесията, съдържаща шестстотин хиляди златника. Вдясно от мен...

Грейнджър се наведе към Конквилас и прошепна:

— Ще можеш ли да избиеш алебардата от ръката на херцога?

— Тя се държи с две ръце — отвърна Конквилас.

— Ще можеш ли да го направиш?

— Може би. — Той отвори колчана и въздухът нахлу вътре.

— ... и от далечния Бахретроански бряг — продължаваше съдията, — легендарният магьосник бруталист Джан Кобул, повелител на тайните огънове в сърцето на сътворението...

— Не съм го писал аз — оправда се Кобул. — Сами си ги измислят.

— Зная — отвърна полковникът.

— Вляво от мен — не спираше съдията. — Крал Паулус Анейски, син на Йонас Призователя и кралица Грейс Констанс Ларвен...

— Как ще поделим печалбата? — попита Кобул.

Грейнджър сви рамене.

— Не зная.

— Как така не знаеш?

— Ами, не съм мислил за това — отвърна полковникът.

— Значи нямаш нищо против да делим на три? — попита Кобул.

— Нямам.

— Добре. Исках просто да си изясним нещата. Понякога хората имат различни идеи, като дойде време за подялба...

Грейнджър извади меча си.

— Започва се.

Съдията отстъпи назад и обяви началото на боя.

— Уф, вярно — изсумтя Кобул, обърна се светкавично и прати вихър от трептяща енергия към тримата им противници — мощна вълна от светлина и мрак, която се понесе през арената...

... и се пръсна на безброй светулки.

Херцог Кир стоеше отсреща, опрял юмрук на гърдите си. Мъглива зеленикава сфера обгръщаше и него, и съотборниците му. Барьерата разпръсна атаката на Кобул сякаш разсейваше дим.

Грейнджър погледна наляво и видя, че Конквилас поставя едновременно две стрели на тетивата. Самият той бе стартирал

фазирането. Докато призоваваше двойниците си, изпита познатото усещане за нарастване на маса и сила. Само за няколко удара на сърцето създаде стотина копия, събрани на едно и също място. После двеста, може би дори петстотин.

Конквилас пусна стрелите...

... които попаднаха в зелената сфера и се пръснаха с бледи пламъчета.

Енергийната сфера започна да потъмнява.

Конквилас се намръщи.

— Тази бариера е твърде мощна, за да е творение на Кир.

— Фиорел? — попита Грейнджър. Той продължаваше да се умножава и сега вече силата му се бе увеличила хилядократно. Бронята започна да бръмчи жалостиво — приближаваше пределите на издръжливостта си.

Той пристъпи напред и стовари меча върху сферата.

Това бе сила, достатъчна да разцепи на две планина, но енергийната сфера само отново потъмня. Вече не виждаха противниците вътре, само неясни силуети. Дали Кир не използва бариерата като завеса за някаква друга магия? Или се опитваше да прикрие Фиорел?

Кобул запокити нов изблик енергия, но от него сферата стана още по-тъмна, почти черна.

И в този момент тя започна да се издига пред тях. Пет стъпки, десет, после двайсет. Остана да се рее там, неподвижна и същевременно кипяща от изпълващата я енергия.

— Той е създал разлом — сети се Конквилас. — Нова вселена. Използва енергията, с която го обстрелваме, да го подхранва.

Грейнджър бе вдигнал глава и я разглеждаше.

— За да ги предпази от нас?

Земята под краката им започна неудържимо да се тресе. Каменният под се пропука. Зрителите нададоха изплашени възгласи и наскачаха от местата си.

— Мисля, че не — отвърна Кобул. — По-скоро за да ги предпази от Фиорел.

Мощни трусове продължаваха да разтърсват цялата зала. Арената внезапно се килна на една страна и Грейнджър тупна на

земята. Падна по гръб, с поглед, вперен в далечния таван. Вътре в сводестия покрив зърна чудовищно лице.

И извика на Конквилас:

— Нали каза, че Фиорел можел да приема всякакви форми?

— Всякакви познати нему форми.

— Погледни нагоре! — Грейнджър вдигна ръка. — Ние сме вътре в него. Фиорел е Анейските палати. — В мига, когато произнасяше тези думи, арената около тях започна да се разпада. Огромни пукнатини плъзнаха нагоре по редовете. Отново се разнесоха изплашени викове. Зрителите се прескачаха едни други, тези от горните редове прекрачваха разширяващите се цепнатини.

— Сисело! — извика Конквилас.

Тримата мъже се присъединиха към изплашената тълпа, която бързаше да напусне арената. Скоро след това стигнаха последния ред седалки. Лагерът на участниците изглеждаше сякаш през него е преминала буря. От тавана се сипеха въжета със закачени на тях перлени фенери. Хората се блъскаха и не знаеха накъде да побегнат. Конквилас си проправи път със сила през тълпата.

— Сисело!

Чуха гласа ѝ някъде отляво.

— Аз ще се погрижа за нея — рече Грейнджър.

Отново започна да призовава мечови копия. Прати осем свои двойници да търсят из тълпата в посоката, откъдето бе долетял гласът на момичето. Изведнъж съзнанието му се изпълни с множество възприятия. Видя стъпкани мъже и жени и други, които бягаха в паника. Преобърнати маси и бъчви, разбити съдове. Скъсани въжета, пропукал каменен под. И стотици лица. Хиляди лица.

А после видя Сисело.

Беше се свила в тясното пространство между полуразрушените стени на една барака и хлипаше изплашено. Грейнджър я грабна с ръцете на онзи двойник, който бе най-близо до нея. Те всички бяха него и той бе едно с тях и му бе доста трудно да прави разлика. Друго негово копие вдигна глава.

Енергийната сфера на Кир се носеше във въздуха над тях. А на тавана отгоре все още се виждаше огромното лице на бог Фиорел. То бе изваяно от непрестанно променящ се камък и имаше учудващо

спокойно, дори тъжно изражение. От него се сипеха отломки и прахоляк. Лицето отвори очи и проговори с гласа на планината:

— Конквилас.

Копието на Грейнджър се върна при тях и положи Сисело на земята до баща ѝ. Той се наведе, вдигна я и я прегърна.

— Конквилас!

Грейнджър, Кобул и Конквилас се покатериха на една купчина отломки, за да огледат положението по-добре. От тавана продължаваха да се сипят камъни, падаха навсякъде около тях, трошаха сергиите на търговците, разбиваха импровизираните бараки и погребваха под себе си падналите. Ставаше все по-трудно да се диша. Грейнджър не сваляше очи от сферата на Кир, която продължаваше да се носи над всичко това. Почти бе стигнала до тунела, през който излизаше тълпата. Ала районът между тях бе изпълнен с гъсти облаци, а теренът — насечен от дълбоки цепнатини. Нямаше начин да ги пресекат.

Конквилас сложи дъщеря си на пода и се прицели със стрела в огромното лице на тавана.

Фиорел се засмя.

— Доста време измина, унмерски благороднико.

— Пусни детето ми да излезе — отвърна Конквилас.

Каменните очи високо над тях се присвиха.

— Кажи ми, защо трябва да проявявам милосърдие, когато ти не прояви никакво към Дюна?

— Аз имам недостатъци — отвърна Конквилас. — Ти — не.

— Това не стига — рече формоменителят.

— Тогава да сключим сделка — продължи Конквилас.

— Каква сделка?

Конквилас свали лъка.

— Пусни я — рече високо. — И аз ще се бия с теб.

Гигантското каменно лице се намръщи.

— Това ли ти е сделката? Отказвам.

Конквилас седна на купчината камъни, сложи лъка до себе си и разпери празните си ръце.

— В такъв случай прави каквото искаш. Няма да се съпротивлявам. Но пък и ти никога няма да узнаеш.

— Какво да узная?

— Кой от нас е по-велик.

— Аз съм бог! — изрева Фиорел. — В сравнение с мен ти си нищо.

— Само защото притежаваш по-голяма сила — уточни Конквилас. — Но ако ти се отнеме, какво остава? Ако приемеш моя облик, копираш тялото ми до последната клетка, ако се направиш идентичен с мен и сетне ме предизвикаш на дуел, аз ще победя.

Фиорел обмисляше думите му.

— Няма нищо срамно — продължи Конквилас — да признаеш, че тази мисъл те плаши.

Богът отново се разсмя, после каза:

— Добре тогава. Съгласен съм. Но ако загубиш, тя също губи. Аз ще я открия.

Конквилас кимна.

Фиорел затвори очи и земята се разтресе. Пукнатините между тяхната група и изхода се затвориха, образувайки през порутения под път, по който можеха да излязат.

— Грижи се за нея — каза Конквилас на Грейнджър.

— Не! — извика Сисело. — Не, не, не! — Опита се отчаяно да се вкопчи в него, но господарят на дракони я върна нежно в обятията на Грейнджър и му нареди:

— Побързайте.

Грейнджър вдигна ридаещото момиче.

— Кобул?

Бахретроанецът, изглежда, се колебаеше. Вдигна глава към огромното каменно лице, огледа и пътя към изхода. От сферата на Кир нямаше и следа.

— Тръгвам с теб, Грейнджър — заяви той. — Това нещо е твърде голямо.

Хукнаха към изхода, като оставиха господаря на дракони сам сред отломките. Само веднъж полковникът погледна през рамо. Бяха вече твърде далече, но му се стори, че на устните на Аргусто Конквилас играе усмивка.

ЕПИЛОГ

Крал Паулус се загледа в спящата Янти. После коленичи до леглото и опря буза до корема ѝ. Заслуша се, надявайки се да чуе туптенето на малкото сърчице, но не долавяше нищо.

Херцог Кир насочи отново далекогледа си към прозореца. Не виждаше отвора към Сегард от тази стая на двореца, но различаваше ясно облаците прах, които се вдигаха над гората и мястото, където според очевидци се бил срутил входът на тунела. От хилядите, влезли в Анейските палати да гледат турнира, се бе спасила само шепа нещастници.

— Фиорел вече трябваше да е излязъл — подхвърли херцогът.

— Остави го да се наслаждава на срещата с Конквилас — отвърна кралят. — Достатъчно дълго чака този момент. — Вдигна глава от корема на Янти. — Ако е момче, ще го нарека Йонас.

Кир кимна, ала все така бе потънал в мисли. Формоменителят наистина вече трябваше да е пристигнал в двореца. Какво ли можеше да го задържа? Сомнамбулумът, увиснал в ъгъла на стаята, внезапно забръмча развълнувано.

Крал Паулус погледна към него преди отново да насочи вниманието си към Янти. Гледа я дълго. После взе една чаша от шкафчето до леглото и наля вода в разтворените ѝ устни.

— Знаеш ли — каза. — Няма никакъв смисъл да се ограничаваме с едно дете. Може да имаме три, дори четири.

— Това ще е много разумно, сир — каза Кир и завъртя глава, чул внезапен шум. Далечен тътен, като от удари на гигантски чук върху наковалня.

Крал Паулус също го чу.

— Какво е това?

Звукът се приближаваше. Сега вече го чуваха съвсем ясно — равномерен тропот. Като на маршируващи войници.

Или тежки стъпки.

— Мислиш ли, че е Фиорел? — попита кралят.

Херцог Кир погледна чашата с вода до леглото. Повърхността ѝ се набръчкваше при всеки удар. А тътнежът продължаваше да се усилва. Каквото и да идваше, звучеше сякаш вече е отвън в коридора. Кир вече не се съмняваше, че са стъпки. Тежки стъпки.

Спряха пред вратата.

Крал Паулус подуши въздуха и попита:

— Не ти ли мирише на парфюм?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.